

Cuộc Sống Hậu Hiện Đại Của Gấu Trúc

Contents

Cuộc Sống Hậu Hiện Đại Của Gấu Trúc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3: Xem không Hay Không Quấy Rầy Không?	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	29
7. Chương 7	37
8. Chương 8	40
9. Chương 9	44
10. Chương 10	46
11. Chương 11	52
12. Chương 12	56
13. Chương 13	61
14. Chương 14	65
15. Chương 15: Làm Cậu Chuyển Phát Nhanh Đi	70
16. Chương 16	74
17. Chương 17	78
18. Chương 18	83
19. Chương 19	87
20. Chương 20	100
21. Chương 21	106
22. Chương 22	108
23. Chương 23	111
24. Chương 24	120
25. Chương 25	123
26. Chương 26	125
27. Chương 27	128
28. Chương 28	132
29. Chương 29	135
30. Chương 30	138
31. Chương 31	141
32. Chương 32	147
33. Chương 33	150
34. Chương 34	153
35. Chương 35	156
36. Chương 36	163
37. Chương 37	165
38. Chương 38	179
39. Chương 39	182
40. Chương 40	185
41. Chương 41	189

42. Chương 42	193
43. Chương 43	197

Cuộc Sống Hậu Hiện Đại Của Gấu Trúc

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại văn, 1×1, gấu trúc khiết phích thụ x (?) công, sinh tử văn, huyền huyền. Biên tập: viểnLà câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-hau-hien-dai-cua-gau-truc>

1. Chương 1

Lúc Trầm Trầm từ công ty trở về đã tám giờ rưỡi rồi.

Ở bên cạnh huyền quan đem giày da đen một ngày qua cũng không có nhiễm lên tia bụi bặm nào thay đi, hai chân cách bít tất chạm vào chiếc dép lớn có in hoa văn cây trúc, sắc mặt kéo căng một ngày rất cục có chút thư giãn rồi.

Phùng tổng chết tiệt! Đại hội báo cáo hàng năm ấy không có việc gì nói lắm lời thế làm chi? Lẽ nào hần không cảm thấy đối sao? Hé ra cái miệng béo phì bô bô có thể nói nhiều như vậy thì tính gì, trên người còn bốc lên một cỗ mùi vị khói dầu dày đặc đặc biệt của mấy lão già, còn có cái đầu bóng lưỡng vừa tròn vừa lớn quả thực chính là một quả bóng đèn lớn 3kW, xem hần có một trận đầu văng mắt hoa không.

Nghĩ đến mình ngồi ở bên cạnh ông tổng đầu bóng lưỡng thường thường bị nước miếng trong cái miệng lạp xưởng đầy đặn ấy vấy ra dính vào, trên mặt Trầm Trầm phát xanh một trận.

Nếu như không phải Lý đặc trợ (trợ lý đặc biệt) vẫn mưu cầu danh lợi với việc hóa trang kia bỗng nhiên vào lúc trét mặt nạ bị dị ứng da, Trầm Trầm hần cũng sẽ không xui xẻo như thế ngồi ở bên phải của Phùng đầu trọc, chịu đựng cái mùi kỳ lạ và những giọt nước miếng tung tóe dài tới ba giờ ấy.

Lý đặc trợ có phải vì bị nước miếng của Phùng đầu trọc bắn tung tóe nên mặt mới sưng đến bực mủ không?

Thật đáng ghét, Trầm Trầm không tự chủ được rút ra khăn tay ướt lau đi lau lại chỗ mờ mờ đã từng bị nước miếng xâm chiếm qua, thẳng đến khi gương mặt trắng nõn đã có chút sưng đỏ hần mới dừng tay lại, đi tới phòng bếp mở tủ lạnh ra, ngắm một tầng gói măng tiết trùng, nhìn thấy hạn sử dụng, trên mặt lộ ra một tia tức giận.

Thời gian sử dụng đến 18h10 ngày 1 tháng 4 năm 2011. (có cả giờ giấc sao)

Quá thời hạn 2 tiếng đồng hồ rồi!

Trầm Trầm đã đói bụng tròn 1 ngày, ở trong công ty thì một mực nghĩ mình lần trước ở trong siêu thị mua được măng tiết trông nhìn qua thập phần ngon lành, không nghĩ tới chờ hần một hồi tới ăn thì nó đã hết hạn từ bao giờ bao giờ rồi.

Sau khi một lần chửi bới cả nhà Phùng đầu trọc một lần rồi lấy ra một chai nước tử mĩ nhìn ngày sản xuất rồi hần mới mở chai hung hăng đổ một ngụm lớn.

Tiện tay đem chai nước để ở trên bàn của phòng khách, hần đi vào phòng tắm, quay cái gương ngang với tầm nhìn, tháo cà vạt vẫn thắt sít sao.

Trong gương là một khuôn mặt của một vị nam nhân tinh anh vô cùng.

Tóc ngắn cẩn thận tử mĩ, cái trán trơn bóng trắng nõn bên dưới là một đôi mắt gần như đen thuần, cái mũi thẳng tắp tựa như chủ nhân đều cố chấp lại lãnh ngạo.

Lông mi của hần tuy rằng cũng là đen nhánh, nhưng là có chút dài nhỏ, cũng may chỗ đỉnh mi có một độ cong nhếch lên, cả người nhìn qua rất có tinh thần.

Duy nhất bất mãn chính là hình dạng miệng hần, môi dưới có chút nở nang, bình thường nhâm nhi gì đó, cũng có thể bị người ta nói thành là đôi môi trời sinh đợi người đến hôn.

Vì thế, hần vô cùng không hài lòng.

Một con gấu trúc cần gì cái kiểu đợi người ta hôn chứ? Một cái miệng chỉ cần có thể ăn được trúc tươi ngon thì tốt rồi.

Đúng vậy, hần là một con gấu trúc, xác thực chính là một con con gấu trúc tiên nhân.

Cái gì, gấu trúc cũng có thể thành tiên?

Không nhận được cởi ra nút áo sơ mi bị đóng tạt trên cổ, quần sóc nam sĩ màu trắng bông thuần tuột tới bên cổ chân, lại bị chủ nhân không lưu tình chút nào đá rớt vào trong thùng rác, hơi nước ẩm ướt dần dần khiến thứ trong gương trở nên mờ ảo.

Gấu trúc vì sao không thể thành tiên? Những con mèo con chó đều có thể thăng thiên, nguyên hình của Mão Nhật Tinh Quân chính là một con gà trống lớn, ngay cả hạt châu trên tay Tây Thiên Như Lai ở trên cây phật thủ đợi chờ thời gian dài cũng có thể làm một tiên tử gì đó, hần một con gấu mèo tràn ngập linh khí thì không thể phi tiên sao?

Hần đã từng làm ở nơi cửa quan đó, là đường đường đại tiên trông cửa trong vườn trồng trúc đó, tuy rằng nghe thì có vẻ như là Tôn Ngộ Không làm Bát Mã Ôn ấy không phải uy phong như vậy... Thế nhưng đối

với một con gấu trúc mà nói thì không gì tốt hơn việc suốt ngày đứng ở một thế giới tốt đẹp tràn ngập những cây trúc tươi mới.

Có điều đây cũng là chuyện cũ rồi.

Hắn hiện tại là Trầm Trầm, là chủ nhiệm khâu nhân sự trong công ty quảng cáo Đại Vô Hạn, ở trong một căn hộ gần trăm mét vuông tuyến hai của thành phố, mỗi ngày trải qua cuộc sống 9 to 5(1), thu nhập của hắn có phần sung túc đủ tự cung tự cấp, duy nhất khiến hắn bất mãn chính là hắn đã lâu chưa ăn món trúc tươi mỹ vị rồi.

Mỗi ngày vừa lật mở báo chí, thì đâu đâu cũng thấy gạo độc sữa bột độc hạt nhân phóng xạ thực vật biến đổi gen vân vân, điều này khiến cho Trầm Trầm càng thêm khổ não.

Sau khi tắm rửa xong, Trầm Trầm đặt mông hăm sâu vào chiếc sofa màu tím dày dày mềm mại, một tay cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn thủy tinh bật TV LCD hơi mỏng, một tay cầm khăn mặt xoa mái tóc ẩm ướt.

Liên tiếp mấy tiết mục đều là loại hình thân thiết, thẳng đến đài ba mươi mấy, Trầm Trầm mới nhìn đến một thứ thuận mắt con người và tự nhiên.

Nếu như không phải Phùng đầu trọc lúc ấy làm khó dễ kéo dài thời gian, hắn đã có thể về gấp kíp xem thế giới động vật lúc 7 h rồi, mấy hôm gần đây thế giới động vật giảng đều là về cuộc sống di chuyển của các động vật trên thảo nguyên châu Phi mà hắn phi thường cảm thấy hứng thú, hôm qua vừa thấy hình ảnh một đám linh dương muốn qua sông bị một con cá sấu nuốt gọn, mặc dù có một chút máu tanh, nhưng mà Trầm Trầm lại nghĩ đó là đương nhiên.

Cá lớn nuốt cá bé, con người thích hợp mới sinh tồn được.

Khi đói bụng thì sẽ ăn cái gì đó, vốn chính là đạo lý hiển nhiên, tựa như gấu mèo bọn họ, thỉnh thoảng ăn chút thịt, nhưng thứ thích ăn nhất, chính là cây trúc.

Nói tới cây trúc, hắn đã lâu không được ăn cây trúc tươi ngon rồi.

Mùi vị mắng trong siêu thị càng ngày càng kỳ quái, có một lần hắn ăn xong một gói mắng xong thì cảm thấy đau bụng, ở trong WC trợn một buổi tối, ngày hôm sau chòng chọc mang hai vành mắt to đen đi làm, đồng sự nhìn thấy, tuy rằng rõ ràng không dám nói gì, nhưng vẻ mặt chế nhạo che che lấp lấp ấy lại khiến trong lòng hắn cực kỳ khó chịu.

Trúc mùi lạ khó ăn! Nhất định là do thế giới con người tràn ngập ô nhiễm gây ra rồi! Nếu như trồng ở nơi núi xanh nước biếc, đâu tới nhiều thiêu thân như vậy?

Phiền muộn sờ sờ cái bụng đã dẹt một ngày, ngẩng đầu nhìn hình ảnh trong màn hình lớn bốn mươi tám

inch, Trầm Trầm nhú mảy lại.

Con người và tự nhiên kỳ này giảng cư nhiên chính là khu vực nền tảng của gấu trúc Ngọa Long(2), nhìn dáng điệu thơ ngây khả cú(3) của đồng tộc, Trầm Trầm không khỏi dậy lên khinh bỉ.

Không có tiền đồ gì hết!! Cho các ngươi hai cây trúc thì nguyện ý mỗi ngày bị nhốt ở trong một cái sân tồi tàn sao?

Tuy rằng những cây trúc ấy nhìn có vẻ rất ngon miệng.

Hình ảnh lại chuyển hướng về phía một con gấu trúc tên là gấu trúc Cồn Cồn (cái tên bựa thế) giống hệt như một bắp đùi lớn tự ôm nhau trong sân tự nuôi, trông mắt vừa đen vừa tròn lấp lánh ánh sáng.

Không có tiền đồ gì hết!! Thân là một con gấu mèo tên theo kiểu cồn cồn đoàn đoàn viên viên phì phì đã rất mất mặt rồi, con này lại còn không biết xấu hổ ôm bắp đùi! Không phải là mỗi ngày đưa nước đưa cơm hảo hảo hầu hạ các ngươi sao? Vì chút lợi ích ấy mà ngay cả tự do đều từ bỏ?!

Tức giận nhìn chằm chằm màn hình, hình ảnh trong TV còn đang tiếp diễn, trong một mảnh thế giới tràn ngập gấu trúc, hai con gấu béo sít sao ôm nhau, một bên âm hưởng phối âm cũng hợp thời chậm rãi truyền ra: “Mùa xuân tới rồi, gấu trúc lúc này đã bắt đầu động dục...” (=]] mình nghi đây là hai con đực quá (mình cũng nghi tác giả đi vườn bách thú hay khu bảo tồn thấy gấu trúc thì YY rồi viết ra bài này quá =]])

‘lạch cạch’ mạnh ấn lên cái nút màu đỏ.

Cái thú vui gì đây! Một đàn gấu trúc không tiền đồ gì hết! Vì chút mưu nhỏ lợi nhỏ mà biến thành loại tính tình này! Thực sự là mất mặt, sai, là con gấu mèo vút đi!

Tâm tình cực kém xoay người đi vào phòng ngủ, mạnh nằm úp sấp lên chiếc giường lớn, sau một khắc, chỗ vốn là Trầm Trầm nằm bị một con gấu mèo thỏ phì phì chiếm lấy.

Gấu trúc tức giận khuôn mặt tròn tròn nghiêm túc, chỉ chốc lát sau, con mắt đen bóng bá cái rồi nhắm lại.

Quên đi, trước tiên vẫn là ngủ đã, hần cùng đám gấu trúc gốc kia chẳng có quan hệ gì hết!

Ngày hôm sau, Trầm Trầm dậy rất sớm, hần mộng cả đêm thấy mình bị người ta nhốt vào trong một căn phòng, có một nam nhân của sân tự nuôi mỗi ngày ôm một bó trúc tới cho hần ăn, hần ở trong lòng rõ ràng là rất xem thường, nhưng mà trong mộng bản thân cũng không có khả năng khống chế, gấu trúc trong mộng phi thường hài lòng gặm trúc, cuối cùng còn giống như con Cồn Cồn ấy, dùng móng vuốt chùi miệng một cái, rồi thâm tình ôm lấy bắp đùi nam nhân nhìn không thấy mặt kia.

Cơn mộng này khiến Trầm Trầm một trận ác hàn, hần xoa xoa bên cổ bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, ánh

mắt sương mù nhìn chằm chằm đồng hồ báo thức đầu giường, một hồi lâu sau, mới đứng lên đi đánh răng rửa mặt.

Đừng, nhất định phải đem trận mộng kỳ quái này quên đi! Hắc Trầm Trầm mới không phải giống đầu óc gấu mèo đâu!! (gấu mèo hay gấu trúc đều là 1, có lúc ta sẽ thay phiên cả 2 cho thuận)

“Hắc, vị tiên sinh này, ngài có muốn trồng một chậu cây không?”

Đang trên đường đi làm, nguyên bản tâm tình Trầm Trầm cũng rất kém đối mặt trước người bán hàng rong thấp bé vẻ mặt hèn mọn này (ê, ko được khinh thường người thấp chứ $\sqrt{(\quad)}\sqrt{\quad}$), sắc mặt càng thêm xấu xí, hắc vốn tưởng rằng người bán hàng rong sẽ khiếp sợ sắc mặt hệt người chết của hắc rồi biết khó mà lui, vậy mà vào ngày hôm nay kinh tế tiêu điều, người bán hàng rong đáng thương vì có thể nuôi gia đình sống tạm qua ngày đều có thể bằng bất cứ giá nào, hướng chỉ bất quá là thấy một con gấu mèo ‘muốn tìm bất mãn’ chứ?

“Tiên sinh, tôi thấy ngài sắc mặt rất kém, có muốn nhìn thử bồn trồng trúc hay bồn hoa gì gì đó không? Công ty chúng tôi vừa mới nhập một giống, nó là tới từ Ấn Độ, rất nhỏ, trồng cũng không chiếm diện tích, có thể phòng phóng xạ, tinh lọc không khí, hình dạng cũng đẹp...”

Cây trúc?!

=====

(1)nguyên văn: triều cửu văn ngũ, là một câu dùng để miêu tả thời gian đi làm của phần lớn công nhân công ty, tiếng Anh gọi là “9 to 5”, tức là phần lớn thời gian đi làm của công nhân viên trong các công ty hiện nay đều là từ 9h sáng tới 5h chiều.

(2)Khu bảo tồn thiên nhiên Ngoạ Long (giản thể: 卧龙自然保护区) là một khu vực được bảo vệ tại tỉnh Tứ Xuyên, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Khu bảo tồn này đã được thiết lập năm 1963 và có diện tích 200.000 ha. Có hơn 4000 loài sinh vật được ghi nhận đang được bảo tồn ở đây.[1] Khu bảo tồn Ngoạ Long có hơn 150 con gấu trúc lớn có nguy cơ tuyệt chủng cao.

Tháng 6 năm 1980, Trung tâm Nghiên cứu và Bảo tồn Gấu trúc lớn Trung Quốc đã được thành lập với nỗ lực cố gắng của cả WWF và chính phủ Trung Quốc. Cho đến nay, trung tâm này đã nghiên cứu và đã cho sinh thành công 66 con gấu trúc con.

Con suối chảy qua thung lũng Ngoạ Long có độ pH trên 8,91.

Theo nghiên cứu của tiến sỹ Jianguo Liu của Đại học bang Michigan, mức tác hại gây ra cho khu bảo tồn này gia tăng sau khi khu bảo tồn được thành lập do sự gia tăng khách du lịch và gia tăng dân số địa phương.”[3](theo wiki)

(3)hàm thái khả cú: hình dung đáng điệu thơ ngây mà lộ vẻ ngu dần

2. Chương 2

Thân là một con gấu trúc vào cái lúc đói quá ấy mà, lúc lỡ tai hấn vừa bắt tới hai chữ ‘cây trúc’ này, bước chân hấn liền không tự chủ được ngừng lại.

Đúng vậy, hấn sao lại không nghĩ tới chứ? Cùng với việc mỗi ngày chạy tới siêu thị mua măng chất lượng không có bảo chứng này, vậy không bằng tự trồng một cây trúc để ăn, trải qua bàn tay mình nuôi lớn, cây trúc ấy nhất định là an toàn tuyệt đối không ô nhiễm môi trường rồi.

Thấy vẻ mặt Trầm Trầm lộ ra chút ý dao động, người bán hàng rong bật người tới hắng hái chào mời, hai chiếc răng cửa của hấn dưới ánh mặt trời tựa như đang quảng cáo răng trắng sáng cấp cao thiết gai mắt vô cùng: “Tiên sinh, ngài đến mà xem này, chỗ sạp của tôi ấy, đi hai ba bước thôi, tôi ngoại trừ cây trúc ra còn bán những thứ khác nữa, ngài nếu như thích thú, có thể chọn thử thêm.”

Hấn vừa nói, một bên đưa ngón tay về phía khu chợ bán thức ăn bên cạnh đường cái, Trầm Trầm vừa nhìn đến một cái sạp vừa bần vừa lộn xộn, còn có một đám mấy bà già đang cò kè mặc cả, lông mi có chút cau có nho nhỏ, người bán hàng rong vội nói rằng: “Hắc hắc, chúng tôi có mặt tiền cửa hàng, trình tự cấp bậc của chúng tôi mới không giống bọn họ, tới tới, chỉ cần đi vài bước thôi mà.”

Mặc dù có chút ghét bỏ hoàn cảnh vừa bộn loạn kém cõi kia, nhưng vô pháp chống lại sự mê hoặc của trúc, Trầm Trầm vẫn bước về hướng đó, hấn đi theo người bán hàng rong ở trong chợ rau trái kéo phải lỏi, nghĩ mình xa xa không ngừng đi về cái chỗ gọi là ‘hai ba bước’ ấy, đã có chút nhịn không được dự định xoay người đi mất, người bán hàng rong bỗng nhiên kéo lại vạt áo hấn: “Hắc, tiên sinh, chỗ này này.”

Về mặt mắt hính nhìn móng vuốt đen đen của người bán hàng rong ấy, đối phương còn vô cùng không biết điều không có dự định buông tay: “Ngài coi, nơi này sạch sẽ chứ, chúng ta trồng đều là trúc tốt, hình dạng cũng so với nhà khác đẹp hơn, tới tới, tôi mở cửa trước cho ngài đã.”

Trầm Trầm giờ mới bắt đầu quan sát mặt trước của cửa hiệu nhỏ, cửa gỗ còn chút bảo tồn hoàn hảo nét xưa cũ, cửa bên trái là cánh cửa gỗ có chút hương vị dân quốc, toàn bộ mặt tiền cửa hàng đều là dùng gạch xanh xây thành(1) đứng thẳng ở một thành thị mang hơi hướng cổ phong này ngược lại không quá đột ngột.

A, tên hèn mọn chết tiệt này lại kéo hấn tới khu Cổ Vận Hà Nhai(2)? Nói cách khác hấn cơ hồ đã đi 2,3 trạm đường rồi? Trầm Trầm trong lòng hung hăng phỉ nhổ sự tồn tại của cái người bán hàng rong hắng hái lừa gạt này, đối phương không biết chút sự tình nào mở cửa gỗ nhỏ ra, quay đầu nói với Trầm Trầm: “Vào đây xem đi.”

... Con đường cổ phong này dành riêng cho người đi bộ còn rất dài, năm trước vừa tu sửa qua một lần, nhìn qua còn rất sạch sẽ, công trình kiến trúc này sửa chữa lại có chút truy cầu gượng ép một bầu không khí

‘tiểu kiều lưu thủy’, có điều đối với Trầm Trầm thì, những điều này vẫn là tương đối thuận mắt, quốc gia này sau khi đã trải qua trăm năm khuất nhục bắt đầu nỗ lực hướng đi phục hưng, một mặt cùng phương Tây quan hệ lại khiến hần quên đi văn hóa vốn có, vài năm gần đây, chính phủ cũng bắt đầu chú ý những điều này, chấn hưng một vài hoạt động thuộc loại ‘văn hóa cổ’, sửa chữa lại một vài kiến trúc cổ, mặc dù có lúc nhìn mấy kiến trúc cổ ‘mới’ ấy đã mất đi vị đạo vốn có, có điều trong lúc triều đại thay đổi biến cả hóa nường dâu đổi dời là chuyện hiển nhiên, hần thân là một con gấu trúc đã sớm nhảy vào phạm trần cũng không muốn nhiều lời làm gì, có điều bảo lưu cùng truyền thừa văn hóa và lịch sử giống như chứng mình với thế giới này rằng mình đã từng chân chính tồn tại qua.

tiểu kiều lưu thủy: kiểu kiến trúc ngày xưa của Trung Quốc, như kiểu một cái hồ dựng đình bắc cầu nước chảy qua ấy.

Trong cửa hiệu xác thực rộng rãi ngoài dự đoán của mọi người, trước mặt mà tới là một quầy hàng kiểu cũ, bên trên bày mấy bình rượu nho nhỏ các loại hàng hóa trang sức, phía trên treo hai chiếc đèn ***g, phát ra ánh sáng như hòa tựa như ánh trăng.

Hai bên ngăn tủ là một vài cái bàn giống như là trong khách *** thời cổ, bên trên bày mấy món điểm tâm trắng mịn mềm, còn bốc lên chút khí, giống như là vừa mới có người ngồi vậy.

Tuy rằng đối với hoàn cảnh cổ kính này còn có chút thỏa mãn, thế nhưng ánh mắt Trầm Trầm bắn phá bốn phía vài vòng xong, thủy chung không phát hiện thấy thứ đồ gì có hình dạng cùng loại với trúc cả, không khỏi có chút tức giận liếc mắt nhìn người bán hàng rong vừa vào cửa thì mặc hần rồi vào trong quầy hàng lật tới lật lui.

“Ông chủ, ông thực sự muốn cùng ta buôn bán chứ? Sao tới bây giờ ngay cả một cái bóng cây cũng không thấy? Ông biết thời gian đi làm của tôi có bao nhiêu là quý giá không?”

Không nhịn được dùng mười ngón nắm chặt đầm lên mặt bàn, người đàn ông nhỏ bé vắn lui cúi thắt lưng rớt cục ngắc đầu dậy, trong miệng cắn một chuỗi chìa khóa thiết là to, mồm miệng không rõ nói: “Thực sự rất xin lỗi, tôi vừa rồi bận tìm cái chìa khóa, để tôi mang cậu đi vào trong sân chọn trúc.”

Sau khi nghe thấy cái từ trúc này xong, khuôn mặt như là bị bùn lau một vòng nhìn qua cũng không đáng ghét tới vậy, Trầm Trầm nói rằng: “Nếu vậy, vậy ông cũng mau chút đi.”

Người bán hàng rong nhanh như chớp nhảy về phía vách tường đối diện cửa, đưa ngón tay ra sờ soạng vài cái, tìm thấy một lỗ thủng, cắm ngang cái chìa khóa vào trong.

‘Kèo kẹt’ một tiếng, Trầm Trầm giờ mới nhìn đến, té ra chỗ ấy có một cánh cửa ngăm màu sắc y hệt như tường, cửa ngăm nho nhỏ vừa mở ra, ánh nắng sáng sủa trong nháy mắt tràn vào, Trầm Trầm nghĩ hai mắt mình bị đâm có chút khó chịu, hơi nheo con mắt đen kịt lại, trong mơ hồ ở nơi ánh sáng ấy thấy được một tảng xanh biếc lớn thiệt lớn.

Thân thể như là không chịu được khối chế của bản thân, ba bước cũng thành hai bước sải dài vào trong sân, vừa qua khỏi cánh cửa, cảm giác cực kỳ tươi mát từng đợt ủa đến.

Cái sân này rất lớn, trước mặt chính là một khung lớn bày hoa, bên trong bày đầy đủ các chậu hoa đủ loại kiểu dáng, một mảnh muôn hồng ngàn tía, cảnh đẹp ý vui vô cùng, lại về phía sau, chính là một hồ nước nhỏ nhỏ,, bốn phía song song mấy gốc dương liễu.

Toàn bộ sân nhỏ giống như là một khu trồng cây cảnh của Tô Châu, đình đài chằng chịt thích thú, phẳng phất như phát mọc lên đó.

Trầm Trầm vô tâm thưởng thức cảnh sắc kỳ dị này, trông mắt đen thùi của hắn vừa chuyển, đã thấy một chậu trúc xanh biêng biếc, mềm mại yếu ớt ngay gần gần gần bên cạnh giàn hoa ấy.

... Thật là một chậu trúc mỹ lệ!

Con mắt Trầm Trầm bừng sáng, thoáng chốc đã quên hết cảnh sắc cực kỳ tươi đẹp bốn phía.

Hắn thoáng cái đã rảo tới trước cây trúc ấy, ngồi xổm người xuống tỉ mỉ lại tham lam nhìn chăm chăm nó.

Tựa hồ là phát giác ánh mắt tràn ngập tham dục của một con gấu mèo, cây trúc nhỏ có chút thẹn thùng rụt lui thân thể đương nhiên, một cây trúc thì thẹn thùng thế nào chứ? Đây rõ ràng là gió mát thổi cây vui đùa mà thôi.

Người bán hàng rong cũng chạy chậm theo tới, nhìn thấy ánh mắt si ngốc của Trầm Trầm chăm chăm vào bồn trúc, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi, bật người lấy ra một chậu cây màu tím giả trúc nói: “Tiên sinh, người xem cái này coi, đây là giống cây mà ta nói tới từ Ấn Độ, tên Văn Hương, nó đáng đẹp xinh đẹp, không chiếm diện tích...”

Không chờ hắn nói xong, Trầm Trầm đã ôm lấy chậu trúc kia đứng lên: “Tôi muốn chậu này, ông chủ, ông định giá đi.”

Người bán hàng rong: “Bồn này không bán, thực sự, cái này là hàng không bán...”

“Bao nhiêu tiền?” Một tay ôm chậu, một tay móc bao túi màu đen bằng da thật ra, Trầm Trầm vẻ mặt không cho cự tuyệt.

“Cái này mặc kệ bao nhiêu tiền cũng không bán... Tôi nói thật, ngài vẫn là xem Văn Hương này đi, nếu như không hài lòng, tôi cho ngài xem mấy giống khác nữa...”

“Tôi sẽ lấy cái này, nếu như ông không bán, tôi liền cáo ông phí lừa gạt.” Con mắt đen đen tràn ngập hàn ý hướng về phía người đàn ông nhỏ bé đáng thương đến muốn khóc, còn nói thêm: “Mặc kệ bao nhiêu tiền, tôi đều phải mua.”

“Cái này... cái này không có giá.” Nhìn một chút chậu trúc trong lòng Trầm Trầm, người bán hàng rong

cuối cùng có chút chần chờ mở miệng.

“Không có giá? Nếu là một đồ vật thì phải có giá trị của nó, chúng ta vào thẳng vấn đề đi, dù cho mắc một chút, tôi cũng sẽ mua, loại thủ pháp lạt mềm buộc chặt này tôi thấy phiền lắm.”

Con mắt đen bóng của người bán hàng rong đầu tiên là chăm chú nhìn chăm chăm chậu trúc, bỗng nhiên lại nhìn một chút Trầm Trầm, cuối cùng nói ra: “Như vậy đi, tôi cũng nói thực đây, ngài là cộc thứ nhất mua bán mở cửa doanh nghiệp của tôi, tôi mưu cầu một lần may mắn, chậu trúc này coi như là tôi tặng cho cậu đi, nó thật sự là không có giá cả, ông chủ vốn cũng không để tôi mua, thế nhưng thấy tiên sinh ngài là đang thích nó, vậy ‘vô giá’ cho cậu đi.”

Trầm Trầm trong lòng khẽ động, thế nhưng vừa nghĩ đến thiên hạ không có bữa cơm không, rất sợ đây là một tầng âm mưu thâm sâu, bất người mở miệng nói: “Này lại không được, tôi không thể lấy không thứ gì đó của người khác, ông nói một giá, mặc kệ bao nhiêu, tôi đưa cậu tiền lại lấy gì đó của cậu, lòng tôi cũng thoải mái hơn.”

Người bán hàng rong chăm chú khổ não một hồi, cuối cùng nói rằng: “Không được, ông chủ thực sự không cho bán, thế nhưng không nói không cho tặng, tôi thấy cậu có duyên thì tặng cho cậu, như vậy đi, cậu cứ mua bồn Văn Hương này về đi, ngài cho tôi mười đồng tiền là được rồi, coi như tôi mua 1 tặng 1, thế nào?”

Mua 1 tặng 1? Giương mắt lên xem xét bồn Văn Hương, thân trúc tinh tế yếu mềm, về mặt cảm giác mà nói thì không đủ mình tước một cái, thế nhưng... Tốt xấu gì cũng là một cây trúc?”

Nhìn Trầm Trầm thỏa mãn ôm 2 bồn trúc dần dần đi xa, người bán hàng rong vẫn vẽ mặt bụi bặm bỗng nhiên xoa xoa khóe mắt, lộ ra một chút da thịt trắng trắng.

Ai, nếu như bị ông chủ biết mình đem bồn trúc ấy tặng cho người khác rồi... Mình không chừng xui xẻo thế nào đây.

Có điều, nếu trúc người ta thích, ông chủ cũng không thể nói thêm gì đi?

Chậm rãi xoay người, tỉ mỉ sửa sang lại hoa hoa cỏ cỏ trong sân.

Trầm Trầm đi trên đường, hất một tay bồn trúc, vốn cứ dự định

như vậy rảo bước về công ty bỗng nhiên dừng lại.

Không được.

Hai gốc trúc đáng yêu như thế này sao có thể đưa tới chỗ chướng khí mù mịt kia chứ? Vạn nhất bị nước miếng của Phùng đầu trọc độc hại tới, chẳng phải là trực tiếp vứt luôn rồi sao?

Từ trong cửa hiệu đi ra, lúc nhìn đồng hồ đeo tay, trong thời gian đi làm còn có khoảng một giờ, bây giờ chạy về đem gốc trúc đặt xong vẫn kịp.

Cũng may Cổ Phong Nhai cách Khang Trang Ngự Đình nhà mình cũng không phải xa lắm, thẳng đi qua một chỗ quẹo một khúc cong nữa là tới rồi.

Một lần nữa về đến nhà, đem gốc trúc giống Ấn Độ đặt tới trên bàn trà thủy tinh trước sofa, trúc tốt trong lòng thì được Trầm Trầm thập phần dốc lòng đặt trên bệ cửa sổ trong phòng ngủ, trước khi lại cẩn thận quan sát một hồi, đi tới gần nghe ngóng, trong lòng nghĩ sau này nó lớn lên đáng đắp ngon lành, trên mặt Trầm Trầm lộ ra nét cười về phía ấy.

‘Lạch cạch’ đóng cửa bảo vệ lại, tiếng bước chân của Trầm Trầm xa dần.

Không ai thấy, chậu trúc nho nhỏ xanh biếc ấy như đang nghiêng mình dưới ánh mặt trời, lặng lẽ xòe ra những chiếc lá xanh biếc của mình.

=====

Lời tác giả:

Lần đầu tiên viết trường thiên hiện đại đam mỹ, rất là xấu hổ

=====

(1) thanh chuyên: gạch xanh

(2) Cổ Vận Hà Nhai: cái này mình cũng ko rõ lắm, các bạn có thể lên trang wiki của Đại Vận Hà Kinh Hàng(kênh đào lớn nhất thế giới, nối liền Bắc Kinh – Hàng Châu, dài 1794 km) xem ở đây

2:.

3. Chương 3: Xem không Hay Không Quấy Rầy Không?

Trầm Trầm vùng và vùng vằng giẫm qua cửa lớn của công ty, hần vừa tới cửa thang máy, đã thấy Phùng đầu trọc đang chỉ vào Phương đặc trợ mới tới mắng tới tấp mặt mũi, cô nàng nhỏ bé đáng thương liên tục cúi đầu xin lỗi, lớp trang điểm tinh xảo trên mặt đều bị nước mắt xóa nhòa hết, Phùng đầu trọc vẫn không định tha cho cô, cái mồm to tướng mở ra khép lại, bốc lên một thứ mùi tối đáng sợ.

Trầm Trầm cảm thấy khó chịu nhún nhún cặp lông mi, thầm nghĩ Phùng đầu trọc này sáng sớm tinh mơ lại còn chưa đánh răng, may là không có mang cây trúc hắc yêu thương đưa tới công ty đây, chứ không trúc yêu đáng thương của hắc vốn mảnh mai như vậy, nhỡ như bị vị tởm hun nồng, chẳng phải là muốn hương tiêu ngọc vẫn sao?

Hắc qua loa ở đằng đó một lát, thì đại khái cũng đã rõ nguyên nhân vì sao Phùng đầu trọc lại tức giận như vậy, thì ra Phương đặc trợ không cẩn thận đem một phần phi thường quan trọng của bản kế hoạch quá trình quảng cáo trở thành phế liệu trong máy hủy giấy, sáng sớm hôm nay Phùng đầu trọc phát hiện ra, lập tức nổi trận lôi đình, chỉ vào Phương đặc trợ mắng liên tục tới tận bây giờ.

Nghe tiếng chướng tai kêu la, Trầm Trầm cũng thấy buồn bực.

Loại phòng của công ty này lúc thiết kế ban đầu có chút thất bại – đường lối qua lại quá mức nhỏ hẹp, kỳ thực nói tới nhỏ hẹp cũng là phải xem đó là ai, nếu như người trong công ty đều tai to mắt lớn đầu bóng lưỡng như Phùng đầu trọc, sợ rằng mỗi buổi sáng đều sẽ tạo thành ách tắc giao thông, ngày thường hai người hình thể bình thường đồng thời qua lại thì không có vấn đề gì, nhưng mà bây giờ, Phùng đầu trọc đứng đằng đó, giống như một tòa núi thịt heo, những thớ thịt trên mặt cứ theo động tác cử động miệng ông ta mà rung bần bật, nhìn mà khiến Trầm Trầm hết cả hồn vía.

Nếu Trầm Trầm muốn đi tới phòng làm việc của mình thì nhất định phải đi qua cái hành lang này, thế nhưng một người lớn như Phùng đầu trọc đứng ở đằng đó, chặn lại con đường sống của hắc.

Kỳ thực cứ qua như vậy thì cũng được thôi, song vẫn là khiến bản thân mình tiếp xúc thân mật với Phùng đầu trọc, thế nhưng nhìn cái ót bóng loáng ấy, Trầm Trầm từ đáy lòng phủ định suy nghĩ này.

Chỉ có thể dùng biện pháp kia.

Phùng đầu trọc vẫn ở đằng xa mắng đến mức quên trời quên đất, Trầm Trầm bỗng nhiên ra nói: “Tổng giám đốc Phùng, ngài có phải muốn tìm một phần kế hoạch quảng cáo không?” Hắc vừa nói một bên giả vờ lấy từ trong túi ra một phần tài liệu A, từ xa đưa cho Phùng đầu trọc.

Phùng đầu trọc vội mở ra mấy tờ, đôi mắt đỏ xanh ti hí lấp lóe, sự khó chịu đảo qua trước đó, giờ thì vui tươi nói rằng: “Đúng đúng, chính là cái này, chủ nhiệm Trầm sao lại có vậy?”

“Ồ.” Đáp lại một tiếng băng quơ, liếc nhìn Phương đặc trợ như trút được gánh nặng, Trầm Trầm cười nhàn nhạt: “Trước đó tôi đã biết tầm quan trọng của phần kế hoạch này đối với công ty, cố ý yêu cầu chủ nhiệm Lý chuẩn bị thêm mấy bản in, phòng ngừa vạn nhất, tôi cũng bảo quản một phần.”

Phùng đầu trọc cảm kích đồng thời cũng hoài nghi: “Chủ nhiệm Trầm thực sự là chu đáo, có điều cái này cũng không phải là chuyện trong phạm vi của cậu...”

Trầm Trầm mặt chẳng có nét biến đổi gì gật đầu nói với ông ta: “Đúng ra thì là vậy, thế nhưng tôi là một thành phần trong công ty, tự nhiên là nên góp sức cho công ty, để công ty chúng ta sớm ngày đánh bại

công ty quảng cáo Đại Nịnh Mông(cây chanh to) đối diện, tôi cảm thấy phải động viên toàn thể thành viên cùng nhau nỗ lực hăm hở tiến lên mới được.”

Phùng đầu trọc đang buồn phiền với công ty quảng cáo Đại Nịnh Mông vô cùng, bà xã của chủ tịch vệ sinh bên ấy chính là mối tình đầu của ông tay, từ tận đáy lòng ông đã căm giận với người đã đoạt vợ của ông rồi, đồng thời ông đã thề rằng phải để công ty Đại Vô Hạn của mình hung hăng giẫm đạp be bét công ty quảng cáo Đại Nịnh Mông.

Trầm Trầm tự nhiên biết chút tâm tư ấy của Phùng đầu trọc, hắn vừa nói vậy, vẻ mặt Phùng đầu trọc đã gỡ xuống nét đề phòng, hài lòng vỗ vỗ bờ vai hắn: “Đúng đúng, Trầm Trầm cậu nói thật sự là quá đúng! Tôi thích loại thái độ này của cậu, nếu như trong công ty ai ai cũng đều tận tâm có trách nhiệm như cậu, vậy thì tôi cũng đỡ phải quan tâm nhiều thế!”

Lông mày Trầm Trầm cũng chẳng nhướn chút nào, chỉ là bình tĩnh phụ họa: “Tổng giám đốc Phùng khen trật rồi.”

Kỳ thực đối với chiến tranh giữa đầu trọc to và băng vệ sinh, Trầm Trầm hắn chẳng có hứng thú chút nào hết, đồng thời lúc hắn dùng tiên thuật đem phần kế hoạch quảng cáo đã trở thành bụi bặm “biến” ra đã tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Giá trị tiên thuật là một tầng ràng buộc thiên đình dùng với việc Trầm Trầm ngừng lại ở thế gian.

Gần đây tiên nhân chạy đến nhân gian càng ngày càng nhiều, để phòng ngừa tiên nhân lạm dụng tiên thuật mang đến hỗn loạn cho cuộc sống của con người, thiên đình cố ý ban bố điều lệ sử dụng và hạn chế của giá trị tiên thuật , đại thể ý tứ là, tiên nhân ở thế gian căn cứ vào cấp bậc từng tháng thì sẽ giao cho giá trị tiên thuật tương ứng, nếu như sử dụng vượt quá mức độ cho phép, như vậy giá trị tiên thuật tháng sau sẽ giảm đi.

Vì thế, Trầm Trầm tương đối khó chịu, quan hàm trước kia của hắn đã có chỗ cao gì, giá trị tiên thuật dành cho cũng không nhiều, mỗi tháng đều không tự chủ giảm rồi lại giảm, ngay cả biến ra một bữa trúc ngon lành cũng phải hỏi đi hỏi lại mới có thể ra quyết định.

Nhìn Phùng đầu trọc cầm theo bản kế hoạch càng đi càng xa, Trầm Trầm mới lộ ra chút vẻ hài lòng.

Cũng may, giá trị tiên thuật của hắn không có uống phí, vốn hắn còn dự định lợi dụng giá trị tiên thuật để cây trúc nhỏ mau mau lớn lên cơ.

Phương đặc trợ một đường chạy chậm theo Phùng đầu trọc, cô ấy thỉnh thoảng còn quay đầu lại, nhìn Trầm Trầm với vẻ cảm kích.

Bước chân Trầm Trầm vừa đi tới gần phòng làm việc, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện rộn ràng nhốn nháo, hắn không khỏi nhăn tít lông mày.

Những tên vô công rồi nghề này thừa dịp mình không để mắt tới thì bắt đầu lười sao? Nhỡ ra nhiệm vụ ngày hôm nay chẳng hoàn thành, Phùng đầu trọc sẽ bắt tăng ca thì sao đây? Hắn trầm mặt xuống, lúc đẩy cửa vào, nhưng tai bỗng nghe thấy tên mình.

Hử? Tuy rằng hắn không thích nghe lén, thế nhưng con người khi gặp phải tình huống này, đều sẽ nhin không nổi mà đứng ở bên ngoài nghe ngóng xem cái nhìn và bắt mắt của người khác đối với mình ra sao, dù cho ngay cả gấu trúc cũng không thể ngoại lệ được.

“Tối hôm qua cậu có xem Không tốt chứ quá rầy (1) không hử? Người khách mời số 3 trong đó có chút giống chủ nhiệm Trầm đó.”

Không tốt chứ quá rầy? Tròng mắt Trầm Trầm đảo một vòng, ngay lập tức nhớ ra đó là một loại chương trình thân cận gần đây khá là nổi tiếng, MC và khách mời trong đó là một đôi đầu trọc, thế nhưng nhìn vẫn rất thoải mái, tuy rằng hắn đối với chương trình bây giờ không có mấy hứng thú cả, trước là do lúc xem người và tự nhiên vọt qua hàng nghìn năm có gì thay đổi, ở trong lòng Trầm Trầm hắn, chỉ có nữ độc thân lớn tuổi và bà chủ gia đình không có việc làm mới đối với chuyện này cảm thấy hứng thú mà thôi.

“Tiểu Lệ, các cô cũng xem à, cuối cùng bọn họ dặt mối có thành công không? Tôi hôm qua tôi bị bạn gái bắt đi chơi mạt chược cùng nên không xem được.”

Khóe miệng Trầm Trầm giãn giãn, giọng nói này không phải Tiểu Trương sao? Nghĩ không ra là Tiểu Trương đáng vẻ khí khái đàn ông vậy mà cũng thích xem?

“Đương nhiên là thành công rồi, người kia bộ dáng đẹp trai như vậy, điều kiện lại tốt, cha lại có công ty, phụ nữ nào không bằng lòng chứ?”

“Tiểu Lệ, kỳ thực tôi vẫn cảm thấy chủ nhiệm Trầm càng đẹp trai hơn đó, chính là tính tình lạnh nhạt một chút, có điều đây cũng là một điểm mạnh, không biết chủ nhiệm Trầm có bạn gái chưa nữa.”

... Hình như đây là tiếng của Tiểu Chu chịu trách nhiệm đóng dấu tài liệu.

“Hừ..., kỳ thực tôi cảm thấy chủ nhiệm Trầm có chút gay, cậu xem điều kiện của anh ấy tốt như vậy, lại còn đẹp trai như thế, vì sao đến bây giờ chưa từng nghe nói tới có bạn gái chứ, có điều anh ta hình như cũng không có tiếp xúc thân mật với đàn ông...”

“... Đáng ghét mà, cậu nói thế khiến người ta sau này làm sao thăm mền chủ nhiệm Trầm đây lẽ nào đàn ông tốt đều thành gay sao?”

...Gay? Trầm Trầm chùng cả lòng.

Mẹ cô mới là gay ấy! Cả nhà các người đều là gay! Trầm Trầm hắn là một con gấu trúc cần cù hăm hờ tiến bước như thế sao có thể là gay chứ? Tuy rằng cần cù hăm hờ tiến bước cùng với gay thì hình như chẳng có

chút liên quan nào, thế nhưng mình lại bị người ta YY thành gay, vẫn là khiến hấn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Đám người nông cạn này biết cái gì chứ?

Trầm Trầm hấn mới không phải con gấu mèo đồng tính luyến ái!

Hấn đối với đàn ông cũng tốt, đối với nữ nhân cũng ổn, đều là một chút hứng thú cũng không có, bởi vì ở trong lòng một con gấu trúc ăn không no bụng, chỉ có trúc yêu thơm ngon ngọt lành mới là quan trọng nhất.

Không phải có câu nói no bụng nghĩ *** dục sao? Hấn ngay cả vấn đề ăn uống cũng chưa thể giải quyết được, đâu còn có lòng dạ nào mà tìm đối tượng chứ?

Bước chân Trầm Trầm rảo nhanh vào trong phòng, bên trong lập tức im lặng như tờ, hấn nghiêm mặt ngồi vào bàn làm việc, mở máy vi tính, bắt đầu bắt tay vào làm những công việc hàng ngày.

Ai, chỉ có thể làm nhanh cho hết công việc xong, rồi thì hấn có thể tan ca rồi.

Vuốt cái bụng dẹt dẹt, hấn muốn khẩn cấp về nhà nhìn cây trúc của mình xem nó có lớn hơn chút ko.

=====

(1) tg cải biên từ chương trình thành [] đều có 2 người MC là đầu trục, có thể xem ở đây

=====

Lời tác giả:

Đội cái vung thân là thiếu nữ trẻ tuổi (?) tôi thích xem không hay chớ quấy rầy nhất... XDDD

Lại nói, nó sẽ trở thành bìa truyện..., mọi người cảm thấy thế nào? XDDD

Có người bạn cho yêm bức tranh

4. Chương 4

Từ khi có trúc nhỏ, việc đầu tiên mỗi ngày thức dậy mà Trầm Trầm phải làm không phải đánh răng rửa mặt, mà là xuống giường đi tới bộ cửa sổ, lấy ra một chiếc thước mềm đo đạc coi trúc nhỏ có dài ra hay không.

Hôm nay dài thêm 0,2 mét.

Một con gấu trúc đáng vẻ tinh anh mặc một chiếc áo T shirt, vẻ mặt chăm chú đang mang cặp kính không gọng, tròn mắt đen nhánh gắt gao nhìn chăm chăm một chậu trúc nhỏ nhỏ xanh biếc.

Sao chỉ dài ra có 2 mm vậy?!!!

Có phải người bán hàng rong đáng chết kia đã đưa cho mình một chậu trúc kém chất lượng không?

Trở tay ra chọc chọc lá trúc, lại hít hít ngửi ngửi nghe ngóng.

Thơm quá.

Đây nhất định không phải cây trúc kém chất lượng đâu, trúc đều sao có thể thơm mát thế chứ?

Thật muốn cắn một miếng.

Trầm Trầm kim lòng không đậu vươn đầu lưỡi liếm liếm cây trúc đáng thương, hân có thể tưởng tượng ra cảnh tượng cây trúc khi đã lớn, còn hân thì đang cầm nó tước vỏ chậm rãi nuốt.

Trúc nhỏ hơi rụt về sau khoảng 0,000002m.

Đây là khoảng cách mà một con gấu trúc bình thường không thể bắt được nó, cho nên Trầm Trầm tâm tình tốt đẹp lại sờ sờ trúc nhỏ, xoay người thay quần áo, chẳng hề để ý tới.

Trầm Trầm không thích cảm giác bị ràng buộc, tuy rằng lúc hân đi làm mỗi một khuy áo đều là cái rất nghiêm túc, thế nhưng vừa về đến nhà, hân đã ngay lập tức cởi những chiếc áo sơ mi tây trang rườm rà này, thay đổi một vài chiếc nhẹ nhàng hơn.

Hân thích nhất là mặc một chiếc T shirt và quần soóc đi ngủ, lúc này hân đưa lưng về cây trúc, hai cái đùi trơn tuột trắng bóng trắng tấp đập vào mắt người ta.

Trúc nhỏ nhịn không đành dùng chiếc lá nhỏ che mắt.

Không được ba giây, lá nhỏ lại nhẹ nhàng mở ra một khe hở con con, lộ ra đốt trúc xanh xanh.

Trầm Trầm đang cởi một chiếc T shirt, vừa mới lộ ra hai điểm nhạt màu.

Lá nhỏ lại dịch xuống dưới, che vị trí cái mũi.

Sai, một cây trúc thì mũi nó ở đâu chứ? Hai phiến lá lập tức an phận xuống, vô cùng nghiêm túc xếp ở hai bên, quang minh chính đại nhìn về phía trước mặt.

Ai có thể nhìn ra được hành động khác thường của một cây trúc chứ?

... Ít nhất ... Trầm Trầm không thể.

Hắn đã thay chiếc áo sơ mi nhạt màu, khoác lên chiếc comple, dùng lược chải cẩn thận tỉ mỉ mái tóc lộn xộn, mang theo túi tài liệu dự định đi làm.

Chờ đã, sáng sớm thức dậy hắn chỉ lo cho cây trúc hắn coi trọng nhất mà tựa hồ đã quên bég mất mình còn mua một cây trúc Ấn Độ.

Kỳ thực, hắn lúc nào cũng ủng hộ hàng nội, đối với loại thực phẩm cho vào mồm này cũng không quan tâm lắm, dù sao đi nữa cũng được coi là một cây trúc, lúc đi ngang qua bàn trà thủy tinh ngoài phòng khách, hắn khom lưng nhìn cây trúc Ấn Độ một chút.

Hình như lớn hơn trước rất nhiều?

Hắn nhớ kỹ lúc đó mua về chỉ là một nắm con con, sao mới có vài ngày đã khỏe mạnh như thế rồi chứ? (anh phân biệt đối xử quá đấy)

So ra thì, sao trúc yêu của hắn lại lớn chậm như vậy chứ?

Trầm Trầm phiến muộn xé một phiến lá trúc Ấn Độ, rửa qua bằng nước máy, nhai 2 cái trong miệng.

Thật khó ăn.

Một thứ mùi lạ.

Người bán hàng rong đáng ghét gian trá kia lại dám lấy trúc mùi khó ngửi đưa cho hắn ăn!! Còn chẳng bằng măng trong siêu thị!

Khẩn cấp chạy vào phòng vệ sinh, sau khi hung hăng chửi rủa xong, Trầm Trầm vẫn cảm thấy trong miệng cực kỳ khó chịu.

Không có lòng dạ nào đi làm hết!

Trầm Trầm tức giận lấy di động ra, quay di động lại phía bồn cây nhẩn mấy số.

“Này, là ông chủ của khu vườn nhỏ kia hả?”

“Xin chào, là tôi.” Trong điện thoại truyền tới một giọng nam trung niên hơi trầm thấp.

Hử? Sao cái giọng này nghe ra không giống thế?

“Tôi lần trước ở chỗ ngài mua một chậu trúc, mùi vị của nó có chút là lạ, tôi nghi nó có vấn đề chất lượng.”

“Ngài không nên tức giận, có chuyện từ từ nói, xin hỏi họ tên của ngài?”

“Miễn...”

“Ngài Trầm, xin chào, xin hỏi ngài ở cửa hàng của tôi mua cây trúc giống gì?”

“Tên là Văn Hương.”

“Văn Hương? Ồ, nó chính là một cô gái, cần che chở bảo vệ, ngài Trầm ngài nói có một chuyện tôi không rõ lắm, lẽ nào ngài đã hưởng qua nó sao? Hay là ngài nuôi gấu trúc trong nhà? Ngài đùa sao, ha ha.”

Ha ha cái quái gì! Trầm Trầm tức giận nhìn chằm chằm vào di động, nghĩ đến vừa rồi mình giận quá hóa ngu lại còn nói ra nó có mùi vị quái quái, nói vậy nhất định đối phương sẽ cảm thấy kỳ quái, hẳn dừng một lát, tức giận mà nói: “Ai quy định người không thể ăn trúc?”

“Ha, vậy thật là xin lỗi, chuyện này thì chúng tôi không có khả năng rồi, Văn Hương sở dĩ là Văn Hương bởi vì nó chẳng khác gì một thứ có công năng đuổi muỗi cả, ở Ấn Độ chỉ dùng để ở văn phòng, có người nói rằng ruồi muỗi chỉ cần lượn qua góc độ của nó đều sẽ bị độc chết, ngoại từ công năng này ra, nó còn có giá trị thưởng thức cực cao, bày ở một góc trong nhà thì sẽ vô cùng đẹp đấy...”

“Tôi biết rồi, cảm ơn ông chủ.”

Trầm Trầm cách cách một tiếng cúp điện thoại, hẳn không có lòng dạ nào nói nhảm với ông chủ kia, ở trong lòng hẳn, nếu chậu trúc này không thể dùng để ăn, vậy cũng mất đi toàn bộ giá trị vốn có.

Cảnh đẹp ý vui ư? Vậy hẳn còn không bằng cứ trồng lấy chậu hoa mà thưởng thức, màu sắc còn tươi sáng xinh đẹp ấy chứ.

Trầm Trầm không tự chủ được nghĩ tới trúc yêu của mình.

May là nó ngược lại vẫn là ngon ngon thơm thơm, chỉ là liếm một cái đã xịn khỏi bàn rồi.

Quên đi, cứ đem Văn Hương này mang tới phòng làm việc, bày ở đó ngắm vậy, không có việc gì thì có thể lọc mùi miệng thối và một số thứ khác của Phùng đầu trọc.

Một tay ôm Văn Hương, Trầm Trầm tiện tay gọi một chiếc tắc xi đi tới công ty.

Hắn vừa mới đi vào cổng lớn công ty, bỗng bị người ta gọi lại: “Chủ nhiệm Trầm!”

Trầm Trầm vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Phương đặc trợ bị Phùng đầu trọc mắng đến tối tăm mặt mũi.

Ngày hôm nay, Phương đặc trợ mặc một bộ đồ màu hồng, cùng một đôi giày đan màu xanh biếc, cả người giống như đóa hoa tươi mát tràn ngập trong mùa xuân động lòng người.

“Phương đặc trợ, chuyện gì?” Trầm Trầm ôm chậu trúc, cảm thấy trên tay hơi nặng nề, thế nhưng đối mặt với một cô gái, hắn vẫn rất kiên trì đứng đó.

“Chuyện kia... Chuyện hôm đó, cảm ơn anh, đây là bánh ga tô tôi tự làm, cho, cho anh...” Phương đặc trợ cúi đầu, mặt đỏ như một quả cà chua, một bên sục tay vào túi lấy bánh ra cho Trầm Trầm.

Bánh ga tô? Trầm Trầm chần chờ đưa tay ra nhận lấy.

Được rồi, đối với một con gấu trúc mà nói thì, thỉnh thoảng ăn chút bánh ga tô gì gì đó cũng tạm tạm.

“Ôi, Trầm chủ nhiệm, anh mang theo một chậu trúc? Thật đáng yêu!” Phương đặc trợ lúc này mới chú ý tới Văn Hương trong lòng Trầm Trầm, giống như là có thể tìm được một chủ đề có thể tiếp nhận vậy, nhiều lần ca ngợi lên ca ngợi xuống chậu trúc mà trong mắt Trầm Trầm thì chả có tí phân lượng nào.

“Ừm, mùa xuân tới rồi, tôi dự định xanh hóa công ty một chút.”

“Ha hã.” Phương đặc trợ che miệng cười nhẹ nhàng: “Chủ nhiệm Trầm thật cứ thích nói đùa, có điều chậu trúc này thật xinh đẹp.”

“Cô rất thích sao?” Nếu như Phương đặc trợ này nói thích, vậy cứ đưa cho cô ta đi, coi như là đáp trả cho

bánh ga tô vậy.

“Ô kìa?” Phương đặc trợ mặt đỏ càng thêm lợi hại hơn, cô ngượng ngùng nhìn lướt qua Trầm Trầm, nhẹ nhàng gật đầu.”

“Vậy tặng cho cô đây.”

“Thực sự sao?”

“Ừ.”

“Vậy thì cảm ơn anh lắm!”

Nhìn bóng dáng Phương đặc trợ mừng rỡ ôm Văn Hương, Trầm Trầm hơi thở dài một tiếng.

Mua một chậu trúc chẳng thể cho vào được miếng nào cả.

Thực bi kịch.

May là nó còn khiến cho Phương đặc trợ vui vẻ, mình cũng không lãng phí hai mươi đồng.

Tâm tình Trầm Trầm tốt lên, hôm nay Phùng đầu trọc cùng với bà vợ của ông ta đi chuyến tuần trăng mật lữ hành lần thứ năm của bọn họ trên một hòn đảo nhỏ ở miền Nam, vào lúc bốn giờ rưỡi, tất cả mọi người đã chuẩn bị tốt đẹp xong xuôi chỉ chờ giờ tan tầm.

Trầm Trầm cũng không ngoại lệ, chỉ là hần thân là chủ nhiệm sắt thép công tác cuồng mà toàn bộ mọi người trong công ty cần, hần vẫn rất nghiêm chỉnh ngồi bên cạnh bàn làm việc chờ kim giây chỉ hướng 12.

“Chủ nhiệm Trầm!” Thật vất vả đợi tới giờ tan tầm, Trầm Trầm sắc mặt tối tối quay đầu lại, thấy Phương đặc trợ một thân hồng nhật.

“Chủ nhiệm Trầm, tôi muốn nói rằng, cảm ơn chậu trúc của anh, kia, có thể cùng nhau ăn một bữa cơm tối không?” Phương đặc trợ nói xong lập tức xấu hổ cúi đầu.

“Xin lỗi, tôi có việc về nhà.” Đùa cái gì vậy, cùng Phương đặc trợ đi ăn cơm chiều? Những thứ đầy dầu mỡ ấy, còn những miếng thịt như thế ngấm lại mà khiến hần sợ, còn không bằng đối bụng về nhà nhìn trúc yêu của lòng hần dài lên!

Không thấy vẻ mặt mát trên mặt Phương đặc trợ, Trầm Trầm mặt mũi như thường đi ra cổng lớn công ty.

Đằng sau ngờ ngợ có người đang nói chuyện.

“Hắc, tôi đã nói rồi mà, Tiểu Như, chủ nhiệm Trầm, bông hoa của Cao Lãnh rất chi là khó đối phó mà.”

“Tiểu Lệ, tôi... Tôi chỉ là rất biết ăn anh ấy đã giúp tôi trước đó...”

“Ôi, cô đừng khổ sở mà, chúng ta đi ăn cơm trước đi, chết đói tôi rồi nè, chủ nhiệm Trầm đúng là không đáng tin(1) mà...”

Những loài người phiền toái này!

Cái gì mà bông hoa Cao Lãnh?! Nào có ví von nào gắn với gấu trúc thế đâu? Còn có cái gì tin không đáng tin gì gì đó, thử nghĩ đi, thế giới này còn có một con gấu trúc chăm chỉ lo nghĩ cho gia đình như hắc đây?

Gió xuân ấm áp thổi lướt qua mặt, cây Nhân cao to hai bên đường cũng xòe vươn cành lá của mình.

Tâm tình Trầm Trầm thoáng tốt lên chút.

Tới cửa nhà, mở cửa bảo vệ ra, Trầm Trầm bỗng nhiên ngửi thấy một trận mùi đồ ăn. (đồng nhân Tầm Cám hả =))

Hình như là mùi vị của món măng xào và măng chưng nước thịt.

Hửm? Đây là chuyện gì thế nhỉ?

Trầm Trầm sẽ chẳng làm cơm, đối với những củ gạo dầu muối tương dấm đều có thể nói là dốt đặc cán mai, có đôi khi muốn ăn một chút đồ có mùi vị măng, hắc đều làm đến mức rối tinh rối mù lên.

Kêu ngoài mua?!

Đó là chuyện không có khả năng, những quán cơm đó có thể bảo đảm vệ sinh sao? Nghe nói có rất nhiều đầu bếp đều thích thử đồ ăn, còn trực tiếp lấy cái muôi xào thức ăn để thử, mở to mồm ăn một miếng lại lấy cái xào đó tiếp tục lật đồ ăn, thực sự là nghĩ mà muốn phát sợ. (anh ơi, chuyện bt mà ())

Thế nhưng giờ đây.

Một khoảng sạch sẽ so với lúc sáng sớm hắc đi làm còn muốn nhẹ nhàng khoan khoái ngăn nắp sạch sẽ hơn.

Trên chiếc bàn cơm thủy tinh quanh năm trống vắng đằng đó bày ra

một bàn cơm nước.

Thơm quá.

Trầm Trầm nuốt nước miếng.

Trên bàn còn đề lên một tờ nhắn để lại.

Bên trên là một loại chữ phồn thể dựng thẳng.

‘Nguyên liệu nấu ăn trong nhà quá ít, chỉ có làm như thế, lần sau ra ngoài mua nhiều một ít.’

O?

Trong đầu Trầm Trầm bỗng xuất hiện bốn chữ lớn.

Cô nàng ốc nhồi(2)?

=====

(1)nguyên văn là kháo phổ đây là phương ngôn phương Bắc, từ ngữ lưu hành hậu hiện đại, nghĩa tương đương với tin cậy, tin tưởng

(2)cô nàng ốc nhồi là một nhân vật truyền lại của dân gian Phúc Châu. Mọi người đều biết rõ chuyện của cô nàng ốc nhồi, quyển năm sưu thần hậu ký tuyển tập. Chuyện nói về một con người từ nhỏ cha mẹ đã mất, lẻ loi hiu quạnh, rất đồng cảm với hần, lại thấy hần cần cù tiết kiệm, an phận thủ thường, cho nên phái thần nữ cô nàng ốc nhồi hạ phàm giúp đỡ hần.

Ờ, đại khái là vậy, VN mình cũng có rất nhiều sự tích tương tự như thế, mà h mình chỉ nghĩ ra mỗi cái cảnh í giống Tấm Cám chứ còn đâu mình chịu ko nhớ nổi. Mọi người thứ lỗi nhé.

5. Chương 5

Chờ đã, nguyên liệu nấu ăn trong nhà á?

Trầm Trầm thoáng hồi tưởng một hồi, nhớ tới ngày hôm qua vừa mới đi siêu thị vợ vét rất nhiều măng tươi ngon, còn mua cân thịt yên tâm(1), cái gọi là nguyên liệu nấu ăn chẳng lẽ là những thứ ấy?

Ngay lập tức hấn chạy tới bếp mở tủ lạnh ra, phát hiện quả nhiên những thứ đã mua không còn nữa, tầng trên cùng còn có một tờ giấy nhỏ.

Vẫn là nét chữ ấy.

“Đồ đạc tôi đã giặt sạch rất nhiều lần rồi, đều đã rất sạch.”

“Cô nàng ốc nhồi” tri kỉ!

Trầm Trầm đơ luôn.

Sau khi thế gian này có TV, đồng thời phổ cập rất nhiều chương trình nghệ thuật khoa học giáo dục, Trầm Trầm mỗi ngày đều sẽ theo thói quen mở TV lên giải trí qua ngày, hấn đã nghiên cứu động vật thế giới rất nhiều năm.

Hấn dần dần phát hiện ra, mỗi một con gấu trúc đều có thiên tính bị thuần phục.

Tựa như bây giờ, đối mặt với một bàn cơm măng do “cô nàng ốc nhồi” không biết tên làm ra, hấn nỗ lực khắc chế mình một hồi, mới không trực tiếp xông lên bắt lấy ăn tươi cắn nuốt những miếng lớn.

Đáng nghi.

Đáng nghi lắm!

Đến tột cùng là ai làm cho hấn!

Trầm Trầm ép buộc mình quên đi bàn cơm nước thơm ngào ngạt cùng với cái bụng đói kêu vang, hai mắt lợi hại của hấn đảo qua phòng khách phòng bếp rồi tới phòng vệ sinh, sau khi phát hiện tất cả đều rỗng tuếch, cuối cùng hấn bước tới phòng ngủ.

“Ba” một tiếng hấn mở chốt cửa ra, trong khoảnh khắc đèn treo nghiêng phát ra ánh sáng mờ nhạt, phòng ngủ của Trầm Trầm bố trí cực kỳ đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, hiện ra trước mắt cũng chỉ có chiếc giường king-size, bởi vì Trầm Trầm nghĩ, làm một con gấu trúc, điều quan trọng nhất ngoại trừ trúc ra, còn một điều quan trọng nữa, đó chính là nơi dùng để ngủ.

Hấn không để bất luận thiết bị điện hiện đại hóa nào ngoại trừ đèn trong phòng ngủ cả.

Như vậy ngoại trừ có thể tận lực tránh phóng xạ ra, hắn còn có thể có không gian riêng tư tuyệt đối, chỉ là bây giờ không giống thế.

Trên bệ cửa sổ trong phòng ngủ của hắn có đặt một chậu trúc nhỏ nhỏ.

Hắn đứng ở cửa phòng, đã thấy trúc nhỏ có chút lạnh run, trông mắt chuyển vòng mới phát hiện thì ra cửa sổ quên đóng lại.

Kỳ quái, lúc hắn ra ngoài rõ ràng đã đóng cửa sổ rồi mà.

Trần an sờ sờ trúc nhỏ đáng thương, hắn lại bắt đầu tỉ mỉ tìm kiếm “cô nàng ốc nhồi” kia.

Trong tủ quần áo không có.

Dưới giường cũng không có.

Trên giường? Chiếc chăn trên giường vẫn được cuộn tròn như miếng đậu hũ, khẳng định cũng không có.

Đến tận cùng là ở đâu chứ?

Trầm Trầm bối rối nhìn quanh gian phòng vắng vẻ.

Rõ ràng, gian phòng này giờ đây chỉ có mình mình.

Nếu không được, vậy dùng giá trị tiên thuật tìm xem?

Không được, giá trị tiên thuật trân quý như thế, hắn còn định giữ lại tới cuối tháng đi Tiểu Tiểu Tiên Cư của Nam Hải nghỉ phép nữa mà.

Tiểu Tiểu Tiên Cư là một hạng mục gian tiên cảnh du lịch nghỉ mát gần đây thiên đình mới mở, đi một lần cần tiêu hao giá trị tiên thuật nửa tháng của Trầm Trầm, có điều cái gì cũng có giá của nó, mùi vị món măng trong quán cơm trong rừng trúc tím của Tiểu Tiểu Tiên Cư thực sự là cực kỳ tuyệt vời, tất nhiên là hấp dẫn mỗi một con gấu trúc thành tiên, ngoại trừ cái ấy thì điều khiến cho Trầm Trầm không thể không đi chính là, gần đây Tiểu Tiểu Tiên Cư đang tổ chức một hoạt động, tham dự bảy ngày dạo chơi Tiểu Tiểu Tiên Cư là có thể nhận được một tấm vé nhập tràng tọa đàm miễn phí biểu tặng Quan Âm Bồ Tát Liên hệ giữa thối quan liêu của thế gian và hiệu suất làm việc thấp của thiên đình, nghe nói ở trong Tiên Ngư, tọa đàm này có giá vé tới một vạn giá trị tiên thuật, gần đây giá trị tiên thuật có thể để Trầm Trầm dùng trong một năm, cho nên, do dự nửa ngày, Trầm Trầm vẫn là quyết định không tiêu hao số tiên thuật còn lại không nhiều lắm này đi tìm ‘cô nàng ốc nhồi’.

Liếc qua trúc nhỏ, Trầm Trầm xoay người lại lần nữa đi vào phòng ăn.

Một bàn cơm còn ở đẳng đó.

Thơm ngào ngạt.

Dáng dấp ngây thơ mê người dụ dỗ mỗi một con gấu trúc.

Nuốt nuốt nước miếng.

Chẳng có tí tiền đồ nào!!

Hắn là một con gấu trúc chẳng có tí tiền đồ nào cả!

Hắn là Trầm Trầm, hắn là một con gấu trúc thành tiên, sao có khả năng đi ăn cơm nước mà ngay cả mặt người làm còn chưa liếc mắt qua?!

Tuy rằng, hắn là bởi vì Văn Hương kia, đã có trọn một ngày chưa ăn ngon rồi, bây giờ hắn đói đến mức bụng cứ cuộn lên rồi.

Ngay cả mắt cũng có chút hoa lên.

“Ăn đi.” Một con gấu trúc ôm đầy trúc còn gặm say sưa nhìn hắn: “Sao còn chưa ăn? Cậu xem, mấy thứ này đều lấy ra từ chính tủ lạnh của cậu, nhìn qua rất sạch sẽ mà, chúng ta lúc khổ cực lúc ngọt bùi, ngấm lại lúc còn chưa thành tiên ấy, trúc mỗi ngày ăn cũng chưa rửa đã trực tiếp ăn, lúc đó cậu không ăn thì làm sao sống sót?”

Nói vậy! Hắn là một con gấu trúc sạch sẽ nhất trong tộc!!! Hắn nhớ kỹ lúc còn là một con gấu trúc bình thường, mỗi ngày đều đem trúc rửa sạch bằng nước suối rồi mới ăn tươi!!

“À, như vậy à.” Gấu trúc gặm trúc dừng lại một chút, thuận tay xoa cái miệng rộng ngoác: “Chỉ là cơm nước trên bàn nhìn qua thực sự rất thơm, cậu đã nhiều ngày chưa ăn cơm ngon rồi, chẳng lẽ tâm không động sao?”

“Anh Đại Mao, sao anh đáng ghét hết như lúc ban đầu vậy, tôi biết rồi, đợi lát tôi sẽ đi ăn.” Vừa dứt lời, Trầm Trầm bỗng dừng lại, Đại Mao là anh bạn tốt trước đây trong tộc của hắn, chỉ là anh ta chưa thành tinh cũng không có thành tiên, hắn là đã sớm mất.

Nhìn ra nghi hoặc trong mắt Trầm Trầm, Đại Mao nhai hai miếng trúc: “Hắc hắc, cậu đi rồi, anh bị một người đàn ông mắt xanh mũi lõ bắt đi, tới một nơi tên là đất nước Anh, hắn nuôi anh mấy năm, sau đó thì

anh mày chết, rồi lên trời, phát hiện chỗ của thần tiên đều rất kỳ quái, là thiên sứ, mỗi người mỗi người đều cầm một đôi cánh chim, cậu xem, anh cũng làm một đôi, hình dạng xấu xí chút, có điều bay lên lại rất là nhanh.”

Một con gấu trúc béo nứa trong suốt đập đập đôi cánh nho nhỏ đằng sau mình.

Trên đỉnh đầu của anh ta còn có một vòng tròn màu vàng, lấp lánh ánh sáng màu vàng.

... Trầm Trầm nghĩ hẳn nhất định là đói quá mức rồi, yên lặng nhìn lướt qua Đại Mao, hẳn thẳng thắn ngồi vào trên ghế, cầm đôi đũa lên gấp một miếng măng.

Mùi vị không tồi!

Trầm Trầm vẻ mặt hài lòng lại uống một hớp canh, bưng bát lên gạt một miếng cơm vào.

Ngon quá!

Đột nhiên nghe được tiếng có người nuốt nước bọt.

Thật chói tai.

Trầm Trầm quay đầu, thấy Đại Mao còn ở đằng đó, vẫn đang đập cánh, đáng thương nhìn hẳn.

“Trầm Trầm, kỳ thực anh tới tìm cậu có một việc.” Anh ta ngượng ngùng xoay người, đúng lúc để Trầm Trầm nhìn thấy cái bớt hình trái xoan trên mông anh ta, cái con chẳng ra gấu trúc cũng chẳng ra chim này thật sự là Đại Mao, ngoại trừ Đại Mao, không có con gấu trúc nào trên mông lại có một cái bớt ẻo lả như vậy cả!

“Thao, không phải ảo giác à!” Trầm Trầm tuôn ra một câu thô tục.

Đại Mao gật đầu thật mạnh: “Anh mày nhìn qua hơi trong suốt, thế nhưng anh mày thực sự không phải ảo giác.” Nỗ lực xây dựng cảm giác tồn tại cho bản thân, Đại Mao giờ tứ chi mập ngấn ở không trung khoa tay múa chân, Trầm Trầm cảm thấy trò đùa bẽ mặt này nếu không đưa vào vườn bách thú hoặc là đoàn xiếc thú thì thật là quá đáng tiếc.

“Ồ.” Tùy ý đáp lại một tiếng, Trầm Trầm lại vùi đầu trong đồng thức ăn.

Ôi, ăn ngon thật!

Đại Mao lại chậm rãi bay qua, đặt móng lên trên bàn cơm của Trầm Trầm, may là anh ta bây giờ đang là một con gấu trúc thiên sứ, không có mấy trọng lượng, đối với Trầm Trầm đang ăn không tạo ra ảnh hưởng gì, thế nhưng Trầm Trầm vẫn cảm thấy không thoải mái, hắn cầm chặt đũa, tay nổi thêm một sợi gân xanh: “Nè, anh rốt cục muốn gì?”

“A Trầm, kỳ thực, anh lần này quay về Trung Quốc là muốn tìm một người.”

“Ai?”

“Chính... Chính là chủ nhân của anh, anh nghe nói... y chết rồi linh hồn được phân tới đây... Anh muốn tìm y, đúng lúc, ở Trung Quốc anh chỉ có em là người quen.”

... Gấu trúc báo ân? Trầm Trầm nhăn tít cặp lông mày.

“Vậy tôi phải giúp anh thế nào.”

“Rất đơn giản!” Đại Mao vừa nghe thấy giọng Trầm Trầm có chút mềm đi, ngay lập tức hưng phấn nói tiếp: “Anh vừa đến Trung Quốc, tạm thời không có chỗ ở lại, trong nhà cậu chỗ có linh khí nhất chính là chậu trúc kia, cậu chỉ cần để anh trốn trong chậu là được! Không cần nhìn anh như thế, anh đã là thiên sứ rồi, anh không cần ăn gì cả, còn nữa, có thể phiền cậu lúc rảnh thì tìm hộ anh mày một người tên là Tề Cảnh không.”

“Vì sao phải trốn?”

“Kỳ thực...” Hai cánh vô thức rút lên, cả cái thân tròn dẹt thường ngượng ngùng cúi đầu: “Bản thể của anh còn đang ở thiên đường, anh là lén chạy tới đây, bên kia cũng hạ lệnh truy bắt anh... Anh phát hiện chỉ có nhà cậu mới an toàn, đặc biệt cái chỗ để chậu trúc kia, chỗ đó tiên khí thịnh nhất, có thể che giấu khí chất thiên sứ trên người anh cậu đó.”

Trầm Trầm mặt im lặng nhìn anh ta: “Khó trách anh lại nửa trong suốt như thế, sợ là chẳng chịu được mấy cả, vì chủ nhân trước, như vậy đáng giá sao?”

Đại Mao sững sốt, lập tức nói rằng: “Có đáng giá hay không, chỉ có chính bản thân anh biết, nếu như anh thực sự không thể ở lại tiếp nữa, anh sẽ trở lại, cậu biết đó, gấu trúc chúng ta rất quý, đặc biệt ở phương Tây.”

Trầm Trầm ăn xong bữa cơm nhưng sau lại vẫn có chút thèm.

Đại Mao này thật đúng là được nước tiến tới, hắn chỉ là hơi gật đầu đáp ứng thôi, anh ta lại thực sự đem thân thể béo ị dón vào trong chậu trúc.

...!! Trúc yêu quý của hần sợ tới phát run!!

Lúc tối đi ngủ, Đại Mao kia cứ nhiên thò nửa cái đầu ra, nhìn Trầm Trầm đang thay áo ngủ len lén cười: “A Trầm, vóc người cậu thật tốt a.”

Trầm Trầm mặt đen sì tiện tay cầm một cái gối đầu ném về phía anh ta, thế nhưng gối đầu bay được phân nửa thì lại bị Trầm Trầm rút lại.

Nói đùa đi! Đại Mao này bây giờ đang ở trong chậu trúc yêu của hần!

Bây giờ hần ném chuột còn sợ vỡ bình, nhờ đem trúc yêu phá hư thì cái được không bù đủ cái mất!

Nhất định phải nhanh tìm được người tên Tề Cảnh kia, sau đó hỏa tốc đuổi Đại Mao đi!

Song Trầm Trầm lại không nhìn thấy, trong khoảnh khắc hần xoay người, trúc nhỏ nhu nhược của lòng hần đang dùng sức lấy hai phiến lá nhét đầu gấu trúc Đại Mao vào trong chậu.

Thật vất vả đem Đại Mao hoàn hoàn toàn toàn dí trong bùn đất, trúc nhỏ đắc ý vỗ vỗ lá cây.

Nương theo ngọn đèn mềm mại, nó nhìn Trầm Trầm mặc một chiếc áo ba lỗ rộng thùng thình nằm mềm mại trên giường lớn, lộ ra hai cánh tay trắng nõn.

Nó nhất định phải mau mau lớn lên!

Đến lúc đó là có thể hôn cái cánh tay trắng trắng kia, sờ hai cái đùi dài thật dài kia rồi!

=====

Lời tác giả:

Số lượng từ của gấu trúc đều là rất đủ ai nắm tay!

Thiên sứ gấu trúc có phải rất ?

Xấu hổ

=====

(1)thịt yên tâm: nghe tên thịt các bạn thấy nó lạ hem à, thực ra nó chính là miếng thịt đã được đóng dấu đỏ kiểm dịch chất lượng, người Trung Quốc gọi đó là thịt yên tâm =))

6. Chương 6

Toàn bộ thành phố đều đang an tĩnh ngủ say dưới ánh trăng.

Trầm Trầm trở mình, cánh tay trắng tinh không tỳ vết vô thức duỗi dài ra, giống như là một tòa băng sương, Trúc nhỏ mê đắm nhìn chăm chăm một hồi, trong lòng thầm thở dài, cũng hơi cảm thấy buồn ngủ, nó gối lên chiếc lá con của mình, ngả cổ muốn đi ngủ, thì lại bị một giọng nói nhẹ nhàng đánh thức: “Hắc hắc, tiểu thần tiên.”

Tiểu thần tiên gì cơ? Không nhận được nó xoay người một cái, giọng nói kia vẫn theo như hình với bóng: “Tiểu thần tiên, tôi là Đại Mao.”

....

Trúc nhỏ cúi đầu nhìn gấu trúc thiên sứ trong chậu của mình, chiếc vòng ánh sáng trên đầu nó trong đêm tối hệt như là ánh huỳnh quang vậy, sáng chói cả mắt: “Ổ chỗ của ngài thật là xấu hổ, có điều tôi một khi tìm được y thì tôi sẽ về, qua không được vài ngày thì, hắc hắc.”

....

Trúc nhỏ nghiêng đầu nhìn anh ta.

Tiểu thần tiên là có ý gì? Nó chẳng lẽ không phải một cây trúc yêu sao?

Đại Mao còn nói thêm: “Ngài ở đây tiên khí nặng nhất, sao có thể là yêu quái chứ? Tôi làm thiên sứ này cũng làm được mấy trăm năm rồi, có cái gì không biết đây?”

....

Trúc nhỏ lúc lắc lá cây, ý bảo mình buồn ngủ rồi, Đại Mao vội nói thêm: “Chờ đã, A Trầm còn không biết thân phận thực của ngài sao?”

....

Trúc nhỏ chần chờ nhìn Đại Mao, thấy anh ta nói thêm: “Tôi bây giờ đã thoát Á nhập Âu, chuyện thần

tiên các vị cùng với tôi không liên quan, A Trầm cậu ấy từ nhỏ chính là một con người thành thực, hơn nữa thái độ làm người lại không nhảy bén, nếu không thì cũng sẽ không nhiều năm làm một con gấu trúc độc thân như vậy.”

Trúc nhỏ vẫn là trầm mặc.

“Sao ngài không nói lời nào thế? Tôi thật vất vả trở lại Trung Quốc, ngay cả một người nói chuyện cũng không có, thật cô đơn, ngài nói chuyện với tôi một chút đi mà.”

Cái chữ “đi mà” này khiến trúc nhỏ rùng mình.

... Cái đồ thiên sứ ảo lả! Nó khinh thường liếc nhìn Đại Mao, dùng lá trúc nhấp nước viết lên trên bàn vài chữ.

‘Ta mệt rồi.’

Đại Mao yên lặng nhắm lại cái mồm vốn còn lải nhải, bỗng nhiên nói thêm: “Ngài đừng nói với tôi rằng ngài không thể nói chuyện chứ?”

Thân hình trúc nhỏ rung rung, lập tức thẳng tắp lên.

Nó ngay cả hình người cũng không hóa ra được, ban ngày làm cơm cho Trầm Trầm đều là chính nó tự búng ra khỏi chậu, sau đó nhảy vào bếp, dùng lá con của mình thay thế tay đem nguyên liệu nấu ăn tẩy rửa sạch sẽ, rồi lại nhảy lên trên bệ, bị cái chốt mở bằng kim loại kỳ quái làm khó, cuối cùng nó vô thức niệm một câu hỏa chú, lúc này mới có lửa, nó dựa theo sách dạy nấu ăn bày ở đầu giường của Trầm Trầm lật qua lật lại mấy món, mùi vị ban đầu cũng tạm được, sau đó nó rút cục tiến vào cảnh đẹp, bùng ra thứ gì đó sắc hương vị toàn bộ đều đủ cả, bây giờ nó mới hài lòng bày bàn đồ ăn chờ Trầm Trầm về nhà.

Kỳ thực, trong tiềm thức nó cũng rõ đạo lý quân tử xa nhà bếp, thế nhưng mỗi ngày thấy Trầm Trầm cau mày đối bụng thật đáng thương, nó luôn nghĩ mình phải làm gì đó cho cậu.

Một qua người tặng ném sang, quỳnh cư ngọc đẹp ta mang đáp người (1), Trầm Trầm nuôi nó đã lâu vậy, nó đương nhiên phải hồi báo chút gì đó mới phải lẽ.

Tuy rằng bị một vài giọt dầu bắn phải, thiếu chút thì phá hỏng lá con của nó, có điều thấy Trầm Trầm mừng rỡ, nó vẫn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Trầm Trầm vừa mở mắt đã thấy Đại Mao với vòng ánh sáng đang ghé vào trên tủ đầu giường, cười tủm tỉm nhìn hắn.

“Sớm, A Trầm.”

Sau khi cầm kính mắt đặt ở một bên lên, tỉ mỉ xác nhận lại gấu trúc thiên sứ trước mắt không phải ảo giác xong, sắc mặt Trầm Trầm lại đen thêm một chút: “Đại Mao, tôi phải rời giường thay quần áo.”

Đại Mao không chút nào để ý nói tiếp: “Vậy đổi đi, hai ta cái gì mà chưa thấy qua chứ.”

Trầm Trầm đẩy đẩy gọng kính, mặt không chút biểu cảm nào nhìn chằm chằm vào anh ta.

Sau năm phút đồng hồ, Đại Mao ai oán lùi vào trong chậu, trúc nhỏ cũng đương nhiên đem đầu hung hăng ấn xuống phía dưới.

Sau một lát, Trầm Trầm đã thay một thân quần áo nhẹ nhàng, gõ vào bồn trúc: “Nè, anh ra đi.”

Lúc cậu tới gần trúc nhỏ, trúc nhỏ chỉ cảm thấy trước mắt ngời sáng.

Hôm nay Trầm Trầm không mặc tây trang và áo sơ mi, trên người cậu mặc một chiếc áo đơn giản tay dài cổ chữ V, bên dưới mặc một chiếc quần bình thường màu vàng nhạt, phác họa lên đôi chân dài thẳng tắp, tóc cậu cũng không cần thận tỉ mỉ như thường, trơn mượt tùy ý buông trên trán, càng làm khuôn mặt trẻ trung thêm mấy phần.

Đại Mao đại khái có cùng tâm tư với trúc nhỏ: “A Trầm, trang phục như vậy trông cậu rất đẹp trai đó, hôm qua cậu như vậy rất ra vẻ người lớn, bây giờ nhìn qua trẻ thêm mấy tuổi rồi.”

“... Hôm nay chủ nhật.”

Lặng im một hồi, Trầm Trầm nói thêm: “Đại Mao, anh biết biến hình không?”

“Hử? Phải biến hình làm gì?”

“Hôm qua lúc tôi lên mạng tìm người giúp anh, trong thành phố này người tên là Tề Cảnh có 12 người, tuổi tác từ 0-80 không đồng nhất, có nam có nữ, tôi dự định hôm nay đi tìm người cùng anh.”

Nhanh chóng giải quyết dứt điểm cái đồ Đại Mao chướng mắt này, đỡ phải chiếm chỗ trúc yêu của cậu.

“Cảm ơn cậu, cái kia, có ảnh chụp không? Chủ nhân... Y bây giờ hẳn là khoảng hai mươi lăm tuổi...” Đại Mao vừa nghe đến tên Tề Cảnh, ngay lập tức vẻ mặt thay đổi, anh run rẩy đôi môi, nói năng lộn xộn nhìn Trầm Trầm.

Trầm Trầm đi vào phòng sách bật máy tính lên, chỉ vào tấm ảnh chụp bên trong quay về phía Đại Mao nói: “Những tấm này.”

Con mắt Đại Mao nhất nhất đảo qua trên 12 tấm ảnh chụp, bỗng nhiên dừng ở trên mặt một người đàn ông.

Người đàn ông kia có chiếc mũi cao cao, hốc mắt có chút sâu, cười với màn ảnh không hề hề phòng.

Đại Mao giơ móng vuốt chỉ vào đó nói: “Chính là y!”

Ánh mắt Trầm Trầm lóe lên, cấp tốc kích vào ảnh chụp.

Một lát sau, cánh cụt nhỏ trên màn hình lóe một tí, Trầm Trầm kích vào đoạn đối thoại trước cửa sổ, ngay lập tức thấy được một loạt tư liệu.

Người đàn ông tên là Tề Cảnh này vậy mà lại là trưởng phòng quảng cáo của Đại Ninh Mông, hơn nữa lại ở ngay sát vách nhà mình.

Trầm Trầm đầu xuân năm nay mới dọn tới, đối với hàng xóm xung quanh cũng không quen lắm, đối với Tề Cảnh này một chút ấn tượng cũng không có.

“Đại Mao, người anh muốn tìm ở ngay bên cạnh nhà tôi.”

Đại Mao mắt sáng lên, bật người vỗ cánh liều mạng bay ra cửa, chỉ vào cửa bảo vệ đóng chặt mà nói: “Anh muốn đi thấy y.”

“...” Trầm Trầm thực sự khó có thể lý giải Đại Mao vì sao hưng phấn như thế, không phải thấy một người đã từng là chủ nhân thôi sao? Có đáng vui vẻ như thế không? Thực sự là vô tích sự!

Có điều... Chờ đã, Trầm Trầm túm cánh của Đại Mao: “Anh muốn lấy bộ dáng như quỷ này đi gặp y sao?”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Anh biết biến cái gì?”

“Mèo nhỏ cũng không được sao?”

“Gì cũng được.”

Trầm Trầm ấn chuông cửa nhà đối diện, đinh đing đang đang vài cái, thì có người đi dép ra mở cửa.

Đó là một khuôn mặt không khác mấy với ảnh chụp, ngũ quan thâm thúy, dáng người thon dài, hai mắt sáng sủa nhìn thấy Trầm Trầm xong, bỗng nhiên híp lại, nhưng vẫn lộ ra nét cười thật tươi: “Xin chào, xin hỏi có chuyện gì sao?”

Trầm Trầm xách ra một con mèo nhỏ điểm chút đen trắng dễ thương: “Đây hình như là mèo nhà anh chạy đến ban công nhà tôi.”

Người đó đầu tiên lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, sau đó nói: “Nhưng mà tôi không nuôi mèo.”

Con mèo nhỏ mở to đôi mắt to tròn đáng thương hề hề nhìn y.

Y dừng lại một chút: “Hình như thật là của nhà tôi.”

Trầm Trầm gật đầu mặt không thay đổi, đang định xoay người quay về gian phòng của mình, lại bị Tề Cảnh gọi lại: “Xin hỏi cậu có phải chủ nhiệm Trầm của công ty Đại Vô Hạn?”

“Là tôi.”

“Ha hả.” Y ôm con mèo hoa nhỏ cười vô cùng dịu dàng: “Tôi là Tề Cảnh của Đại Ninh Mông, tôi vẫn đều muốn quen với cậu, tiếc là trước đó vẫn không có cơ hội, đây là danh thiếp của tôi, có cơ hội chúng ta cùng ăn bữa cơm, thế nào?”

“Được, chỉ là ngài Tề à, xin hãy giữ lấy thú cưng nhé, đừng để nó chạy đến nhà tôi nữa.”

“Tôi biết rồi.”

Tạm thời chia tay Đại Mao, Trầm Trầm dứt khoát đi xuống công viên nhỏ dưới lầu dạo một vòng, nhìn thấy mấy người già chơi cờ vua, đi siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn và đồ dùng sinh hoạt, lúc này mới về tới trong nhà.

Vừa mở rộng cửa, đã lại ngửi thấy mùi cơm thơm ngát.

Trầm Trầm sững sốt, lập tức nhận ra đây là kiệt tác của cô nàng ốc đồng.

Điểm tâm thơm ngon ngào ngạt, Trầm Trầm cảm thấy mỹ mãn mở TV lên, lại liếc thấy trúc nhỏ ở trên bàn trà.

Hử? Trúc nhỏ sao lại ở chỗ này?

Chẳng lẽ là cô nàng ốc đồng để ở đây?

Trầm Trầm lặng lẽ tự hỏi một chút, rồi lại đem sự chú ý quay lại màn hình.

Trúc nhỏ vẫn đang nhẹ nhàng run rẩy.

Nó vừa mới bùng cơm nước xong, đã nghe thấy tiếng cửa mở, làm nó sợ bắn người tránh không kịp, đành phải tạm thời chạy tới trên bàn trà của phòng khách.

May là Trầm Trầm cũng không nhìn ra, nó thoáng thở dài một hơi, rồi cùng Trầm Trầm xem TV.

Cái tấm mỏng manh đó cũng thật là thú vị, bên trong còn sắp xếp thật nhiều thứ.

Trúc nhỏ nghiêng đầu, hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm vào bản tin tin tức đưa tin 24 tiếng đồng hồ trên TV, vừa nhắc đầu đã chú ý tới Trầm Trầm không biết đã ngủ từ khi nào rồi.

Thật gần.

Nhìn lông mi dày đậm và mí mắt đơn bạc của Trầm Trầm, trúc nhỏ chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Thật muốn kiểm tra.

Đây thực sự là một loại cảm giác kỳ quái.

Nó biết mình là một gốc cây trúc đực, thế thì vì sao bản thân lại cảm thấy hứng thú với Trầm Trầm chứ?

Có điều nó cũng không muốn đi nghiên cứu tỉ mỉ vấn đề này, lúc này việc hấn muốn làm nhất chính là kiểm tra về mặt say ngủ an lành của Trầm Trầm.

Vì vậy, sờ một chút đi.

Dù sao sờ một chút cũng sẽ không chết.

Cần cần dục dục vươn lá trúc ra, nhẹ nhàng đụng vào khuôn mặt mình đã hướng tới thật lâu.

Mềm quá.

Cảm xúc trắng mịn mềm mại từ giữa ngón tay truyền tới không khỏi làm nó nhẹ nhàng thở dài.

Ngón tay...

Nó lúc nào thì có ngón tay?

Kinh dị cúi đầu, lại phát hiện nửa người trên lại có hình người, còn đang duỗi tay ra sờ Trầm Trầm.

“Tiểu thần tiên, ngài có khả năng hóa thành dạng người rồi?”

Trúc nhỏ xoay đầu qua, đã thấy được một con mèo hoa nhỏ đen trắng giao thoa, ngồi xổm ở một bên nhìn hẩn.

Đại Mao? Nó không phải sáng hôm nay đã bị đưa tiễn rồi sao? Sao lại trở về?

Tuy rằng trúc nhỏ cũng không mở miệng nói, thế nhưng Đại Mao luôn luôn có thể đoán được tâm tư của hẩn: “Y đi hẹn hò rồi, tôi liền tới đây vậy.”

Hẹn hò?

“Chính là đi ra ngoài chơi với bạn gái, ôi, nghĩ không ra y đã có bạn gái rồi.” Trong giọng nói có một loại cảm giác đáng thương không che giấu được.

Cậu ghen tị?

“Ồ? Nói giỡn chứ, tôi lần này trở về, chính là vì giúp y tìm bạn gái, kiếp trước y vì chiếu cố tôi, cả đời cũng không kết hôn, lúc này đây tôi nhất định phải giúp y tìm được một người bầu bạn, ngài xem, tôi còn đặc biệt vì y trộm lấy một mũi tên mà!”

Nhìn Đại Mao không biết từ đâu rút ra một mũi tên ngắn màu vàng lóng lánh, trên ngọn có gắn một trái tim màu đỏ, trúc nhỏ không khỏi có chút nghi hoặc.

Ồ đây không phải là nên dùng tơ hồng của nguyệt lão sao?

Đại Mao a một tiếng, bỗng nói: “Sao tôi lại quên chứ? Nói như vậy cái mũi tên tình yêu này vô dụng sao?”

Tự cậu đi thử xem chẳng phải sẽ biết.

Ánh mắt Đại Mao sáng lên: “Cũng đúng, tôi biết nên làm cái gì bây giờ rồi... Dù sao cũng là vô dụng, đem tôi và y bắn với nhau cũng không sao ha? Hắc hắc.”

Trúc nhỏ sững sốt, có chút kỳ quái nhìn nó.

Cậu muốn mình và người đàn ông kia cùng với nhau?

Đại Mao lập tức quơ móng vuốt mèo: “Tôi hay nói đùa, ngài đừng có tin, đừng nói lung tung.”

Cậu thích y?

“Ồ... Ừm...”

Nhìn Đại Mao ngượng ngùng, trúc nhỏ càng thêm kỳ quái.

Các cậu đều là đàn ông mà.

“Có gì không thể? Tôi chỉ biết là tôi thích y là được!”

Trúc nhỏ bỗng nhiên cảm thấy đầu óc sáng ngời, trong nháy mắt nó nhìn về phía Trầm Trầm đang say ngủ.

Tựa hồ là cảm thụ được đường nhìn nóng bỏng nguy hiểm, Trầm Trầm ở trong mộng cũng ngủ không yên mà rụt người lại.

=====

Lời tác giả:

Phần đùa kỳ quái của Đại Mao đã sắp kết thúc rồi... XD

Trúc nhỏ đã thông suốt, phỏng chừng màn tiếp theo có thể biến thành hình người rồi

(1)

Mộc qua người tặng ném sang

Quỳnh cư ngọc đẹp ta mang đáp người.

Đây là 2 câu đầu trong Mộc qua 1, Vệ Phong, Kinh Thi, ý chỉ rằng hai bên nam nữ khi thân cận nhau là đôi bên có ý với nhau, nữ ném quả sang phía nam biểu thị tâm ý, nam đáp lại mỹ ngọc đính ước. Các bạn có thể xem thêm về Kinh Thi ở đây, mình lấy bản dịch của Tạ Quang Phát, cúi đầu cảm tạ

6:.

7. Chương 7

Lúc nửa đêm Trầm Trầm bị tiếng điện thoại đánh thức, hắn vừa mở mắt ra thì phát hiện mình lại ngủ nửa ngày trên sô pha, hắn gỡ đầu tóc lộn xộn rồi mang kính lên, sờ tới điện thoại ấn vào cái nút màu xanh để nghe: “A lô.”

“Tiểu Trầm.” Một chỗ khác trong đường dây điện thoại truyền tới một giọng nam trung thoảng trầm thấp, Trầm Trầm da đầu nổ tung, đối phương thấy hắn không nói lời nào, cúi đầu cười nói: “Thế nào, chẳng qua là thời gian một trăm năm, sự đệ đã quên ta rồi? Hửm?”

Trầm Trầm tối sầm mắt lại, cấp tốc cúp điện thoại, hắn một mình chờ ra hồi lâu, thẳng đến tâm tư bản thân cơ hồ hoàn toàn bình tĩnh rồi, hắn mới dịch bước đi vào WC.

Trúc nhỏ giật giật, trong phút chốc, nó đã sớm thừa dịp Trầm Trầm mở mắt ra thì lại lùi về nguyên thân của trúc, kinh hoảng và vô thố vừa rồi trong giọng Trầm Trầm nó nghe cực kỳ rõ ràng, nó lộ đầu nhìn Trầm Trầm vào phòng tắm, thập phần bất an đợi an mười phút mới nhìn thấy Trầm Trầm đi ra, vừa nhìn một cái, trúc nhỏ lại cảm thấy huyết khí dâng lên bùng bùng, chỉ nhìn thấy nửa người trên của Trầm Trầm, giọt nước tinh tế dọc theo cổ trắng nõn chậm rãi chảy xuống dưới, cả người hắn chỉ có một cái khăn tắm lớn, dùng lá trúc để nghỉ cũng đã biết bên trong cái gì cũng không mặc, đầu ngón chân trắng nõn giẫm lên tấm ván gỗ đậm màu, trúc nhỏ tim thoảng đập cái nhanh hơn rất nhiều, nó có chút bất an giây dựa thân thể, khó khăn lắm né qua cái thân thể thon dài lại mềm dẻo ấy.

Trầm Trầm đang nghiêng đầu xoa tóc cũng không có chú ý tới trong phòng không có tí gió nào mà đáng đập tức cười của một thân trúc không tính là mảnh khảnh cứ xoay tới xoay lui.

Trầm Trầm trầm lặng tựa ở trên sô pha, suy nghĩ vẫn là dừng lại trong cuộc điện thoại vừa nhận.

Hắn đã trải qua cuộc sống an nhàn lâu lắm rồi, rất nhiều thứ đều nhớ không rõ lắm nữa, nếu như không phải sư huynh gọi tới, hắn gần như đã quên có người như thế.

Hình thức ở chung của hắn và Tử Dương sư huynh, người bên ngoài chỉ cảm thấy là sự hòa thuận vô cùng huynh hữu đệ cung, thế nhưng tình tiết trong đó chỉ có tự mình mới biết.

Bản thể của Tử Dương sư huynh là một gốc cây Tử Dương hoa, sinh ở trong ngự hoa viên của thiên đình, hấp thu tinh khí tiên hoa của nhật nguyệt, khi sinh ra đã vô cùng mỹ lệ xinh đẹp, khá được vương mẫu

yêu thích, sau khi hóa thành người được thiên tử trong Bắc cực phương Bắc là Đại Đế coi trọng, dự định thu làm đệ tử, lại bị sư phụ của mình Thanh Hoa thượng tiên giành trước một bước, kỳ thực, hắc thường thường nghĩ, nếu như lúc ấy sư huynh trực tiếp đi làm học trò của Đại Đế, những ngày tháng của mình có thể sống khá giả một chút hay không?

Nhìn hắc trâm mặc không nói, trúc nhỏ ngoẹo đầu, tuy là Trâm Trâm thần kinh thô to như định hải thần châm(1), cũng phát hiện chỗ không thích hợp trên người chậu trúc yêu quý.

Kỳ quái, hắc rõ ràng nhớ kỹ bồn trúc này là bị hắc đặt ở đằng sau chén trà của mình, sao bây giờ cơ hồ nhảy đến trên mép bàn trà nhỉ?

Hắc nhìn trúc nhỏ hồi lâu, trúc nhỏ không khỏi xấu hổ, thân thể lặng lẽ

lui về phía sau.

Trong đôi mắt đen kịt của Trâm Trâm hiện lên một tia kinh ngạc, hắc lặng lẽ bấm đốt tính toán, sắc mặt cũng thay đổi theo, hắc đề lại thân thể xanh biếc của trúc nhỏ, từng chữ từng câu nói ra: “Đừng giả bộ nữa.”

Thân thể trúc nhỏ run rẩy một chút.

Giọng nói cứng nhắc của Trâm Trâm chậm rãi truyền tới: “Cậu là yêu nghiệt phương nào –”

Cái cây trúc này, rõ ràng trên người mang theo một thân tiên khí, thế nhưng lại không tìm ra tiên cốt, ngược lại còn có một tia quỷ mị khí hỗn tạp trong đó, thực sự là kỳ quái vô cùng!

Trúc nhỏ đáng thương rung rung thân thể

Yêu nghiệt! Nó mới không phải yêu quái đâu!

“Người không nói, ta liền ăn tươi người.”

...!! Trúc nhỏ giật mình ngẩng đầu, nó tuy rằng lúc trước mơ hồ biết Trâm Trâm mua nó về chính là để ăn nó, thế nhưng trực tiếp nghe một câu nói như thế, hắc vẫn cảm thấy rất thương tâm khổ sở.

Đầu lưỡi mềm mại đã liếm lên chiếc lá con xanh nhạt, trúc nhỏ nhất thời không phản ứng lại, chỉ cảm thấy tim mình đập mạnh, từ đầu lá truyền tới cảm giác ẩm ướt khiến trúc nhỏ khó nhịn xoay một chút, Trâm Trâm nhăn tít lông mày, mơ hồ nổi gân xanh.

Hắc chẳng qua là nếm thử mùi vị của cây trúc, không nghĩ tới đối phương xấu hổ như vậy, tránh trái tránh

phải, khiến cho Trầm Trầm hấn giống như một đại sắc ma cơ khát ấy.

Gấu trúc ăn cây trúc vốn chính là đạo lý hiển nhiên, hướng chi, cây trúc trước mắt này mới chỉ là một tiểu trúc yêu, hấn thân là một gấu trúc tiên nhân, nuốt ực tiểu yêu tinh này cũng có thể thay trời hành đạo thôi mà?

Tâm thần mới vừa rồi bị đại sư huynh nhiễu loạn cũng dần dần bình tĩnh xuống.

Mỗi một con gấu trúc trong lòng buồn bã đều cần một bữa trúc mỹ vị tới ăn thoải mái, luôn luôn như vậy, Trầm Trầm lại yên tâm thoải mái tiếp tục nói rằng: “Ta thay đổi chủ ý rồi.”

Hửm? Trúc nhỏ ngẩng đầu lên.

“Mặc kệ người có nói hay không, ta cũng muốn đem người ăn tươi.”

Trầm Trầm mỉm cười, ôm chậu đi về phía bếp, hệ thống cung cấp nước uống lạnh leo chậm rãi gọi lên thân thể trúc nhỏ, khiến nó thành linh run lên.

Không được, cứ tiếp tục nữa thực sự sẽ bị ăn tươi.

Cảm giác được cây trúc dài nhỏ đang run rẩy trong ngón tay mình, trên mặt Trầm Trầm hiện lên tia thương tiếc, thể nhưng rất nhanh chóng, nghĩ tới mình có thể ăn tươi cây trúc này, ngay lập tức lại vứt bỏ loại cảm giác này đi.

Mặc kệ nó, cây trúc mua tới chính là dùng để ăn, nếu như mùi vị ngon lành, lần sau lại tới tiểu hương viên kia mua thêm mấy bồn, bày đầy lên bệ cửa sổ, nhất định phi thường đẹp mắt.

Rửa sạch cây trúc xong, Trầm Trầm đang nghĩ ngợi là nên bắt đầu ăn từ lá trúc, hay ăn từ đốt trúc ăn xuống, bỗng nhiên cảm giác trong tay nặng xuống, vốn chỗ mang theo cây trúc thành linh có một người đàn ông thân hình thon dài.

Không, không mặc quần áo?!

Con mắt Trầm Trầm đột nhiên trợn to, đối phương tựa hồ cũng ý thức được điểm này, trên khuôn mặt anh tuấn nhả nhận lộ ra một chút xấu hổ: “Xin hỏi nơi này có ít quần áo nào cho ta mượn che một chút không?”

...?! Trầm Trầm hí mắt nhìn quét qua người đàn ông trước mắt, người này rất cao, còn cao hơn mình nửa cái đầu, da dẻ vô cùng trắng, thân thể thon dài lại rắn chắc, con mắt đen nhánh khiến cho người ta vô thức có một loại cảm giác áp bách.

Nhìn rất quen mắt.

Thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn hần không nhớ được đã từng thấy khuôn mặt này ở đâu.

Từ khi hần phi tiên tới giờ đã qua một ngàn năm, người gặp phải nhiều như vậy, nào có phần rảnh rang nào đi nhớ từng người một chứ?

Cuối cùng, hần hừ ra một tiếng: “Cây trúc?”

“Đúng vậy.”

... Da mặt Trầm Trầm hơi gầy giat, cây trúc yêu tinh này nói thế nào văn vẻ nho nhã như thế, hần đã trải qua hơn trăm năm cuộc sống sinh hoạt hiện đại hóa con người rồi, đối với giọng điệu như vậy của cây trúc ngược lại có chút không quen.

=====

Lời tác giả:

Lũng thường ủng hộ bug gì gì đó, cuối tuần đi sửa ngày mai thi TOT.

(1)định hải thần châm: đây chính là bảo bối trấn biển của Đông Hải long vương, bị Tôn Ngộ Không ‘mượn’ đi, đổi thành “gậy như ý” trở thành vũ khí bên người Tôn Ngộ Không.

8. Chương 8

Thấy Trầm Trầm không nói lời nào, trúc nhỏ cũng lặng im, y vẫn cứ đứng trần truồng như vậy ở đằng đó khiến da đầu Trầm Trầm có chút muốn nổ tung, Trầm Trầm không nói hai lời chạy ào vào trong phòng ngủ rút ra mấy chiếc áo may ô và quần tằm nam cỡ lớn được giảm giá 10 tệ 3 chiếc lúc mua từ chỗ ông chủ cửa hàng bán quần áo dưới nhà cho trúc nhỏ, nhìn trúc nhỏ loay ha loay hoay, định chụp cái áo lót cỡ rộng nền “Hoa tôi nở trăm hoa chết”(1) và chiếc quần soóc đội lên, Trầm Trầm không khỏi mặt nhăn mày nhíu.

(1)Hoa tôi nở trăm hoa chết: từ ‘hoa’ ở đây chỉ ‘hoa cúc’, ý rằng cái áo này có hình nền là hoa cúc ạ

Thực sự là một yêu tinh ngu ngốc, nói ra đúng là một tên quê mùa, ngay cả quần áo cũng không biết mặc, y chẳng lẽ không biết đừng quần vào móng khác biệt thế nào sao? Hần về mặt không cam chịu đem trúc nhỏ nhào tới trên sô pha, không để ý đối phương giãy dụa, một phen lột quần y xuống ***g vào lần nữa, Trầm Trầm vô cùng nghiêm túc nói: “Ở đây, chỗ này có khóa kéo là đằng trước.”

“Khóa kéo?” Trúc nhỏ nghi hoặc nhìn chỗ bắt nhả ấy, sắc mặt ửng đỏ một hồi thì hiểu ra, y mặc quần áo xong, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi ở đó, giống như trúc nhỏ là bản thể của hắn.

Trầm Trầm vừa nghĩ tới cây trúc, ánh mắt lại mê mẩn, tỉ mỉ quan sát người con trai này, màu da của y thiên về trắng, lông mi con mắt đều rất cân đối, ngũ quan hợp lại quả thực chính là điều kiện tiêu chuẩn tốt nhất về trai đẹp theo như lời trang mạng ba trăm sáu mươi độ đã nói, chỉ có điều Trầm Trầm không thêm để ý tới những điều này, hắn chỉ là lướt trên lướt dưới cả người cây trúc, sau đó nói rằng: “Cậu biết tôi mua cậu làm gì không?”

Hắn Trầm Trầm lại không có việc gì đi chăm một con trúc yêu [quái] ăn không ngồi rồi sao? Ông chủ của tiểu hương viên kia vậy mà cho hắn một chậu trúc thấp kém như vậy... Sai, là 2 chậu, còn có Văn Hương khó ăn kia nữa! Vừa nghĩ tới Văn Hương, Trầm Trầm đã không tự chủ run người, ngược lại nhớ tới lúc cây trúc còn đang trong chậu nhìn trông tươi mới ngon miệng, lòng dạ không khỏi lại bắt đầu hướng tới đó.

“Ta tự nhiên là hiểu.” Cây trúc nhướn con mắt tối như mực lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Trầm Trầm còn đang chờ ra: “Cậu mang tôi về là dự định ăn tôi.”

Trầm Trầm ngay lập tức mỉm cười: “Ừ, nhưng mà bây giờ cậu như thế này bảo tôi ăn cậu thế nào đây?”

“Nhưng mà.” Cây trúc hoang mang chớp chớp mắt, cái động tác nhỏ bé này xuất hiện trên mặt y giống như là quý công tử ưu nhã, cho dù là chiếc áo may ô 10 tệ 3 chiếc cũng không thể nào che giấu cái loại hơi thở thư hương dày đặc trên người y: “Ta không biết biến về thế nào cả.”

Vừa rồi y bị hệ thống cung cấp nước uống xông khí mà đã khá là choáng nên biến thành hình dáng con người, hơn nữa cùng với lần trước y hóa thành người không giống nhau, lúc này đây cả thân thể đều đã biến ra hết rồi, trong khoảng thời gian ngắn y cũng không tìm được nguyên thể của mình ở chỗ nào.

Chỉ có điều, y vẫn cảm thấy bản thân mình may mắn vô cùng, làm một gốc trúc, y sớm đã chuẩn bị tâm lý bị gấu trúc chủ nhân ăn tươi, thế nhưng...

Y không cam lòng.

Không ai bằng lòng cứ vậy cho người khác ăn tươi mình.

Nét mặt của Trầm Trầm ngay lập tức trở nên kém đi nhiều: “Không biết? Tự cậu biến thế nào cũng không biết?”

“... Có thể thêm vài ngày nữa, ta liền sẽ biết.”

“Thêm vài ngày nữa?” Trầm Trầm tinh tế bình luận một phen, lập tức phát hiện trúc yêu [quái] đang chu toàn cho mình, lông mày hắn nhướn lên: “Ý của cậu là, để ta chăm cậu thêm một đoạn thời gian nữa?”

“Dù sao cũng là phải ăn tươi, vì sao không đợi tới khi mùi vị tốt nhất rồi lại cho vào miệng?” Cây trúc nhìn Trầm Trầm, từng chữ từng câu nói ra.

“Có đạo lý.”

“Vậy ta sẽ chăm cậu thêm vài ngày.”

Nói xong, hai người lại lâm vào im lặng ngán ngán, nhìn thời gian không còn sớm, Trầm Trầm ngáp một cái, nói ra: “Ta đi ngủ trước, cậu ngủ ở sô pha đi, ngày mai lại chuẩn bị một chiếc giường cho cậu.”

Cây trúc nhẹ nhàng gật đầu, Trầm Trầm duỗi thắt lưng lười biếng, nhấc chân bước vài bước về phía trước, bỗng quay đầu nói rằng: “Này, cậu có thấy một cô nàng ốc nhồi ở nhà không?”

“Ta chưa từng thấy cô gái nào.”

“Vậy thì kỳ quái thật...” Trầm Trầm một bên thầm nói một bên bước vào phòng, cây trúc nghe thấy hân hoan một tiếng đóng cửa lại, liền yên lặng xoay người, nằm ngửa ở trên sô pha.

Trên chiếc sô pha làm bằng vải bố mềm mại còn lưu lại mùi của Trầm Trầm, cây trúc trái phải ngửi một lần, nhớ tới chuyện Trầm Trầm chuẩn bị cho y một chiếc giường mới thì cảm thấy ấm áp, y nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, lại đột nhiên mở choàng mắt, quan sát chung quanh.

Lúc làm một cây trúc, y đã sớm sờ soạng nhà Trầm Trầm một lần, nhưng mà khi làm người, y vẫn chưa một lần dùng hai tay đi sờ vào tất cả những thứ này.

Mấy thứ này ở trong mắt y cực kỳ mới mẻ và xa lạ, bỗng nhiên chiếc bàn thủy tinh y dựa vào truyền đến một trận âm thanh rung động kỳ quái, đầu tiên y bị dọa nhảy dựng, lập tức tìm kiếm căn nguyên mầm tai vạ này – cái điện thoại di động bị Trầm Trầm để lại một bên đang nhấp nháy phát ra ánh sáng màu xanh.

Chần chờ một hồi, y duỗi tay ra cầm chiếc di động còn đang rung lên, thấy trên đó xuất hiện một hình vẽ phong bì thật to, vô thức dùng ngón tay lướt lên, màn hình lập tức biến đổi, xuất hiện một tin tức.

‘Sư đệ, đệ vẫn là khả ái như vậy, cho rằng treo điện thoại thì ta sẽ không thể liên hệ tới người sao? Hử?’

Đây là ý gì? Nghi hoặc nhìn chăm chú một hồi, đầu ngón tay y lại lướt trên màn hình, liền xuất hiện một cái tin tiếp theo.

‘Sư đệ, đệ có phải đã ngủ không?’

‘Sư đệ, ta vẫn thích đệ.’

‘Sư đệ, không nên trốn ta nữa.’

Cây trúc theo bản năng nhả chặt đầu mày, y cảm thấy rất khó chịu, mặc dù có chút không hiểu được công dụng của vật nhỏ thần kỳ này, nhưng mà tùy tiện xem hộp thư gửi đi và đến trong đó, y cũng rất nhanh rõ ràng, thứ này giống như là thư từ năm đó, chỉ dùng để truyền qua truyền lại một vài tin tức.

Thư từ năm đó? Cây trúc có chút kỳ quái bản thân sao lại nhớ tới những tờ giấy màu đen chữ trắng, có điều rất nhanh, suy nghĩ của y lại một lần quay về trên tin tức lộn xộn rối loạn này.

Y rất không muốn cho Trầm Trầm thấy những thứ này.

Cái gì ta thích đệ, cái gì không nên trốn ta, nghe đã thấy buồn nôn chết được.

Cây trúc vẽ mặt mất hứng ấn xuống phím xóa, nhìn vật nhận(a.k.a di động, em í gọi nó là vật nhận) xóa đi một loạt những tin nhắn khiến y khó chịu, giờ mới lộ ra vẻ hài lòng, y lại sờ mó di động Trầm Trầm một hồi, lục hết album bên trong phát giác chỉ có một tấm chụp Trầm Trầm, y hết lần này tới lần khác quan sát, giống như muốn đem khuôn mặt này gọt vào trong lòng, lúc này mới tắt di động lại, ngã xuống sô pha.

Trầm Trầm là bị mùi cơm sáng làm cho tỉnh ngộ, hắn đầu tiên là mơ mơ màng màng lui vào trong chăn, nghĩ nhà mình lúc nào chuyển tới cửa hàng ăn sáng rồi, bỗng nhiên phục hồi tinh thần, vò một cái vén chăn lên, cả người thẳng tắp ngồi trên giường.

Cô nàng ốc nhồi!

Ánh mắt Trầm Trầm sáng lên, hắn ba bước gộp thành hai chạy ra khỏi cửa phòng, ngay cả áo ngủ trên người cũng chưa kịp thay, hăng hái vội vàng chạy vào bếp, quả nhiên thấy được một bóng dáng mặc áo may ô nền hoa cúc.

... Cô nàng ốc nhồi này sao lại mặc đồ kém thế nhỉ? Thân quần áo nhiều nếp nhăn như là vừa lộn vài vòng trên mặt đất, còn có hình vẽ trên quần áo kia rõ ràng đều in sai lệch, thực là gu quá kém, cùng với anh giai bán đồ đại phá giá 10 tệ 3 chiếc hết như nhau... Chờ chút, 10 tệ 3 chiếc, đó không phải là đồ mình đưa cho cây trúc dùng hôm qua sao?

Cây trúc đang đảo trứng nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, lập tức quay đầu lại, thấy rõ khuôn mặt người sau xong, lộ ra một nét cười cực kỳ khoan khoái nhẹ nhàng: “Sớm.”

“... Sớm.” Trầm Trầm vô thức gãi mớ tóc lộn xộn, nỗ lực quên đi nét cười hút người ấy, hắn khiếp sợ nhìn cây trúc đang đảo nổi, trái tim rung lên như là bị voi giẫm qua ấy.

... Cô nàng ốc nhồi vậy mà là cây trúc?!

9. Chương 9

Nhận thức thật lớn này chấn động Trầm Trầm, nét mặt của hắn duy trì đáng vẻ đầm đìa, thế nhưng trong lòng đã có vụn con Alpaca(1) chạy chồm chồm.

(1)Alpaca: tên tiếng Trung là thảo nê mã [], bắt nguồn từ trò chơi ma thú trong internet, là 1 trong 10 đại thần thú tự tạo của dân mạng Trung, 1 con thú lai giữa lạc đà và dê, hình thú thật ..., có thể xem ở đây.

Cho người ta cá không bằng dạy người ta cách bắt cá, bây giờ hắn muốn ăn sống cây trúc này vậy mà chính là hắn vẫn tâm tâm niệm niệm tới cô nàng ốc nhồi, cảm thấy cô nàng ốc nhồi mỗi ngày làm cơm nước thơm ngon, Trầm Trầm lại do dự.

Trúc yêu tinh này cũng tốt đấy chứ? Ở lại vẫn còn chỗ hữu dụng?

Hay là hắn suy nghĩ một phen nghiêm túc đã.

Trước tiên nuôi cây trúc này đã sau rồi hẵng nói, để y làm cơm quét phòng làm một bảo mẫu nhỏ lại là một lựa chọn không tồi.

Trầm Trầm khẽ gật đầu với cây trúc: “Sớm.” Sau đó từ trong khe hở cửa cửa rút ra báo sáng, nhìn cây trúc đang bận trước bận sau, ho nhẹ một tiếng nói: “Cảm ơn cậu.”

Rửa mặt xong xuôi, Trầm Trầm liền đương nhiên mang theo báo chí lên bàn cơm, lật xem tin tức trong ngày.

Chỉ chốc lát, cây trúc đã bung cơm và cháo tới trên chiếc bàn bóng bẩy, nhìn cây trúc phục vụ đúng chỗ như vậy, Trầm Trầm cũng có chút xấu hổ, hắn đỏ mặt gật đầu, rồi lại cẩn thận tỉ mỉ nhìn bàn cơm hôm nay.

Một nồi cháo trắng thơm ngào ngạt, một đĩa măng xào (2), một quả trứng ốp la, một cốc sữa tươi, người thì đã muốn ăn rồi.

(2)măng xào với hành tím, ớt quả và mùi tàu, cắt khúc chứ không xé mỏng.

Nhưng mà, sao lại chỉ có một phần? Trầm Trầm thoáng nghi hoặc một hồi, ánh mắt hắn chuyển qua cây trúc đứng ở đằng kia, mở miệng ra nói: “Cậu không ăn sao?”

“... Tôi không đói bụng.” Tuy rằng y ở bếp ngót cả buổi, hơn nữa trên người còn mặc chiếc áo may ô cổ tròn thấp kém ‘Hoa ta nở trăm hoa chết’, cũng không mang theo mùi dầu mỡ, ngược lại vẫn là bộ dáng nhẹ

nhà khoan khoái.

Trầm Trầm cũng không nói thêm gì cả, hắn kẹp một miếng măng lên, vừa bỏ vào miệng đã cảm thấy mềm miệng sinh hương, ăn liên tiếp mấy miếng, lại hớp một thìa cháo, cảm thấy cháo này cũng giữ được sự mềm dẻo ngon miệng, hương vị ngọt ngào cảm dỗ, nhin không được quay qua nói với cây trúc: “Tay nghề của cậu thực là tốt, cậu lúc trước làm yêu quái là chuyên làm cái này à?”

Cây trúc lắc đầu, y từ trong túi quần cộc móc ra một quyển sách dạy nấu ăn, nói rằng: “Làm theo cái này, lúc trước tôi chẳng bao giờ hóa qua hình người.”

Trầm Trầm có chút không thể tin nổi nhìn y.

Cây trúc này chẳng lẽ là một đầu bếp trời sinh? Lần đầu học làm cơm đã xuất sắc như vậy? Trầm Trầm hấn lại không quên lúc trước mình ở hiệu sách mua được quyển sách ấy xong, về nhà mỗi ngày phòng bếp cơ hồ như bị bão cuốn qua, vì thế hấn còn mệt mỏi thật lâu, dù là một bữa cơm đơn giản thì ở trong tay mình hình như cũng đều thay đổi, chẳng những hỗn độn xấu xí, mùi vị lại còn tệ hơn so với tương mạo chúng nó, cũng may cuối cùng nghĩ thông suốt, tình nguyện bị đói cũng không ăn thứ cơm bậy ở quán cơm và cơm nước tự tay mình làm.

Nhưng mà cây trúc này vậy mà lợi hại như thế, mới chỉ có mấy ngày đã làm ra thứ ngon sắc hương vị đủ cả, Trầm Trầm hớp vài húp cháo thì đã ăn hết, sau đó ăn hết mấy quả trứng, cây trúc nói rằng: “Dáng ăn thực bất nhả.”

... Trầm Trầm đang uống sữa bò thiếu chút thì phun ra, hấn uống một ngụm sữa tươi, nhướn lông mày nhìn cây trúc: “À, chỗ nào bất nhả?”

Cây trúc có chút khở não cúi đầu, tỉ mỉ suy tư một phen, gương mặt nói: “Ăn chậm một chút.”

Trầm Trầm rất muốn tiến lên đẩy hết quần áo của cây trúc ra xem bên trong rốt cục là một yêu tinh hay là một cậu ấm yếu ớt, chẳng qua là yêu quái mà thôi, không cần chú ý nhiều như thế, chỉ là nghĩ đi nghĩ lại, lúc Trầm Trầm đang ăn bát cháo thứ hai động tác rõ ràng chậm đi nhiều, hấn một bên tinh tế nhai đồ ăn một bên ngó cây trúc, bỗng nhớ tới gì đó, nói: “Nè, cậu tên là gì?”

“Tên?” Cây trúc vô cùng kinh ngạc lập lại, thế nhưng rất nhanh y đã phức tạp nhướn mắt lên: “Hình như chính là cây trúc.”

Trầm Trầm nghĩ mình đã mua một yêu quái ngu si về rồi.

“Cây trúc? Cây trúc trên thế giới nhiều như vậy, cây này cũng tên cây trúc, cây kia cũng tên cây trúc, vậy thì phân biệt thế nào được?”

“Chính xác.” Cây trúc có vẻ bối rối dần dần thêm một tia bi sầu, điều này khiến cho Trầm Trầm cảm thấy

cực kỳ ngứa mắt, hần suy nghĩ một hồi rồi nói: “Như vậy đi, tôi lấy cho cậu một cái tên, thế nào?”

Nghe câu ấy, cây trúc nhện không được ngẩng đầu mừng rỡ nói được, lại vô thức thấy Trầm Trầm bởi vì mặc áo ba lỗ rộng thùng thình mà bên trong như có như không lộ ra chút da ngực, ngay lập tức tim đập thình thịch, một loại cảm giác huyết khí dâng lên thật là quen thuộc.

Thật muốn xoa nắn?

Cây trúc bị ý nghĩ của mình dọa nhảy dựng, âm thầm khinh bỉ bản thân một phen, chợt nghe thấy Trầm Trầm nói: “Như vậy đi, bản thân cậu là một cây trúc, vậy họ Chu là được rồi, màu thân thể cậu lại là màu xanh nữa, vậy tên Chu Thanh nhé?”

Chu Thanh? Vừa đỏ vừa xanh, sao nghe như bé ngoan thế? Cây trúc chần chờ một chút, thế nhưng thấy Trầm Trầm tuy rằng nét mặt vẫn là lạnh lùng nghiêm túc, thế nhưng trong hai mắt lại lộ ra chút ý chờ mong, đành phải giả bộ hài lòng gật đầu: “Được.”

“Ừm.” Trầm Trầm thỏa mãn nhìn cậu ta, lại ngẩng đầu nhìn chung quanh, đầu mày nhướn lên, nói với Chu Thanh: “Tôi đi làm trước, cậu ở nhà nhé, không có việc gì không nên tùy tiện ra ngoài.”

Ánh mắt Chu Thanh dao động trên vùng ngực trắng nõn của hần: “Không phải trước tiên phải thay quần áo sao?”

Trầm Trầm bị loại ánh mắt này hâm nóng, hần cấp tốc chạy vào trong phòng ngủ, bỏ lại một câu: “Tôi đương nhiên sẽ thay.” Rồi phanh cửa đóng lại.

Trầm Trầm đi rồi, Chu Thanh chán đến chết ngồi trên sô pha, nghĩ tới vẻ mặt ban nãy của Trầm Trầm thì cúi đầu nở nụ cười.

Thật là, Trầm Trầm đáng vẽ gì mà y chưa thấy qua?

Tình hình đặc biệt lúc ngủ trái phải tư thái biến hóa, thường thường lộ ra hai chân trơn tuột trắng nõn tới khảo nghiệm trực tâm của y, lúc thay quần áo, toàn bộ lỏa thể thon dài mỹ lệ tùy tiện lộ trước mặt hần, mỗi một nốt ruồi trên người hần Chu Thanh đều biết cực kỳ rõ, còn có lúc Trầm Trầm còn sẽ thẳng thắn biến về một con gấu trúc to mập mập tròn vo lăn qua lăn lại trong phòng nữa.

10. Chương 10

Trầm Trầm từ trong cửa hàng nội thất chọn lấy một chiếc giường đơn trang nhã gọn gàng, sau khi để lại số điện thoại và địa chỉ cho nhân viên công tác xong thì vội vã chạy về nhà, vừa mở cửa phòng ra, quả nhiên đã ngửi được mùi hương quen thuộc, Chu Thanh mặc bộ 10 tệ 3 chiếc đã sớm hí hoáy cơm nước xong xuôi,

một người ngồi ở trước sofa ngoan ngoãn xem TV chờ hân về.

Trầm Trầm liếc mắt nhìn TV, ở giữa có viết cách nuôi dưỡng gấu trúc, hân cảm thấy không có nguyên do gì mà ăn đường hân nhảy nháy.

Cây trúc yêu tinh này, không có việc làm sao mà đi xem cái này? Trầm Trầm im lặng ở huyền quan đối diện, Chu Thanh nghe thấy tiếng Trầm Trầm, lập tức ấn vào điều khiển TV, hình ảnh trong TV chuyển luôn, trong khoảnh khắc đã biến thành không hay chớ quấy rầy, trong TV hai ông đầu trọc còn đang anh xô tôi đẩy qua lại, Chu Thanh thì đúng lúc quay đầu mỉm cười với Trầm Trầm, nói: “Anh đã về.”

Trầm Trầm gạt đầu, hân mau chóng xóa sạch loại tư tưởng nhàn nhạt vừa sinh ra do tình cờ nhìn thấy Chu Thanh xem cách nuôi dưỡng gấu trúc, nhìn một mặn một chay một canh trên bàn cơm, Trầm Trầm tâm tình rất tốt, cởi áo khoác ra, ngồi ngay ngắn trên ghế bưng bát lên nhanh chóng gắp.

Hân bên thì nhai cơm bên thì nói với Chu Thanh tựa hồ đang bị hai tên đầu trọc hấp dẫn: “Ở nhà có quen không?”

Chu Thanh gạt đầu: “Rất tốt.”

“Cậu rất thích xem TV.”

“Ừ, tôi cũng không biết phải làm gì thì tốt.”

Trầm Trầm buông chiếc đũa xuống, nhìn chằm chằm Chu Thanh vẫn là cả người ‘Hoa tôi nở trăm hoa chết’, nói: “Nói như vậy cậu cảm thấy rất buồn chán đúng không?!”

Chu Thanh quay đầu nhìn về phía hân: “Nói như vậy thì có một chút.”

“Như vậy đi, ngày mai tôi được nghỉ, tôi dạy cho cậu lên mạng, tối nay tôi đi mua cho cậu mấy bộ quần áo, cứ ăn mặc như thế này có hơi xấu xí, thay quần áo xong tôi lại mang cậu đi cắt tóc.”

Chu Thanh tóc rất dài, đen như mực buông ở bên hông, tôn lên màu da trắng nhờ, cậu vốn sinh ra đã mang theo chút phong độ của người trí thức, dù là mặc bộ quần áo 10 tệ 3 chiếc, vẫn không che nổi một thân ngông nghênh vốn có, chẳng qua, Trầm Trầm ngắm mái tóc dài trắng tấp mềm mượt, cảm thấy lúc cắt đi rồi thì tiếc lắm.

Chu Thanh gạt đầu thật vui vẻ.

Sau khi Trầm Trầm đi làm, Chu Thanh một mình ở nhà xem TV một lát, lại đi làm xong cơm tối, cảm thấy buồn chán thì lục sách trên giá mà Trầm Trầm bày đó, trong lúc vô ý tìm thấy một quyển vở bìa dày màu tím, bên trên còn dùng tờ màu hồng phần bao chặt chẽ, Chu Thanh thoáng chút do dự, rồi không

chút chân chờ giật lớp bên ngoài mở ra.

Cậu vừa mở ra, thì một tờ giấy từ bên trong rớt xuống, Chu Thanh đúng lúc tiếp được nó, chỉ nhìn thấy trên đó có viết hai chữ thật to.

Phụng Duyên.

Phụng Duyên là vật gì vậy?

Chu Thanh lại tiếp tục lật quyển vở, chỉ thấy trong quyển vở dày dày đó tất cả đều là một mảnh trắng xóa, điều này khiến cho Chu Thanh hơi mất hứng.

Cậu đặt lại nó vào chỗ cũ, nhìn đồng hồ báo thức mà chán không buồn chết, đợi tới khi gần tới 5h30, chỗ huyền quan lại truyền tới tiếng mở khóa.

Cậu hăng hái xông ra cửa, đã thấy Trầm Trầm xách hai túi quần áo, đưa tới trước mặt cậu, trên kính hiện lên chút tia sáng: “Lấy đi thử xem.”

Chu Thanh rút túi ra, thấy chiếc áo sơ mi kẻ ô vuông màu tím nhạt cùng với chiếc áo khoác màu vàng, cậu cởi ‘Hoa tôi nở trăm hoa chết’ ra, thay quần áo mới khoác lên, rồi lại mặc vào chiếc quần jean nguyên bộ, khí chất cả người lập tức thay đổi đi nhiều, tuy rằng khuôn mặt vẫn anh tuấn nhã nhặn như vậy, nhưng là phối hợp với một thân quần áo ấy thì lộ ra tinh thần đặc biệt lại mang theo chút đẹp đẽ, một bộ dáng này có thể so với mô đen mới trên tạp chí, tuần mỹ mê người, Trầm Trầm vô cùng thỏa mãn khen ngợi một câu, đối với ánh mắt của mình hẳn vẫn luôn rất tự tin.

Cây trúc như vậy hẳn mới không xấu hổ mang ra ngoài chứ.

Trầm Trầm lại cho hắn thay đôi giày thể thao mới, bản thân cũng cởi giày da đen bóng quý củ ra, đổi lấy một thân quần áo nhẹ nhàng ngày thường, nói với Chu Thanh đang soi gương rằng: “Chờ tôi cạo nước xong tôi mang cậu đi cắt tóc.”

Chu Thanh nhìn người đàn ông trong gương, cảm thấy có chút xa lạ, cậu nghĩ mình không nên mặc quần áo như vậy, cậu không được tự nhiên xoay người vài lần, lại gặp phải Trầm Trầm đang trừng mắt.

“Đàn ông chân chính thì soi làm cái gì? Không có việc gì thì qua đây ăn cơm.” Tuy rằng cơm nước là người ta làm sẵn ra, thế nhưng lại nói như thế nào mình cũng là chủ nhân ngôi nhà này, Chu Thanh này thì tạm thời bị định nghĩa thành bảo mẫu, hẳn thân là chủ nhân sao có thể bóc lột người hầu chứ?

Tuy rằng Chu Thanh luôn luôn nói mình không đói bụng, thế nhưng vì sao hắn luôn mơ hồ cảm thấy Chu Thanh vẫn dùng một loại ánh mắt đói khát nhìn hắn.

Chu Thanh phục hồi lại tinh thần, thấy Trầm Trầm cũng mặc quần áo đơn giản như vậy, tích tụ trong lòng cũng giảm đi rất nhiều, đối mặt với Trầm có ý tốt, cậu nói: “Tôi có thể không ăn.”

“Hử? Đừng nói với tôi bình thường cậu hít gió nguội sương, không ăn ngũ cốc sao?” Nghĩ như hần đây, đường đường là một con gấu trúc tiên nhân cũng nhịn không được bị cơm nước ngon ngọt hấp dẫn, dù là các bạn tiên trong thiên đình cũng không thiếu mấy người là đồng đạo, không phải mỗi lần tiệc bàn đào tới thì chạy tới giúp vui? Không phải đều là vì nếm thử quả đào to hiếm lạ còn có rượu nếp lâu ngày Vương Mẫu đã chuẩn bị tốt nhất sao?

Cây trúc này thật là, rõ ràng là một yêu quái, còn là vừa mới thành hình, mỗi ngày uống chút nước trong phơi nắng qua loa, giống như mình vô cùng hà khắc với cậu ta vậy.

“Tôi cũng không rõ lắm, thường ngày cũng không cảm thấy đói.”

Gần đây Trầm Trầm rút ra một kết luận.

Nhìn đi, rõ ràng đây là một cây trúc lỗi thời, mở mồm ngậm miệng cũng nho nhã như thế.

Trầm Trầm quan sát hết trên dưới một lượt, sau đó cúi đầu đem mấy hạt cơm cuối cùng và sạch sẽ vào miệng, nghĩ tới cái gì đó lại nói tiếp: “Cậu đã từng ăn cơm chưa?”

“Chưa từng.”

“... Vậy cậu qua đây.”

Chu Thanh có hơi khó hiểu nhẹ nhàng đi qua, Trầm Trầm đã xới một bát cơm từ trong nồi cơm điện ra: “Nhiều như vậy chỉ một mình tôi ăn thì lãng phí quá, cậu cũng qua ăn đi.”

Tuy rằng lúc trước Chu Thanh đã từng nếm cơm nước mình làm, nhưng đều chỉ là thử đồ ăn vì Trầm Trầm mà thôi, lần này ngồi chung ở cùng một chiếc bàn, cùng nhau bưng bát với đũa ăn lần đầu, cậu có chút khó chịu bởi mấy miếng cơm, bỗng cảm thấy trước mắt một cái bóng mờ, khuôn mặt Trầm Trầm hơi hơi xa cách đang gấp một miếng thịt vào trong bát cậu: “Không thể chỉ ăn cơm.”

Cây trúc cũng ăn thịt...?

Chu Thanh rõ ràng nhớ kỹ thuộc tính của mình, hồ nghi nhìn chằm chằm vào miếng thịt thơm ngào ngạt do chính mình rang xong, do dự một hồi rồi há mồm nhai.

Mùi vị... Cũng không tệ lắm.

Nhìn cơm trong bát Chu Thanh dần dần ít đi, Trầm Trầm trong lòng bỗng kiên định thêm vài phần, hơn cả kiên định, hẳn lại cảm thấy thỏa mãn.

Hắn đã lâu chưa cùng ai ăn cơm chung cả.

Nếu như không phải Chu Thanh, hẳn cơ hồ đã quên mùi vị cùng nhau sống chung rồi.

Hắn bỗng nhớ tới đại sư huynh của mình Tử Dương, hôm qua treo điện thoại của Tử Dương, gã nhất định sẽ tức giận cực kỳ đi.

Có điều, Trầm Trầm xoa nắn ấn đường, hẳn thực sự không muốn liên quan gì với đại sư huynh.

Chu Thanh sau khi ăn xong, cầm chén đĩa đặt ở trong bếp, rồi nói với Trầm Trầm đang chờ ra vùi mình ở sofa: “Đi cắt tóc không?”

Hai con mắt của cậu tối như mực, lộ ra ánh sáng ôn hòa như ngọc, Trầm Trầm nhìn mà có chút mê man, lập tức răn đe mình không thể bị thứ đồ chơi này mê hoặc hời hợt như thế, phải biết rằng bản thể của cậu chính là một cây trúc, chắc chắn là chẳng có con gấu trúc nào bị một cây trúc xinh đẹp tươi mới thơm ngào ngạt mê hoặc cả.

“Ừm.” Trầm Trầm đứng dậy: “Đi theo tôi, có điều cửa hàng ấy có hơi xa, phải đi bộ mấy bước, coi như là tản bộ được rồi.”

Thời tiết tháng 4 có một loại mùi vị khi ấm khi lạnh, ban ngày nắng nóng hệt như mùa hè, tối tối lại muốn khoác thêm áo mới có thể ra ngoài.

Chu Thanh mặc quần áo mới, trong lòng có hơi vui vẻ, tuy rằng cậu là một cây trúc vừa mới tiếp xúc với thế giới này, thế nhưng... ít nhất... có thể phân chia ra sự khác biệt tốt xấu, bộ quần áo này rõ ràng tốt hơn bộ ‘Hoa tôi nở trăm hoa chết’ kia rất nhiều.

Trầm Trầm mang theo cậu, đi ở trong khu nhỏ trái queo phải rẽ, trên đường gặp phải rất nhiều nam nữ già trẻ tập luyện buổi tối, bác gái đã nghỉ hưu trong khu nhỏ thấy Trầm Trầm thì lộ ra thần sắc ái chà: “Tiểu Trầm à, mang bạn ra ngoài chơi hả?”

“Dạ.”

“Chơi là có ý gì?” Chu Thanh đứng ở sau lưng Trầm Trầm mở miệng hỏi.

“Chính là đùa thôi, dì Trường, bạn con ở nơi khác tối, nói phương ngôn cậu ấy sẽ không hiểu đâu.”

“Ái chà, bạn con trẻ quá, bộ đáng so với mấy mình tỉnh nước ngoài dè dặt trong nhà còn xinh xắn hơn, sao không thấy con dẫn người ta ra ngoài chơi bao giờ?”

“Cậu ấy ở thành phố X, vừa mới tới đây, dì Trương, con đi trước đây.”

“Được rồi được rồi, vậy tạm biệt nhé.”

Sau khi chia tay bác gái Trương, Trầm Trầm phát hiện Chu Thanh vẫn đều im lặng, hần có chút kỳ quái, hỏi: “Nè, cậu làm sao thế?”

“Tôi tưởng anh là một con người.”

“Hử?” Hần đích thật là một con người, có điều cây trúc yêu quái này sao lại lộ ra biểu tình nghĩ suy như thế.

“Cậu mỗi ngày đều ở nhà ăn ăn ngủ ngủ, chưa từng thấy người ngoài nào, tôi còn tưởng cậu không có bạn bè gì chứ.”

“À, thực ra cũng có, tôi chỉ là thi thoảng ngại bọn họ ầm ĩ mà thôi.” Trầm Trầm nói chẳng hề để ý.

“Vậy anh một mình ở chỗ này đã bao lâu?” Gió đêm nhiễm phải màu mực, khiến cả người Chu Thanh tựa như dung nhập vào trong bóng đêm thành phố này.

Chu Thanh biết Trầm Trầm là một con gấu trúc tiên nhân, nhưng mà cậu đã biết được cách nuôi dưỡng gấu trúc, gấu trúc là một loại sinh vật đặc biệt của Tứ Xuyên ngoại long, giống như thành phố W này là một thành phố phía nam không có khả năng xuất hiện gấu trúc lắm, nhưng mà Trầm Trầm rõ ràng là đã ở đây khá lâu rồi, bằng không hần cũng sẽ không đơn giản nghe hiểu được phương ngôn khó hiểu tối nghĩa ở đây như vậy.

“Quên rồi, đại khái sau khi giải phóng thì tới nơi này, có điều toàn quốc chỗ nào tôi cũng đã từng ở qua, sống ở đây đã quen rồi, thời gian dài cũng lười đi.”

Trầm Trầm đang đợi một người.

Một người mà ngay cả bản thân hần cũng đã quên.

Hần ở trong thành phố nhỏ Giang Nam này, mỗi ngày trải qua cuộc sống sinh hoạt quy củ của một công nhân viên chức, cuộc sống bình thản lại nhạt nhẽo khiến hần đã lãng quên thuở xưa.

11. Chương 11

Không biết vì sao, Chu Thanh luôn cảm thấy Trầm Trầm bây giờ có vẻ mệt mỏi, cậu dè dặt đoán đo một hồi, còn nói thêm: “Anh năm nay bao nhiêu rồi?”

Trầm Trầm nói: “Khoảng hơn một nghìn đi, sao tự dưng cậu lại hỏi tôi năm nay bao nhiêu tuổi vậy?”

Chu Thanh nghiêm túc suy nghĩ: “Nếu như là đối với cậu, tôi nghĩ nên hỏi là bao nhiêu xuân xanh rồi.”

Trầm Trầm lập tức thu lại suy nghĩ đùa giỡn vừa rồi, đáp lại một câu đứng đắn rằng: “Nói vậy, đó là cách nói đối với phụ nữ, tôi thật không rõ cậu, rõ ràng là một cây trúc đã hấp thu gió xuân hiện đại hóa mà lớn lên, sao nói ra lời nào thì cũng đều bảo thủ như thế?”

Chu Thanh khó khăn ngược hàng lông mày lên: “Như vậy không tốt sao? Chưa có ai nói với tôi, tôi cũng không biết vì sao, lời nào nói ra cũng có giọng điệu như thế.”

“...” Trầm Trầm thật muốn tóm lấy mái tóc dài của cậu ta hung hăng vỗ vào cái gáy: “Một chút cũng không tốt, có điều cũng không phải lỗi của cậu, sau này xem TV nhiều hơn là được, tốt nhất là lên mạng, cùng với con người tiếp xúc thử xem,

cậu sẽ biết thôi.”

“Tôi thực hoài nghi cậu là một cây trúc xuyên qua từ thời cổ.”

“Xuyên qua?” Chu Thanh lại do dự lặp lại lần nữa.

“À, tới cửa hiệu cắt tóc rồi, chúng ta đi vào trước đi.”

Nhà tạo mẫu Shengbalasha.(haizzz, định để theo kiểu Hán Việt mà nó kỳ quá à.)

Chu Thanh yên lặng đọc đi đọc lại cái tên khó đọc này.

Trầm Trầm vừa đứng ở cửa thì đã xuất hiện mấy cậu thanh niên để tóc dài và vàng hoe, nhìn hình đầu bọn họ vô cùng mê đắm, Chu Thanh không tự chủ được lui về phía sau một bước, Trầm Trầm nhìn ra biết cậu đang sợ hãi, lôi kéo cánh tay cậu thấp giọng nói bên tai rằng: “Không sao đâu, bọn họ chỉ là người học việc thôi, đợi lát nữa tìm ông chủ giúp cậu cắt tóc, tay nghề của y rất tốt.”

Chu Thanh cảm thấy lỗ tai nóng dần lên, Trầm Trầm thì đã mặt không biểu cảm gì nhẹ nhàng đi vào cửa hàng của nhà tạo mẫu Shengbalasha, nói với một cô em thu ngân đang ngồi trước máy vi tính bày “Một người cô đơn lỗi của hai người”: “Ông chủ các cô đâu?”

Cô em thu ngân A Lan đang si mê trong “Một người cô đơn lỗi hai người”, cô tức giận ngẩng đầu nhìn người đang quấy rầy cô, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Trầm Trầm người cô thầm mến, lập tức trên mắt tỏa ra nét cười ngọt ngào: “Chà chà, là anh Trầm sao, anh chờ một chút nhé, ông chủ đang ở trong WC, em gửi một tin nhắn bảo anh ấy qua.” Cô vừa nói, một bên di chuột, ca khúc trong nháy mắt trở thành nhạc nền chim sơn ca thuần khiết, sau đó cười nói với Trầm Trầm: “Anh Trầm, đây là tiếng chuông di động lần trước của anh nhớ? Em tìm đã lâu, thực sự là nghe hay quá.”

Trầm Trầm gật đầu: “Đúng vậy.” Sau đó hắn đem Chu Thanh về mặt không tình nguyện ở đằng sau lôi ra chỉ vào sách các kiểu tóc trên quầy hàng nói rằng: “Cô xem thử có loại nào thích hợp không?”

A Lan bên thì điên cuồng nhắn tin cho anh mình bên thì vô thức ngẩng đầu liếc nhìn Chu Thanh, hai con mắt lập tức sáng lên: “Chà chà, người bạn này của anh Trầm thật lạ mặt a.” Ánh mắt của cô chuyển qua mái tóc vừa dài vừa đen nhánh của Chu Thanh: “Wow wow tóc cậu ta tốt thật đấy, sao nuôi được dài thế? Có phải nghệ sĩ hay không?”

Cô gái này nói nhiều thật.

Chu Thanh nhận thấy cô có cảm tình khác lạ với Trầm Trầm, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng xuất phát ừ lễ phép, cậu vẫn nói rằng: “Cô nương khen nhầm rồi.”

“... ..”

Trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ cửa hiệu cắt tóc đều im như tờ, ngay cả hai người tóc dài vàng hoe đứng ở cạnh cửa lắc la lắc lư nói chuyện tào lao cũng hơi giật mình nhìn về phía Chu Thanh.

Chu Thanh thì chẳng có vẻ gì là mất tự nhiên cả, nhưng Trầm Trầm thì có chút xấu hổ, A Lan cười tủm tỉm mà nói: “Chà chà, nghệ sĩ chính là không giống người thường, trò chuyện cũng văn vẻ lịch sự như thế, đẹp trai à năm nay bao tuổi rồi?”

Chu Thanh mê man nhìn A Lan, Trầm Trầm vội hỏi: “Chu Thanh, cậu có thích cái nào không?”

Chu Thanh lúc này mới lại cúi đầu chăm chú nghiên cứu, sau đó cậu chỉ vào một cái đầu cà rốt nói với Trầm Trầm: “Cái này.”

Khóe miệng Trầm Trầm nhếch lên, đầu cà rốt ư? Mấy trăm năm trước đã lưu hành thứ này rồi sao? Ánh mắt của cây trúc này cũng quá kỳ quái rồi đi? Hắn vốn tưởng rằng Chu Thanh sẽ chọn một kiểu đầu ngắn gọn nhẹ nhàng thoải mái cơ, ai ngờ Chu Thanh lại nói tiếp: “Thật xấu xí.”

“... ..” Ông chủ A Lâm, người có quả đầu cà rốt màu đỏ đẩy cửa đi vào, vừa vào cửa đã cảm thấy một đám người dùng ánh mắt thương hại nhìn mình, hắn có chút ừ ừ cạc cạc đứng ở đằng kia, thấy Trầm Trầm, cười ngoác cả ra: “A Trầm, đã lâu không gặp.”

“... A Lâm.”

Trầm Trầm hồ nghi nhìn A Lâm tuần lảng trước mắt, sao mới có mấy tuần không gặp tóc của hắn đã biến thành hình dạng thế này rồi, quả nhiên Chu Thanh lúc nhìn thấy ông chủ, cậu không thể làm gì khác hơn là lộ ra ánh mắt cực kỳ thất vọng, Trầm Trầm cảm thấy lòng dạ run rẩy, lập tức nói với A Lâm: “Sao cậu lại đem đầu tóc biến thành như vậy?”

A Lâm xấu hổ cười cười: “Là honey nhà bên, nhà tạo mẫu MR honey cắt cho tôi đấy, tôi rất thích.”

“ ... ”

“Cậu xem thử bạn tôi hợp với kiểu tóc gì.” Nói không nói nhiều, Trầm Trầm kéo Chu Thanh về phía A Lâm.

A Lâm thấy Chu Thanh, đầu tiên là bộ dáng bị dọa nhảy dựng, hắn đã lâu không thấy người con trai nào có mái tóc dài đẹp như thế, hắn si ngốc nhìn chăm chăm vào đầu tóc dài ấy hồi lâu, nói với Chu Thanh: “Muốn cắt ngắn hay là sửa một chút?”

Chu Thanh còn chưa nói gì Trầm Trầm đã nói trước rồi: “Ngắn gọn, làm thế nào cho nhẹ nhàng thoải mái một chút.”

“Tiếc lắm...”

“Tóc dài quá không thoải mái.”

A Lâm còn đang phát hận vì mái tóc dài ấy, hắn nhìn Chu Thanh, hi vọng chủ nhân mái tóc có thể lộ ra dáng vẻ không muốn, ai mà biết Chu Thanh chỉ là gật đầu nói: “Được.”

A Lâm nhìn Trầm Trầm nói: “Không nên bởi vì cậu ta có vẻ giống mà cứ như vậy phá hoại chứ.”

Chu Thanh nói: “Giống cái gì?”

Trầm Trầm cũng là vẻ mặt mơ màng.

A Lâm vội lắc đầu: “Không có gì, tôi tới cắt cho cậu một kiểu tóc đẹp vậy, A Lan dẫn cậu ấy đi gội đầu, Tiểu Chân, giúp tôi chuẩn bị chút nào.”

Trầm Trầm nhìn A Lâm tư thế lớn lao, vội nói: “Không nên xử trí lung tung, cứ cắt ngắn là được rồi.”

“Tôi hiểu rõ mà.”

Qua tầm 1h, Trầm Trầm chờ đến sắp ngủ gà ngủ gật, bên kia tiếng cắt tóc và tiếng kéo hòa lẫn vào nhau vẫn đang tiếp tục, Trầm Trầm buồn chán nhìn Tiểu Chân A Lan đang chơi đầu đĩa chủ chờ người, cảm thấy cuộc sống bình thường của mình có phải đơn điệu quá rồi hay không, chợt nghe thấy rằng rắc một tiếng, A Lâm quay đầu chờ mong nhìn hân: “A Trầm, tôi cắt xong rồi, cậu xem thử đi, hài lòng chưa.”

Không riêng gì A Lâm, ngay cả Chu Thanh cũng là vẻ mặt dè dặt, một đôi mắt ôn nhuận hẹp dài của cậu như là rót vào một tầng ánh nước, mang theo ý hơi lấy lòng.

Trầm Trầm im lặng hồi lâu, gật đầu: “Không tồi.”

Đem đầu tóc dài đen bóng của Chu Thanh cắt đi, đường nét cả người trở nên anh tuấn sáng rõ cả lên, tóc mái đen nhánh bị A Lâm dùng cuộn tóc hất về phía sau, lộ ra cái trán trơn bóng, lại mơ hồ mang theo vài phần ý vị lãnh ngạo, Trầm Trầm sửng sốt rồi cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Hân không thích truc nhỏ như vậy.

Chu Thanh này so với hân còn giống như tình anh hơn, thậm chí còn giống như tổng tài bá đạo trong kịch cầu huyết(cầu huyết: cổ làm ra vẻ) khiến hân cảm giác vừa có chút xa lạ lại vừa có chút quen thuộc.

Nói chung, hân càng thích Chu Thanh lúc trước, nhìn qua tuy rằng có chút sững sờ, đáng vẻ thư sinh, nhưng không khiến hân có cảm giác áp bách.

Vì vậy Trầm Trầm nói: “Buông tóc mái xuống thử xem, không thể ngày nào cũng cuốn lên được, phiền phức lắm.”

“... Cũng chỉ là chuyện của ba phút thôi mà?”

“Buông xuống cho tôi xem.”

“Ồ ờ.” A Lâm thấy sắc mặt Trầm Trầm trong nháy mắt lạnh xuống, lập tức nghe lời cầm lấy máy sấy và lược loay hoay tới cái trán của Chu Thanh lần nữa.

Chỉ chốc lát.

“Như vậy thế nào.”

“Tạm tạm.” Có một chút tóc mái tản mát buông bên trán Chu Thanh, khiến cậu giống như một sinh viên vừa ra khỏi cổng trường, rất nhẹ nhàng thoải mái, Trầm Trầm mỉm cười, móc ví tiền ra, rút ra một tờ tiền mặt: “Tiền cho cậu đây.”

“... Trầm Trầm cậu mỗi lần đều như vậy, cứ nói chuyện tiền nong với tôi, hai chúng ta quan hệ gì a, thật là.” A Lâm vẻ mặt mất hứng cúi tiền lại trong tay Trầm Trầm, giọng nói cũng thấp đi một hai quãng: “Lần sau nhớ kỹ thường tới là được, cậu cũng biết trong thành phố W này tiên nhân chúng ta có mấy người đâu, bình thường đi ra ngoài uống chút rượu tâm sự nhé, củng cố cảm tình thôi mà.”

Trầm Trầm nói: “Đã biết, tôi về trước đây.”

Chuông sinh vật của gấu trúc đã sớm quấy phá trong thân thể Trầm Trầm, hắn có lẽ vài câu với A Lâm, rồi mang theo Chu Thanh đi, Chu Thanh đối với hình tượng mới của mình vốn có chút thấp thỏm, nhưng mà Trầm Trầm đã chấp nhận cậu rồi, một ngày bị Trầm Trầm tán thưởng, cậu đã cảm thấy vô cùng hài lòng và vui vẻ rồi.

Đi ở trên đường, Chu Thanh giống như là tự dừng nhớ tới cái gì đó, hỏi Trầm Trầm: “Người tên A Lâm kia cũng là một tiên nhân?”

“Ừ, hắn vốn là một cái kéo, bị người dùng tiên thủy rửa qua, rồi thành tinh, sau thì thành tiên.”

“ ... ”

“Trầm Trầm.”

“Hửm?”

“Cây trúc có thể phi tiên không?”

“Không thể!” Trầm Trầm không chút nghĩ ngợi đáp lại như đinh đóng cột.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi muốn ăn cậu, cho nên không thể phi tiên.”

“ ... ”

12. Chương 12

Trầm Trầm cảm thấy mấy ngày này mình cực kỳ là thoải mái.Điểm tâm có người làm, buổi trưa thật tiện lợi, cơm tối càng là điều đáng trông ngóng trong một ngày.

Chiếc cảm ban đầu vì bởi vì hay xoi mói bắt bẻ đồ ăn thức uống nên có chút nhọ giờ thì đã có chút mượt mà, thời gian xử lý công việc mỗi ngày cũng rạng rỡ hẳn lên.

Ngay cả Phùng đầu trọc cũng nhịn không được nói với hắn: “Tiểu Trà cậu có phải đang quen bạn gái không, mấy hôm nay sao vui vẻ thế?”

Hắn mỉm cười: “Không thể nào, có điều cậu ấy còn thân mật hơn cả bạn gái.” Không chỉ có thể giúp làm cơm quét tước nhà cửa, thậm chí còn chịu đáng áp nhu cầu ăn tươi của mình, còn có cây trúc nào tốt đẹp hơn thế chứ?

... Ít nhất... Trầm Trầm rất hài lòng.

Hắn sung sướng xoay tròn bút trên tập tài liệu, trầm ngâm suy nghĩ, nhìn đắm đắm vào đồng hồ đeo tay.

Cách thời gian tan tầm còn hai tiếng rưỡi nữa.

Aizzz, bụng đói quá.

Trầm Trầm phát hiện mình càng ngày càng không chịu đói được, lúc trước đói một hai ba ngày, hắn mới có thể cảm thấy khó chịu, nhưng mà bây giờ, hắn vừa mới ăn đồ Chu Thanh làm xong được chừng 1 giờ chứ mấy, vậy mà hắn đã đói tới mức ngực trước dán vào lưng sau rồi, mặt không biểu cảm rút tờ tài liệu tiếp theo ra, con mắt cách thấu kính nhìn đến nội dung trên tờ giấy trắng thì bỗng trợn to, sau nhiều lần xác định, Trầm Trầm lâm vào trầm tư.

Chết tiệt! Tài liệu của mình sao lại biến thành quảng cáo của chú bộ đội và bộ bài tứ lơ khơ thế này? Là đồ điên nào phát tờ rơi cho hắn?

Đây chính là một hợp đồng quan trọng cực kỳ, nếu hôm nay mà không kí xong, Phùng đầu trọc sẽ tổn thất lớn.

Hắn tuy rằng không ưa Phùng đầu trọc lắm, cơ mà công việc này hắn rất quý trọng.

Thở dài một hơi, Trầm Trầm không thể làm gì khác hơn là lấy di động ra gọi 1 cuộc điện thoại.

Một loạt tiếng chuông giống như phong cách đánh đàn của cụ Lý uống trà trong công viên qua đi, đối diện truyền tới một giọng nam trầm thấp dễ nghe.

“A lô, xin chào.”

“Tôi là Trầm Trầm.”

“Trầm Trầm?” Đối phương hiển nhiên thoáng vô cùng kinh ngạc, có điều vẫn thật vui vẻ tiếp tục nói rằng: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Dưới sự đốc lòng giáo dục của Trầm Trầm, Chu Thanh khi nói chuyện, miệng lưỡi đã trở nên phù hợp với tiêu chuẩn của xã hội này, không còn giọng nói văn vẻ nho nhã như trước: “Hử? Sao không nói lời nào?”

“Chu Thanh, cậu bây giờ có bạn không?”

“A, tôi đang xem bài post trên mạng, có chuyện gì sao?”

“Cậu vào phòng sách, nhìn xem, ở trên một cái bàn ấy, có thấy một tờ giấy hợp đồng hay không?”

“Hửm? Tôi đi tìm thử đã.”

“...”

“Thấy rồi, là tờ giấy bên trên có ẩn một con dấu Đại Vô Hạn sao?”

“Đúng vậy.”

“Là muốn tôi mang cho anh sao?”

“Ừm, cậu mở ngăn kéo thứ hai ấy, bên trong có một cái túi, cậu mang theo, sau đó ra ngoài lái xe tới công ty quảng cáo truyền thông và giải trí Đại Vô Hạn, tài xế hỏi cậu ở đâu tới, cậu cứ nói là ở bệnh viện nhân dân tỉnh bên, tắc xi trông thế nào cậu biết chứ?”

“Tôi đã xem qua trên TV rồi, là cái kiểu trên đầu màu vàng đính một thứ gì đó có tiêu chí tắc xi đúng không?”

Năng lực học tập của Chu Thanh rất mạnh, vài ngày ngắn ngủi đã xem hết từ điển trung anh.

Trầm Trầm nói: “Đúng vậy, cậu nhớ kỹ, đi tắc xi tới nơi đây tối đa là giá tiền lúc bắt đầu lăn bánh thôi, cũng chính là 10 tệ, cậu lại cho thêm 1 tệ tiền xăng xe là tốt rồi, hấn nếu như lượn đường xa hăm hại cậu, cậu cứ nói cậu muốn dùng đồng hồ đo, hơn nữa phải nói Đại Vô Hạn chỉ cần từ con đường này quẹo hai lối rẽ là tới, còn có mang theo chìa khóa, nhớ kỹ hay chưa?”

“Ừ.”

Sau khi Chu Thanh quần áo mũ nón chỉnh tề, nhìn tờ giấy mỏng manh đơn bạc trong tay, cậu do dự một

lát, lại đi lục trong túi mua sắm quần áo, nghiêm túc nhét tờ giấy vào.

Nhìn những chiếc xe tới lui trên đường cái, Chu Thanh thoáng cảm thấy chút sợ hãi, đây là lần đầu tiên cậu một mình ra ngoài, ở trong lòng cậu chỉ thầm nghĩ đi theo Trầm Trầm là được, nhưng là bây giờ không giống thế, cậu hoàn toàn xa lạ với cái thế giới này, cậu thậm chí không thể nào lý giải những chiếc ô tô này với những tòa nhà cao tầng sắt thép, ở trong cuộc sống của cậu đều là hoàn toàn kết hợp với tự nhiên, dùng tay vẫy một chiếc tắc xi màu vàng lam đan xen, tài xế nhe hàm răng vàng to đùng vì hút thuốc quanh năm mà nhiễm vàng nói: “Hắc, đẹp trai à, đi chỗ nào?”

“Công ty quảng cáo truyền thông và giải trí Đại Vô Hạn.” Chu Thanh nghiêm túc đọc ra một đoạn tên trong trí nhớ.

“À à, tôi hiểu nên đi thế nào rồi.”

Ngồi trên xe Chu Thanh bỗng nhớ tới gì đó nói ra: “Tài xế, đi tới đó mất khoảng bao tiền?”

Tài xế phát giác cậu trai này không chỉ mặt mềm, nghe giọng nói còn giống người nơi khác tới, mặc một thân hàng hiệu, phỏng chừng là một con dê béo, trong lòng vui mừng, lập tức nói rằng “Chỗ kia hơi xa đây, bây giờ còn kẹt xe, qua đó đại khái phải 20 tệ.”

Sao lại thế? Chu Thanh nhớ tới chuyện Trầm Trầm đã nói qua là chỉ mất 11 tệ, sao giá cả do tên tài xế rằng vàng này nói ra lại cao thế?

“Tôi muốn dùng đồng hồ đo.”

“Dùng thì dùng, sợ tôi lừa cậu à.”

“Đại Vô Hạn chỉ cần đi theo con đường này quẹo hai ngã là tới, giống như cất bước là tới vậy, anh nói 20 tệ không phải là gạt tôi thì là gì?”

“...Con đường kia bây giờ chắn rồi.”

“Vậy thì cứ đi thử đi.”

“Hiểu rồi hiểu rồi.” Tài xế rằng vàng vẽ mặt mắt húng quay xe lại, một bên nhỏ giọng nói thầm: “Hừ, còn tưởng là một kẻ có tiền, không ngờ lại nhỏ mọn như thế...”

Chu Thanh yên lặng ngồi ở ghế sau, nhìn cảnh vật chạy như bay ngoài cửa sổ, làm bộ không nghe thấy.

Trầm Trầm nói qua cậu đều nhất nhất ghi nhớ trong lòng, mà cái nhìn của người khác thì chẳng có gì liên

quan tới cậu cả.

Khi xe tới nơi, tài xế về mặt mất hứng nhận lấy tiền, lái xe ngênh ngang đi mất.

Chu Thanh cũng mặc kệ những việc ấy, cậu đi vào cửa lớn của công ty Đại Vô Hạn, bị bảo an ngăn lại, trong đó có một người nói rằng: “Cậu tìm ai?”

“Tôi tìm Trầm Trầm.”

“Chủ nhiệm Trầm? Cậu có quan hệ gì với hắn?”

... Chu Thanh nghi hoặc nhìn người đàn ông mặc quần áo bảo an này, cậu có quan hệ gì với Trầm Trầm thì liên quan tới hắn sao? Chẳng qua là cậu hơi suy tư một hồi mới tìm được một danh từ phi thường chuẩn xác: “Tôi là người ở chung với hắn.”

“... Người ở chung với chủ nhiệm Trầm?!” Cậu bảo an đáng thương từ ngày đầu đi làm tới giờ đều một mực yên lặng thẳm mền Trầm Trầm – đóa hoa của Cao Lãnh (thuộc tỉnh Đồng Tháp), không nghĩ tới hắn lại có một người ở chung anh tuấn như thế, xuất phát từ đố kỵ, thái độ của hắn càng thêm ác liệt: “Cậu nhất định là gạt người, chủ nhiệm Trầm sao lại ở cùng loại người không đứng đắn như cậu.”

Người bảo an nghi hoặc đồng thời nhìn bản thân, hắn không biết từ khi nào người bạn tốt của mình trở nên ác độc như thế, đẹp trai trước mắt một thân đồ hiệu, bộ dáng còn anh tuấn hơn đại minh tinh thấy thế nào cũng không có gì là không đứng đắn cả, duy nhất cảm thấy kỳ quái là cái túi mua sắm trên tay hắn kia, bên trong trống hoắc à, không biết để cái gì.

“Tôi không lừa anh đâu, tôi và Trầm Trầm ở chung đã gần tháng rồi, không tin anh có thể hỏi hắn.”

Trái tim của cậu bảo an tựa như bể làm đôi, tình định đối mặt nhìn nhau đỏ cả mắt, hắn còn muốn thêm cái gì đó, đã bị người đồng nghiệp bên cạnh ngăn cản: “Được rồi được rồi, cậu đang tra hộ khẩu nhà người ta à? Cậu này, cậu vào trước đi.”

Chu Thanh trên dưới quan sát tòa nhà xanh vàng rực rỡ này, thậm nghĩ Trầm Trầm lại có thể làm việc ở một chỗ tốt như thế, hơn nữa nghe nói người bảo an này gọi hắn là chủ nhiệm Trầm, nói vậy đãi ngộ ở công ty chắc là tốt lắm đây.

Không biết thế nào, trong lòng Chu Thanh bỗng sản sinh ra một cảm giác nhỏ bé của sự chênh lệch địa vị.

Cô gái tên Mộng Mộng đứng sau bệ cũng không làm khó cậu, nói đã thông báo cho chủ nhiệm Trầm rồi, để cậu chờ một chút ở đó, còn mặt đỏ hồng len lén nhìn cậu, như có tình ý rồi lại như vô tình muốn phương thức liên hệ của Chu Thanh, Chu Thanh hàn huyên với nàng vài câu xong, sau đó len lén cười: “Trầm Trầm anh ấy ở công ty các cô rất lợi hại à?”

Nhắc tới Trầm Trầm, trên mặt Mộng Mộng lộ ra vẻ cực kỳ tưởng nhớ: “Chà chà, chủ nhiệm Trầm chính là trụ cột vững vàng của công ty chúng tôi đó, anh ấy đẹp trai nhé, năng lực công việc lại tốt, nghe nói Phùng tổng cực kỳ coi trọng, có ý định cất nhắc anh ấy lên vị trí phó quản lý đó.”

“... Thật không?” Chu Thanh âm thầm tính toán xem phó quản lý là nghề nghiệp gì, tựa hồ nghe tên so với chủ nhiệm Trầm bây giờ còn lợi hại hơn không ít.

“Đúng vậy nha, nghe nói năm nay chủ nhiệm Trầm cũng sắp hai tám rồi, ngay cả một người bạn gái cũng không có, thật không biết cô gái thế nào mới xứng với anh ấy nữa, aizz, cũng không biết anh ấy thích loại hình nào.”

Nhìn Mộng Mộng thần nhiên bay bổng, Chu Thanh thì âm thầm cười rộ lên.

Hai tám? Trầm Trầm rõ ràng là một lão gấu mèo hơn nghìn tuổi rồi, lại có thể bị người tưởng thành hai tám, có điều là nói tới tướng mạo, thì dù có nói là 20 tuổi thì cũng có người tin ấy.

Trầm Trầm bình thường đều đeo kính nhìn cực kỳ thành thực, nhưng là một khi thay đổi âu phục thành quần áo ngày thường và biến đổi kiểu tóc thì có vẻ trẻ con và khả ái lắm.

Dù là trang phục làm việc có cảm giác cấm dục vô cùng hay là quần áo bình thường tay ngắn khiến Trầm Trầm có cảm giác thoải mái đi nữa, Chu Thanh đều thích hết.

Ý thức được lập tức có thể nhìn thấy Trầm Trầm, Chu Thanh không khỏi nhếch khóe môi.

Trầm Trầm vừa đi khỏi thang máy đã thấy hình ảnh này.

Cô gái sau bệ đáng yêu đang đỏ mặt mỉm cười, trúc nhỏ bảo mẫu của hần đang cười, cười rất vui vẻ.

...!! Trầm Trầm bỗng có chút mất hứng.

Hần ba bước tiến thành hai đi qua kéo ống tay áo Chu Thanh: “Còn gốc gì đó, đem tài liệu cho tôi.”

13. Chương 13

Chu Thanh không rõ vì sao Trầm Trầm lại có vẻ không vui như thế, sau khi Trầm Trầm kéo cậu lên thang máy thì vẫn giữ nguyên cái bản mặt ấy, cả người toát ra sát khí khó có thể đến gần, Chu Thanh ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn làm việc của Trầm Trầm, cậu cẩn thận rút tờ hợp đồng từ trong túi ra rồi đưa cho Trầm Trầm, Trầm Trầm lập tức nhào người qua lấy, bình tĩnh đọc nó.

Chu Thanh nhàn quá đâm buồn chán, thế nhưng nhìn sắc mặt Trầm Trầm, cậu lại chẳng dám di chuyển tẹo nào, chỉ đành ngồi ở bên cạnh Trầm Trầm, đột nhiên Trầm Trầm lên tiếng: “Chu Thanh.”

“Hửm?”

“Cậu... và cô Trần Mộng kia rất quen thuộc sao?”

“Trần Mộng là ai?” Chu Thanh hỏi ngược lại.

“Không có gì, cậu không biết thì quên đi.” Sắc mặt Trầm Trầm thoáng thả lỏng: “Đợi tôi rồi cùng về nhà, bây giờ cậu cảm thấy chán, vậy thì đi xem báo chí trên bàn đi.”

“Trầm Trầm.”

“Làm sao?”

“Cậu ở chỗ này có chút... kỳ quái?”

Kỳ quái? Trầm Trầm hơi sợ run lên, hần lập tức quan sát bản thân, phát giác mình quần áo mũ nón tề chỉnh, không thấy chỗ nào kỳ quái cả, Chu Thanh cúi đầu chỉ vào một loạt tài liệu nói: “Ồ đây rất kỳ quái?”

Trầm Trầm nheo lại con mắt: “Kỳ quái chỗ nào?”

“Tôi cũng không hiểu lắm, chỉ là khi xem hợp đồng tới chỗ này thì cảm thấy ngắc ngứ, biểu hiện ra bọn họ để cho các anh được lợi, nhưng nếu nhìn kỹ thêm thì cảm thấy kỳ thực là các anh bị hại, đặc biệt là hai chữ này có một loại cảm giác ba phải cái nào cũng được hết, giống như là một cách hành văn khiến người ta lọt vào bẫy vậy, rất dễ bị mắc lừa.”

Trầm Trầm lập tức rút tờ tài liệu qua, trông mắt đảo một vòng, lập tức phát hiện vấn đề Chu Thanh vạch ra, lúc trước hần đã cảm thấy không thích hợp rồi, thế nhưng lại cảm thấy chỗ ấy kỳ quái, nhưng mà Chu Thanh nói ra như vậy tựa như là vạch đúng chỗ sai vậy, khiến hần nhất thời sáng tỏ.

Lúc Trầm Trầm làm việc thì luôn luôn phi thường chăm chú, hần lập tức chôn đầu vào đóng tài liệu, chẳng qua là khi hần ngẩng đầu lên nhìn về hướng Chu Thanh, phát giác đối phương đang ngay ngắn ngồi ở chỗ kia, nét mặt tuy rằng vẫn là như vậy, nhưng mà đôi con mắt ôn nhuận nhìn về phía mình mơ hồ hàm chứa chút ít chờ mong, Trầm Trầm ậm ừ vài tiếng, nói: “Cảm ơn cậu.”

Ánh mắt Chu Thanh sáng lên: “Tôi vừa rồi... nói đúng sao? Tôi chỉ là tùy tiện nói thôi...”

“Ừ, cậu nói đúng, đúng lúc để tôi phát hiện ra vấn đề này.”

Chu Thanh lộ ra nét cười ngượng ngùng: “Thật không, chỉ cần có thể đến giúp anh là được rồi.”

Trầm Trầm hơi nóng lòng, hắn không nhìn tới khuôn mặt hơi ngượng ngùng kia của Chu Thanh, mà là cúi đầu tiếp tục nhìn chăm chăm vào mớ tài liệu.

Chu Thanh ngồi đó một hồi thì nghe thấy tiếng gõ cửa, Trầm Trầm nhìn cậu một cái rồi nói về phía cửa: “Mời vào.”

Người gõ cửa chính là đặc trợ Phương, cô mặc một chiếc áo sơ mi tơ tằm màu xanh nhạt và một chiếc váy ngắn màu hồng nhạt, mái tóc dài để lộn xoăn, mang theo sự xinh đẹp, khi cô nhìn Trầm Trầm, sắc mặt ửng đỏ nói: “Chủ nhiệm Trầm, Phùng tổng bảo tôi hỏi ngài bản hợp đồng kia đã chuẩn bị tốt chưa.”

Trầm Trầm không chú ý tới quần áo đã được chuẩn bị công phu của đặc trợ Phương, hắn một bên nhìn chăm chăm vào tài liệu rồi nói: “Để tôi chuẩn bị tốt rồi sẽ đưa cho Phùng tổng, có một số việc cần tự xác nhận với ông ấy.”

Đặc trợ Phương gật đầu, cô bỗng nhìn thấy Chu Thanh ngồi một bên, phát giác đối phương cũng đang không lộ ra tình cảm gì mà nhìn mình, thoáng có chút kinh ngạc: “Chủ nhiệm Trầm, người này là...?”

Trầm Trầm nói: “Em trai tôi.”

Đặc trợ Phương nói: “Cậu ấy và anh chẳng giống nhau chút nào, ha ha.”

“Ừm.”

Đặc trợ Phương cảm thấy đúng là tự làm mình mất mặt, Trầm Trầm chăm chú xem xét tài liệu, ‘cậu em’ kia thì vẻ mặt mất hứng, nhất là lúc cô cố lấy dũng khí nói ra bản thân làm một chút điểm tâm cho Trầm Trầm, cậu em của Trầm Trầm sắc mặt càng thêm kém.

Trầm Trầm tuy rằng đã nhận bánh su kem của cô làm, nhưng ngại cái bản mặt lạnh như tiền kia của cậu em trai, cô sợ đến mức chưa nói được vài câu đã chạy khỏi phòng làm việc rồi.

Đặc trợ Phương đi rồi, Chu Thanh phụng phịu nói với Trầm Trầm: “Anh thích cái ấy à?”

Trầm Trầm thoáng suy tư một hồi: “Sau bữa ăn thì điểm tâm cũng là một loại giải trí.”

“...”

Chu Thanh đợi tới lúc Trầm Trầm tan tầm thì đã gần 5h30, trong lúc Trầm Trầm bị Phùng đầu hói tóm được, hai người tranh luận về đồng văn kiện ấy cả nửa ngày, Chu Thanh nhàn quá đâm chán, dạo quanh công ty 1 vòng, dần dần, cậu từ từ đã hiểu rõ những từ ngữ chỉ nghề nghiệp này, thí dụ như nhân viên nhỏ và chủ nhiệm, hay là sự khác biệt giữa chủ nhiệm, quản lý và tổng tài, cuối cùng, cậu một mình ngồi trên sofa to đùng trong phòng làm việc của Trầm Trầm, khổ sở nghĩ tới sự chênh lệch quá lớn giữa Trầm Trầm và mình.

Cậu chẳng qua chỉ là một cây trúc yêu tinh biết làm cơm, mà Trầm Trầm thì lại là một lãnh đạo tinh anh của thành phố, Trầm Trầm có thể tự cung tự cấp, mà cậu lại là một cây trúc biết làm cơm thôi.

Chu Thanh nghiêm túc suy ngẫm về điều đó, ngay cả khi mà Trầm Trầm trở về phòng cũng không biết, Trầm Trầm thấy Chu Thanh lộ ra nét mặt như vậy, cảm thấy có chút quái dị, hắn nói với cây trúc còn đang chờ ra: “Sao còn chưa đứng dậy, tôi hết giờ làm rồi, cùng nhau đi thôi.”

“Trầm Trầm.”

“Hử?”

“Không có công việc có phải không tốt lắm hay không?”

“Ừm.”

“Tôi muốn đi tìm việc.”

“Cậu muốn ra ngoài tìm việc?” Trầm Trầm nhướn mi một cái bình tĩnh lặp lại lời Chu Thanh, trong giọng nói mang theo chút không vui nhàn nhạt.

“Đúng vậy.”

“Không được.”

“Vì sao?”

“Cậu đi rồi, ai làm cơm cho tôi?”

Đúng là truyện cười! Yêu quái trúc này lại muốn đi tìm việc? Cậu chỉ cần ngồi ở nhà giúp hắn cơm nước ngon lành là được rồi, hưởng hồ để trúc yêu của mình xuất đầu lộ diện thực sự không phải việc một con gấu trúc tốt nên làm.

Chu Thanh lại trầm mặc, cậu mở hồ cảm thấy lòng mình như một con đường nho nhỏ nứt vỡ.

Thì ra trong lòng Trầm Trầm, mình cũng chỉ là một cây trúc có thể làm cơm mà thôi.

Nhưng mà Trầm Trầm cũng không biết rằng, kỳ thực cậu không thích loại cuộc sống suốt ngày ngày ngồi ở nhà chờ Trầm Trầm hết ca về nhà giống như một loại cuộc sống của bà chủ gia đình cho lắm.

Cậu cũng là một người đàn ông, cậu không muốn lúc nào cũng trốn sau lưng Trầm Trầm, luôn luôn đứng ở nơi có vài tác vuông ấy, mỗi ngày chỉ trông cậy duy nhất vào đoạn thời gian ăn cơm với Trầm Trầm, cậu muốn có địa vị tương đồng với Trầm Trầm, có thể sống vai đứng cùng nhau.

Trầm Trầm cảm thấy mình đã thương tổn tự tôn của Chu Thanh, vội bổ sung thêm: “Tôi vẫn nuôi được một cây trúc.”

“ ... ”

“Không vui à?”

“Đêm nay muốn ăn gì?”

Trầm Trầm nhìn sắc mặt ôn hòa của Chu Thanh, thở một hơi ra, lại nghe thấy Chu Thanh nghiêm túc nói: “Nếu anh thực sự thích điểm tâm ngọt, tôi có thể học cách làm.”

Trầm Trầm hơi sốt ruột, một chút tình cảm ấm áp trước kia đã bị hắt quên đi giờ đây dường như đã bắt đầu mọc rễ nảy mầm, như là một gốc cây hướng dương bắt đầu nảy mầm vậy, khiến cho cả người hắt trở nên ấm áp.

Lời tác giả:

Trúc nhỏ dự định tìm việc tay làm hàm nhai, hắc hắc, có người nói văn này quá pink, ôi, kỳ thực là pink một hồi, ở giữa sẽ có chút ngược

14. Chương 14

Trầm Trầm cảm thấy trúc nhỏ của hắc đạo này không đúng lắm, nhưng không đúng chỗ nào thì hắc cũng không nói rõ được.

Thí dụ như sáng sớm thức dậy, Chu Thanh đều luôn dậy sớm hơn hắc, cậu ở trong nhà luôn mặc cái bộ 10

tệ 3 chiếc kia, mà quần áo mới Trầm Trầm mua cho thì đã sớm bị cậu xếp ngay ngắn trong ngăn tủ, chỉ có lúc ra ngoài cậu mới mặc lên mà thôi.

Trầm Trầm vì thế đã phê bình kín đáo với cậu, cây trúc này đem hấn thành cái gì? Hấn là một con gấu trúc ngay cả quần áo cũng không mua nổi sao? Nhưng mà khi hấn đưa ra ý kiến muốn mua quần áo cho Chu Thanh thì trên mặt cậu lại lộ ra vẻ chống cự khó có thể cảm thấy được.

“Không cần, tôi ở nhà mặc cái này là đủ rồi.”

Trầm Trầm xem phát cáu luôn!

Có đôi khi cái gọi là lời từ chối dịu dàng là ý tốt với một người, thường thường sẽ khiến bên ấy cảm thấy xấu hổ, chẳng bằng cứ tiếp nhận thoải mái, ban đầu Trầm Trầm cảm thấy Chu Thanh là đang xấu hổ, nhưng mà không lâu sau, Trầm Trầm nhận ra rằng cậu ta đang nói nghiêm túc.

Cậu nghiêm túc từ chối ý tốt của Trầm Trầm, nhưng một mặt lại nỗ lực vì Trầm Trầm.

Có điều, tổng thể mà nói thì, Trầm Trầm vẫn rất hài lòng.

Điểm tâm đa dạng vào hai ngày cuối tuần cũng không hề trùng lặp, thậm chí cậu chỉ vì một câu nói ‘sau khi ăn cơm, ném điểm tâm cũng là một loại giải trí’ thoải mái cố ý mua một quyển bách khoa toàn thư về điểm tâm lại tải vô số video về vừa xem vừa học luôn nữa, buổi trưa đơn giản có thể khiến cho bí thư Tiểu Ngô nước miếng chảy ròng ròng, mà buổi tối về nhà ăn cơm với Chu Thanh lại càng là một loại hưởng thụ hiếm có trong trần thế.

Thậm chí, Chu Thanh ngay cả việc nhà cũng bắt đầu ôm đồm, sàn nhà bao giờ cũng là không nhiễm một hạt bụi, quần áo trong tủ bao giờ cũng xếp theo màu sắc phân biệt rõ ràng, thậm chí...

Trầm Trầm chải răng một bên vệ sinh hàm răng một bên nhìn khuôn mặt ửng đỏ của người đàn ông trong gương.

Chu Thanh này... Ngay cả bàn chải đánh răng, kem đánh răng cũng đều đã chuẩn bị tốt cho mình rồi.

Lúc đi làm, Chu Thanh bên thì xem báo bên thì thân thiết dặn một câu ‘đi đường cẩn thận’, Trầm Trầm liền vội vã mang theo bao công văn đi làm.

Ở trong lòng Trầm Trầm, chưa từng có ngày nào tốt hơn thế này.

Thế nhưng, trọng tâm của trúc nhỏ tựa hồ dần dần biến đổi.

Một ngày ba bữa tuy rằng vẫn là khéo léo tinh xảo, nhưng mà dường như cậu có rất nhiều không gian riêng tư, không còn quần lầy Trầm Trầm hỏi nọ hỏi kia nữa, càng có nhiều lúc, cậu sẽ im lặng lặt báo, hoặc là chăm chú nhìn vi tính, hỏi giấy ghi chép gì đó.

Có một ngày, Trầm Trầm len lén mở tờ báo Chu Thanh xem còn dở, phát giác bên trong dùng bút đỏ nghiêm túc khoanh tròn, trong lịch sử trang web cũng có một vài địa chỉ thông báo tuyển dụng.

Trầm Trầm đang ăn đồ Chu Thanh làm bỗng sững sốt.

Cây trúc này, chẳng lẽ còn muốn đi tìm việc?

Không được.

Tuyệt đối không được.

Đây là cây trúc của hần, tiểu yêu tinh hần nuôi, tuy rằng lúc hóa thành hình người so với lúc là thực vật thì to cao hơn hần rất nhiều, nhưng mà ở trong lòng Trầm Trầm, Chu Thanh vĩnh viễn đều là cây trúc mỏng manh run nhẹ trong gió thoảng.

Quả nhiên, vào sau bữa tối 1 ngày nọ, Chu Thanh ăn no xong thì buông bát đũa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trầm Trầm: “Trầm Trầm, tôi muốn đi học lớp ban đêm.”

“...” Trầm Trầm vừa lau miệng xong, chợt nghe thấy trúc nhỏ của hần nói một câu như thế, con mắt tựa như hồ nước bỗng trợn to: “Cậu muốn đi học lớp ban đêm?”

“Ừ.” Chu Thanh nhìn chăm chăm vào một hột cơm trên khóe miệng Trầm Trầm, hạt cơm trong suốt mượt mà ấy theo cái miệng nhạt màu của Trầm Trầm lúc mở lúc hé khẽ động qua lại, khiến Chu Thanh cảm thấy ngứa ngứa trong lòng, cậu không chút suy nghĩ thì đã vươn đầu ngón tay qua nhẹ nhàng xoa cằm Trầm Trầm.

Trầm Trầm sững sốt, Chu Thanh nói: “Ở đây, có hạt cơm.”

Trầm Trầm có chút xấu hổ nghiêng đầu: “Thật, thật sao. Không đúng, cậu nói với tôi đã, cậu muốn đi học lớp ban đêm là chuyện gì xảy ra hả?”

Chu Thanh lấy một tờ giấy sạch sẽ gọn gàng từ trong túi quần ra, chỉ vào mấy chữ ở phía trên nói: “Tôi xem ở trên báo thấy nội dung của thông báo tuyển dụng này, đều cần phải có bằng đại học chính quy chuyên ngành, tôi không có bằng cấp và văn bằng, vì vậy muốn tìm một lớp học ban đêm, tôi nghĩ, tiện sử dụng thời gian buổi tối phong phú của mình.”

“Không được.”

“Vì sao?” Đối mặt với sắc mặt âm trầm của Trầm Trầm, Chu Thanh cũng có chút mất hứng, cậu không thể nào rõ được, vì sao Trầm Trầm luôn như thế, muốn dùng hết biện pháp ngăn cản mình đi làm việc.

“Rời nhà không an toàn.”

“Lớp học ban đêm này ngay ở đối diện tòa nhà văn phòng.”

“Vẫn không được.”

“Chỉ cần 10 phút là tới rồi.”

“Vẫn không được!” Trầm Trầm quăng chiếc đĩa ‘ba’ một cái.

Nói đùa hả, học cái gì mà lớp ban đêm, trúc nhỏ của hần tối còn không ở nhà, không có việc gì chạy ra ngoài làm gì chứ?”

Nhìn mặt Trầm Trầm u ám, Chu Thanh yên lặng buông đôi mắt dài nhỏ, sau đó nói rằng: “Tôi biết rồi.”

Chu Thanh thu dọn bát đĩa xong, thì đã thấy Trầm Trầm ngồi ở sô pha, nửa khuôn mặt của hần khuất sau ngọn đèn bàn mờ ảo, có vẻ mông lung, Trầm Trầm bộ dạng rất khá, không giống nguyên hình của hần vừa hàm hậu vừa mượt mà, thân thể Trầm Trầm thon dài, khuôn mặt cực kỳ trắng, ngũ quan cân xứng, nhất là đường cong đôi môi có chút uốn lượn ấy, giống như là lúc nào cũng đang chờ đợi người ta hôn lên vậy... Chu Thanh lập tức dề lại ngực mình.

Hôn lên đi.

Đúng vậy, cậu thực sự rất muốn hung hăng ôm con gấu trúc này vào trong ngực, che lại đôi môi vô tình kiêu ngạo kia.

Thời điểm ban ngày, cậu thừa dịp Trầm Trầm đi làm ở công ty, đồng thời tìm công việc vào cả buổi tối, cậu cũng lên trang web kết bạn nổi danh Goojje(1), tìm rất nhiều nguyên nhân vì sao đàn ông thích đàn ông, gooje cho ra rất nhiều đáp án, có cái nói rằng là do bẩm sinh, có cái lại nói là trải qua ảnh hưởng của hoàn cảnh, Chu Thanh tự hỏi mình thật lâu, cũng không nghĩ ra duyên cớ.

Thế nhưng, cậu thực sự rất thích Trầm Trầm, lông mày Trầm Trầm, con mắt Trầm Trầm, tứ chi trần truồng vô ý lộ ra của Trầm Trầm, đều khiến cậu thích, đại khái, đây cũng là thứ có liên quan tới việc cậu từ khi có ý thức đã thấy chính là Trầm Trầm đi.

Lúc cậu còn là một cây trúc thì đã có cảm giác với Trầm Trầm rồi, cảm giác ấy rất mãnh liệt, cậu không hy vọng người khác tiếp cận Trầm Trầm, cũng không thích Trầm Trầm chuyển dời tâm tư đến thứ khác, giống như gốc cây trúc mẫu Văn Hương kia vậy, cậu mỗi tối đều vẩy lên Văn Hương chút nước hoa, thậm chí còn

ác độc bơi lên một ít gia vị dầu muối nữa, cho nên khi Trầm Trầm ăn nạng ta mới lộ ra vẻ khó coi như vậy.

Trong tiềm thức, cậu không hy vọng Trầm Trầm ăn sống cậu, nhưng cậu cũng không cam lòng để Trầm Trầm thích cây trúc khác, loại cảm giác mâu thuẫn này đã từng khiến thân là một cây trúc như cậu bối rối đã lâu, cho tới lúc biến thành người rồi cậu mới biết, mới mơ hồ phát giác mơ hồ đó là cái gì.

Đây không phải dục vọng giữ lấy bình thường có thể giải thích được.

Loại cảm giác này, giống như là cảm giác vừa gặp đã yêu sau thì một lòng một dạ trong sách nói vậy? Chẳng qua trong sách phần lớn là một nam một nữ, thỉnh thoảng cũng sẽ thấy hai người đàn ông, song chuyện ghép thành đôi của một cây trúc và một con gấu trúc, quả thật là cậu chưa từng thấy bao giờ.

Trong con mắt đen thẳm của Chu Thanh hiện lên một tia tăm tối.

Chu Thanh đứng đó một lát, Trầm Trầm rốt cục phát hiện ra bóng dáng cậu đứng sững ở đó, con mắt của hắn từ tin tức chuyển lên người Chu Thanh: “Còn đang tức giận sao?”

Chu Thanh lắc đầu: “Tôi cũng không giận với anh.”

Sắc mặt Trầm Trầm đỏ lên: “Ai dạy cậu nói thế? Nghe cứ như tôi là một người con gái vậy.”

Chu Thanh nghiêm túc nhìn hắn: “Lời nói của tôi, là những câu nói thật tình.”

Trầm Trầm tránh khỏi con mắt tựa như cất giấu ánh lửa của Chu Thanh, đem đầu chuyển hướng sang phía TV, như là tùy ý tìm một chủ đề mới: “Kỳ thực tôi không cho cậu đi ra ngoài tìm việc là tốt cho cậu.”

“... Tốt với tôi?”

“Cậu phải biết rằng, một người cái gì cũng không hiểu như cậu ra ngoài rất nguy hiểm.” Sau khi nói ra câu đầu tiên xong, Trầm Trầm cảm thấy mình đã tìm được một đề tài, hắn nhìn đáng vẻ không vui của trúc nhỏ, trong lòng cũng chẳng thoải mái lắm, lúc vừa rồi tin tức tiếp sóng, hắn đã nghĩ ra được một đồng từ, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn không biết mở miệng làm sao, bây giờ một khi nói ra thì đã cảm thấy trôi chảy hơn nhiều: “Xã hội bây giờ không thể so với trước kia, lòng người hiểm ác đáng sợ, bên ngoài nơi nơi đều là lừa đảo trộm vặt, phòng ngừa không cẩn thận, cậu vừa mới có thể biến thành hình người thì đã vội vã muốn ra ngoài sao? Cậu cảm thấy cậu có thể thích ứng sao? Vì sao không tốt nhất là ngồi ở nhà, mỗi ngày chờ tôi trở về thì không phải tốt rồi sao?”

Chu Thanh nghe thấy câu nói cuối cùng ấy, không khỏi nhú mày bất bí: “Anh không phải cũng là một người dốt sức ở ngoài sao?”

“Tôi và cậu không giống nhau.”

“Anh để tôi mỗi ngày chờ anh về, lúc nào cũng là loại cảm giác ‘ăn cơm mềm’.”

‘Ăn cơm mềm’ là từ ngữ mà Chu Thanh tìm được ở trên gooje nói về việc người vợ mỗi ngày ở nhà lo việc nhà chờ người đàn ông của cô về.

“Ăn cơm mềm?!” Trầm Trầm mi tâm nhướn lên: “Ai nói với cậu thế?”

“Tôi thấy trên mạng.”

Trầm Trầm suy nghĩ trầm lặng, Chu Thanh này có phải tiếp thu quá nhanh rồi không?

“Hơn nữa, tôi cảm thấy mình có thể thích ứng tốt với xã hội này, anh không cần lo cho tôi, tôi chỉ là muốn đi tìm một công việc, không muốn làm một người nhàn rỗi mà thôi.”

Chu Thanh nhướn mắt lên, chăm chú nhìn Trầm Trầm.

Trầm Trầm nhú lông mày, nói: “Vậy cứ tùy cậu đi, dù sao cậu cũng phải nhớ kỹ, đến cuối cùng chính là phải cho tôi ăn tươi, cậu thích đi chỗ nào thì đi.”

Nói xong hần liền đứng lên, Chu Thanh nói: “Anh đi đâu vậy?”

“Cậu là bà xã của tôi sao? Tôi đi tắm cậu muốn xen vào?”

Trầm Trầm cúi rồi.

(1) (Gooje) là 1 trang web kết bạn do 1 người họ Ôn ở trường nữ sinh cùng với cộng đồng đoàn trường sáng tạo ra.

15. Chương 15: Làm Cậu Chuyển Phát Nhanh Đi

Chu Thanh quan tâm nói: “Anh có muốn tôi lấy hộ áo ngủ không?”

Trầm Trầm hơi hơi nghiêng mặt lộ ra một bên sườn má, đường cong đôi môi vốn nở nang cũng trở nên cứng rắn: “Ừm, còn không mau đi lấy.”

Chu Thanh như được ân xá, lập tức vọt vào phòng ngủ, lục tung một hồi đồng áo ngủ mình đã gấp gọn, ngón tay thon dài đảo qua từng cái áo chui đầu kẻ ô vuông bằng vải bông hay là chiếc áo phông rộng thùng

thình thì dừng lại một lát.

Ngày hôm qua, Trầm Trầm mặc một cái áo phông dài không tay, phối với chiếc quần soóc in hình ‘angry bird’ thật to màu vàng, vậy thì ngày hôm nay...

Chu Thanh mỉm cười.

Có thể Trầm Trầm không biết, mỗi ngày cậu giúp Trầm Trầm chuẩn bị quần áo khác nhau cũng không phải cậu trời sinh chính là một ‘vợ hiền mẹ đảm’ đâu, mà là mỗi một lần cậu nhìn gấu trúc âu yếm của mình mặc quần áo Chu Thanh nghiêm túc phối hợp, chuyện này đối với Chu Thanh là một chuyện cực kỳ tuyệt vời.

Lấy ra một bộ áo ngủ ô vuông xanh tay áo dài, Chu Thanh đi tới cửa phòng tắm thủy tinh nửa trong suốt, vừa may nhìn thấy mặt sau không hề che giấu của Trầm Trầm.

Bọt nước chảy dọc theo cần cổ trắng nõn thon dài trượt xuống dưới, từng chút từng chút bao phủ ở chỗ cánh mông, Chu Thanh cảm thấy mình không có việc gì chạy vào đưa quần áo chính là một loại dần vật, sau nhiều lần nhắc đi nhắc lại ‘sắc tức là không, không tức là sắc’, cậu ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Trầm Trầm à, quần áo này.”

“Ồ, để ở trên kệ đằng đó đi, ời chào.”

“Trầm Trầm, anh làm sao vậy?” Thấy Trầm Trầm đột nhiên ôm đầu ngồi xổm xuống, Chu Thanh lập tức tiến qua, Trầm Trầm vẫn đang khom thắt lưng, hơi nước ẩm ướt vẫn bốc lên trong khi đang nói chuyện: “Nước chảy vào mũi rồi.”

“...” Trong phút chốc, Chu Thanh cũng không biết phải làm sao nữa, lúc cậu tắm chẳng bao giờ gặp tình huống như vậy cả, cậu luôn luôn nghiêm túc đọc một thần chú phòng nước, sau đó chậm rãi tắm rửa từ đầu tới chân, giờ đây thấy Trầm Trầm đầu đầy bọt biển và mặt mũi nhăn nhó, khóe miệng Chu Thanh hơi nhếch lên: “Bây giờ có tắm rửa được không?”

“Đau đầu.” Trầm Trầm buồn chán nói.

Thân là một con gấu trúc, hẳn đặc biệt sợ nước, nghĩ đến mớ lông trên người mình dính nhớp nháp là đã thấy phiền rồi, nhưng mà hẳn là một con gấu trúc vô cùng mê sạch sẽ, mỗi ngày đều phải chăm chú dùng móng vuốt dính nước chải vuốt sợi lông trên người mình, cũng may sau khi biến thành người, cơ thể hẳn trơn tuột, bọt nước cũng sẽ không dính vào lông hẳn khi biến hình nữa, nhưng mà, mỗi khi hẳn gội đầu vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Tựa như lúc này nè, vốn đang tắm rửa ổn thỏa, bởi hẳn nghe thấy tiếng Chu Thanh mở cửa, không biết thể nào lại nghĩ tới Chu Thanh sẽ có thể thấy được hẳn đang trần truồng, hẳn chỉ cảm thấy vô cùng khẩn trương, không nghĩ qua là liền hít nước vào mũi.

Lúc hắn cảm thấy đầu óc vừa chua xót vừa đau sống không bằng chết thì một đôi tay thon dài, lạnh lẽo đặt lên đầu hắn.

“Tôi giúp anh gội nhé.”

Bên tai truyền đến một tiếng nói dễ nghe, dù cách hơi nước cũng là rõ ràng như vậy.

Thân thể Trầm Trầm cứng đờ, sau thì thấp giọng nói rằng: “Gội sạch chút nhé.”

“Ừ.”

Cuộc sống cứ như nước chảy chậm chậm trôi đi, Trầm Trầm cảm thấy Chu Thanh dù tính đi học lớp ban đêm cùng với lúc ở nhà cũng không có gì khác nhau cả.

Trầm Trầm luôn ngủ rất sớm, bình thường hắn xử lý công vụ ở công ty xong, lúc về nhà xem tin tức một lát, xem dự báo thời tiết xong thì chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, lớp học tối của Chu Thanh học từ 8h đến 10h, cùng với thời gian Trầm Trầm làm việc và nghỉ ngơi không có xung đột lớn lắm, cho nên phần lớn thời gian vẫn y như ban đầu.

Chẳng qua là sau đó hai ngày cuối tuần ấy, Chu Thanh sẽ không đi học lớp ban đêm, Trầm Trầm xem xong dự báo thời tiết thì phát hiện cậu không như ngày thường vội vàng đi học, mà là bình tĩnh ngồi ở trên sofa bên cạnh hắn, cùng hắn xem TV, cuối cùng còn không quên nhắc nhở hắn ngày mai phải mang theo ô, Trầm Trầm nhất thời kinh ngạc lắm, Chu Thanh chậm rì rì nói: “Học xong rồi, không cần phải đi nữa.”

“Học xong?” Nếu như Trầm Trầm không nhớ sai thì, Chu Thanh tự học là chương trình học của đại học, hắn sao có thể mới hai tuần ngắn ngủi vắng mặt đã nói mình học xong rồi? Trong lòng Trầm Trầm lập tức xuất hiện một đám mây đen.

Không phải Chu Thanh này nói đùa chứ? Nói là đi học, chẳng qua là mỗi tối tiễn cậu ra ngoài đi dạo chứ?

Thậm chí...

Chu Thanh đáng thương không biết rằng, con gấu trúc vẻ mặt tinh anh bên mình đang thâm tưởng tượng ra dáng vẻ cậu mỗi ngày dạo quán ăn đêm tán gái say rượu khiêu vũ.

“Ừm, kỳ thực tiết học ở trường còn chưa kết thúc, có điều tôi đã học xong rồi, tôi đợi tới tháng sáu thì sẽ đi thi.” Cậu bên nói, bên thì xòe ra tờ phiếu điểm.

“...” Nhìn thấy ánh mắt Chu Thanh nghiêm túc cùng với phiếu điểm dùng để làm chứng, Trầm Trầm thoáng thở dài một hơi.

Cây trúc này, không giống như là đang gặt người cho lắm, nhưng mà năng lực học tập của cậu cũng quá mạnh rồi.

“Được rồi, Trầm Trầm.” Chu Thanh bỗng nhiên nói thêm: “Tôi đã tìm thấy một công việc rồi.”

“Hử? Công việc gì cơ, công ty nào? Có gần nhà không?”

Đối với hàng loạt vấn đề Trầm Trầm đưa ra, Chu Thanh không nhanh không chậm đáp lại: “Là công việc của một nhân viên chuyển phát nhanh, công ty chuyển phát nhanh Viên Đạt, đi làm mất khoảng 10 phút.”

“Công ty chuyển phát nhanh?!” Trầm Trầm ngừng lại, lại nói: “Suốt ngày chạy tới chạy lui không biết mệt lắm à?”

“Tôi có thể làm được mà.” Chu Thanh trấn an cười một cái: “Hơn nữa, bây giờ điều kiện của tôi cũng chỉ có thể tìm một công việc như vậy, còn hơn những nhân viên chuyển phát nhanh khác, điều kiện và đãi ngộ cũng không tệ lắm.”

“... Cậu vì sao vội vã tìm việc như thế chứ? Ở nhà không tốt sao?”

“Tôi nghĩ sớm một chút trả lại học phí anh cho tôi.”

“Cậu có cần tính toán rõ ràng như vậy không? Tôi nuôi cậu không nổi sao?” Trầm Trầm có hơi mất hứng.

“Không phải.” Chu Thanh mỉm cười nói: “Tôi không có ý ấy, tôi rất vui vì anh đã suy nghĩ cho tôi như thế, nhưng tôi cũng cùng là đàn ông, tôi hi vọng chúng ta có thể sống bình đẳng với nhau.”

Trầm Trầm ngẩn ra, mặt lập tức đen hơn phân nửa.

... Cây trúc này gần đây nói một đáp một, lời nói ra càng ngày càng kỳ quái.

Cuộc sống bình đẳng, một cây trúc lại đi yêu cầu bình đẳng đối với chủ nhân gấu trúc của cậu! Đây là chuyện gì thế nhỉ, lẽ nào trở trời rồi? Cây trúc này không phải là nên đứng ở một chỗ chờ gấu trúc tới ăn tươi nuốt sống thì tốt rồi sao? Cần yêu cầu như thế làm gì? Dù sao thì cuối cùng vẫn là bị ăn tươi thôi.

Trầm Trầm cảm thấy Chu Thanh sớm muộn gì cũng trở thành món ăn trong miệng mình, trong lòng hiềm có chút hổ thẹn, hắn thấy con mắt trúc nhỏ hơi sáng, gật đầu nói rằng: “Thôi được rồi, tôi cũng không ngăn cản cậu, nhớ kỹ buổi tối tan tầm trở về sớm một chút là được.”

16. Chương 16

Cứ như thế, Chu Thanh trở thành một nhân viên của công ty chuyển phát nhanh.

Công tác của cậu rất đơn giản, chính là mỗi ngày đi chiếc xe điện Trầm Trầm tài trợ cho cậu, vận chuyển một vài đồ vật trong tiểu khu, mỗi ngày đi làm từ 9h sáng tới 4h chiều, giờ giấc này hầu như không khác với Trầm Trầm là mấy, cho nên dù Trầm Trầm có hơi khó chịu, song cũng không dễ biểu đạt điều gì.

Chu Thanh lái xe điện nhỏ, xinh xắn xinh xắn tới địa điểm giao hàng lúc này đây – đó là một khu dân cư xa hoa, là biệt thự dựa theo phong cách cổ trang với một loạt mái ngói xanh được xây dựng dọc theo con đường xưa cũ, cậu đã từng nghe Trầm Trầm nói qua rằng một loạt những căn biệt thự này giá trị rất là xa xỉ, bởi vì bản thân ở vùng ven kênh đào cổ, lại ở trong con đường xưa, cách trung tâm khu phố cũng không xa lắm, phương tiện giao thông không nói, phòng ở cả năm nhiệt độ khá ổn định, rất nhiều kẻ có tiền đều chọn chỗ này sinh sống.

Chu Thanh thầm nghĩ, một chủ cửa hàng bán đồ taobao cũng khá có tiền nhỉ, vậy mà lại dám mở cửa hàng ở trong khu biệt thự xa hoa này.

Cậu dừng xe điện lại, mở di động ra, nhìn vào địa chỉ trên màn hình, tìm kiếm đến ‘số 69’ viết trong đó, cậu vươn đầu ngón tay ấn vào chiếc chuông cửa đồng đen tạo hình theo thời cổ, leng keng hai tiếng thì có người tới mở cửa ra.

“Ai thế?”

Người mở cửa là một cậu nam sinh khoảng mười bốn mười năm tuổi, cậu ta ăn mặc khá là kỳ quặc, có chút giống như hóa trang thành nhân vật trong kịch cổ trang vậy, tóc cậu ta cũng là kiểu bình thường, xoa rồi tung trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo tia nghi hoặc nhỏ: “Xin hỏi cậu là...?”

Chu Thanh nghĩ nam sinh này có thể là vì phối hợp với bầu không khí cổ phong mà nổi hứng thú sắm vai này, giống như là ở trong goojie đã từng nói rằng, có một vài nhóc con thích xem phim hoạt hình, trong nhà vừa có tiền vừa có sắc đẹp, thích chơi loại trò chơi này, cậu cứ nghĩ như thế, không khỏi cảm thấy kỳ quái: “Xin chào, xin hỏi cậu là ngài Mộ phải không? Tôi là nhân viên chuyển phát nhanh của công ty Viên Đạt, tôi tới lấy hàng.”

Cậu nam sinh dường như đã hiểu ra, nói: “Cậu tìm công tử sao? Xin cậu chờ cho một chút, tôi đi gọi công tử tới.”

...

Chu Thanh rốt cục hiểu ra vì sao lúc mình vừa biến thành người thì Trầm Trầm đã nói rằng nghe chẳng quen gì cả, cậu bé kỳ quái trước mắt này mở lời một cái thì là công tử gì gì đó, đích xác không hợp với xã

hội hiện giờ, coi như là muốn chơi sắm vai cổ trang đi chẳng nữa, làm như thế cũng là nhập vai quá mức rồi.

Cậu nam sinh giẫm guốc gỗ chạy cực kỳ nhanh trở lại, chỉ chốc lát sau Chu Thanh đã nghe thấy được một giọng nam khá là quen thuộc.

“Vô Song, làm việc không thể vội vàng xao động như vậy.”

... Thì ra bậc trên nhà cậu ta cũng thích như vậy.

Nam nhân dần dần đi tới, y đứng ở trên phiến đá trước cửa, bởi vì có vật đệm dưới chân, y cao hơn một chút so với Chu Thanh, y thoáng cúi đầu nhìn Chu Thanh, đầu mày bỗng nhíu lại một chút, sau đó lại lời lỏng ra: “Là công ty chuyển phát nhanh à?”

“Đúng vậy, xin hỏi ngài là Mộ tiên sinh phải không?”

Mộ Tử Dương mặt bình tĩnh nói: “Đúng vậy.”

“Tôi tới lấy hàng.”

Mộ Tử Dương nhìn Vô Song bên cạnh một cái, người kia lập tức hiểu ý chạy vào trong phòng, chỉ chốc lát sau, ôm một chiếc túi màu đen đã được dán kín chạy ra.

“Cái này.”

Chu Thanh nhìn kiện hàng, nghiêm túc nói: “Tôi có thể mở ra nghiệm hàng một chút không?”

Mộ Tử Dương nói: “Được, không phải thứ nguy hiểm.”

Chu Thanh dè dặt mở cái túi plastic màu đen xấu xí kia ra, phát hiện bên trong là một chiếc hộp được bao bởi một lớp bọt biển, cậu rút chiếc hộp ra, mở nó ra thì thấy một chuỗi trân châu thủy tinh, trong mỗi viên đó còn khảm một đóa hoa Tử Dương nho nhỏ, dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng.

Thứ này thật xinh đẹp.

Chu Thanh trầm nghĩ, đây, đại khái là vị tiên sinh này muốn tặng cho bạn gái.

Cậu gật đầu rồi đóng gói lại đồ một lần nữa, nói với Mộ Tử Dương vẫn đang hí mắt quan sát cậu: “Đã kiểm tra xong rồi, xin ngài điền vào tờ đơn chuyển phát.”

Mộ Tử Dương nghiêng đầu phóng khoáng viết một loạt địa chỉ ra trên giấy, tóc đen hơi dài che khuất mặt, Chu Thanh nhìn thế, thầm nghĩ đây đúng là một nam nhân xinh đẹp.

Tiếp nhận tờ đơn Mộ Tử Dương đã điền xong, Chu Thanh vô thức nhìn thoáng qua địa chỉ, phát giác biển số nhà và tiểu khu đó có hơi quen thuộc, cậu tỉ mỉ xem xét một chút, bỗng nhiên phát hiện địa chỉ này không phải nhà Trầm Trầm sao?

Nhìn kỹ lại, người nhận hàng cũng chính là Trầm Trầm.

...!!

Chu Thanh cảnh giác nhìn thoáng qua Mộ Tử Dương, Mộ Tử Dương nói: “Có gì nghi vấn sao?”

“Không có gì.” Nỗ lực che giấu ngàn vạn loại tâm tình toát ra trong lòng, Chu Thanh tiếp tục nói: “Vậy tôi đi trước.”

Chu Thanh lái xe điện đi rồi, Mộ Tử Dương vẫn đứng ở đó, y nửa tựa vào trên chiếc chuông cửa bằng gỗ, đôi mắt vẫn lạnh lùng nhìn cái bóng lưng kia, mở miệng ra lại nói với Vô Song một bên: “Vô Song, giúp ta đi thăm do tên chuyển phát nhanh kia, ta muốn biết cậu ta quan hệ gì với sư đệ ta.”

Buổi chiều Chu Thanh lại nhận mấy đơn đặt hàng, bởi vì lúc giữa xảy ra vài vấn đề hiểu lầm của cửa hàng taobao mà lãng phí thời gian, lúc cậu tan tầm thì nhìn thời gian biểu, phát hiện đã là 5h, nghĩ Trầm Trầm cũng đã tan tầm rồi, liền xình xích đạp xe điện về chỗ công ty Trầm Trầm, cậu do dự một hồi, gọi điện cho Trầm

Trầm, năm phút đồng hồ sau, cậu đã thấy Trầm Trầm ra cửa.

Bởi vì thời tiết đã nóng lên, Trầm Trầm giờ đây mặc một chiếc sơ mi nhạt màu, nút buộc nhỏ tròn tròn vẫn cài trên cùng, cả người có hơi hướng cẩn thận tỉ mỉ lại mang theo khí tức cấm dục mãnh liệt, Chu Thanh biết, đây là phong cách của Trầm Trầm, cậu vốn đã nhìn quen rồi, thế nhưng nhìn hẩn đi từ trong đám người ra, Chu Thanh vẫn cảm thấy người này giống như là đang mang theo một chiếc vòng ánh sáng vậy, thoáng cái đã nhảy ra được.

Nhiều người như vậy, vậy mà Chu Thanh chỉ thấy có một mình Trầm Trầm.

Trầm Trầm cau mày nhìn Chu Thanh một thân trang phục của nhân viên chuyển phát nhanh, hẩn vừa nhận được điện thoại của Chu Thanh thì nhìn ra phía ngoài cửa sổ, quả nhiên thấy được gây trúc nhà hẩn và chiếc xe điện Con Dê Béo mới mua.

Rõ ràng là một nam nhân tướng mạo anh tuấn lại mang theo chút lạnh lùng nhàn nhạt.

Thế nhưng cậu lại mặc một thân quần áo in hình ‘cân đầu vân’ to đùng, trên đám mây đó còn viết quần áo lao động màu da cam của công ty chuyển phát nhanh Viên Đạt, nhìn qua thực sự là một chút khí chất cũng không có, càng đừng nói tới Con Dê Béo màu phấn hồng mới mua dựng bên cạnh cậu, hơn nữa lại còn nhìn chăm chăm vào cổng công ty với cái bản mặt chờ mong ngốc nghếch.

Giống như một chú chó, Trầm Trầm nghĩ mà thấy buồn cười.

Có điều dù là như vậy, nữ công nhân ra vào công ty vẫn len lén quan sát cậu, thậm chí có mấy nữ sinh mặc đồng phục cao trung đi ngang qua len lén cầm di động chạy về hướng cậu không biết là nói cái gì nữa.

Sắc mặt Trầm Trầm tối sầm lại, hẳn sớm biết Chu Thanh vốn là người hời hợt, nhưng lại không nghĩ tới lực sát thương của cậu lớn đến vậy, dù có giấu mình trong bộ quần áo lao động màu da cam, không biết thường thức đi chăng nữa cũng không che nổi mị lực của cậu.

Chính bởi vì dạng này mà Trầm Trầm mới chậm chạp không chịu đáp ứng để Chu Thanh ra ngoài làm việc!

Một bên ra khỏi thang máy, bên thì Trầm Trầm nghĩ xem mình vì sao lại không muốn Chu Thanh bị nữ nhân khác ngấp nghé, hẳn suy tư cả nửa ngày, cuối cùng cho ra một kết luận, đại khái là bởi vì Chu Thanh là cây trúc của hắn, từ đầu tới cuối, từ trong ra ngoài đều là cây trúc hắn nuôi lớn, giống như là người cha đối với đứa con gái mình chăm sóc nuôi dưỡng vậy, khi mà nó có bạn trai thì đều sẽ sinh ra một loại tình cảm phức tạp, hắn không thích Chu Thanh quăng hắn theo đuôi ‘chủ nhân’ khác.

Hắn đi tới bên cạnh Chu Thanh, vốn một đám cô bé vây ở đằng đó, ánh mắt sáng rõ lên, líu ríu khe khẽ nói nhỏ: “Aizz yo, có một sói ca tới nữa kìa.”

“Đẹp trai quá!”

“Tiểu Viên, bạn hỏi số di động của anh ấy đi.”

“Aizz, vì sao lại là tớ?”

“Bạn vừa rồi không phải đã lấy số của anh chuyển phát nhanh sao? Bây giờ lấy thêm của một người nữa cũng đâu có sao.”

Cái gì?! Chu Thanh lại cho mấy cô bé kia số di động rồi sao?

Trầm Trầm lập tức bắt mắt trông mắt liếc Chu Thanh, người kia thì trên mặt vẫn mang theo nét cười nhàn nhạt, ở trong mắt Trầm Trầm thì lại thành giống như là Chu Thanh đang chìm đắm trong cuộc nói chuyện cùng với mấy cô bé dễ thương vậy.

“Bạn còn lo lắng làm gì, đi mau a.”

Trầm Trầm sải bước chân dài, ngồi lên ghế sau Con Dê Béo.

“Nè, thì ra bọn họ quen nhau!”

“Anh chuyển phát nhanh kia cùng nhau đi với tiểu bạch linh(chỉ Trầm Trầm)!”

“A, còn chưa nói muốn lấy số mà!”

... ..

17. Chương 17

Con Dê Béo một đường chạy hướng nam, không mấy phút đã đến phía dưới nhà trọ của Trầm Trầm, Chu Thanh dừng Con Dê Béo trong ga ra ngầm, khóa kỹ xe rồi quay lại nhìn thấy Trầm Trầm vẫn đứng ở lối vào ga ra như cũ, lộ ra vẻ mặt đang suy nghĩ gì đó.

“Nè, Chu Thanh, bình thường cậu đều tan tằm giờ này sao?”

“Không phải đâu, bình thường tôi bốn giờ đã hết giờ rồi, lần này có một đơn đặt hàng có chút vấn đề, thương nghị với khách hàng thật lâu mới muộn thế này.”

“À.”

“Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Trầm Trầm nhìn chằm chằm vào mái tóc đen bị gió thổi lòa xòa của Chu Thanh, hấn dừng một hồi, tiếp tục nói: “Lần sau nếu như tan tằm muộn, hay là về vào giờ này ấy, cậu cứ qua đón tôi như hôm nay đi.”

“Hửm? Không phải anh nói ngồi xe bus thoải mái hơn sao?”

“Xe bus chen chúc lắm.”

“Tôi biết rồi.” Chu Thanh hơi nhếch khóe môi: “Mỗi ngày tôi sẽ tới đón anh.”

“Ừm.”

Lúc về đến nhà, Chu Thanh thay quần áo ra, mặc vào bộ quần áo 10 tệ 3 chiếc của cậu, Trầm Trầm cảm thấy bộ quần áo ấy đã giặt cũ đến mức vô cùng chói mắt, hắt trề ngâm một lát, nói với Chu Thanh rằng: “Ngày mai cuối tuần, tôi mang cậu ra ngoài mua chút quần áo mới.”

“Tôi mặc những chiếc này là đủ rồi.”

“Không được.” Trầm Trầm vẻ mặt không vui từ chối: “Cậu không biết ngày nào cũng nhìn nó làm tôi mệt chết đi sao?”

“Quần áo đều là vật ngoài thân.”

“... Ừm, là thứ khoắc ở trên người cậu thôi? Cậu chẳng lẽ không hiểu đạo lý con người có quần áo như ngựa có yên sao? Tốt xấu cậu cũng phải để ý tới con mắt tôi một chút chứ?”

“Anh không thích sao?” Chu Thanh bối rối nhìn hắt, trong con mắt tối đen như mực lộ ra một tia bối rối.

“Tôi làm sao có thể thích loại quần áo in đầy hoa cúc này chứ?”

“À, tôi biết rồi.”

Sau khi ăn xong cơm tối, Trầm Trầm xem thế giới động vật xong thì lập tức bật đến dự báo thời tiết sau khi tin tức phát sóng xong.

Sau khi xem qua các loại quảng cáo kỳ quái ‘dán vào rốn, chữa bệnh trĩ’ trong TV, tiếng người MC vững vàng truyền tới.

“Bắc Kinh, trời trong, XXXX°, trời gió nam cấp X, Cấp Nhĩ Tân, trời trong...”

“Nè, Chu Thanh, ngày mai ở Nam Kinh và Thượng Hải đều có mưa, W phông chừng cũng có mưa, cậu đi làm đừng quên mang áo mưa nhé, Chu Thanh?”

Vốn là mỗi ngày Chu Thành đều sẽ ngồi ở sô pha xem dự báo thời tiết với hắt, không biết lúc nào đã đến bên bàn vi tính, mở máy lên, bày ra khuôn mặt lạnh lùng do ánh sáng trắng hắt lên.

“Chu Thanh?”

“Hửm?”

“Cậu đang làm gì thế?”

Chu Thanh quay ra nhìn Trầm Trầm: “Tôi đang chọn quần áo trên đảo bảo ”

... ..

Trầm Trầm sững sốt nói: “Sao cậu đột nhiên nhớ tới cái đó?”

“Trầm Trầm, anh thích kiểu quần áo nào? Kiểu áo jacket liền mũ màu lam này tôi mặc vào thế nào?”

Chu Thanh quay màn hình vi tính qua, ở chính giữa phía trên viết ‘bà xã chạy mất rồi, chủ tiệm ói máu đại bán phá giá, trang phục COS kỳ lân tiểu ca trong bút ký đam mỹ 80 tệ 1 chiếc! 150 tệ 2 chiếc! Còn tặng quần con hình con!’.

Trầm Trầm hỏi: “Sao cậu nghĩ đến mua loại quần áo này?”

Chu Thành thành thật mở miệng: “Là tôi thấy trên QQ đề cử nó.”

“Cậu còn có QQ?”

“Ừm, cần cho công việc mà, người bạn tốt này là một chủ tiệm nhỏ trên đảo bảo, cũng là khách hàng của tôi, chúng tôi đã từng gặp mặt, hẳn nói với tôi chiếc áo này rất hợp với tôi, hơn nữa giá còn rẻ nữa.”

“Là nam hay là nữ.”

“Hửm?”

“Chủ tiệm kia, là nam hay là nữ?”

“Là một nữ sinh viên, tự mở cửa hàng kiêm chức trên đảo bảo.”

“Đi.”

“Hử? Đi đâu?”

“Dù sao ngày mai cuối tuần, đêm nay cũng không vội đi ngủ, cùng tôi ra ngoài mua quần áo.”

“Bây giờ á?”

“Ừm.”

“Không cần vội như thế chứ?”

“Cậu rốt cục có đi không?” Trầm Trầm thấp giọng hỏi.

Chu Thanh nghe ra sự khó chịu trong giọng Trầm Trầm, cậu không thể làm gì khác hơn là tắt máy tính: “Được rồi.”

Sau đó Trầm Trầm mang theo Chu Thanh tới tòa nhà bách hóa ở trong lòng khu phố, đi thang đến tầng 2 đồ dành cho nam, hần kéo Chu Thanh thử rất nhiều đồ, phàm là đồ hần thấy thuận mắt đều mua về, Chu Thanh vốn muốn nói Trầm Trầm quá mức lãng phí, song khi nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Trầm Trầm thì đành ngậm mồm.

Điều khiến Chu Thanh vui vẻ là, Trầm Trầm và cậu đều mua một chiếc áo jacket liền mũ kẻ ô vuông giống nhau, hơn nữa áo của cậu lớn hơn áo Trầm Trầm một số, quần áo của hai người bày ở một chỗ giống như là đồ tình nhân vậy, vừa về đến nhà, Chu Thanh đã nhanh chóng thay đồ, đồng thời yêu cầu Trầm Trầm cũng đi thay luôn, Trầm Trầm bắt đầu còn nghĩ thấy là lạ, chẳng qua Chu Thanh rất ít khi yêu cầu gì với hần, hần vừa nghĩ như thế, liền miễn cưỡng khoác vào, hai người đứng ở trước tấm gương to đặt trên mặt đất, hình ảnh trong đó phản chiếu ra, Trầm Trầm cảm thấy sao Chu Thanh lại cứ như là một đôi song bào thai với hần thế chứ lị?

“Trầm Trầm.”

Trước khi ngủ, Chu Thanh bỗng nói với Trầm Trầm đang mở cửa phòng ngủ: “Ngày mai anh có rảnh không?”

“Ngày mai không phải ngày nghỉ đôi sao?”

“Nói vậy là mai anh có rảnh à?”

“Ừm, làm sao vậy?”

“Tôi, trong công ty tôi có phát 2 tấm vé xem phim, tôi muốn mời anh cùng đi xem phim.” Trên mặt Chu Thanh hiện lên vẻ ngượng ngùng khó thấy.

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Chu Thanh, Trầm Trầm tuy rằng hết sức không đành lòng, nhưng hần vẫn như cũ nói: “Tôi không xem phim.”

“Cùng đi xem đi, tôi chưa xem phim bao giờ, tôi rất muốn biết cảm giác ở rạp chiếu phim.”

Đối mặt với Chu Thanh kiên nhẫn, Trầm Trầm không hề nghĩ ngợi nói: “Có cái gì hay chứ? Không phải là một đám người ở một nơi tối như bưng, nhìn về phía một màn hình lớn gân cổ lên xem cái loại phim ở trên mạng cũng có thể tải được sao?” Trầm Trầm nhớ kỹ lần nghỉ hè năm ngoái bị một đám người trong công ty lôi kéo đi xem ‘không gian đạo mộng’ rất nổi tiếng mà lại không cẩn thận đi muộn, hần và mấy người đồng nghiệp khác không thể làm gì khác hơn là ngồi ở dãy thứ 2 nhìn về phía màn hình imax thật lớn chờ người ra, cả một màn phim tựa như đổ ập xuống, cái cổ của hần cũng gần như muốn đứt ra, người chung quanh cũng không dễ đi đâu cả, từng người đều như vệt chết vậy, ngưỡng cái đầu lên cao, bởi vì ghế dựa ngồi theo hình vòng tròn, hần thậm chí có thể thấy khuôn mặt của nam nhân cách mình xa nhất ở bên phải. Loại cảm giác này quả thật là gay go bao nhiêu, hần đã chịu thấu rồi.

“Thế nhưng...” Trong tròng mắt đen thui của Chu Thanh hiện lên một tia mắt mát: “Tôi thực sự rất muốn cùng đi với anh.” Cậu thầm nắm chặt 2 tấm vé tình lữ trong tay.

“Được rồi.” Trầm Trầm rất không quen nhìn gậy trúc của mình lộ ra vẻ mặt như vậy, khiến hần giống như thiếu cậu cái gì vậy.

“Vé ghi giờ chiếu là 9h sáng sớm ngày mai, xem xong phim chúng ta về thì đi ăn ở ngoài?” Thấy vẻ dao động của Trầm Trầm, Chu Thanh nói lập tức rền sắt khi còn nóng đã.

“Bên ngoài không sạch sẽ lắm.”

“Vậy tôi sẽ tới cửa hàng tiện lợi mua đồ mang theo, thế nào?”

“Xem xong phim không phải dứt khoát về nhà luôn sao?”

“Là như vậy, rạp chiếu phim cách công viên Lễ Hồ rất gần, tôi thấy chúng ta xem xong phim thì cùng đi dạo thử xem.”

Trầm Trầm không nói chuyện, chỉ là quay đầu lại nhìn thẳng tắp về phía Chu Thanh.

“Trầm Trầm?”

“Không có gì, tôi biết rồi, ngày mai sẽ đi cùng cậu.”

Trầm Trầm mở cửa phòng ra: “Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy tôi đi ngủ trước.”

“Ừm, ngủ ngon.”

Chu Thanh nhìn Trầm Trầm đi vào rồi, xoay người lại phòng khách, gấp gọn quần áo của nhân viên chuyển phát nhanh lại, chuẩn bị đồ đạc cần thiết vào túi đeo vai rồi đặt ở trên bệ cửa sổ, tiếng túi đeo vai va chạm với bệ cửa sổ bằng gỗ phát ra nhỏ vụn.

Hửm? Vật gì vậy?

Cậu mở túi ra, phát hiện là cái túi đồ nhận được từ chỗ nam nhân vừa cổ quái lại vừa đẹp lúc sáng.

Thôi được rồi, hần sao lại quên cái này chứ?

W: rất muốn chọn bừa 1 cái tên cho nó song khi xem danh sách các tỉnh ở Trung Quốc thì thấy có mấy cái đều có âm W nên đành từ bỏ, có thể là Vu Hồ hay Vũ Uy

Đào bảo = taobao.com

Công viên Lễ Hồ nằm ở phía Bắc Thái Hồ, sát bên Lễ Hồ(thông với Thái Hồ) với diện tích là 300 mẫu (1 mẫu = 10k m²), là 1 công viên không thu phí.

18. Chương 18

Chu Thanh một lần nữa quan sát chuỗi hạt châu bị mình tận lực giấu này, mỗi một hạt đều trong suốt mượt mà lại phát ra ánh sáng long lanh, ban đầu Chu Thanh cảm thấy cái chuỗi này chẳng qua chỉ là một chuỗi hạt châu thủy tinh, nhưng mà nhìn kỹ lại thì phát hiện thấy đây không phải thủy tinh, mà là một loại chất liệu vô cùng đặc biệt chế thành, Chu Thanh nhất thời không biết đó là vật gì, chỉ cảm thấy cả chuỗi đều tản ra linh khí nhàn nhạt, mang lên hơi lành lạnh, thậm chí đóa hoa tử dương kiêu diễm bên trong cũng toát lên một cỗ khí tiên hoa.

Đó là thứ gì vậy? Chu Thanh tỉ mỉ xem xét cái thứ này một lát, cuối cùng cậu nhịn không được lấy đơn đặt hàng ra, nhìn xem tên của người khách kia.

Mộ Tử Dương.

Mộ Tử Dương? Nhớ tới đóa hoa Tử Dương nửa ẩn trong suốt trong hạt châu, Chu Thanh không khỏi suy xét xem người đàn ông tên Mộ Tử Dương này đưa cho Trầm Trầm một chuỗi châu này ẩn ý có hạt châu tên mình là có dụng ý gì.

Chẳng lẽ là tên đại sư huynh báms người kia?

Ngón tay thon dài trong nháy mắt nắm chặt hạt châu, trên khuôn mặt trắng nõn của Chu Thanh lướt ra

một tia mây đen.

Cậu vẫn cho rằng ‘sư huynh’ có thể viết ra tin nhắn kỳ quái như vậy chắc phải là một đại thúc râu mép đầy rậm kỳ quái chứ, hoặc là một người đàn ông trung niên dầu mỡ đầy mặt, thế nhưng thật không ngờ đối phương là một người thanh niên khí chất cực tốt, khuôn mặt tuấn mỹ như thế.

Thậm chí, ngay cả căn nhà cũng khí phái như vậy.

So với đại sư huynh kia, mình chỉ là một nhân viên chuyển phát nhanh nho nhỏ mà thôi, còn là một nhân viên mà ngay cả nhà cũng không mua được.

Chu Thanh khổ não ngồi trên giường, cậu rất muốn ném bay cái chuỗi hạt châu chướng mắt này ra ngoài cửa sổ, nhưng mà nghề của cậu là nhân viên chuyển phát nhanh, đạo đức nghề nghiệp chẳng cho phép cậu làm thế, sau một hồi giãy dụa gian nan, Chu Thanh vẫn quyết định sáng mai sẽ đưa cái chuỗi này cho Trầm Trầm.

Ừm, phải thừa dịp lúc Trầm Trầm ăn cơm thì đưa cho anh, như vậy anh sẽ không có tâm tình gì đi nghiên cứu nó.

Sáng hôm sau, lúc Chu Thanh tỉnh lại đã khoảng 7h hơn rồi, cậu phơi nắng ở ban công một lát, hít thêm tinh khí của một ngày sau khi rửa mặt, chải đầu thay quần áo xong, cậu đi ra khỏi phòng ngủ, lướt mắt qua gian phòng của Trầm Trầm, do dự một chút rồi quyết định chậm một lát hẵng gọi anh.

Thừa dịp Trầm Trầm đang ngủ, cậu đi tới nhà bếp ‘lách cách’ một hồi, chuẩn bị xong xuôi bữa sáng thì bật TV lên, xem được một lát rồi đi tới cửa phòng Trầm Trầm, nhẹ nhàng cốc vài cái: “Trầm Trầm, dậy đi nào.”

“ ... ”

“Trầm Trầm?”

“Trầm Trầm?!” Thoáng chần chờ một chút, Chu Thanh vẫn xoay nắm cửa, đẩy cửa phòng vào.

Trong phòng ngủ một mảnh đen kịt, tấm rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng kéo thật là kín, ánh nắng yếu ớt xuyên vào tấm rèm cửa, lặng lẽ chuồn vào trong, vừa vặn để Chu Thanh miễn cưỡng thấy được tất cả trong phòng.

Trên chiếc giường thật lớn kia đang nằm một... con gấu trúc?!

Chu Thanh vô cùng kinh ngạc trừng lớn hai con mắt đẹp đẽ, cậu dừng lại một chút rồi đi tới trước mặt gấu trúc.

Một con gấu trúc.

Khá là mập mạp.

Giống như một xiên bánh nếp¹ vừa to vừa dài có hai màu đen trắng vậy.

Nó đang nằm ngửa ở trên chiếc giường lớn, tứ chi to tròn xạng hết ra, cái bụng tròn vo hô hấp lên rồi xuống.

Thật muốn chọc một cái.

Chu Thanh gắng sức vứt cái suy nghĩ kỳ quái trong đầu đi, sau đó bước nhẹ tới trước mặt gấu trúc ra vẻ tận hết trách nhiệm, nhẹ nhàng đẩy vai nó: “Trầm Trầm, rời giường thôi.”

Gấu trúc trở người một cái.

“Trầm Trầm, chúng ta đã nói là phải cùng nhau đi xem phim mà.”

Gấu trúc cứ nằm úp trên giường, chỉ lộ ra một bóng lưng mập mạp.

Chu Thanh không thể nhịn được nữa, khom lưng hơi nâng cao giọng nói vào bên lỗ tai hình nửa vầng trăng: “Trầm Trầm, rời giường nào.”

“Ừm...” Gấu trúc chậm rãi ngồi dậy, nó một bên dùng móng vuốt đen sì xoa con mắt, một bên ngơ ngác nhìn Chu Thanh, vẻ mặt vẫn mờ mịt.

Rồi lập tức, nó phát hiện ra hiện trạng của mình.

Nhìn Chu Thanh đã mặc quần áo mới tính vẻ mặt nhẹ nhàng thoải mái, Trầm Trầm thấp giọng nói: “Hôm nay ngày mấy rồi?”

Chu Thanh thực sự không thể nào dời mắt khỏi con gấu trúc này, lúc này cậu thực sự rất muốn cười phá lên, nhìn một con gấu trúc đáng yêu lộ ra vẻ mặt nghiêm túc thường ngày của Trầm Trầm thật sự là một chuyện quá mức kỳ diệu, cậu gắng kìm nén bản thân, trả lời một cách nghiêm trang: “Hôm nay là ngày 21 rồi.”

“Thảo nào.” Trầm Trầm bắt đầu gãi đầu, vào thời gian này mỗi tháng hần đều sẽ biến thành gấu trúc hấp thu một chút linh khí của nhật nguyệt, hần vẫn duy trì tư thái nằm thẳng băng ở đó, lăm nhăm một đoạn thần chú, chỉ nhìn thấy một đường ánh sáng trắng lóe qua, hần đã biến về hình dạng của con người.

Có điều bởi vì lúc biến trở về nguyên dạng, vóc người to hơn so với ở thể người nhiều lắm, lúc hắn đang ngủ thì chiếc áo ngủ ba lỗ đã bị rách bươm rồi, bây giờ hắn đã trở về dạng người, lúc này, nửa người dưới của hắn thì chôn trong chăn, còn thân trên thì xác thực là lỏa lồ, thân thể trắng nõn hơi gầy cứ như vậy lộ ra trước mặt Chu Thanh.

Ánh mắt Chu Thanh tối sầm lại, lúc cậu từng là một cây trúc đã nhìn qua vài lần Trầm Trầm không mặc quần áo, thế nhưng khi đó cậu chỉ là một cây trúc nhỏ vừa có chút linh trí mà thôi, tuy rằng mỗi lần nhìn đều cảm thấy tim đập tăng nhanh hơn, huyết khí dâng lên ào ào, thế nhưng không có lúc nào như lúc này đây, khiến hắn... tim đập như nổi trống.

Thật muốn ôm lấy anh.

Chu Thanh gian nan chuyển ánh mắt xuống mũi giày của mình, thanh âm khàn khàn mở miệng: “Trầm Trầm, thay quần áo đi rồi dậy ăn bữa sáng.”

Trầm Trầm không cảm giác được sự xấu hổ của Chu Thanh, hắn xốc chăn lên, hai cái đùi trắng nõn lộ ra trước mặt Chu Thanh, con mắt Chu Thanh càng tối lại khi thấy mắt cá chân lóe qua, cảm thấy xương đùi người này sao có thể tinh tế như vậy, tưởng chừng như gấp lại thì sẽ đứt luôn vậy.

Trầm Trầm đi tới trước tủ quần áo, soạt một cái kéo cửa tủ ra, tùy tiện lấy ra một chiếc áo ba lỗ màu đen và một cái quần jean mặc vào.

Chu Thanh nhìn xuống quần áo mới của mình, rồi lại nhìn Trầm Trầm đang cầm lấy một chiếc áo khoác màu trắng chuẩn bị mặc vào, lập tức nói: “Trầm Trầm, anh có thể mặc cái áo này được không?”

“Hửm? Cái nào?”

Chu Thanh đưa tay lấy áo cho Trầm Trầm, đối phương nhìn lướt qua, nói: “Chiếc hôm qua mua cùng cậu à? Đã giặt qua chưa?”

“Rồi.”

Trầm Trầm lúc này mới ngược mắt lên nhìn về phía Chu Thanh, phát giác đối phương đang mặc một bộ quần áo giống y hệt bộ trên tay, khuôn mặt thờ ơ mang theo tí đồ bưng, nghĩ đến đêm qua bởi vì Chu Thanh đã mặc một bộ quần áo đôi với hắn mà cảm thấy hưng phấn không ngời, liền cảm thấy thỉnh thoảng cũng muốn để cây trúc của hắn được hài lòng đôi chút, vì vậy nói: “Được rồi.”

Sau khi ăn xong bữa sáng, Chu Thanh chuẩn bị sắp xếp tất cả, lại mang theo cả ô, có điều cậu vừa nghĩ đến lỗ như trời thực sự mưa thì cậu và Trầm Trầm sẽ che chung, thế là cậu chỉ chuẩn bị một chiếc ô thôi. Cậu nhìn Trầm Trầm mặc bộ quần áo y hệt cậu, trong lòng tựa như được uống mật vậy, chẳng qua nét mặt cậu cũng không biểu hiện gì, khi cậu nhìn đến chuỗi châu khiến cậu tâm thần không yên cả buổi tối kia, hai lông mày của cậu lại nhẹ nhàng nhíu lại.

“Trầm Trầm.”

“Hử?” Trầm Trầm lau miệng nghi hoặc nhìn vẻ đông cứng trên khuôn mặt Chu Thanh, người kia như là đã hạ quyết tâm thật lớn vậy, từ túi quần sau mông lấy ra một thứ sáng trong suốt, nói với hắn: “Đây là đồ chuyển phát nhanh của anh.”

“Vật gì vậy?” Trầm Trầm ngồi yên lặng ở đó, hắn thầm nghĩ, Chu Thanh cũng thật là, muốn đưa hắn đồ gì thì cứ nói thẳng ra, lẽ nào hắn làm nhân viên chuyển phát nhanh đến nghiện rồi sao? Ở nhà còn chơi trò này.

“Một người đàn ông tên là Mộ Tử Dương chuyển cho anh.”

Mộ Tử Dương?

Mộ Tử Dương!

Trầm Trầm cả người cứng đờ, ngơ ngác nhìn chuỗi hạt trong tay Chu Thanh.

18:.

1 À, cái này nguyên văn là: , đây là một loại điểm tâm của người Nhật, hình của nó đây, các bạn cứ tưởng tượng, cái xiên này có hai viên to đùng, 1 đen 1 trắng.

19. Chương 19

Chu Thanh thấy Trầm Trầm hồi lâu không lên tiếng, nói luôn: “Trầm Trầm, anh làm sao vậy?”

Về mặt Trầm Trầm phức tạp thu lại hạt châu, tùy ý nhét vào trong túi quần, miễn cưỡng cười một cái: “Không có gì, cậu không phải muốn đi xem phim sao? Còn không mau đi thôi?”

Chu Thanh thấy anh có ý định giấu diếm, bề ngoài cũng không hỏi nhiều nữa, cậu âm thầm phỏng đoán một hồi, cảm thấy giữa Trầm Trầm và vị đại sư huynh tóc dài kia có thể tồn tại cái gì không nhỉ, cậu càng nghĩ lại càng cảm thấy khổ sở, cậu thầm so sánh mình và đại sư huynh kia, đại sư huynh thì đẹp trai, lại có tiền, còn là một thần tiên chính gốc, còn cậu là một cây trúc yêu ngay cả xe điện Con Dê Béo cũng không mua được, ưu thế của địch nhân quá lớn khiến cậu trở nên tự ti.

Chu Thanh yên lặng dọn dẹp đồ đạc, vừa mở cửa chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng mưa rơi, cậu quay đầu lại nói với Trầm Trầm đang ngồi xổm ở đằng kia đi giày: “Trầm Trầm, trời mưa rồi.”

Trầm Trầm nhướng mày, hẳn thân là một con gấu trúc lông xù, ghét nhất là trời đổ mưa, những ngày trời mưa, hẳn đều muốn nằm trên chiếc giường trong phòng ngủ, nghe tiếng mưa rơi tí ta tí tách và thời tiết màu xám tro, xem tiểu thuyết gì đó chẳng hạn, nếu như để hẳn ra ngoài, hẳn cực kỳ khó chịu.

Chu Thanh lại nói: “Hôm qua dự báo thời tiết nói rằng có mưa, không nghĩ tới bất ngờ như thế, lúc sáng sớm dậy còn không phát hiện, Trầm Trầm?”

Chu Thanh nhìn dáng vẻ Trầm Trầm vốn đã mặc quần áo chỉnh tề chỉ còn đi giày chuẩn bị ra ngoài rồi, ấy thế mà lại gập người ngồi xuống sô pha, không khỏi có chút kinh ngạc, con mắt đen bóng của đối phương liếc qua, buồn bực nói: “Tôi biết trời đã mưa rồi, còn mưa thật là to nữa.”

Chu Thanh bỗng cảm thấy có một dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Trầm Trầm lại nói: “Mưa lớn như vậy ra ngoài cũng không tiện đi, không bằng chờ mưa nhỏ lại rồi chúng ta lại ra ngoài.”

“Thế nhưng.” Chu Thanh chần chờ nhìn chiếc chuông trong phòng khách, mặt có chút ngưng nghịu nói: “Phim bắt đầu chiếu lúc 9h, bây giờ đã 8h15 rồi.”

“Cũng không phải đi họp, đi đúng giờ như vậy làm gì.” Trầm Trầm vẻ mặt không vui phản bác.

“Thế nhưng...” Chu Thanh phát giác Trầm Trầm sắc mặt Trầm Trầm u ám, trong lòng cũng không dễ chịu, chuỗi hạt châu của đại sư huynh đưa kia giống như là một quả bom hẹn giờ chôn trong ngực cậu, tích tắc, tích tắc, cậu vẫn không nhúc nhích đứng ở huyền quan, phân nửa khuôn mặt giấu sau bóng mờ của cửa, thân ảnh cao cao có chút đáng thương và tiêu điều.

Trầm Trầm ghét nhất chính là cây trúc của mình lộ ra vẻ mặt này, hẳn nhớ tới cửa hàng bán thịt lợn trên con đường mới mở ở tiểu khu bên cạnh, nói là thịt lợn rừng chính tông, chỗ nuôi thả lợn ở trong rừng, hằng ngày chúng ăn những trái cây màu xanh không bị ô nhiễm môi trường, buổi tối còn có người chuyên tắm rửa cho chúng nó, tắm rửa xong còn được nghe nhạc, nói rằng như thế sẽ duy trì tâm tình vui sướng của lợn, khi chúng lớn lên thịt ăn sẽ ngon hơn, cho nên thịt lợn của cửa hàng ấy bán quá đắt tiền, mặc dù nhìn ở trong mắt Trầm Trầm, tất cả đều là vô nghĩa, thế nhưng nếu như món ăn của mình như cây trúc này chẳng hạn ngày ngày đều vui hơn một chút, lỡ như về sau ăn Chu Thanh, phát giác nó là một cây trúc u buồn, vậy không tốt rồi, cho nên, Trầm Trầm lại lần nữa thỏa hiệp nói: “Được rồi, bây giờ đi thôi.”

Con mắt Chu Thanh tối như mực: “Mưa vẫn rất lớn.”

Trầm Trầm hơi quay đầu nói: “Tôi biết rồi.”

Lần qua lần lại nửa ngày, cuối cùng hai người cũng ra ngoài, trên xe taxi, Chu Thanh chẳng nói lời nào nhìn ngoài cửa sổ, cậu tuy rằng rất vui vì Trầm Trầm cuối cùng có thể cùng cậu đi xem phim, thế nhưng nghĩ tới chuỗi hạt còn ở trên người Trầm Trầm kia, cậu khó tránh khỏi có hơi phiền muộn.

Mưa rơi ngoài cửa sổ, từng hạt thi nhau rơi xuống, hạt sau tiến lên thay hạt trước rơi vỡ trên tấm thủy tinh cửa xe, Trầm Trầm cảm thấy cây trúc này thật chẳng biết tốt xấu, cái loại cảnh mưa mơ mơ hồ hồ này có cái gì đẹp chút, lẽ nào cậu còn đang vì chuyện vừa rồi mà không vui ư? Hắn cũng đã đi cùng trúc nhỏ rồi mà, hắn rõ ràng còn nể mặt cho còn gì?

“Chu Thanh.”

“...” Chu Thanh rốt cục xoay đầu qua.

“Không có gì.” Nhìn đôi con người đen thuần kia, Trầm Trầm lại cảm thấy mình không thốt lên lời được, hắn đang nhìn Chu Thanh, còn Chu Thanh lại đang nhìn cái gáy của tài xế đến đờ cả người ra, cảm thấy trong lòng một trận bực mình, chuẩn bị lấy điện thoại ra che giấu tình tự kỳ quái này, nhưng không cẩn thận mò được một thứ gì đó cứng cứng trong túi quần.

Vật gì vậy nhỉ?

Trầm Trầm lại sờ sờ, theo hình dáng của nó, hắn mới nhớ lại đây là chuỗi hạt đại sư huynh để trúc nhỏ chuyển phát nhanh tới nhà hắn.

... Đại sư huynh không hổ là một hoa tiên, đồ đưa cũng tinh xảo đẹp đẽ như thế.

Trầm Trầm nhìn hạt châu trong tay, vẻ mặt mờ mịt, hắn cũng không nghĩ ra đại sư huynh đưa cái này cho hắn làm gì.

Thế nhưng vừa nghĩ tới đại sư huynh, tâm tình của hắn sẽ giống như gặp phải trời mưa vậy, kém vô cùng.

“Trầm Trầm, anh làm sao vậy.”

Đột nhiên bên tai truyền tới giọng nam trầm thấp dễ nghe, Trầm Trầm sửng sốt quay đầu lại đã thấy Chu Thanh vẻ mặt không vui.

Con mắt Chu Thanh không dõi theo hắn, mà là nhìn chuỗi hạt trong tay hắn, nét mặt có chút cổ quái.

“Anh rất thích chuỗi hạt này sao?” Chu Thanh bỗng nhiên lại hỏi.

Trầm Trầm giờ mới phát hiện mình đang cầm vòng tay éo lá như thế đờ cả người, thật đúng là mất mặt một con gấu trúc tiên nhân như hắn, hắn thu đồ lại, nói rằng: “Mới không có.”

Chu Thanh còn muốn nói gì đó, chú lái xe đằng trước nói cắt ngang: “Ê, tới rồi nè.”

Trầm Trầm lập tức nói: “Cảm ơn, bao nhiêu tiền vậy.”

“Mười hạt tẻ.”

Trầm Trầm móc túi tiền ra đang chuẩn bị trả tiền, lại bị Chu Thanh ngăn lại, Chu Thanh lấy ra một tờ mao chủ tịch màu hồng nhạt đưa cho chú lái xe, lại đưa thêm ra 2 tẻ và nói rằng: “Đưa thêm chú 2 tẻ, chú trả cháu 90 tẻ là được rồi.”

Con mắt Trầm Trầm chớp chớp, Chu Thanh có chút ngại ngùng nói: “Đây là tiền lương tháng đầu của tôi.”

Bởi vì đã nhận được một món tiền, cho nên cậu mới có thể khăn cấp mời chủ nhân gấu trúc yêu dấu của mình đi chơi được.

Trầm Trầm mỉm cười: “Chúc mừng.”

Chu Thanh nói: “Cảm ơn.”

Vừa mở cửa xe, Trầm Trầm lại cười không nổi nữa, tuy rằng rạp chiếu phim và hẻm chỉ cách vài bước thế nhưng vừa nghĩ tới mình phải mạo hiểm mưa to đi vào cánh cửa ấy thì hẻm đã cảm thấy cả người khó chịu, Chu Thanh thông dong tiêu sái mở cửa xe, bật cái ô hoa màu đen trắng in hình gấu trúc nhỏ tìm thấy trong nhà Trầm Trầm ra.

Trầm Trầm ngắc đầu: “Cậu mang theo mấy chiếc?”

Chu Thanh thành thật nói: “Một chiếc.” Sau đó cậu rất sẵn sàng nhường ra hai phần ba khoảng trống, còn hơn nửa người cậu thì nhét ở trong mưa.

“...”

19:.

Phiên ngoại • Thuở xưa đã có một con gấu trúc nhỏ như vậy 1.

Thuở xưa có một con gấu trúc nhỏ như vậy, nó sinh ra và lớn lên ở trong núi cao rừng sâu, thực sự rất cao rất sâu, đường núi quanh co khúc khuỷu nhìn lại một cái đều nhìn không thấy đầu, nó nghe nương của nó nói rằng ở bên ngoài núi có một loại động vật tên là người, bọn họ dùng hai chân để đứng và đi, bọn họ rất thông minh, bọn họ nguy hiểm, gấu trúc nhỏ rất hiếu kỳ.

Gấu trúc nhỏ sinh ra cũng rất béo, cha gấu trúc nhỏ lúc ôm nó nhin không được nói câu thật nặng, vì thế gấu trúc nhỏ đã bị gọi là A Trầm.

Kỳ thực gấu trúc nhỏ rất thỏa mãn với tên gọi này, bởi vì nó nghĩ, tên A Trầm còn tốt hơn với các loại tên kỳ quái như Đại Mao (lắm lông), Đoàn Đoàn, Viên Viên(tròn tròn), A Phúc.

Gấu trúc nhỏ rất sạch sẽ, mỗi một lần ăn xong cơm tối trước khi đi ngủ, nó đều sẽ đến bên cạnh cái ao nhỏ đằng sau núi tắm rửa, đương nhiên đối với một con gấu trúc đầy lông mà nói, nếu như thỉnh linh nhảy vào trong nước thì sẽ biến thành một thân đầy lông ướt nhẹp vô cùng khó chịu, cho nên mỗi một lần gột rửa nó đều ngồi xổm bên ao, dùng móng vuốt dấp một chút nước, gột từng sợi lông của nó.

Có một ngày, gấu trúc nhỏ sau khi đã ăn xong một cây trúc lớn, nó xoa cái bụng của mình rồi bò tới bên bờ ao. Với ánh trăng sáng sữa, nước ao dính ánh sáng lấp la lấp lánh ánh xanh rất đẹp, nó lấy từng chút từng chút xoa thân thể.

Nó đang chăm chú xoa, bỗng nghe thấy một trận tiếng bước chân, loại thanh âm này rất xa lạ, không giống những con gấu trúc khác ở ngọn núi bình thường này, cũng không giống những con khỉ, mèo rừng lớn, gấu trúc nhỏ có chút kỳ quái, nó dừng công việc lau rửa, xoay đầu qua, nhìn theo phương hướng thanh âm, chỉ thấy cách đó không xa trong rừng, mơ hồ có hai bóng... người đang đứng?

Gấu trúc nhỏ nghiêng đầu một chút.

Hai người kia đi càng gần thêm, trong đó một người vóc dáng cao rất nhiều, một người khác nhìn qua tuổi tác rất nhỏ, tử y hồng bào, mái tóc đen dài không bó lại mà để xỏa tung trên đầu vai.

Người vóc dáng cao nói: “Phụng Duyên, ta biết ngươi không cam lòng, thế nhưng Minh Cẩn đã mất... Ngươi và Thượng Đế đấu như vậy, có ý nghĩa ư?”

Thượng Đế? Phụng Duyên? Minh Cẩn? Gấu trúc nhỏ nghiêm túc tự hỏi những cái tên cổ quái này, thật khó nhớ, còn không dễ nhớ bằng mấy cái tên như Đại Mao, Đoàn Đoàn, Viên Viên, A Phúc.

Phụng Duyên lạnh lùng nói: “Có liên quan gì tới ngươi.”

Nam nhân vóc người cao hớn hể nói: “Được được, không liên quan tới ta, bây giờ ngươi bị Thượng Đế lấy đi tiên cốt biếm đến cái nơi quỷ quái chim không thả phân này đúng là không liên quan gì tới ta cả!”

Gấu trúc nhỏ mất hứng nghĩ thầm, ngươi mới là chim không thả phân ấy, nơi này non xanh nước biếc, chỗ nào không tốt hử?

Phụng Duyên cũng nói: “Nơi này non xanh nước biếc, thanh tịnh.”

Người vóc dáng cao trừng y một cái xoay người muốn đi, thế nhưng đi chưa được mấy bước lại lộn trở lại tận tình khuyên bảo, nói: “Nghe nè, Phụng đại tiên ngươi đi nói lời xin lỗi với Thiên Đế một câu đi, để hắn thả ngươi trở về đi, ngươi nói ngươi một thân thể thượng cổ kim tiên làm gì không được mà phải vì một mẫu đơn tiên tử nhỏ nhoi dày vò bản thân như thế?”

Phụng Duyên trầm mặc một hồi rồi nói: “Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm.”

Người vóc dáng cao nói: “Ta thực sự không thể nào hiểu nổi ngươi, vì nàng biến thành đức hạnh này, vứt bỏ nhiều tu vi cũng thôi đi, ngay cả thân thể cũng vì thế mà nhỏ đi cũng không tính đi, nếu để mấy tên Nguyên Phong kia thấy, không chừng sẽ cười ngươi đó.”

Phụng Duyên nói: “Bọn họ cười thì kệ bọn họ, chẳng liên quan gì tới ta cả.”

Người vóc dáng cao thở dài một hơi: “Ngươi thật đúng là độ lượng, ngươi nói thử coi, ngươi muốn ở chỗ này ngay ngốc bao lâu? Một năm? Một trăm năm? Hay là một ngàn năm một vạn năm đây?”

Phụng Duyên nói: “Không biết.”

Người vóc dáng cao nói: “Nếu như không phải bởi vì đã là bằng hữu lâu năm với ngươi, ta thật đúng là lười quản ngươi.”

Phụng Duyên nâng con mắt lên, đôi đồng tử đen kịt dường như sao ngôi sao lạnh lẽo cô đơn xa vời: “Cảm ơn ngươi, Chu Thanh.”

Chu Thanh? Gấu trúc nhỏ len lén nhìn lướt qua người vóc dáng cao, hắc sắc hổ cười cười: “Nói cái gì mà cảm ơn với chả không cảm ơn chứ, khó nghe chết được, hôm nào ta đến chỗ này của ngươi uống chút rượu nhé? Ngươi không phải thích nhất là Trầm Tiên Nhưộng của nhà Bích Đan sao? Lần sau ta mang theo mấy bình, thế nào?”

Phụng Duyên vẫn không biểu lộ thần sắc gì, nói: “Được.”

Chu Thanh chuyển mắt, phát giác nơi này trống trải dị thường, trầm giọng nói: “Nơi này ngay cả một chỗ ở cũng không có, qua đêm thế nào đây?”

Phụng Duyên nói: “Ngươi tu đạo, chú ý chuyện này để làm gì.”

Chu Thanh đành chịu nói: “Ta biết ngươi thiên tư cao, ngươi thông minh, thế nhưng bây giờ thân thể ngươi chẳng qua là phàm thai còn muốn chừng diện cái gì?”

Hàng lông mày đen thui của Phụng Duyên nhíu lại: “Ta nghe nói dù cho là con người đi nữa cũng sẽ tìm kiếm rừng núi thanh tịnh không tranh đấu để ẩn cư tu đạo, lẽ nào bọn họ không thể sống ư? Ta ở chỗ này tiếng là bị phạt song Thượng Đế đã không trói chân trói tay cũng không hạn chế tự do của ta, ta còn không vô năng đến mức không tìm được chỗ mà ở.”

Chu Thanh nói: “Được được được, ngươi lợi hại nhất, được chưa? Ta về trước đi xem Diêu Diêu thế nào, nàng không có ta sẽ vừa khóc vừa nháo cho xem.”

Phụng Duyên hiềm thấy cười mỉm một cái: “Tam công chúa đích xác rất thích người.”

Sắc mặt Chu Thanh đỏ lên: “Cái gì mà thích với không thích, chẳng qua là một nha đầu lừa đảo thôi, người cũng đừng cậy mạnh, nếu chịu không được nữa thì hãy đốt cái tấm bùa này đi, người đốt nó rồi, dù cách rất xa ta cũng tìm được.”

Phụng Duyên nhận lấy tấm bùa Chu Thanh đưa cho, gật đầu, mấy sợi tóc đen nhánh buông xuống bờ trán trơn bóng xinh đẹp của hân, hô hấp Chu Thanh bỗng dừng ngừng lại, hân lập tức quay đầu nói thêm một câu ‘sau này còn gặp lại’ rồi chạy như bay.

Chu Thanh đi rồi, Phụng Duyên bỗng xoay người nhìn về hướng gấu trúc nhỏ, gấu trúc nhỏ thấy khuôn mặt sáng còn hơn cả ánh trăng ấy, đột nhiên ngẩn ra, trái tim cũng thành thịch thịch nháy lên, nó khấn nguyện một trận giật mình cả người thoáng lùi về phía sau, nhưng không có chỗ để đứng ổn, bùm một cái rơi vào trong nước.

Không xong rồi.

Gấu trúc nhỏ lồm bồm phun nước ra, lông trên người bị nước dính ướt nhẹp, toàn bộ thân gấu không thể bình tĩnh được.

Lẽ nào nó cũng bị chết chìm rồi sao?

Gấu trúc nhỏ liều mạng chuyển động tứ chi vừa béo vừa ngắn của nó, muốn phải bắt được rong hay bèo trước mắt, nhưng cảm thấy đường nhìn càng ngày càng mờ đi, giữa lúc nó tuyệt vọng cho rằng mình là con gấu trúc duy nhất của ngọn núi này chỉ bởi vì tắm rửa mà chết thì bỗng thấy quanh thân nhẹ bẫng đi, dòng nước chảy xuôi bên cạnh cũng chớp mắt không còn nữa, dần dà lâu dài không khí cũng khô ráo nhẹ nhàng khoan khoái và mới mẻ hơn.

Con mắt đen thuần của gấu trúc nhỏ mở ra một cái khe nhỏ, thấy được một khuôn mặt đẹp tựa ánh trăng. Hai tay đối phương xoa nắn cánh tay nó nhấc cao cao lên, y đang dùng ánh mắt lạnh băng trầm tĩnh đánh giá nó.

Gió thổi qua lại, cả thân ướt sũng của gấu trúc bắt giắc run lên, Phụng Duyên trông thấy, bỗng nhiên vén vạt áo của mình lên, dùng vải vóc mềm mại lâu khô thân cho gấu trúc nhỏ.

Khi vạt áo sạch sẽ màu tuyết trắng ấy chạm vào vòng eo vừa phì vừa ngắn của gấu trúc nhỏ, nó bắt giắc nhỏ giọng hét lên, Phụng Duyên nhìn gấu trúc nhỏ hoa chân múa tay vui sướng giãi dụa nhện không được nói: “Đừng nhúc nhích.”

Gấu trúc nhỏ lập tức an tĩnh lại.

Phụng Duyên nói: “Mới vừa rồi vì sao ở một bên rình coi chúng ta?”

Người mới nhìn lên í! Gấu trúc nhỏ mắt húng bĩu môi, đầu mày Phụng Duyên giật một cái, ngón tay thật dài nhéo lên thắt lưng nó, gấu trúc nhỏ lập tức lại nhịn không được kêu lên một chút.

Nó lăm bằm hồi lâu bỗng phát hiện mình cũng không biết nói tiếng người, chỉ đành làm bộ quay đầu nghe không hiểu, lại nghe thấy tiếng Phụng Duyên truyền tới từ đỉnh đầu: “Thì ra là thế, người tuy rằng có đôi chút linh trí, nhưng cũng chỉ là một con...gấu... mà thôi.”

Lúc Phụng Duyên nói tới chữ ‘gấu’, giọng điệu có hơi dừng lại, mới vừa rồi còn chưa thấy rõ, thế nhưng lúc này nương theo ánh trăng sáng soi, tự nhiên là nhìn ra quả cầu béo xinh xắn mềm mại trong tay là một con gấu kỳ quái, không thể nói rõ rốt cục là gấu chó(gấu đen) hay gấu trắng, gấu trúc nhỏ nghe thấy Phụng Duyên nói mình là một con gấu thì có hơi không vui, nó rõ ràng là một con gấu trúc xinh đẹp sao nhìn thế nào mà thành con gấu chó ngốc nghếch chứ?”

Phiên ngoại • Thuở xưa đã có một con gấu trúc nhỏ như vậy 2.

Gấu trúc nhỏ nhiều lần ra dấu rằng mình không phải gấu giếc chi cả mà là một con gấu trúc, chẳng qua đối phương tựa hồ cũng không để ý tới nó có phải là một con gấu trúc hay là gấu mà thôi, về mặt Phụng Duyên đậm nhạt đặt gấu trúc trên đất, nhìn dáng dấp gấu trúc nhỏ với vẻ mặt khó hiểu, nhàn nhạt nói rằng: “Thời gian không còn sớm nữa, người cũng cần phải trở về.”

Con mắt đen bóng của gấu trúc nhỏ nhìn Phụng Duyên, ánh mắt ấy bỗng nhiên sáng lên đôi chút rồi nó xoay người, bỏ chạy về nhà.

Một hồi lâu sau, gấu trúc nhỏ chạy có hơi hỗn hà hỗn hển trở lại, trong miệng nó còn ngậm một bó rơm, còn có hai bó trên tay nó nữa, nhìn Phụng Duyên vẫn tựa như từng xanh trúc dài thẳng tắp đứng đó, nó vô hứng vui vẻ chạy đến trước mặt Phụng Duyên, rồi phun bó rơm trong miệng xuống đất.

Phụng Duyên kỳ quái nhìn nó, gấu trúc nhỏ chăm chú dùng móng vuốt rãi bằng phẳng mấy bó rơm rạ khô trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn dáng vẻ vẫn khó hiểu của Phụng Duyên, thầm nghĩ sao tên này ngốc như thế, nét mặt thì lại là ý tứ lẩn mình trên rơm rạ, sau đó nghĩ tới dáng dấp tứ chi thẳng băng của con người khi nằm ngửa trên ‘thảm rơm rạ’, sau đó trợn tròn mắt nhìn Phụng Duyên.

Phụng Duyên cân nhắc một hồi, nghĩ con gấu hoa đen trắng thú vị này tựa hồ đang báo cho mình rằng để mình cũng nằm trên thảm rơm rạ này nghỉ ngơi sao?

Nhưng mà....

Có chút rơm rạ như thế để một con gấu hoa nhỏ nằm thì dư dả, nhưng mà Phụng Duyên y dù thân thể đã nhỏ đi rồi, nhưng vẫn hơn một con gấu hoa nhỏ khá nhiều, huống hồ nó còn muốn y nằm trên một đồng rơm rạ nho nhỏ này thực sự là... còn thể thống gì đây.

Y tình nguyện ở trong sơn động ngồi cả đêm.

Gấu trúc nhỏ chẳng hay tâm tư Phụng Duyên, nó tội nghiệp nhìn Phụng Duyên, không động đậy gì cả, nhìn không được gần ống quần Phụng Duyên, phát ra tiếng rên rĩ khe khẽ, ý bảo Phụng Duyên mau mau nằm lên đó, Phụng Duyên ngồi xổm người xuống nhẹ nhàng sờ lên túm lông trên đỉnh đầu nó, thấp giọng nói rằng: “Cái này vẫn để người ngủ đi.”

Ngao ô? Gấu trúc nhỏ nhếch cái miệng nhỏ lên, Phụng Duyên tiếp tục nói: “Ta đi tới sơn động kia ngồi một đêm là được rồi.” Y hơi ngước cằm lên, chỉ vào cái sơn động nhỏ cách cái ao không xa.

Gấu trúc nhỏ nghiêng đầu, lẽ nào cái người đẹp tựa ánh trăng này sẽ ở trong thâm sơn ử?

Phụng Duyên nói: “Người ở gần đây à?”

Gấu trúc nhỏ gật đầu, móng vuốt chỉ về hướng mảnh rừng trúc bên cạnh núi.

Phụng Duyên gật đầu: “Thời gian không còn sớm nữa, người cũng nên về đi?”

Gấu trúc nhỏ nhớ tới cha và nương còn đang chuẩn bị chăn ấm cho nó, liền vẫy vẫy cái đuôi tròn tròn vểnh vểnh rồi chạy về nhanh như chớp.

Ngày hôm sau, thái dương sớm đã dần leo lên từ bên kia núi, gấu trúc nhỏ ăn xong cây trúc tiện tay lau mồm một cái, rồi vểnh đuôi chạy đến phía sau núi, quả nhiên nó nhìn thấy Phụng Duyên đang đứng trong rừng, bóng lưng thẳng tắp tỏa ánh vàng rực rỡ trong nắng sớm, gấu trúc nhỏ cảm thấy con mắt nhất thời hoa lên, trong đầu đều là một mảnh sáng long lanh.

Nó vừa chạy vừa nhảy tới bên cạnh Phụng Duyên, Phụng Duyên thì vẫn ngơ ngác đứng ở đằng kia, tựa hồ đang nghĩ gì đó, dù cho ngay cả gấu trúc nhỏ bò đến bên cạnh ống quần y, y cũng không phát hiện ra.

“Lại là người?” Phụng Duyên rốt cục chú ý tới quả cầu béo bên chân mình, y cúi đầu nhìn chăm chăm vào nó.

Gấu trúc nhỏ gật đầu, con mắt tròn vo long lanh của nó lấp lóe phát sáng nhìn Phụng Duyên, Phụng Duyên sững sốt tiện nói: “Người đây là muốn đến chơi cùng ta sao?”

Gấu trúc nhỏ gật đầu càng ghé hơn.

Phụng Duyên nói: “Được rồi.”

Mấy hôm sau Chu Thanh mang theo mấy bình Trầm Tiên Nhưỡng tới rất đúng hẹn, bên cạnh còn mang theo một cô nương cực kỳ xinh đẹp, hần và Phụng Duyên uống mấy chén thì có chút men say, hần xách con gấu trúc đang gặm cây trúc ở một bên ra nói rằng: “Người sao lại nuôi cái này? Hình như là gấu... trúc nhỉ? Trước kia nuôi ra một cây mẫu đơn Minh Cẩn còn cảm thấy thiếu sao?”

Đuôi mắt Phụng Duyên nhướn lên hung hăng lướt qua Chu Thanh, Bích Diêu lập tức nhéo tay Chu Thanh, Chu Thanh bị đau ‘ai ui’ một tiếng, thế nhưng ngại *** uy Bích Diêu tích góp từng ngày một, hẳn cũng không dám nói gì thêm cả, ngược lại Phụng Duyên lại cầm một bầu rượu lo lắng hỏi: “Thứ này là gấu trúc sao?”

“... Không thì người nói nó là cái gì?”

Gấu trúc nhỏ cũng không gặm trúc nữa, nó buông cây trúc trong tay ra, chăm chú nhìn về phía Phụng Duyên, người sau nghiêm trang nói: “Ta tưởng là một con gấu hoa đen trắng.”

“... Phụng Duyên, nào ngờ người sống ở đây cũng khá thú vị nhỉ.”

“...”

Ngày tháng dần dần trôi, gấu trúc nhỏ cũng dần dần biến từ một tiểu phi đoàn (nhỏ+tròn+ú) thành một đại phi đoàn (to+tròn+ú), thế nhưng điều khiến y trở nên nghi hoặc là, người thiếu niên tên là Phụng Duyên trước mắt này chẳng thay đổi gì so với lần đầu tiên nó nhìn thấy vào ba năm trước đây, vẫn là mi dài thanh tú, sắc tựa hoa xuân, mắt như sao sớm.

Tựa hồ nhìn ra được sự nghi hoặc của y, Phụng Duyên bên thì khom lưng tưới nước cho mẫu đơn trong viện bên thì nói với gấu trúc rằng: “Bản thể của ta còn lưu ở trên trời, đây là thể xác sử dụng ở thế gian.”

Gấu trúc nghe mà cái hiểu cái không.

Một trận gió thổi hương mẫu đơn ngập sân, một mảnh muôn hồng ngàn tía, ánh theo mây xanh mây trắng thực sự là cực kỳ xinh đẹp.

Phụng Duyên cúi đầu nhẹ nhàng gửi một đóa mẫu đơn điểm lệ vừa nở, khoe miệng hơi nhếch lên.

Gấu trúc nhỏ nhìn rồi chẳng biết vì sao, nó cảm thấy lòng dạ có hơi chua xót.

Đúng vậy, Phụng Duyên rất thích chuông mẫu đơn, từ ngày y vào sống trong thâm sơn này, mỗi ngày ngoại trừ tu đạo thì là trồng hoa, hơn nữa chỉ có mẫu đơn mà thôi, điều này khiến gấu trúc không hiểu vì sao lại nhớ tới lời Chu Thanh nói trước kia ‘trước kia nuôi ra một mẫu đơn Minh Cẩn...’

Minh Cẩn, hình như chính là tên cô nương mà Phụng Duyên thích.

Phụng Duyên hình như là một thần tiên, nó đã từng hỏi nương nó rằng thần tiên có nghĩa là gì, có gì khác biệt với con người ư, nương nó nói rằng thần tiên là một người lợi hại, lợi hại hơn cả con người nhiều, bọn họ ở trên những đám mây, họ còn có thể bay, còn có pháp thuật, không gì là họ không làm được.

Nghe nương nói như thế, gấu trúc càng thêm buồn thương.

Thì ra Phụng Duyên nó thích là một thần tiên sống ở trên trời. Gấu trúc ngưỡng cái cổ ngắn ngủn nhìn bầu trời xanh mênh mông vô bờ, nghĩ rằng nếu nó có thể bay được thì....

Sau khi Phụng Duyên cắt tĩa một gốc mẫu đơn cuối cùng xong bỗng nhớ tới cái con bèo ú kia thì nhin không được nghiêng đầu qua, vừa quay qua thì thấy cái con bèo ú chỉ có hai màu đen trắng kia đang ngủ không biết tự khi nào, trong tay nó ôm một cây trúc còn chưa gặm hết, cái đầu tròn tròn tựa ở hàng rào, miệng thì nhấm nháp gì đó.

Cùng so sánh với cây mẫu đơn màu sắc diễm lệ thì màu sắc trên người nó quả thực quá là đơn điệu, có điều nhìn kỹ ra thì vô cùng đáng yêu.

Phụng Duyên sờ lên đám lông trên đầu nó, nghĩ cái cảm xúc trong mềm có chút cứng này thực sự khá tốt, sau đó lại vào phòng lấy ra một bình hũ Trầm Tiên Nương, với phong cảnh tốt đẹp này, y từng chút từng chút hát lên.

Lúc gấu trúc tỉnh lại phát giác trên bụng có hơi nặng nề, nó cúi đầu thì thấy Phụng Duyên đang gác đầu lên cái bụng mềm của mình, trên mặt đất có một bầu rượu bị đổ trống trơn, Phụng Duyên của nó ngửa khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp lên, không hề phòng bị mà nằm đó, gấu trúc cảm thấy trong lòng bị ai đó đốt lên một đống lửa, toàn bộ thân thể đều bắt đầu hơi run rẩy.

Thật muốn sờ thử khuôn mặt trơn nhẵn xinh đẹp ấy.

Thật muốn hôn một cái lên hai phiến môi hơi mỏng lại có chút trong suốt ấy.

Thế nhưng....

“Minh Cẩn... Không nên bỏ ta lại...”

Trở người một cái, Phụng Duyên thì thảo nói nhỏ.

Cả người gấu trúc cứng đờ, trong tròng mắt đen nhánh toát ra vẻ khổ sở.

Nghe nói con người khi uống say sẽ nói lời chân thật, Phụng Duyên tuy rằng bình thường không nói gì cả, nhưng sau khi y say rượu rồi, khuôn mặt xinh đẹp vẫn lạnh lùng và xa cách ấy như là gặp phải điều gì cực kỳ bất lực, vẻ mặt thống khổ, đồng thời trong miệng lặp đi lặp lại nhiều lần cái tên Minh Cẩn.

Minh Cẩn, nhất định là một cô nương cực kỳ cực kỳ xinh đẹp, gấu trúc thầm nghĩ thế.

Nàng nhất định có cái trán trơn nhẵn, da thịt trắng nõn, hai tròng mắt tựa như nước mùa thu vậy, đôi môi thì đỏ xẫm, vòng eo thì mảnh khảnh...

Gấu trúc sờ sờ cái mặt đầy lông xù của mình, lại sờ sờ cánh tay thô thô của mình, rồi yên lặng sờ tới thắt lưng vừa ngắn vừa béo của mình, cuối cùng, nó trầm mặc ngồi tại chỗ.

Thôi, coi như xong, gấu trúc dừng dừng đếm lá mẫu đơn trước mắt, nghĩ rằng sau này mình khẳng định chính là phải lấy một con gấu trúc mẫu trong tộc, còn phải sinh ra một con gấu trúc nhỏ tròn vo xinh đẹp, dù nó có đối với Phụng Duyên thế nào đi nữa, giữa bọn họ cũng không có khả năng với nhau.

Dù sao nó cũng không muốn đi hiểu rõ loại thích ấy, loại cảm giác này tuy rằng mơ mơ hồ hồ, thế nhưng luôn luôn làm nó một hồi vui vẻ rồi lại một hồi khổ sở.

Thăng đến một ngày nọ.

Chu Thanh thành thân với Bích Diêu mời Phụng Duyên cùng nhau lên trời, đáng đáp Phụng Duyên lúc trở về có chút khác biệt với trước kia.

Phụng Duyên tựa hồ như cao lên thêm một chút... Hay là nói cao lên rất nhiều đi, mái tóc đen luôn luôn rối tung đã được buộc cao lên, lộ ra đường viền toàn bộ mặt, y nhìn con gấu trúc tựa ở góc phòng đang buồn ngủ mông lung, nói rằng: “Ta phải đi rồi.”

Gấu trúc đau khổ chờ đợi tháng ấy tới gần trên trời một ngày dưới đất một năm, Phụng Duyên đi tham gia hỉ yến mấy canh giờ khiến gấu trúc đợi chờ hồi lâu, thế nhưng nó thật chẳng ngờ rằng Phụng Duyên vừa mở lời đã nói là phải rời khỏi nơi này, rời khỏi nơi này ư, vậy y muốn đi đâu đây? Trở lại nơi thiên đình kia sao?

Gấu trúc nỗ lực chớp con mắt, không cho giọt nước từ khóe mắt nhanh như vậy đã lăn xuống, còn Phụng Duyên vẫn với vẻ mặt như vậy: “Ta phải về trời rồi, hôm nay là ngày đại hỉ của tam công chúa, Thượng Đế vui vẻ, nên mở lời để ta trở về.”

Gấu trúc nhỏ len lén hít mũi một cái.

Phụng Duyên tiếp tục ôn hòa nói: “Đây là một viên tiên đan ta lấy từ chỗ Thái Thượng lão quân, người ăn vào nếu vận khí tốt, tư luyệt tâm một trăm tám mươi năm là có thể thành tiên rồi...”

“Đừng khóc mà, thành tiên rồi, là có thể lên trời gặp ta rồi.”

Gấu trúc nhỏ càng trở nên khổ sở, nó khó chống lại được với Phụng Duyên dù bề ngoài lạnh lùng song vẫn cất giấu ôn nhu sẵn sốc.

Hai đầu ngón tay thon dài nhón một viên tiên đan tròn tròn có chút sáng long lanh để ở trong miệng nó, gấu trúc liều mạng lắc đầu, nó không muốn ăn... không muốn ăn mà! Nó biết một khi ăn vào rồi thì nó sẽ thực sự phải tạm biệt Phụng Duyên, thế nhưng ngón tay cầm viên tiên đan ấy vẫn chậm rãi đẩy vào trong miệng nó.

Trong khoảnh khắc nuốt vào ấy, nó bỗng cảm thấy như bị tạt một chậu nước đá vậy, chớp mắt ấy nó đã thanh thản đi nhiều, nó ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt, trong ***g ngực kịch liệt cuộn cuộn sóng lòng.

Có thứ gì đó muốn nhảy ra....

Nó cảm thấy đầu óc vừa đau vừa mệt, muốn nói điều gì đó lại không biết bày tỏ ra sao, nó mở mắt trừng trừng nhìn Phụng Duyên trở nên trong suốt, mà cái thể xác đã không còn sinh khí kia của Phụng Duyên thì từ từ không còn nữa, y mỉm cười với gấu trúc vẻ mặt khiếp sợ: “Chắc là dọa người rồi hả, còn nhớ không, ta đã từng nói với ngươi đó, bản thể của ta còn ở trên trời, thể xác dùng ở thế gian chẳng qua là một thể xác vô dụng thôi.”

Y dùng ngón tay chỉ một cái, cái thân thể xinh đẹp kia đích thực đã không còn sinh khí cũng dần nhỏ đi, cuối cùng biến thành một bức họa, bức họa mỏng manh lộn trên đất, Phụng Duyên khom người nhặt nó lên, vừa định xé bỏ bức họa lại bị gấu trúc ngăn lại, gấu trúc đoạt lấy bức họa kia, vẻ mặt kiên định nhìn Phụng Duyên.

Tốt xấu gì cũng hãy để lại cho ta một thứ để tưởng niệm....

Phụng Duyên trầm mặc một hồi, liền cười nói chua xót: “Ngươi vì sao thích ta như vậy chứ?”

Đầu óc gấu trúc giống như bị nổ tung, hai chữ ‘thích’(thích là hai chữ: hỉ hoan) lặp đi lặp lại nhiều lần.

Thích, thích....

“Ta đi đây, nếu có duyên, sau này còn gặp lại.”

Phụng Duyên....

Ta thích ngươi... Sai rồi, còn hơn cả thích rất nhiều lần....

Gấu trúc thật vất vả mới lấy lại tâm tư được, muốn nói rõ với Phụng Duyên, lại phát hiện người kia đã sớm đi rồi.

Đi rồi sao.

Gấu trúc cúi đầu mắt mát.

Năm mươi năm sau.

Gấu trúc Bích Thành đứng ở cổng Nam Thiên Môn, nghe nhị sư huynh Tu Ngọc một bên cần nhẫn dai nhách nói thiên đình đẹp thế nào tốt ra sao, còn có yêu hận tình thù giữa các thần tiên này nọ, Tu Ngọc vẫn đều rất bà tám, chỉ là thường ngày mọi người không thích nghe hắn nói, lúc này bắt được một tiểu sư đệ tự nhiên hắn phải tuôn ra một tràng nỗi lòng đã tích lâu ngày chứ.

Bích Thành một bên nghe, một bên cùng Tu Ngọc đi về phía Nam Thiên Môn.

Tu Ngọc đang nói đến mặt mày hớn hở, lại thấy tiểu sư đệ vẫn đang trí đang sững sờ nhìn về phía trước, hắn nhìn theo ánh mắt của tiểu sư đệ, sau khi thấy rõ tướng mạo của người tới thì nói với tiểu sư đệ rằng: “Sư đệ Bích Thành, người trông thấy y rồi ư? Y chính là Phụng Duyên thượng tiên, nghe nói là cùng lứa với Ngọc đế, lợi hại khủng khiếp, chẳng qua trước kia y phạm phải vài chuyện ngốc nghếch, bị Thượng đế biếm hạ phạm, thế nhưng người ta dù sao cũng là thân thể của một Đại La Kim Tiên, dù hạ phạm rồi cũng ước chừng vài ngày thôi, lúc về rồi y vẫn trải qua những ngày tháng yên lành như thế...”

Phụng Duyên chậm rãi đi tới, y thấy gấu trúc và Tu Ngọc, chỉ hơi gật đầu một cái rồi khuôn mặt lại đơ ra mà đi qua.

“Nè, sư đệ, người phát ngốc gì đó, ta còn chưa nói xong với người mà, tuy rằng y không mất đi nhiều thứ, song lại nghe nói một lần đi tắm rửa xong, y đã quên rất nhiều thứ...”

Quên rồi sao....

Gấu trúc yên lặng nhìn bóng lưng mang theo ánh vàng ấy đi.

Quên hẳn rồi không sao cả, thế nhưng lúc này đây, hắn sẽ không ở thế bị động nữa, hắn phải vững vàng nắm chặt y, để y nhớ kỹ hắn.

Vĩnh viễn nhớ kỹ hắn.

..Hết phiên ngoại..

20. Chương 20

Trầm Trầm vẻ mặt ghét bỏ Chu Thanh, hắn đâu nhớ mình đã mua một chiếc ô lều loét như thế chứ, Chu Thanh lại vẫn nhẹ nhàng cười nói: “Trầm Trầm, đây là một chiếc ô do nhà bán đào bảo đưa cho tôi, anh

thấy đẹp không?”

....

Trầm Trầm thầm nghĩ công việc của nhân viên chuyển phát nhanh này lại có thể thông đồng với nhà bán đào bảo cơ đấy, xem ra lại là một nữ chủ bị sắc đẹp của Chu Thanh mê hoặc rồi, vì thế mới có thể rộng rãi tự nhiên đưa nọ đưa kia chứ, chẳng qua ngại trời mưa, Trầm Trầm vẫn cố chui vào khoảng trống ô Chu Thanh đã cố để ra, theo cậu đi vào rạp chiếu phim.

Gian chiếu phim Trầm Trầm và Chu Thanh cùng đi vào xem không lớn lắm, đại khái chỉ có thể chứa được tầm trăm người, có thể là do trời mưa, các băng ghế nhỏ nhỏ lại càng thưa thớt ngồi có mười mấy người, đằng đông một dúm đằng tây một dúm, hơn nữa hầu như đều là hai người ngồi một, vị trí của Trầm Trầm và Chu Thanh ngồi ở dãy cuối cùng, ba dãy xung quanh đều không thấy bóng dáng người khác, hai người ngồi còn chưa nóng mông, Chu Thanh bỗng nói: “Trầm Trầm, anh muốn ăn bỏng không?”

“... Bỏng á?”

“Ừm.” Chu Thanh chăm chú nói tiếp: “Nghe nói đi xem phim đều phải ăn chút bỏng.”

“... Ai nói với người thế?”

“Tôi tìm thấy trên Cốc tỷ(goojje).”

“... ..”

Im lặng một hồi, Trầm Trầm nói: “Không cần, tôi không thích ăn bỏng.” Dừng lại một chút, để biểu thị rằng mình không thích bỏng, Trầm Trầm lại nói thêm lý do ra: “Bởi vì nó quá ngọt.”

“Vậy còn nước ngọt?”

“Tôi không uống đồ có ga.”

Sau đó Chu Thanh thầm nhớ kỹ xong thì lặng lẽ quay lưng lại với Trầm Trầm, mở điện thoại ra để vào mục ghi chép, nhìn dần ý ‘lần đầu tiên hẹn hò nam nhân phải làm gì’ được tổng kết trên Cốc tỷ, lại quay đầu lại nói với Trầm Trầm: “Chờ một chút, nếu anh cảm thấy sợ, có thể cầm tay tôi.”

Trầm Trầm sững sốt nói: “Phim này là phim kinh dị sao?”

Chu Thanh lập tức trả lời: “Không phải, chắc là một bộ phim văn nghệ.”

“Vậy vì sao tôi lại cảm thấy sợ? Lại còn muốn nắm tay cậu?”

“ ... ”

Chu Thanh nghĩ, thứ tìm thấy trên Cốc tử đúng là một chút cũng không dùng được.

Sau khi trải qua một đoạn quảng cáo, phim chậm rãi bắt đầu, Trầm Trầm và Chu Thanh không nói chuyện nữa, cả hai đều ngẩng đầu nhìn về phía màn hình lớn, trên màn hình đầu tiên là một mảng đen kịt, sau đó lại chậm rãi xuất hiện tên phim Quân vấn quy kỳ, Trầm Trầm nhìn cái tiêu đề này thì cũng có đôi chút ấn tượng, bộ phim này hình như mấy năm trước đã phát hành rồi, cũng là một bộ phim có chút thành tựu, đặc biệt thủ pháp quay phim và kỹ thuật cắt hình khiến đạo diễn Mộ Dương lúc đó chưa nổi danh đã một bước thành đạo diễn nổi tiếng, là một trong tứ đại danh đạo cùng với Trương Khải Ca, Trần Nhất Mâu, Cát Tiểu Cương.(tên các đạo diễn là được bịa thôi, có chút dựa theo tên các đạo diễn thật)

Có điều Trầm Trầm không có hứng thú lắm với bộ phim này, trước kia hắn thường liếc mấy lần qua DVD ở nhà đồng sự rồi, có vẻ như là câu chuyện nói về thời kỳ dân quốc, còn mang theo chút thành phần đồng tính luyến ái, không gian trong phim nhựa đều có cảm giác âm u hoa lệ lại có cái thối nát của thời đại, điều này khiến gấu trúc tiên nhân nhiệt tình yêu thương trời xanh mây trắng như hắn cảm thấy rất khó chịu. (ý là anh năng động hoạt bát, sao có thể chịu được cái loại phim thương xuân buồn thu thế này chứ, thế mà cuộc sống của anh thì nhạt muốn chết ==)

Chẳng qua đây là phim Chu Thanh mời hắn đi xem, dù sao ngày trời mưa cũng không có chuyện để làm, coi như là tiêu khiển đi, với ý nghĩ như vậy, Trầm Trầm cũng chăm chú nhìn về phía màn hình.

Hình ảnh mới bắt đầu vào phim là một đoạn Côn khúc (giọng hát Côn Sơn, tuồng Côn Sơn), mấy người con gái mặc quần áo nhạt màu kéo bay những cuộn tay áo thật dài dưới ánh trăng trong kịch sân khấu hát lên ca khúc uyển chuyển sâu thẳm, tuy rằng đã là phim của mấy năm trước, song hình ảnh vẫn khá tinh xảo, chỉ chốc lát sau đã có mấy người đàn ông mặc quân trang đi tới, kéo một cô nàng xinh đẹp nhất trong đó miệng nói rằng ‘đại soái có tình với Y Y cô nương, hãy tới phủ ta làm khách’ rồi không để ý sắc mặt cực kém của cô nàng Y Y kia đã kéo người ta đi mất, một nữ tử khác phần thư sinh bên cạnh thì thầm cắn môi dưới.

Hình ảnh lại chuyển tới một nhà quân phiệt khác, sĩ quan phụ tá trong nhà quân phiệt tuổi trẻ tuấn tú, đang ngồi ở cạnh bàn chăm chú viết thư tình cho Y Y cô nương, lại bị chính cấp trên phát hiện ra, quan trên vẻ mặt không vui kéo sĩ quan phụ tá vào một nơi giống như phòng ngủ, chỉ chốc lát sau, trong hình ảnh đã truyền tới tiếng rên rỉ mờ ám.

Trầm Trầm đang xem, cảm thấy vấn đề tình cảm trong bộ phim này thực sự quá là rối bời.

Câu chuyện trong màn hình vẫn đang chiếu tiếp chưa hề dừng lại, sĩ quan phụ tá và cô nàng YY thật vất vả chạy thoát khỏi nhiều lần trở ngại, có thể cùng bên nhau, thế nhưng ở đằng sau đó, Nhật Bản phát động chiến tranh xâm lược Trung Hoa, sĩ quan phụ tá vốn muốn cùng cô nàng Y Y ẩn cư lại kiên quyết mang theo súng trường tham gia quân cách mạng đi về hướng chiến trường, để lại cô nàng Y Y một mình trong phòng nhỏ ở quê hương chậm rãi chờ anh trở về.

Nhưng năm tháng cứ dần trôi qua cho đến khi Trung Quốc mới thành lập, sĩ quan phụ tá vẫn không trở về, cô nàng Y Y già đi lại vì thời kỳ cải cách văn chương với gốc gác là đào kép nên bị giam vào chuồng trâu, ở trong chuồng trâu, cô gặp một lão tiên sinh tuổi tác xấp xỉ cô thuộc phần tử trí thức cao, trong đoạn năm tháng tối tăm ấy, hai người cổ vũ chống đỡ cho nhau, sau khi kết thúc thời kỳ cải cách văn chương ấy, họ đi cùng nhau, mà sĩ quan phụ tá thì triệt để trở thành hồi ức vĩnh viễn trong lòng cô nàng Y Y, thế nhưng cô vẫn như cũ đợi sĩ quan phụ tá trở về.

Lúc câu chuyện sắp hoàn, bỗng toàn bộ cảnh chuyển một lần, màn hình hướng về phía nước Mỹ xa xôi, ở trong một nông trang nho nhỏ có hai con người già nua, an tường phơi nắng dưới thái dương, liếc qua mặt mây mơ hồ có thể nhìn ra dáng dấp của quan trên và sĩ quan phụ tá, sau đó màn hình lại tối sầm, rốt cục hoàn toàn hết phim. (phim gì mà lạ kỳ ==, được cái kết tuyệt)

Trầm Trầm thở dài một hơi, chỉ cảm thấy đầu óc muốn nổ tung rồi, này rốt cục là thú vui gì thế? Sao nói tới cuối cùng nam diễn viên chính lại đi yêu một nam nhân khác? Còn chạy sang hẳn nước Mỹ xa xôi đến thế? Phim như này mà cũng được khen thưởng ư?

Chu Thanh không biết trong lòng Trầm Trầm đầy rối rắm và gào thét, cậu kinh ngạc nhìn chằm chằm vào màn hình, bỗng nói với Trầm Trầm rằng: “Trầm Trầm, anh nói nếu như chờ một người vĩnh viễn cũng không trở về, có phải rất khổ cực hay không?”

Trầm Trầm không nghĩ ngợi gì đã nói: “Đó là dĩ nhiên, thế nhưng nếu như nữ diễn viên chính biết người mình thích đã ở bên người khác, vậy còn không bằng cứ chờ đợi còn hơn.”

Chu Thanh suy ngẫm: “Vậy à.”

Trầm Trầm còn nói: “Nữ diễn viên này cũng rất ngốc, cô ta và sĩ quan phụ tá bên nhau cũng chỉ mới 2,3 năm, lại tiêu phí cả đời đi chờ đợi người con trai kia trở về, lãng phí vô ích nhiều thời gian như vậy.”

Chu Thanh nói: “Khả năng đợi chờ đã trở thành một thói quen trong cuộc đời cô ấy rồi.”

Trầm Trầm gật đầu: “Cậu nói có đạo lý, cô ấy có khả năng đã quên đi dáng dấp của người cô muốn chờ rồi, vì sao phải đi chờ chứ.”

Chu Thanh nói: “Thời gian thực là một thứ kỳ quái, nó tựa hồ có thể chữa hết mọi vết thương.”

Trầm Trầm nói: “Đúng vậy.”

Chu Thanh còn nói: “Trầm Trầm, anh có phải đang chờ một người đến nay cũng không thể quên được hay không?”

Trầm Trầm hơi ngưng lại, trong đầu xuất hiện một bóng dáng mờ ảo, thế nhưng hắn đã rất nhanh nói: “Không có.”

Trong lòng Chu Thanh hiện lên một tia mừng rỡ mơ hồ và tình tự mát mát đan xen, chính cậu cũng vô pháp lý giải đây là vì sao, lúc hai người đi ra khỏi rạp chiếu phim, mưa đã tạnh rồi, thời tiết có hơi âm trầm, nhưng nhiệt độ thì lại khá thoải mái, gió mát mang theo hơi ẩm vương trên mặt không khiến người ta nhớ tới hai câu thơ nổi tiếng ‘Mặt người êm ả gió cành dương, áo ai thấm đẫm mưa hoa hạnh’.

Hai người đáp xe bus hai tầng đi tới công viên Lê Hồ, công viên Lê Hồ là công viên mới được mở hai năm gần đây, trong hồ có đài phun cao trăm mét xa xa, chỉ thấy một cột nước cao cao thẳng tắp siêng năng phun ở đó, có điều Trầm Trầm không cảm thấy cột nước này đẹp ở điểm nào cả, nhưng phong cảnh ở hai bên thì coi như không tồi, Lê Hồ thông với Thái Hồ, liếc mắt nhìn lại chính là một mảnh trắng xóa, thỉnh thoảng có vài tòa núi nhỏ đáng yêu rải rác trong hồ, bởi vì trời vừa mưa xong, cảnh sắc này tựa như một bức tranh thủy mặc, còn có chút hơi ướt nhàn nhạt.

Bên cạnh hồ có một bánh xe đu quay chậm rãi quay tròn được xưng là bánh xe cao thứ 2 thứ giới, Chu Thanh thấy cái này thì con mắt tròn tròn bỗng sáng ngời, cậu nghĩ đến lời kể thần kỳ ‘Nếu cùng người yêu hôn nhau khi bánh xe đu quay quay đến điểm cao nhất thì hai người sẽ vĩnh viễn bên nhau’ được tìm thấy trên Cốc tỷ, mặc dù ở trong đầu Chu Thanh, một guồng nước với chuyện yêu đương thì quan hệ thể quái nào được, thế nhưng nếu đây là lời trên Cốc tỷ nói, cậu vẫn cảm thấy cần phải đi thử một chút.

Vì vậy Chu Thanh nói với Trầm Trầm: “Trầm Trầm, chúng ta đi ngồi bánh xe đu quay đi.”

Khóe miệng Trầm Trầm nhếch lên. Còn ngồi bánh xe đu quay? Định theo trào lưu à?

Chu Thanh thấy vẻ mặt cổ quái của Trầm Trầm, nghĩ rằng lẽ nào Trầm Trầm đã biết dự định của cậu rồi sao? Vừa nghĩ như thế, cậu cũng hiểu có hơi xấu hổ, cậu ngại ngùng cười cười: “Trầm Trầm, tôi chưa từng ngồi cái này, cảm thấy rất thú vị.”

Trầm Trầm nghĩ đây thực sự là một cây trúc quê mùa chưa quen việc đời, guồng nước mà cũng chưa thấy ư, thế nhưng thân là một con gấu trúc tiên nhân thiện lương, hấn vẫn gật đầu nói: “Được, chúng ta đi mua vé đi.”

Nét cười trên mặt Chu Thanh chậm rãi tỏa ra, tựa như ánh sáng mặt trời xán lạn vô cùng, Trầm Trầm vô thức thấy tâm hoảng ý loạn.

“Ừm, đi thôi.”

Hàng người mua vé rất dài, Chu Thanh càng tin vào uy lực của Cốc tỷ, xem ra rất nhiều đôi tình nhân yêu nhau đều giống như Cốc tỷ nói, đều dự định ở vào lúc bánh xe quay cao nhất hôn một cái hoàn thành ma pháp tình yêu, trong lòng cậu vui vẻ, nhất thời cảm thấy cuộc đời tràn đầy hi vọng, cậu và Trầm Trầm cùng hướng về phía trước, bỗng cảm thấy hai người đứng trước quen mắt ghê, nhìn kỹ lại, cậu bỗng phát hiện một trong hai người là Tề Cảnh nhà đối diện Trầm Trầm, bên cạnh hấn là một tiểu nam sinh tầm mười bốn mười năm tuổi, đội mũ lưỡi trai màu xanh lá mạ, môi đôi mắt to màu hổ phách lấp lóe ánh sáng nhìn Tề Cảnh.

Tề Cảnh cũng đã phát hiện ra Trầm Trầm và Chu Thanh, nét cười đầy mặt bắt chuyện: “Chủ nhiệm Trầm,

đã lâu không gặp nhỉ, đi chơi với cậu Chu sao?”

Trầm Trầm gật đầu: “Xin chào, anh Tề.”

Tiểu nam sinh đứng bên cạnh Tề Cảnh khi nhìn thấy Trầm Trầm thì đôi mắt đã sáng nay còn sáng hơn, cậu ta ngằm nháy mắt ra hiệu với Trầm Trầm, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhạt tựa hồ muốn nói: “Tôi là Đại Mao.”

... ..

Tề Cảnh nhận thấy Trầm Trầm nhìn chăm chăm vào Đại Mao với ánh mắt nghi hoặc, nhân tiện nói luôn: “Đã quên giới thiệu, đây là em trai tôi Tề Mỗ.”

Em trai? Trầm Trầm cơ hồ muốn cười to lên, tuổi Đại Mao không biết hơn Tề Cảnh mấy vòng luân hồi nữa, sao bỗng dưng trở thành em trai người ta?

Đại Mao nghe thấy hai chữ em trai, mặt cũng xịu xuống, cậu ta nhéo vào chân Tề Cảnh, người kia bị đau nhú mày nói: “Tiểu Mỗ, em nhẹ chút đi.”

Đại Mao phát giác mình nhéo chủ nhân quá mức, lập tức lộ ra dáng vẻ yêu thương, duỗi bàn tay nhỏ bé dễ thương nhẹ nhàng sờ sờ chỗ bị nhéo.

Mặt Tề Cảnh đỏ bừng đỏ đầu Đại Mao: “Tiểu Mỗ, đây là bên ngoài.”

Trầm Trầm nhìn hai người đang ‘ngọt ngào qua lại’ mà không rõ nguyên do, thế nhưng Chu Thanh bên cạnh cũng hiểu được rõ ràng, cậu cảm thấy chua xót trong lòng dâng lên, cảm thấy mình thực chẳng có tiền đồ gì cả, cậu và Trầm Trầm ngay cả nắm tay cũng chưa nữa, mà Đại Mao và chủ nhân hắn đã sờ sờ nắn nắn như vậy rồi.

Đáng ghét, cậu nhất định phải hôn môi Trầm Trầm trên bánh xe đu quay mới được!

1 Đây là 2 câu thơ trong 1 bài thư tứ tuyệt của Tăng Chí Nam, một hòa thượng thời Nam Tống, Chí Nam là pháp hiệu, cuộc đời không rõ. Mình không biết tên bài nên không tìm thấy bản dịch nhưng tìm thấy 2 câu này trong chapter 335 Cực phẩm gia đình, mượn tạm của hieusol, xin cảm ơn.

2 Cái vụ bánh xe cao thứ 2 thế giới là tác giả nói nhé, cụ thể thì ta thấy nó khá cao, nhưng ko biết có phải thứ 2 hay không nữa.

21. Chương 21

Ánh mắt Chu Thanh cứ bồi hồi bên cạnh Trầm Trầm, cậu yên lặng nghĩ chờ lát nữa ngồi trong khoang của bánh xe đu quay thì nên ra tay chỗ nào mới tốt, Trầm Trầm bị ánh mắt bao hàm ý nghĩ sâu xa nhìn chăm chăm vào mà sợ hãi, hàng ngũ xếp dãy dài không ngắt, khi đến phiên bọn họ ngồi lên bánh xe đu quay, Trầm Trầm chú ý tới vẻ chế nhạo trên mặt của mấy người con gái xung quanh đang nhìn bọn họ, lúc này, Trầm Trầm mới nghĩ đến chuyện hai người con trai cùng ngồi bánh xe đu quay là chuyện kỳ quái cỡ nào. Khi cửa khoang mở ra, Trầm Trầm khẽ nhếch môi nói một câu: “Chu Thanh, đừng ngồi.”

Chu Thanh vô cùng kinh ngạc nhìn Trầm Trầm, mặt lộ vẻ khó xử nói: “Vì sao?”

Mỗi lần Trầm Trầm nhìn vào đôi mắt trong suốt kia thì cảm thấy mình như bị xuyên suốt, hấn dừng một lát, đang cân nhắc xem làm sao mới có thể thay đổi suy nghĩ cố chấp của Chu Thanh đây, lúc này, Đại Mao xếp hàng phía sau bọn họ lại trở nên không vui, hấn cứ nhìn đăm đăm vào Trầm Trầm, trong miệng thì lầm bầm A Trầm cứ lè mề gì chứ, rồi hấn vươn tay ra cố sức đẩy Trầm Trầm về phía trước, Trầm Trầm né không kịp đã bước một chân vào khoang xe, Chu Thanh cười một cái với Đại Mao, sau đó cũng tiến vào theo.

Tề Cảnh đỏ mặt cười nhìn Đại Mao, sờ sờ đầu hấn nói: “Tiểu Mỗ, sau này không nên nghịch ngợm như thế.”

Đại Mao chớp đôi mắt to nhìn anh: “Chủ nhân, ai bảo hấn lè mề như thế.”

Sắc mặt Tề Cảnh đỏ ửng, có chút không được tự nhiên xoay qua nói: “Tiểu Mỗ, sau này không cần gọi chủ nhân, gọi anh là được rồi.”

Đại Mao rất biết nghe lời, nói: “Anh.”

Mặt Tề Cảnh càng đỏ hơn.

Trầm Trầm và Chu Thanh cùng ngồi mặt đối mặt trong khoang xe, hấn cảm giác như là mình đang chậm rãi mọc lên từ mặt đất, hấn vốn là thần tiên, chuyện bay trên trời gì đó đối với hấn chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng, nhưng còn Chu Thanh, đây là lần đầu được ngồi, vẻ mặt tuy vẫn là bình tĩnh, song khóe miệng hơi nhếch lên đã tiết lộ tâm tình hưng phấn lúc này của cậu.

Trầm Trầm đẩy kính mắt lên thầm nghĩ lần sau có lẽ nên mang Chu Thanh ra ngoài nhiều hơn.

Chu Thanh nhìn kính mắt hấn, bỗng nói: “Trầm Trầm, anh bị cận à?”

Trầm Trầm vô thức sờ vào gọng kính: “Cận nhẹ thôi, có điều không mang cũng vẫn thấy rõ.”

Chu Thanh nhìn lướt qua cảnh sắc ngoài cửa sổ, đánh giá thời gian bánh xe đu quay cũng đã sắp lên tới

đỉnh, cậu ngẩng đầu nhìn Trầm Trầm nói: “Chờ lát nữa có thể gỡ kính mắt xuống không?”

Trầm Trầm: “Gi cơ?”

Chu Thanh cũng đã nghiêng người về phía trước lấy kính mắt của hắn, mất đi mảnh kính che, đôi mắt trong trẻo đen nhánh của Trầm Trầm có hơi bối rối và mờ mịt, hắn vô cùng kinh ngạc nhìn Chu Thanh, lại phát hiện khuôn mặt tuần tú kia càng ngày càng gần, hắn có thể cảm giác được hơi thở nóng phả lên mặt hắn: “Chu Thanh cậu làm gì ề”

Chu Thanh bắt lấy bờ vai hắn, đôi môi lạnh lẽo dút khoát dán lên đôi môi bởi vì giật mình mà hơi hé mở của hắn, Chu Thanh liếc cảnh sắc ngoài cửa sổ thấy thời gian vừa khít, không khỏi cong con mắt lên cười, cậu nỗ lực nhớ lại ‘6 loại kỹ xảo hôn sâu’ được giới thiệu trên Cốc tỷ’, thử tính đưa đầu lưỡi vói vào khoang miệng Trầm Trầm, không đợi Trầm Trầm làm ra bất luận hành động gì phản ứng đã bắt đầu nụ hôn sâu, cảm giác được bả vai cậu đang run lên, cậu thầm nghĩ đây đại khái là cao triều mà Cốc tỷ đã nói đi, vừa nghĩ như thế, cậu liền hơi dặc ý ôm chặt lấy Trầm Trầm.

Cả quá trình Trầm Trầm đều chìm đắm trong khiếp sợ, đầu óc gấu trúc của hắn vào khoảnh khắc Chu Thanh bắt đầu đi tới đã bắt đầu chập mạch rồi, trong đầu hắn nhiều lần kêu gào lên rằng đây là có chuyện quái gì vậy, cây trúc yêu này điên rồi sao, hắn là gấu trúc tiên nhân không phải gấu trúc tiên nữ, sao giờ còn chưa hôn xong, nếu như hắn không phải thần tiên thì khẳng định cũng đã bị ghen chết rồi, đợi đến khi hắn đến được một nơi qủy quái hẳn nhất định phải ăn tươi cây trúc này...

Trong giờ phút bánh xe đu quay gần xuống mặt đất, Chu Thanh rốt cục đã buông Trầm Trầm ra, cậu thỏa mãn nhìn Trầm Trầm vẫn đang đỏ hồng cả mặt, đưa tay đỡ thắt lưng Trầm Trầm trên Cốc tỷ nói đối phương sau khi bị hôn sâu thường sẽ cả người mềm yếu tựa như, ài, tựa như một vũng nước xuân vậy, vừa rồi Trầm Trầm bị cậu hôn lâu như vậy, phỏng chừng bây giờ cũng không đứng được.

Tay cậu vừa đụng vào vòng eo Trầm Trầm đã bị đối phương hung hăng vuốt ve, Trầm Trầm đã đeo kính mắt lên, hắn trưng lên khuôn mặt lạnh băng, chẳng nói chẳng rằng lướt qua Chu Thanh, bờ môi hắn run rẩy một hồi, tựa như muốn nói gì đó, thế nhưng ngại những người xung quanh, cuối cùng vẫn là không nói lời nào bước về phía trước, Chu Thanh sững sốt một hồi, lập tức đi theo.

“Trầm Trầm!” Nhìn bóng dáng Trầm Trầm càng chạy càng nhanh, Chu Thanh cấp tốc kéo tay áo Trầm Trầm đang rảo bước chân: “Anh giận à?”

Trong giọng cậu mang theo chút dè dặt hỏi thăm, Trầm Trầm nhiều lần dẹp sự tức giận và phiền muộn trong lòng, lúc này mới quay đầu, chỉ là hắn vừa quay đầu lại, đã nghe thấy xung quanh có tiếng thở nhẹ.

“Ái chà, hai người con trai này thật đẹp trai quá.”

“Đúng vậy đúng vậy, bọn họ còn mặc quần áo tình nhân nữa.”

“Ai yo, lẽ nào bọn họ là...”

“Tớ thấy cũng hiểu, cậu thử nhìn người vóc dáng thấp kia kìa, vẻ mặt đúng là muốn mà còn chối, hai người có phải đang giận nhau không?”

“Cậu nhẹ giọng đi, bọn họ hình như nghe thấy rồi kìa.”

“Giọng tớ rất nhỏ mà, tớ dám cam đoan bọn họ không nghe thấy đâu.”

Đầu mày Trầm Trầm giãn giãn, hắn ném cho mấy cô gái không biết tốt xấu kia một cái liếc sắc lẹm, không nghĩ tới đối phương càng bần càng vui hơn.

“Ái chà, còn giận nữa kìa, nhìn dễ thương ghê.”

“Đàn ông giận vui cực, cậu biết không Tiểu Linh, tớ còn thích xem đàn ông khóc cơ, tớ nhớ cái năm 06 có cúp thể giới ấy, người kia thấy mình sắp thua, thế là khóc đáng thương chết được, khi đó tớ cảm thấy hắn thực sự đẹp trai quá à.”

“Quan niệm thẩm mỹ của cậu thật kỳ quái.”

“Ha ha, ai yo, hình như hắn đi tới rồi, chúng mình đi nhanh thôi.”

Trầm Trầm nhìn các cô bé đi xe rồi, lạnh lùng nói hai chữ với Chu Thanh: “Buông tay.”

Chu Thanh có chút đau lòng hạ lông mi xuống: “Anh thật sự giận sao?”

Trầm Trầm càng nghĩ càng không đáng, hắn bình thường làm gấu trúc tiên nhân lại bị một đức ngốc thực vật cưỡng hôn, hắn dùng sức gạt tay đi, lại phát hiện đối phương càng nắm chặt hơn, liền nhượng mắt giận dữ: “Cậu nói xem vì sao tôi không được giận?”

Chu Thanh thực sự không nghĩ ra Trầm Trầm vì sao lại giận như thế, đành phải thành thật trả lời: “Tôi thực sự không biết.” Vừa rồi ở trong bánh xe đu quay, điều kiện, bầu không khí đều tốt cả, quả thực đã đạt đến thiên thời địa lợi nhân hòa, Trầm Trầm cũng không lập tức đẩy cậu ra, còn cả người mềm nhũn ngã vào lòng cậu, cậu còn tưởng đối phương cũng thích chứ.

22. Chương 22

Có thể là vẻ mặt Chu Thanh quá mức thành khẩn, trong khoảng thời gian Trầm Trầm cũng không biết nên nói gì nữa, hắn muốn trách cứ rồi cuối cùng lại nuốt vào trong, mặt thì lạnh lạnh nói: “Không biết thì quên đi.”

Chu Thanh vẫn đang vô cùng kinh ngạc nhìn hấn, ánh mắt Trầm Trầm vô thức rơi trên hai bờ môi mỏng xinh đẹp, không giống với Trầm Trầm, bờ môi Chu Thanh thẳng tắp, khóe môi hơi cong lên, màu sắc vừa phải môi dưới còn sáng bóng lên vì chút nước giữ lại, điều này khiến Trầm Trầm không chủ tâm nhớ tới nụ hôn trên bánh xe đu quay chọc trời ấy.

Trầm Trầm không thể phủ nhận rằng, kỹ thuật hôn của Chu Thanh coi như không tệ, tuy rằng ngay từ đầu có hơi ngốc nghếch, thế nhưng sau cái lúc nhàn nhạt đó lại là một nụ hôn sâu mãnh liệt, nếu như hấn là một người con gái, nói không chừng hôn xong thì đổ luôn vào lòng cậu ta.”

Đáng tiếc hấn không phải con gái, hấn chỉ là một gấu trúc tiên nhân, đối với việc bắt cần để thực vật cột nhà hấn, đây thực là một chuyện khiến hấn khó chịu vô cùng, hấn lạnh lùng nhìn Chu Thanh, thấy đối phương vẫn mở to đôi mắt trong suốt, giọng nói bỗng dịu đi: “Sau này không thể tùy tiện hôn môi người khác.”

Chu Thanh lập tức phục hồi tinh thần: “Tôi không nghĩ sẽ hôn người khác.”

Trầm Trầm nói: “Cũng không thể hôn tôi, Chu Thanh à, cậu chịu kích thích gì mà đi hôn một người đàn ông chứ?” Hấn hơi đau lòng nhìn cây trúc cơ hồ do hấn một tay nuôi lớn, thầm nghĩ rằng không biết vật gì đã hủy hoại cây trúc của hấn, tâm tình của hấn với cha mẹ nuôi con cũng có chút tương tự, luôn cảm thấy con mình là đứa thuần khiết nhất trên đời, không thể tiếp nhận bất luận màu sắc nào khác, Trầm Trầm thầm nghĩ tới điều có thể khiến Chu Thanh lệch lạc, tròng mắt hấn khẽ động, bỗng nói: “Chu Thanh, cậu có phải bởi vì bộ phim kia mới làm như vậy không?”

Tuy là Chu Thanh đi nữa, trên mặt cũng không nhận được mà nổi lên một đám mây đen.

Lẽ nào việc cậu làm còn chưa đủ sao? Trầm Trầm không biết cậu thích anh mới có thể hôn anh sao? Giống như là câu hát ‘yêu nhau thì hôn nhau’. Trong đêm tết xuân kết hợp với tiệc X muộn ấy. Mặc dù bây giờ nói chữ ‘yêu’ có vẻ còn quá sớm và khá nông cạn, nhưng Chu Thanh có thể chỉ vào trúc tâm để thề rằng, cậu thật sự thích Trầm Trầm.

Chu Thanh không nói câu nào, vì thế Trầm Trầm nghĩ cậu đã ngầm thừa nhận, lập tức hung hăng nguyên rửa từ đạo diễn đến diễn viên quần chúng một phen, nét mặt thì vẫn khá dịu dàng, nói: “Điều này cũng không thể trách cậu, cậu chưa trải qua sự đời sẽ rất dễ bị những thứ xấu xa mê hoặc, lần này coi như tôi giả vờ không biết, lần tới cậu chú ý chút cho tôi.

Tiếng nói của Trầm Trầm vừa dứt, Chu Thanh đã nói tiếp theo sau: “Tôi mỗi lần đều sẽ để ý.” Vào lúc cậu ôm Trầm Trầm hôn môi ấy đương nhiên cũng phải chú ý không cho những người khác thấy.

Trầm Trầm đã nhận được sự đảm bảo của cậu, tuy rằng đã thấy nhẹ nhõm, song luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp, hấn tạm thời không để ý tới những chuyện ấy, bởi bầu trời mang màu sắc xám chì chẳng bao lâu đã ùn ùn mây đen kéo tới, còn thỉnh thoảng phát ra tiếng sấm âm âm, Trầm Trầm cắn môi, quay đầu nhìn Chu Thanh: “Chu Thanh, trời sắp mưa rồi, chúng ta về trước đi ”

Trầm Trầm còn chưa nói hết đã ngưng lại, bởi vì mưa đã rơi xuống, chớp mắt thì đã biến hấn thành người

rơi vào nỗi canh rồi, Chu Thanh thì thân thiết lấy cái ô gấu trúc ra, nghiêm túc đánh giá sắc trời: “Trời tháng sáu, mặt trẻ con, thay đổi thất thường.”

Trầm Trầm mệt mỏi ừ một tiếng, Chu Thanh cầm ô che đỉnh đầu hắn, ánh mắt tối màu lướt trên khuôn mặt bị mưa xối của hắn, bỗng cúi đầu mỉm cười: “Giống hệt như là anh vậy, Trầm Trầm à.”

“Hử?” Trầm Trầm đang âm thầm niệm thủy chú, cúi đầu sấy khô quần áo trên người, hắn ngẩng đầu, giương ánh mắt kinh ngạc nhìn Chu Thanh, Chu Thanh thì hơi nhếch môi lên, đưa tay ra lấy kính mắt của hắn rồi lau lau trên quần áo của cậu, thẳng đến khi kính mắt đã sáng lại, mới đeo cho Trầm Trầm.

Trầm Trầm ảo não nhìn cậu, nghĩ tới câu hắn vừa nói ấy, lẽ nào cây trúc này châm chọc hắn sắc mặt biến đổi còn nhanh hơn lật sách sao?

Trầm Trầm hắn, ở công ty là cấp dưới được coi trọng nhất của Phùng đầu trọc, ở trong phòng làm việc hắn là đối tượng được một đám nữ nhân theo đuổ, là sự tồn tại được một đám nữ nhân bà tám xưng là bông hoa Cao Lãnh, hầu hết thời gian hắn đều trưng ra khuôn mặt cẩn thận tỉ mỉ, hắn luôn luôn nghĩ mình có thể không chế được tâm tình, chẳng lẽ tới Chu Thanh thì đã thay đổi ư?

Hắn vừa nghĩ như thế thì phát giác mình đang khó chịu nhìn Chu Thanh, hắn lập tức giãn mặt ra, mặt không biểu lộ cảm xúc nào, nói: “Cảm ơn, có điều trong túi tôi có khăn lau kính rồi.”

Chu Thanh thì mỉm cười ôn hòa: “Tôi thích giúp anh đeo kính.”

Ánh mắt Trầm Trầm lóe lên, nghĩ tới Chu Thanh ở nhà đều một tay lo tất chu toàn, bỗng rung mình một cái, hắn chẳng kịp nghĩ nhiều, đã nghe thấy tiếng mưa rơi kịch liệt đập vào tán ô, hắn thoáng nghiêng đầu, đã thấy nửa vai kia của Chu Thanh ướt hết, lập tức nói: “Đi tới chỗ nào trốn mưa đã.”

Chu Thanh nghe theo lời hắn, cụp ô lại, ngồi ở trên băng ghế có in hình quảng cáo bằng plastic của Khang sư phụ(quảng cáo mì ăn liền), người tránh mưa như bọn hắn khá nhiều, Trầm Trầm rất nhanh đã phát hiện trong đám người có hai bóng dáng quen thuộc.

Đại Mao và chủ nhân của hắn, Đại Mao phát hiện ra hắn thì mắt sáng rõ lên, lập tức lôi kéo Tề Cảnh tới bên bọn họ, cười tủm tỉm nói: “Lại gặp nhau rồi!”

Tề Cảnh khẽ gật đầu: “Chủ nhiệm Trầm, cậu Chu, chào hai người.”

Trầm Trầm theo tính lễ phép trò chuyện vài câu, lúc đang nói chuyện Trầm Trầm phát hiện ra môi Tề Cảnh có chút sưng đỏ, không riêng gì Tề Cảnh, ngay cả Đại Mao cũng thế, thậm chí trên cằm cổ mảnh khảnh còn có một, hai vết tích đo đỏ.

Trầm Trầm làm gấu trúc tiên nhân đã nhiều năm như vậy, đã sớm không phải cái con béo béo trên núi năm đó nữa, hắn nghĩ hoặc nhìn chằm chằm vào Đại Mao, mặt Đại Mao lập tức đỏ lên, hắn chớp chớp con

mắt to tròn, dùng thuật truyền âm nói với Trầm Trầm rằng: “Đừng nhìn nữa, chủ nhân đã bắt đầu để ý tới chúng ta rồi.”

Trầm Trầm sững sốt, bỗng thấy trên người có hai đường nhìn nóng người, thoáng đảo mắt qua thì thấy ý cười chưa tan trên mặt Tề Cảnh, thế nhưng sắc mặt cũng khá là tốt nhìn hẳn.

... Làm cái gì vậy?! Lẽ nào hôm nay hẳn bắt lợi mọi việc sao? Chẳng qua là một ngày thả lỏng thôi, sao đâu đâu cũng thấy đồng tính luyến ái thế? Trong đó còn có một con gấu trúc đồng tính luyến ái nữa?

Mà Chu Thanh ở một đầu khác thì đang chăm chú vắt óc suy nghĩ, cậu nửa ước ao nửa đổ kị nhìn Đại Mao, nghĩ mình tới lúc nào mới có thể được như bọn họ đây?

1 Ý là Chu Thanh tức đỏ xanh, nhưng mà mây đen vẫn hiện lên mặt anh í được.

23. Chương 23

Điều duy nhất khiến Trầm Trầm vui mừng là Tề Cảnh và Đại Mao có xe, đợi đến khi mưa nhẹ hạt, bọn họ cùng đáp xe Tề Cảnh đi về, bởi Đại Mao không thích thất đại an toàn cho nên Trầm Trầm ngồi ở vị trí phó lái, Đại Mao và Chu Thanh ngồi sau xe, xe vừa khởi động một hồi, Tề Cảnh đã ấn nút phát thanh, từ trong loa truyền ra một tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương.

Trầm Trầm có hơi mệt mỏi, hẳn dựa vào bên ghế, ngả đầu vào tấm cửa sổ thủy tinh, nước mưa từng tầng từng tầng rơi lên đó, tiếng gió thổi hỗn loạn ngoài xe, khiến người nghe có chút mệt mỏi rã rời, Trầm Trầm nhắm mắt lại, buông hàng mi thật dài, dự định nghỉ một lát, Chu Thanh ngồi ở ghế phía sau nhìn nghiêng về phía hẳn, nhìn Trầm Trầm ngủ an lành, trong lòng có hơi ngứa ngáy, hận không thể vươn đầu ngón tay xoa đi mệt mỏi cho anh, Đại Mao bên cạnh chú ý tới ánh mắt hung tàn của Chu Thanh, hẳn một bên nhỏ giọng nói với Chu Thanh rằng: “Tiểu thần tiên, ánh mắt đã sắp thẳng tắp rồi.”

Chu Thanh nghe thấy ba chữ ‘tiểu thần tiên’, trong lòng bỗng nổi lên tự ti vô hạn, cậu không phải thần tiên, cậu chỉ là một cây trúc yêu mà thôi, giữa cậu và Trầm Trầm có khác biệt giai cấp, nếu cậu không phải một cây trúc tinh mà là một cây trúc tiên nhân có phải sẽ khiến Trầm Trầm dùng ánh mắt khác biệt đối cậu hay không?

Đại Mao thấy Chu Thanh cũng không trả lời hẳn ngay tức khắc, liền lặp lại lần nữa: “Tiểu thần tiên.”

“Tôi không phải thần tiên.”

“Hửm?”

“Tôi chỉ là một cây trúc tinh mà thôi.” Chu Thanh cười chua xót.

Đại Mao sững sốt trong phút chốc, con mắt màu hổ phách lướt trên dưới Chu Thanh một lần, cuối cùng đưa ra kết luận rằng: “Chẳng lẽ là trước kia ta đã nhìn lầm? Có điều tôi cũng phân rõ được thần tiên phương đông và thần tiên phương tây khác nhau chỗ nào, cậu nên biết là, ta nhiều năm vẫn đều du học nước ngoài, rất nhiều thứ đã không còn nhớ rõ nữa rồi.”

Chu Thanh đang nghe đến những chữ ‘nhiều năm...’, đã không còn nhớ rõ nữa rồi’, trong đầu khẽ động, thế nhưng còn chưa chờ cậu ngẫm nghĩ, chợt nghe thấy Đại Mao thần thần bí bí kéo tay áo cậu, dùng cây quạt quảng cáo bên cạnh che lên, nghiêm mặt hạ giọng nói rằng: “Hắc, tiểu thần tiên, nghe nói cái tên Chu Thanh này của cậu là do A Trầm đặt cho?”

Chu Thanh nói: “Đúng vậy.”

Đại Mao lại lấy một gói kẹo Lonely God(1) ra nhai răng rắc răng rắc, hắn vừa ăn vừa lấy cây quạt che mặt lên lút nói rằng: “A Trầm vậy mà lại đặt tên cho CẬU, hắn đối với cậu thật tốt.”

(1)đây là 1 loại kẹo có tên tiếng Trung là Lãng vị tiên [], giá 1 tệ/gói(gói nhỏ)

“...?”

Đại Mao trừng chớp chớp mắt: “Cậu thấy cái tên ‘Đại Mao’ này thế nào?”

Chu Thành trả lời thành thật: “Có chút quê mùa.”

“Đúng thế đó!” Đại Mao nhỏ giọng kêu một tiếng sau đó lại lấy một viên kẹo nhét vào miệng: “Ta nhớ rõ khi còn bé, A Trầm không giống với các con gấu trúc khác cho lắm, gấu trúc khác ăn cây trúc xong còn thường thường xoa lông rồi đi ngủ, chỉ có A Trầm, mỗi ngày còn chạy đến cái ao nhỏ sau núi tự tắm, hơn nữa hắn từ nhỏ đã có hứng thú với con người, sớm đã tự nhận thức rồi, khi đó một con gấu trúc biết nói tiếng người với vẻ ngoài tây hóa, ta đã định để hắn lấy cho ta một cái tên, hắn cũng chẳng quan tâm tới ta, làm hại ta cho tới bây giờ vẫn bị gọi là Đại Mao, hắn vậy mà lại lấy tên chữ cho cậu, chứng tỏ hắn thực sự rất thích cậu.”

“Thật không?”

Sự mê mẩn loáng qua trên mặt Chu Thanh, lập tức lại trở về khuôn mặt không chút biểu cảm: “Tôi không thấy anh ấy thích tôi mấy cả.”

Đại Mao không nghĩ ngợi nhiều đã phản bác lại: “Hắn không thích sẽ để cậu hôn hắn sao?”

“... Hừm?”

Đại Mao đắc ý cười: “Cậu đừng cho là tôi không biết, chuyện hai người vừa làm ở bánh xe đu quay tôi đều

thấy cả! Nào dè cậu lợi hại thế.”

Chu Thanh ngượng ngùng hiềm có, cậu liếc Tề Cảnh đang chăm chú lái xe và Trầm Trầm đang nhắm mắt nghỉ ngơi, lúc này mới thấp giọng đáp lại một câu, sau đó tỉ mỉ suy nghĩ, nhin không được nói rằng: “Anh ấy bảo tôi lần sau phải chú ý một chút.”

Chu Thanh thấy ánh mắt dò hỏi của hắn, trong lòng mơ hồ cảm thấy thua kém đối phương, cậu mặt không chút biểu cảm hỏi ngược lại: “Hai người đến bước nào, chúng tôi cũng gần tới bước đó.”

Đại Mao là một con gấu trúc da mặt dày có thể so với tường thành, ấy thế mà cũng bị xấu hổ bởi vấn đề trắng trợn này, cơ thể hắn dựa vào đệm ghế phía sau, hai cái đùi tuyết trắng dong đưa: “Các người đã lên ‘bản lữ’(2) rồi sao?”

(2)vấn đề này ta đã từng giải thích rồi đó, ý nghĩa trong tình yêu thì bản lữ là đã lên giường.

“Bản lữ?” Chu Thanh thấy kỳ quái nên lặp lại lần nữa.

“À, Chính là... trên giường...”

Chu Thanh không biết bây giờ cậu nên gật hay nên lắc đầu đây, cậu chỉ có thể làm bộ lời nói của Đại Mao không ảnh hưởng tới cậu, vẻ mặt bình thản ừ một tiếng.

Đại Mao lập tức kinh ngạc hô lên: “Lợi hại ghê! Ta và chủ nhân... chỉ còn bước cuối cùng kia thôi.”

Chu Thanh nghiêm túc gật đầu, ngực thoáng thở dài một hơi, cậu phát giác cậu còn chưa thua Đại Mao nên có chút vui vẻ, cậu nhìn chăm chăm vào một điểm bên tai Trầm Trầm, trong lòng cũng trở nên ngứa ngáy, nói tóm lại, chờ một lát nữa cậu về nhà sẽ lên Cốc tỷ sưu tầm chút ít tư liệu về chuyện tiếp xúc thân mật giữa đàn ông và đàn ông, cái gọi là ‘đọc sách rách vạn cuốn, ra tay như xuất thần’(1), ngày hôm nay, cậu đã dựa theo kế hoạch, hôn môi Trầm Trầm cũng được coi là thành công lớn rồi, điều này khiến Chu Thanh không khỏi tràn ngập lòng tin với tương lai.

(1) câu này nguyên bản là: ‘đọc thư phá vạn quyển, hạ bút như hữu thần’ – nghĩa là: sách đọc vỡ muôn quyển, đặt bút như có thần – thơ Đỗ Phủ, Nhượng Tống dịch, trích từ bài Dâng tặng quan Tả Thừa họ Vi, có thể đọc bài dịch ở đây <http://thuvien.maivoo.com/tho/Do-Phu/Phung-tang-Vi-ta-thua-truong-nhi-thap-nhi-van-8425.html>

Do công viên Lê Hồ và Khang Trang Ngự Đình cách nhau không xa lắm, sau hai mươi phút lái xe, bốn người đã đi tới cổng tiểu khu. Tề Cảnh đưa xe vào ga ra ngầm, Trầm Trầm và Chu Thanh xuống xe đầu tiên. Nói thì kỳ lạ, khoảng cách giữa công viên Lê Hồ và Khang Trang Ngự Đình cách nhau chưa đến mười km, chỗ Lê Hồ thì mưa đến là to, thế nhưng về tới Khang Trang Ngự Đình thì mưa lay phay, cơ hồ là sắp ngừng rồi, sau cơn mưa không khí tươi mát lại ướt át, điều này khiến Trầm Trầm bỗng nhớ tới khu rừng trúc nhỏ mà mình đã lớn lên kia, tâm tình của hắn khá tốt nên quay qua bắt chuyện với mấy người hàng xóm, sau đó lên lầu với Chu Thanh, Chu Thanh dọc đường đi đều im lặng, hắn cũng không để ý tới cậu,

lấy cái chìa khóa ra mở khóa, chân trước vừa bước vào cửa, Chu Thanh bỗng nói: “Trầm Trầm.”

“Hửm?”

Chu Thanh cười nhàn nhạt: “Không có chuyện gì, chỉ là tôi cảm thấy anh về nhà rồi thì tâm tình tốt hơn khá nhiều.”

Trầm Trầm đẩy kính mắt theo thói quen: “Nói thế nào nhỉ, cuối cùng thì tôi thấy ở nhà cũng khá là thoải mái.”

Chu Thanh lập tức tiếp lời: “Trên Cốc tỷ nói trạch nam chính là như vậy.”

Mặt Trầm Trầm lập tức đen sì, trong đầu lặp đi lặp lại nhiều lần hai chữ trạch nam trạch nam trạch nam trạch nam trạch nam... Hắn nhất định phải hủy văn phòng của Cốc tỷ!!

Chu Thanh lại như đang suy nghĩ gì đó, nói: “Cốc tỷ còn nói cứ ở nhà mãi không tốt, chi bằng lần sau chúng ta ra ngoài nhiều một chút?”

Trầm Trầm còn đang bị đả kích bởi từ trạch nam, nghe thấy lời mời rành rọt của Chu Thanh, hắn mơ hồ cảm thấy không hài lòng, cảm giác tựa hồ như mình đang tiến vào một cái bẫy của đối phương vậy, Chu Thanh thì dường như đang từng bước từng bước tiến vào trong cuộc sống của mình, nhận thức này khiến Trầm Trầm càng thêm khó chịu, thế nhưng nét mặt hắn chỉ đành biểu lộ rằng: “Điểm này ta đương nhiên rõ ràng.” Hắn nói xong thì dùng khước mắt quét qua Chu Thanh, sau đó nói: “Tôi đi tắm trước, chờ một lát rồi đi ngủ trưa, trong khoảng thời gian này không nên quấy rầy tôi.”

Chu Thanh sững sốt, lập tức lấy hộp cơm còn chưa kịp mở trong tay hai người ra: “Không ăn cơm sao?”

Trầm Trầm buồn bực nói: “Vừa gặp phải mưa, cả người khó chịu, tôi đi dội người một lát, tự cậu ăn trước đi.”

Chu Thanh phát hiện trò đùa của mình đã hơi quá đáng, cũng không đành nói thêm gì cả, đang định bước vào phòng ngủ tìm khăn tắm và áo ngủ, lại bị Trầm Trầm xua tay từ chối “Chút việc nhỏ ấy không cần cậu giúp đỡ, cậu làm chuyện của mình đi thôi.”

Trên mặt Chu Thanh hiện lên một tia mất mát không dễ phát hiện, nét mặt cậu hơi cười, nói: “Tôi biết rồi, có điều khăn tắm ở ngăn kéo thứ hai, áo ngủ thì ở tầng cao nhất trong tủ quần áo bên trái nhé, bộ không tay màu lam nhạt ấy.”

Trầm Trầm xoay đầu qua, trên cổ lại mang theo chút đỏ bừng nói: “Tôi biết rồi.”

Mấy ngày sau, Chu Thanh bỗng cảm thấy có một loại cảm giác thất bại trước nay chưa từng có, Trầm

Trầm tuy rằng vẫn đối xử bình thường với cậu, song Chu Thanh luôn luôn nhận thấy được thái độ lãnh đạm và xa cách trong ngôn ngữ Trầm Trầm nói với cậu, cuối cùng lại một lần gọi điện hỏi Trầm Trầm lúc nào thì về nhà ăn cơm tối, đối phương chỉ im lặng một hồi, sau đó áy náy nói: “Xin lỗi, đêm nay tôi phải tăng ca, khả năng sau mười giờ mới có thể quay về được, ngày mai cậu còn phải đi làm, vẫn là sớm đi ngủ đi.”

Sau khi Chu Thanh cúp điện thoại, cậu mờ mịt ngồi ở sô pha, ánh mắt loe loe, thầm ra một quyết định.

Đây là thời điểm phải làm chút gì đó, chẳng hạn như các loại chuyện lên bản lữ....

Vào ngày hôm sau, Chu Thanh đã nghĩ ra một ý kiến hay để Trầm Trầm có thể chịu sự tiếp cận của cậu lần nữa, cậu giả vờ ngỡ ngàng như mới phát hiện ra điều gì đó khác lạ, nói với Trầm Trầm đang xem báo sáng: “Trầm Trầm, tôi phát hiện làm sao mới có thể để thân người và bản thể của tôi tách nhau rồi.”

“Hửm?” Trầm Trầm đang chìm đắm trong tờ báo tài chính và kinh tế lập tức ngẩng đầu lên: “Cậu nói cậu có thể biến trở về hình dạng cây trúc rồi?”

Thấy mắt Trầm Trầm đột nhiên sáng ngời, Chu Thanh cười cười có chút chua xót, giọng nói cũng duy trì sự bình ổn thường ngày: “Đúng vậy, Trầm Trầm, anh muốn nhìn không?” Cậu suy nghĩ cả một buổi sáng, nếu như có thể để Trầm Trầm buông lỏng sự đề phòng mà phải hi sinh chút trong sạch như băng của thân trúc, cậu cũng chịu. Nhưng vừa nghĩ tới Trầm Trầm đối với mình vẫn còn có nhu cầu ăn uống, cậu lại cảm thấy cảm giác khó chịu mơ hồ nổi lên.

Trầm Trầm nói rằng: “Vậy cậu biến trở về thân trúc cho tôi xem đi.”

“Không phải là biến trở về.” Chu Thanh nghiêm túc sửa đúng lại: “Chính là để bản thể và thể người tách ra, trước kia tôi vẫn không tìm được phương pháp này, có điều bây giờ đã được rồi.” Cậu vừa nói xong, một bên niệm thần chú, sau khi một chùm sáng hiện lên, trong lòng Chu Thanh hiện lên thêm một cây trúc nhỏ nhỏ dễ thương.

Trầm Trầm lập tức nhìn lại hướng cây trúc, chạm phải đường ánh mắt khẩn cấp của Trầm Trầm, cây trúc nhỏ có chút xấu hổ cong cong lá cây, Trầm Trầm tỉ mỉ nhìn vật nhỏ hần tưởng niệm đã lâu, bỗng nhăn nhó mặt mày: “Chu Thanh, nó không đúng, là cậu, sao nhỏ gầy thế này? Chăm lâu như vậy mà sao không lớn ra chút nào thế?”

Chu Thanh cũng có chút hoang mang, nói: “Tôi cũng không rõ lắm.”

Trầm Trầm như đang suy nghĩ gì đó, nói: “Vậy còn phải chờ một thời gian nữa mới được ăn nó rồi.”

Chu Thanh có chút may mắn thở dài một hơi.

Trầm Trầm bỗng nói thêm: “Lá cây của nó sao hơi hoe vàng thế?”

Chu Thanh cúi đầu, quả nhiên phát hiện mấy chiếc lá con trên bản thể của mình hơi hoe vàng, ngọn lá còn hơi cuộn vào, Trầm Trầm nhìn chăm chăm vào điểm cuộn tròn ấy, nói với Chu Thanh rằng: “Có phải gần đây cậu luôn luôn ở bên ngoài đưa hàng chuyển phát nhanh, mỗi ngày phơi nắng phơi gió, làm hại nó biến thành như vậy?”

Công việc của Chu Thanh cũng không thoải mái, bất kể gió thổi trời mưa đều phải dắt Con Dê Béo ra ngoài, cậu phơi nắng đen đi chút, điều này khiến dáng vẻ thư sinh của cậu nhạt đi, trái lại thêm ra vài phần đẹp trai tỏa nắng, bởi vậy, tâm hồn thiếu nữ của khách hàng nữ càng ngày càng bay về phía cậu. Cùng với việc Trầm Trầm để ý bản thể của cậu so ra thì lại khiến cậu dễ chịu hơn nhiều, trong lòng hẩn, cây trúc như cậu vốn không phải thứ gì quý giá, đều nói là ‘Va đập ngàn muôn vẫn cứng chắc’(2), bây giờ chẳng qua là khô cứng một chút, tin rằng vài ngày sau đó, sẽ chậm rãi chầm trở lại, cậu uyển chuyển hướng cái nhìn về phía Trầm Trầm biểu đạt ý của mình, ai biết Trầm Trầm vẻ mặt không vui phản kích cậu: “Cậu biết cái gì?! Tôi muốn ăn cây trúc tươi mới, dáng dấp này của cậu khác gì loại trúc ven đường?”

(2)câu thơ trên được trích từ bài Trúc thạch của Trịnh Tiếp, Thiên Thanh dịch, xem thêm bài thơ ở đây <http://www.thivien.net/viewpoem.php?ID=41371>

Trúc ven đường trúc ven đường trúc ven đường... Chu Thanh có chút dở khóc dở cười nhìn Trầm Trầm, đã thấy đối phương hăng hái ăn cơm sáng xong, lau miệng rồi nói với cậu: “Sau này cậu cũng phải yêu quý thân thể một chút, cậu nên nhớ rằng, thân thể của cậu không phải của riêng cậu, nó còn là vật sở hữu của tôi.”

Chu Thanh bị Trầm Trầm nói đến mức mặt đỏ bừng, lại phát hiện đối phương giống như không có việc gì, lau tay xong rồi đối diện đi ra ngoài.

Kỳ thực Trầm Trầm cũng cực kỳ khó chịu.

Từ khi hẩn chút ít cảm nhận được âm mưu của Chu Thanh, hẩn có chút trở nên không yên, ở trong mắt hẩn, mơ ước khổng lồ của Chu Thanh tựa hồ quá mạnh mẽ, hơn nữa cậu luôn luôn biểu hiện ra ngoài là cậu lui về sau một bước, song trên thực tế lại đang tiến bước tới nguyện vọng sống chung với hẩn, mỗi lần hẩn từ chối, cậu luôn luôn mở to cặp ánh mắt vô tội của mình, như là một con cún nhỏ yên lặng xoay người, để lại cho hẩn một bóng lưng vắng lặng khiến hẩn hồ thẹn không nguôi, điều này khiến Trầm Trầm luôn trở nên nhe dạ đi.

Như vậy thật không tốt, hẩn không biết Chu Thanh học từ đâu được cái này, nó khiến Trầm Trầm luôn cảm thấy như mình bị lừa vậy.

Mấy ngày nay, hẩn cố ý lơ Chu Thanh đi, chỉ là muốn để Chu Thanh tìm nén một chút, thế nhưng thấy dáng vẻ khổ sở của Chu Thanh, lòng hẩn cũng không dễ chịu gì, hẩn ở nhà cũng không lộ cái gì, chỉ có tới công ty mới có thể đen mặt đi, điều này khiến biệt hiệu chủ nhiệm ma quỷ của hẩn truyền bá khắp nơi, chỉ có trời mới biết hẩn đã mất ăn mất ngủ bao lâu rồi.

Mỗi một lần nghe thấy Chu Thanh hỏi hẩn có muốn ăn cơm hay không, hẩn luôn lừa dối đối phương, nói mình phải tăng ca, sau đó thì một mình một người dạo bước trên đường mãi khuya mới trở lại, sáng sớm lại phải đi làm sớm, làm việc và nghỉ ngơi như vậy khiến hẩn khó chịu lắm.

Dáng dấp u buồn của hắn rất nhanh đã gây sự chú ý cho nữ nhân viên trong công ty, các nàng đều đoán chủ nhiệm Trầm đoạn thời gian hăng hái trước kia có phải đã thất tình hay không, sao gần đây lúc nào cũng vẻ mặt đờ đờ sứt sứt như thế, đặc biệt là Phương đặc trợ, cô thầm mến Trầm Trầm đã lâu, cô vừa vận chụp lấy cơ hội này nghĩ mình có cơ hội tiến tới, mỗi một ngày đều tìm Trầm Trầm khắp nơi mượn cơ tiếp cận hắn.

Trầm Trầm tuy rằng vẫn đều không có cảm giác mấy với Phương đặc trợ, song hắn vừa nghĩ đến dáng vẻ hôn mình ngày đó của Chu Thanh, trong lòng bỗng có ý niệm thử một lần, hắn cũng len lén dùng Cốc tỷ tìm ‘tag’ là ‘thời kỳ trưởng thành’ ‘đồng tính’, kết luận thu được chính là vào lúc trưởng thành, giữa đồng tính rất dễ sinh ra thiện cảm, thế nhưng đây chỉ là một loại ảo giác mà thôi, Trầm Trầm nghiêm túc cho rằng cây trúc nhà hắn sở dĩ có hành vi kỳ quái như vậy chẳng qua là đã tới thời kỳ trưởng thành mà thôi.

Gót giày Phương đặc trợ bắt đầu nhiều lần ra vào nhà Trầm Trầm, ngay từ đầu khi cô nhìn thấy Chu Thanh, trong lòng thâm kinh ngạc, còn chưa hỏi gì, Trầm Trầm đã dùng vẻ mặt lạnh lạnh giới thiệu đối phương chỉ là em họ mà thôi, Phương đặc trợ đã biến mình thành bạn gái Trầm Trầm, đối với cậu em họ này, cô không xa cách tí nào, lúc mua chút quần áo đơn giản cho Trầm Trầm luôn không quên phần của cậu, tuy rằng Chu Thanh luôn duy trì mỉm cười lễ phép nhận lấy chúng nó, thế nhưng cô không biết rằng, trong lòng cậu em họ về ngoài tao nhã này đã sớm như thắm cỏ bị ngựa quần qua, lộn xộn vô cùng.

Trầm Trầm vậy mà lại quen bạn gái!

Trầm Trầm sao có thể quen bạn gái!!

Chu Thanh căm giận nhìn chằm chằm một nam một nữ đang trò chuyện vui vẻ trong phòng khách, trong đó nam nhân tiếp nhận ánh mắt vừa hung tàn lại ai oán của cậu, hơi ngừng lại, lập tức nói với Phương đặc trợ: “Thời gian không sớm nữa, có muốn anh đưa em về không? Tiểu Phương?”

Phương đặc trợ có chút không muốn nhìn hắn, bỗng nói như là bất kể giá nào: “Đêm nay em có thể ở lại.”

Nghe được câu nói này, không riêng gì Chu Thanh, ngay cả Trầm Trầm cũng cứng đờ người lại, chỉ chốc lát sau, trên khuôn mặt luôn lạnh đậm lộ ra ý cười, hắn nhẹ nhàng cười khiến Phương đặc trợ cảm thấy thần hồn điên đảo: “Điều này sao có thể chứ? Trước khi kết hôn, nam nhân không nên làm việc này.”

Trong đôi mắt to của Phương đặc trợ tràn ra một chút ướt át, cô vất vả lắm mới lấy dũng khí mời Trầm Trầm, không nghĩ tới đối phương chỉ là từ chối giống như đang tập thái cực quyền, lẽ nào cô không có sức quyền rũ đến thế sao? Cô nhớ tới bài post mấy ngày hôm trước trên trang web về những người vợ, nhin không được hoài nghi nam nhân cuốn hút người ta này có phải cũng là một gay lừa cưới giống như trong đó hay không, cô vươn tay bắt lấy ống tay áo rộng thùng thình của Trầm Trầm: “Trầm Trầm, anh có thể nói thật với em hay không?”

“Cái gì?”

“Anh... anh có phải đồng tính luyến ái hay không?”

“...!!!!” Trầm Trầm không có phản ứng gì, nhưng Chu Thanh tựa như bị sét đánh đứng sững ở đằng đó, chỉ chốc lát sau, Trầm Trầm nhíu mày nói: “Em đừng nghĩ nhiều, anh chỉ là một loại biểu hiện thoái thác trước khi kết hôn mà thôi, giống như là Kaka chơi bóng đá vậy, hấn sùng đạo, dù yêu vợ, đồng thời vợ lại là thanh mai trúc mã, thế nhưng trước khi kết hôn không có bất luận hành vi vượt mức nào cả, anh nghĩ đó là tiêu chuẩn của nam nhân tốt.” Hấn xác thực đã bị dọa bởi lời nói kinh thiên của Phương đặc trợ, thế nhưng phút chốc qua đi, hấn đã nhớ tới tin tức đưa tin về Kaka trên báo, liền thẳng thắn lấy điều này làm ví dụ triệt tiêu nghi vấn của Phương đặc trợ.

Phương đặc trợ nghe xong có chút kích động nói: “Lời anh nói là sự thực sao?”

Trầm Trầm lập tức trưng ra vẻ mặt thường ngày trong phòng làm việc: “Anh lừa em làm cái gì?”

Lúc này Phương đặc trợ mới thỏa mãn vươn nắm tay nho nhỏ đánh yêu Trầm Trầm: “Người ta hay nói đùa mà thôi, không nên tức giận mà, được rồi, em không làm phiền anh nữa, em về đây.”

Trầm Trầm tuy rằng khó chịu với sự mờ ám giữa tình nhân với nhau, song nghe thấy Phương đặc trợ rốt cục đã chịu trở về, lập tức thả lỏng người, hấn đứng lên nói với Chu Thanh: “Tôi đưa Phương Phương về nhà, lát nữa sẽ về.”

Chu Thanh thì ngồi ở một đầu khác trong phòng khách, cậu mặt không biểu cảm nhìn Trầm Trầm, cả người như dính chút mờ nhạt của ngọn đèn bàn, có hơi lạnh lẽo.

Trầm Trầm rùng mình một cái, trong lòng bỗng có một dự cảm không tốt.

Thật vất vả mới đưa Phương đặc trợ về nhà trọ của cô, Trầm Trầm từ chối lời mời vào nhà chơi của cô, rồi xoay người đi về.

Hấn vừa về đến cửa nhà, lấy cái chìa khóa ra, cửa bỗng nhiên mở, Trầm Trầm hơi bị dọa, thấy Chu Thanh đứng bên khung cửa, hé ra khuôn mặt anh tuần bị ánh đèn cảm ứng hắt vào hơi âm trầm đáng sợ.

“Đã chịu về nhà rồi sao.” Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt bị dọa của Trầm Trầm, Chu Thanh bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Trầm Trầm nghe thấy sự đèn nén và khó chịu trong giọng điệu của cậu, nét mặt cũng ngưng lại: “Tôi có chịu về hay không còn phải chờ cậu đồng ý sao.”

Mặt Chu Thanh lạnh hơn nữa, trong lòng cũng tràn đầy ghen tuông và chua xót, cậu gần cả tháng này đều phải chịu khuôn mặt lạnh của Trầm Trầm, gần đây càng ngày càng phải nhìn Trầm Trầm và Phương Phương kia mất đi mây lại, cậu cảm giác mình sắp đến điểm giới hạn rồi, sắp phát nổ rồi, cậu chẳng nói câu nào đã giữ chặt bờ vai Trầm Trầm, cúi đầu hung hăng hôn lấy bờ môi duyên dáng ấy.

“Ôi... Chu... .. Thanh...” Trầm Trầm né tránh không kịp đã bị đối phương đặt trong góc hàng hiên,

ngọn đèn cảm ứng mờ mờ cũng hoảng hốt lóe lên chút, con mắt hấn sớm đã chuyển đến cameras tròn tròn trên đỉnh đầu, trong lòng một trận nổi giận và giật mình, lập tức vươn hai tay cố sức đẩy đối phương ra, thế nhưng Chu Thanh tựa như một bức tường đồng vách sắt cứng rắn vô cùng, dù hấn có dùng sức thế nào cũng không thể di động mấy may, hấn chỉ chờ đợi, mở to đôi mắt với vẻ mặt hung ác độc địa nhìn Chu Thanh đang hôn hấn, cảm thụ đầu lưỡi đối phương đang điên cuồng xâm lấn.

Trầm Trầm hung hăng trừng cậu, nhiều lần thôi miên rằng người trước mắt này không phải cây trúc nhỏ ngây thơ thiện lương của mình, sau đó hung hăng hé miệng chuẩn bị cố sức cắn xuống, nhưng khi hàm răng va chạm vào nhau, đầu lưỡi Chu Thanh đã quấn lấy, cậu siết chặt khuôn mặt hấn.

“...Đau...” Trầm Trầm bị siết đau nhین không được oán giận, khoe mắt hấn cũng hơi phỉếm đỏ, Chu Thanh nhìn, vẻ mặt hung tàn khi tiếp cận cũng thoáng thay đổi, thế nhưng áy náy và lý trí cũng chỉ thoáng qua mà thôi, cậu đã phải chịu đựng một tháng qua, đối với cái mặt nạ giả đáng thương thỉnh thoảng còn tao nhã này đã sớm chán rồi, cậu là Chu Thanh, cậu chỉ là một cây trúc yêu mà thôi, bây giờ cậu biểu đạt cái gì, chẳng qua là bản tính yêu quái của cậu mà thôi.

Nhìn vẻ mặt Trầm Trầm bị hôn đến đỏ bừng, Chu Thanh mới thẳm thỏa mãn đôi chút, thế nhưng đôi chút ấy sao đủ bù đắp lỗ thủng trên ngực cậu và nội tâm thương đau đây, cậu dứt khoát bắt hôn, ôm ngang người lên, tuy rằng đối với cậu thì Trầm Trầm khá gầy song bản thân cũng là một người nam tử mới thành niên, vẫn lùn hơn hấn một chút, cũng may cậu là một con yêu quái, khí lực kha khá, chút trọng lượng ấy không tính là gì, sau khi giữ cửa mang vào, cậu đi nhanh đến phòng ngủ Trầm Trầm – cậu tuy rằng chưa từng qua đêm trong đó, song mỗi ngõ ngách trong đó cậu đã sớm thuộc nằm lòng rồi, cậu không mất chút khí lực nào bật công tắc đèn huỳnh quang lên, ánh sáng trắng như tuyết nháy mắt đã chiếu rọi cả gian phòng, điều này khiến Chu Thanh có chút khó chịu, ở trong lòng cậu, cậu luôn cảm thấy nơi ‘bản lữ’ của hai người lên mờ tối đi chút, ngọn đèn không hề có chút tình thú như vậy thực sự không thú vị chút nào cả.

Chẳng qua khi cậu cởi cái quần của Trầm Trầm ra thì lập tức có ý thay đổi, ngọn đèn này sao mà tốt quá vậy, sáng như thế để làm gì, cái gì cũng nhìn rõ mồn một.

Chỉ chốc lát sau, Trầm Trầm đã bị cậu thoát hết chỉ còn lại chiếc underwear màu trắng và chiếc vớ mỏng cũng màu trắng nốt, Chu Thanh ma xui quỷ khiến thế nào mà không cởi hai bít tất kia ra, cậu nhẹ nhàng kéo chiếc quần con màu trắng xuống, đồng thời trong lúc kích động, cậu bỗng cảm thấy có chút bị ai, nghĩ đến mình dễ tiện nhất gan như thế, chỉ dám làm ra việc này với hấn trong lúc Trầm Trầm không có ý thức.

Trong lòng nghĩ như vậy, Chu Thanh vẫn quyết đánh đến cùng, cậu kéo chiếc quần con màu trắng tinh khiết như bông xuống tận mắt cá chân Trầm Trầm, sau đó lại đứng ở bên giường quan sát toàn bộ thân thể mình ngày nhớ đêm mong ấy.

Trầm Trầm sinh ra vốn đã trắng, tóc lông mày đen thui đen thùi, cả người hấn ngả lên chiếc giường đơn màu xanh sẫm, có vẻ yếu đuối và bất lực, Chu Thanh dùng đôi mắt mờ sương nhìn hai cẳng chân dài dài trắng nõn của hấn, cuối cùng nhین không nổi, mê muội vươn tay phác họa đường cong thân thể Trầm Trầm.

Cậu cúi mặt xuống, dáng vóc tiều tụy hôn lên trán Trầm Trầm, mí mắt đơn bạc, chiếc mũi thẳng tắp, lại hôn lên hai phiến môi đỏ mọng chịu đủ chà đạp, động tác trên tay lại không thành thật chút nào, cậu hôn lên hai ngón tay tinh xảo dài dài, nắm một điểm bên trái Trầm Trầm, nghe người bên dưới hừ nhẹ một tiếng, cậu cũng cảm thấy trong lòng khẽ động.

“...Ồ... Phụng Duyên?” Trầm Trầm không biết đã mở mắt tự thuở nào, một đôi con người đen mang theo tia nước mờ mờ nhìn Chu Thanh, trong miệng lại kêu lên tên của một con người xa lạ.

Chu Thanh vốn còn chìm đắm trong da thịt mềm mại của Trầm Trầm, thỉnh thoảng nghe thấy cái tên vừa xa lạ vừa quen thuộc ấy, nhin không được ngẩng đầu lên, lại thấy Trầm Trầm hơi cong khóe miệng: “Đây là tôi đang mơ sao?”

“...?”

Trầm Trầm bỗng nhiên vươn người lên, vươn tay ôm lấy cổ Chu Thanh, giống như một gốc tử đằng cuốn lên thân thể Chu Thanh: “Phụng Duyên, người lại tới làm gì? Đây là mộng đi... Nếu đây là mộng... Như vậy người sẽ không phải tên vô lại ấy...”

“...”

24. Chương 24

Trầm Trầm nâng đường quai hàm cong cong duyên dáng lên, con mắt hắc sáng trong suốt, đôi môi bị hôn có chút sưng đỏ thắm đỏ từng chút trên khuôn mặt Chu Thanh, Chu Thanh yên lặng tiếp nhận nụ hôn dè dặt của hắn, trong lòng cũng là một trận dờn sóng lấp bể.

Làm cái gì?

Người tên Phụng Duyên đến tốt cùng là ai? Hắn sao có thể khiến Trầm Trầm cam tâm tình nguyện dâng hiến nụ hôn? Chu Thanh cả người nổi ghen, trận ghen này còn nhiều hơn cả lần trước nhìn Trầm Trầm và Phương đặc trợ liếc mắt đưa tình.

Trầm Trầm một bên hôn lên cằm Chu Thanh, một bên mờ mờ nói rằng: “Phụng Duyên... Ta vẫn rất thích người.”

“... ..” Ánh mắt Chu Thanh tối sầm lại, cũng không chịu nổi nữa, đặt Trầm Trầm ở trên giường, hôn lên bờ môi khiến cậu thương tâm, không giống nụ hôn trên bánh xe đu quay cao chọc trời lần trước. Lúc này đây, Trầm Trầm vô cùng mau chóng đáp lại Chu Thanh, hai tay ôm lấy cổ cậu, hất híp mắt thì thoảng phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, thanh âm ấy rơi vào lỗ tai Chu Thanh, giống như con mèo nhỏ dùng móng vuốt nhẹ nhàng gãi vậy. Cậu nhìn chăm chăm viên tai trắng nõn của Trầm Trầm, chung quy vẫn không nhin được, hung hăng hôn sâu thêm giống như mưa rền gió dữ.

Trầm Trầm bị hôn đến choáng váng, trên mặt lại mang theo nét cười ngọt ngào, dáng cười này quá mức chói lóa trong mắt Chu Thanh, lại khiến cậu trầm mê không gì sánh được, cậu hận không thể bỏ qua bước tiền hí làm thẳng luôn, hung hăng ‘làm’ đau con gấu trúc khiến cậu thương tâm, lần qua lần lại khiến hắn cầu khóc, cho hắn biết lòng mình có bao nhiêu là khó chịu.

Thế nhưng... Thở dài một hơi, cậu liên tiếp tạo ra những đóa hoa hồng ướn nóng trên càn cổ tinh tế trắng trắng của Trầm Trầm, hai tay thì nhẹ nhàng an ủi thân thể trơn tuột trắng nõn, Chu Thanh bỗng rất muốn chửi mắng.

Cậu thực sự đã thích con người này rồi.

Cậu rõ ràng sắp bị tức điên rồi, thế nhưng động tác trên tay lại càng trở nên dịu dàng, cậu nhiều lần nói với mình đây là lần đầu tiên giữa hai người bọn họ, tuy rằng Trầm Trầm nhìn qua tựa hồ đã sớm lên giường với tên gian phu tên Phụng Duyên kia, thế nhưng cậu không thể dừ dằn thô bạo đối đãi Trầm Trầm.

Chu Thanh khá uể oải tự trách mắng mình không có tiền đồ, nhìn vẻ mặt ửng hồng của Trầm Trầm, đã có vài phần đáng dấp động tình, cậu lấy ra thuốc bôi trơn sớm đã mua chậm rãi làm lỏng nơi bí ẩn của Trầm Trầm, cởi quần áo của mình ra, nhắc vòng eo của Trầm Trầm lên, lại trong giây phút chuẩn bị tiến vào, bỗng bị tay Trầm Trầm đẩy ra.

Chu Thanh khá kinh ngạc nhìn hấn, không nghĩ tới đối phương lại hơi cười: “Phụng Duyên, chúng ta đã lâu không gặp, lúc này đây hãy để ta chủ động chút đi.” Nói dứt lời lại kiễng chân dậy, lắc hông rồi ngồi thẳng xuống dực vọng cực nóng của Chu Thanh.

“Ừm...” Sau khi Trầm Trầm hoàn toàn ngậm lấy vật ấy, bên hông một trận bủn rủn, hấn vươn tay vịn lấy bờ vai Chu Thanh, tên kia cứ giương mắt trừng trừng, giọng hấn ướn át, trong mắt lại mang theo hơi nước như mưa bụi: “Động... Động đi.”

Chu Thanh biến sắc, lại cũng không thể nào kìm nén bản thân được nữa, một tay bắt lấy đường lưng tinh tế của Trầm Trầm, một tay nâng tính khí của đối phương dậy, còn miệng hôn lên vòm ngực trắng nõn, mãnh liệt đưa đẩy trong thân thể Trầm Trầm.

Trầm Trầm bị đánh thức do tiếng chim sẻ ngoài cửa sổ.

Hấn lười biếng mở mắt ra, từ trên giường đứng lên chuẩn bị rót chén nước sôi uống, lại giống như nghe thấy tiếng ‘răng rắc’, vòng eo mềm nhũn, cả người lại ngã xuống giường.

Hấn hơi cả kinh, nghĩ lúc ngủ đêm qua có phải hấn đã lắc mạnh eo hay không, sao ngày hôm nay bò cũng không bò được dậy vậy, hấn có hơi đau đầu nghĩ lại xem tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên trong đầu hiện lên mấy hình ảnh khó coi, sắc mặt hấn tái nhợt, lập tức nhắc chân lên nhìn, phát hiện hấn đang mặc áo ngủ, trên người thì thoải mái nhẹ nhàng, nếu như không phải chỗ ấy truyền đến từng đợt xót đau sâu sắc thì cơ hồ hấn đã coi tất cả những chuyện xảy ra đêm qua chẳng qua chỉ là một giấc mộng Nam Kha mà thôi.

... Chu Thanh...

Con mắt Trầm Trầm cơ hồ muốn phun ra lửa, hấn nghiêng răng nghiêng lợi lăm nhăm tên này, hấn ôm quyết tâm đem Chu Thanh băm thây vạn đoạn mà chậm rãi bò dậy khỏi giường, hấn cố nén đau nhức bên hông,

hai ba bước đẩy cửa phòng ra, vừa nhìn đã thấy Chu Thanh ngồi trên sô pha trong phòng khách, đang đọc báo khá chăm chú.

“Chu Thanh!”

Chu Thanh ngẩng đầu nhìn hấn, vẻ mặt cực kỳ thờ ơ: “Anh tỉnh.”

Mắt Trầm Trầm trợn to lên, nhìn nét mặt Chu Thanh như vậy, không khỏi bắt đầu hoài nghi chuyện ngày hôm qua chẳng qua chỉ là ảo giác, thế nhưng cơn đau đốn xót đau và cảm giác dinh dính như có như không luôn nhắc hấn rằng cây trúc kia đã làm gì với hấn.

“Cậu không giải thích một chút sao?” Trầm Trầm đặt mông ngồi bên cạnh Chu Thanh, tuy rằng sô pha rất mềm, thế nhưng phần cơ thể sử dụng quá độ tối qua vừa đặt xuống thì khiến hấn cau mày lại đồ trúc yêu chết tiệt.

Chu Thanh đặt tờ báo lên chiếc bàn trà thủy tinh, lạnh mặt nhìn Trầm Trầm, Trầm Trầm bị cậu nhìn cũng tràn ngập lửa giận, đồ trúc yêu này có ý gì? Cái vẻ mặt này của cậu là muốn nói cho hấn rằng đêm qua không hài lòng sao, Trầm Trầm càng nghĩ càng tức giận rốt cục không nhịn được nữa, mở miệng nói: “Cậu có nghe thấy tôi nói chuyện không?”

Chu Thanh nói: “Nghe thấy.”

Lời lẽ lạnh lùng khiến Trầm Trầm cảm thấy mình càng thêm tủi thân, hấn trừng mắt nhìn Chu Thanh: “Nếu đã nghe thấy, vậy giải thích đi, đêm qua cậu vì sao phải làm như vậy.”

Chu Thanh bỗng nhiên cúi đầu cười, trong tiếng cười ấy có chút lạnh lẽo và chua xót: “Vì sao... Núi có cây còn cây kia có nhánh(1), anh không hiểu sao?”

Trầm Trầm có chút sững sốt, hấn nhìn Chu Thanh bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt bất lực và thương đau đến vậy, ngực hấn mơ hồ cảm thấy khó chịu, chẳng qua hấn nghĩ lại, vừa nghĩ thì thấy người bị hại rõ ràng là hấn, sao tên chiếm lợi như Chu Thanh lại bày ra cái bản mặt như là hấn đã hung hăng ‘làm’ cậu cả một đêm vậy?

Trầm Trầm lập tức cũng lạnh mặt đi: “Tôi vì sao phải hiểu, dù cậu thích tôi cũng chẳng qua là chuyện của cậu, cái đó và tôi có quan hệ gì đây? Hơn nữa...” Giọng Trầm Trầm đột nhiên cao lên, đồng thời ầm ầm tức giận càng sâu: “Lúc cậu làm vậy với tôi, có nghĩ tới tôi đồng ý hay không?”

“Vì sao Phụng Duyên có thể.”

“Hử?” Trầm Trầm kinh ngạc nhướn mắt lên Phụng Duyên là ai?

“Vì sao người tên Phụng Duyên kia có thể hôn anh, ôm anh chứ? Anh nói đi, tôi điểm nào không bằng y?” Chu Thanh cúi đầu gầm lên tựa như không thể nhịn nổi nữa.

Trầm Trầm hơi sững sốt, hỏi ngược lại: “Phụng Duyên là ai?”

Chú thích:

(1) đây là hai câu thơ trong bài Việt nhân ca, bài hát của người chèo thuyền đất Việt, xuất hiện 2800 năm trước, được dịch sang tiếng nước Sở rồi sau đó được Lưu Hưởng thời Hán ghi trong sách Thuyết uyển, cách nay khoảng 2000 năm. Hai câu thơ trên chỉ tình cảm ẩn dấu trong lòng một người, mà người kia không hề hay biết, kiểu như, ‘Tình cảm của tôi anh đâu có hay’ ấy vậy, nói chung là núi kia có cây và cây kia thì có nhánh, ngọn nguồn mọi chuyện đâu phải nhìn là biết hết được(mình đoán bừa). Xem ý nghĩa bài hát ở đây.

25. Chương 25

Chu Thanh không biết tự bao giờ đã tiến đến gần bên hắn, cậu cố duy trì khuôn mặt anh khí bức người, trong mắt tràn ngập không cam lòng và tức giận, trong đầu Trầm Trầm thì ong ong rộn rã, hắn thoáng nghiêng đầu đi tránh khỏi hai cặp mắt và lông mày đen nhánh, lại bị Chu Thanh đè lại vai: “Anh sao không trả lời tôi?”

Trầm Trầm trầm mặt xuống, lạnh mặt nói: “Tôi đã nói là không biết ai tên Phụng Duyên.”

Chu Thanh bỗng nhiên cúi đầu cười, cậu vươn một tay gãi tóc mái buông trên trán ra, nhìn chằm chằm vào đôi mắt Trầm Trầm, nói: “Anh không biết y vì sao lại viết tên y trên sách, anh không biết y thì vì sao anh gọi tên y trên giường?”

Trầm Trầm lạnh lùng gạt tay cậu ra, thân thể hắn dựa sâu vào sô pha, cách Chu Thanh một khoảng xa: “Việc này liên quan gì tới cậu, hưởng hồ tôi thực sự không biết y.”

Chu Thanh im lặng một hồi, nhướn hai tròng mắt đen thui, có hơi lo lắng hỏi: “Anh... Có thấy khó chịu hay không?”

Trầm Trầm nghe thấy câu ấy, nét mặt càng kém, hắn cắn răng cười lạnh nói: “Bây giờ cậu lại hỏi có phải đã quá muộn hay không?” Chu Thanh thoáng cái dờ người ra, cậu vừa rồi chỉ lo hưng binh vắn tội, ngược lại đã quên một điều quan trọng nhất rằng, lúc hai người xảy ra quan hệ, nếu như đôi bên không phải vì yêu nhau mà lên giường, vậy chẳng phải cậu đơn phương cưỡng gian sao?

Chu Thanh nghĩ như vậy, trên mặt cũng mang theo chút xấu hổ, cậu cúi đầu thấp giọng biện giải cho mình:

“Tôi, tôi hôm qua chỉ là quá giận, thấy anh và người phụ nữ khác cùng ngồi một chỗ nói cười tươi rói, cho nên nhịn không được...”

Trầm Trầm phức tạp nhìn cây trúc này.

Đây là trúc nhỏ hần một tay nuôi lớn, hần không ngại đối phương là yêu quái, bởi vì ở trong lòng Trầm Trầm, cây trúc là thức ăn dành cho gấu trúc, hần ngoại trừ hi vọng đối phương sạch sẽ tươi ngon ra thì không còn yêu cầu gì khác, thế nhưng, tối hôm qua, hần lại bị một cây trúc ‘thượng’, việc này đối với một con gấu trúc luôn chiếm thế thượng phong như hần mà nói, quả thực vô cùng nhục nhã, huống hồ Chu Thanh này vẫn cứ mang dáng vẻ như thế, thực sự thực sự là bắt nạt gấu trúc quá mức mà!

Chẳng lẽ phương thức dạy dỗ trúc nhỏ đã sai ư? Vì sao lại chăm thành một cây trúc đồng tính luyện ái?

Ý nghĩ trong lòng Trầm Trầm cứ xoắn bện như thế, nhưng vẻ ngoài hần vẫn lạnh buốt như sương, hần rất nhanh cắt lời tự bạch của Chu Thanh: “Tôi hi vọng không có lần sau, cậu tránh ra chút đi, tôi phải đi làm.”

Chu Thanh ngượng ngùng lui ra phía sau một chút, khí thế vừa rồi của cậu đã bị lạnh lùng trong mắt Trầm Trầm gạt hết, thân thể thon dài của cậu lung lay, thấy thân thể Trầm Trầm không lưu loát lắm thì lập tức khàn giọng nói: “Trầm Trầm, có phải anh ghét tôi hay không?”

Trầm Trầm có phần buồn cười quay đầu, con mắt đen nhánh theo dõi khuôn mặt đành chịu của cậu: “Bây giờ nói việc này cậu thấy còn cần thiết sao? Mỗi một lần đều xin lỗi sau khi đã làm sai, cậu có biết có những người không thèm lời xin lỗi hay không?” Hần vừa nói xong thì ngậm miệng lại, bởi hần bỗng nhiên nghĩ cảnh tượng này khá quen thuộc, giống như đã từng trải qua rất lâu rồi, hần bỗng thấy buồn bực, có phần nói không nên lời, nhìn cái gì cũng thấy buồn bực vô cùng, hần mặc tây trang thắt xong caravat, mở cửa ra rồi ‘phanh’ cái đóng lại.

Chu Thanh buồn khổ ngồi lại sô pha, bỗng nhiên giống như sự tỉnh xông ra ngoài cửa, lại phát hiện trên đường đã sớm không thấy tăm hơi Trầm Trầm nữa.

Chu Thanh lại quay về phòng, cậu túm lấy tóc mình, cân nhắc nhiều lần ý nghĩa mấy câu nói cuối của Trầm Trầm, cuối cùng nghĩ tới có phải mình đã thiếu dịu dàng nên anh mới căm ghét mình thế không?

Đầu óc Chu Thanh hỗn độn, cậu ngẩng đầu nhìn chuông điện tử, bỗng phát hiện hôm nay là thứ bảy, vậy Trầm Trầm sẽ đi đâu làm việc? Hơn nữa lúc vừa rồi Trầm Trầm không mang theo túi công văn... Sắc mặt Chu Thanh vừa trắng lại vừa xanh, lập tức ra cửa xuống lầu, bước chân tựa như có gió thổi, chạy ào xuống chỗ Con Dê Béo màu phấn hồng, lái xe đi.

Ngồi trên Con Dê Béo, trán Chu Thanh chảy ra chút mồ hôi hột, cậu thực sự là không phù hợp làm tình nhân, ngay vào lúc Trầm Trầm yếu ớt buồn chán nhất lại đánh mất anh, nghĩ tới tất cả những chỗ anh có thể đi, đầu tiên cậu lái Con Dê Béo tới nhà của người thiết kế Shengbalasuo, được cho biết rằng ông chủ tới quán cà phê internet như nhà xí bên cạnh ngồi rồi, cậu không khỏi oán thăm, bên cạnh rõ ràng là quán cà phê internet không phải nhà vệ sinh công cộng, lại nghĩ tới ông chủ này không phải một tiên nhân kéo quái gỡ sao, sao lại cắt xén cũng phải vào WC, ngay lúc sắc mặt cậu càng ngày càng kỳ quái, ông chủ A

Lâm rốt cục đã trở về, mang theo vẻ mặt thoải mái sáng khoái, vỗ vỗ bờ vai cậu: “Yo, đây không phải bạn của A Trầm sao, thế nào, hôm nay tới chỗ tôi cắt tóc à?”

Chu Thanh lắc đầu, lo lắng hỏi: “Ông chủ, có thấy Trầm Trầm hay không?”

A Lâm vẻ mặt mờ mịt: “Trầm Trầm? Đã lâu không gặp hán rồi, gần đây không phải hán vội vàng cho công trình lớn của công ty sao? Ài, bây giờ làm một tiên nhân, kiếm một bữa ăn không dễ dàng như thế, vẫn hoài niệm những ngày tháng trước đây, mỗi ngày chăm hoa đùa chim biết bao vui vẻ.”

Chu Thanh không khỏi phản bác: “Vậy sao anh còn tới đây.”

Con mắt A Lâm híp lại: “Hì hì, chuyện này cậu không hiểu đâu, trên trời tuy rằng tốt, thế nhưng buồn chán lắm, vẫn là thế gian có lạc thú, không thì sao lại có nhiều thần tiên nhớ nhung trần tục như vậy?”

Chu Thanh chần chờ một hồi, âm thầm nhấm nuốt hai chữ trần tục này một phen, bởi trong lòng cậu, phạm là Tam thánh mẫu, Thất tiên nữ đều vì hai chữ thế gian này mà hạ phạm, không nói tới việc là nữ tử, còn đều là hạ phạm vì nam nhân, mà Trầm Trầm... Trầm Trầm bày đặt không làm tiên nhân chạy tới thế gian, có phải cũng vì nguyên nhân ấy hay không?

A Lâm thấy cậu suy nghĩ sâu xa, nói: “Nói thật ra thì, lần đầu tiên nhìn thấy cậu tôi khá hoảng sợ đấy, cậu lớn lên... giống y hệt cái người đã bắt nạt Trầm Trầm vậy, nếu như không phải động tác thần thái của cậu kém quá xa với người kia, không thì tôi đã thực sự nghĩ cậu và y là một người.”

Chu Thanh thoáng chốc cứng ngắc.

Cái gì?! Cậu và cái người đã bắt nạt Trầm Trầm đáng vẻ giống nhau như đúc... ...?

Chu Thanh hồi lâu mới tìm được thanh âm của mình: “Anh có thể nói cụ thể một chút cho tôi không? Ai, ai giống tôi cơ?”

A Lâm không cần nghĩ ngợi, nói: “Chính là Phụng Duyên kia kìa, có điều, A Trầm đã lâu không nhắc tới y, đại khái đã không còn quan tâm ý nữa.”

26. Chương 26

Chu Thanh hỏi: “Có thể nói cụ thể hơn chút được không?”

A Lâm trông cậu ngu hết sức, lòng thầm buồn bực, hán mơ hồ cảm thấy không đúng, rồi quét người Chu Thanh một hồi, nhìn vẻ mặt khấn trương pha lo lắng của cậu, nhin không được nói lời an ủi: “Kỳ thực nói

thì dài lắm, cậu cũng không cần để ý quá, ban đầu lúc Trầm Trầm còn ở trên trời đã dây dưa không rõ với Phụng Duyên kia rồi, con người Trầm Trầm cũng thật là, rõ ràng lòng thích đối phương bỏ xừ còn giả bộ không thèm để ý, thực sự là một con gấu mèo kỳ cục.

Chu Thanh hỏi tiếp: “Thích... ư? Trầm Trầm thích Phụng Duyên kia ư?” Tuy rằng trước kia cậu mơ hồ biết Trầm Trầm có một tình nhân cũ tên Phụng Duyên, song lần đầu tiên nghe từ miệng người khác vẫn cảm thấy khó chịu.

A Lâm ngoáy lỗ tai, mất hết dáng vẻ của tiên nhân: “Kỳ thực tôi cũng thấy lạ, cậu nói coi, Trầm Trầm bày đặt không cần làm tiên tử xinh đẹp đi thích một nam nhân đã quá lắm rồi, hơn nữa hắn còn gây phiền cho đối phương rồi hai người vất vả giày vò nhau một trận.” Nói tới đây, A Lâm bỗng ngừng lại, hắn lấy một bình nước ngọt Khang sư phụ từ trong ngăn tủ ra, bật nắp, uống một ngụm lớn, rồi sau đó chớp mắt nhìn Chu Thanh.

Chu Thanh biết tổng đành mở miệng hỏi: “Sau đó xảy ra cái gì?”

A Lâm nói: “Nói thế nào nhỉ, Phụng Duyên kia là một đại hỗn đản, tôi chưa thấy qua tiên nhân nào hỗn đản hơn ư, uống cho cái danh xưng Đại La Kim Tiên gì đó của ư, rõ ràng là bản mặt chính nhân quân tử, thế nhưng xử sự thì chẳng ra gì, ư một mặt gặp gỡ A Trầm, một mặt lại dây dưa lằng nhằng với mẫu đơn tiên tử, A Trầm biết cũng rất tức giận, buồn cười là mẫu đơn tiên tử kia cứ khăng khăng có ý với A Trầm, A Trầm vì trả thù Phụng Duyên nên đã kết giao với mẫu đơn tiên tử.”

Lúc nghe A Lâm kể chuyện xong, sắc mặt Chu Thanh biến đổi liên tục, trong khoảng thời gian ngắn cậu thực sự không thể nào tiêu hóa nổi cái nội dung vở kịch ba xu như thế, về mặt cậu nhìn A Lâm rất chi là kỳ diệu: “Sau đó thì sao.”

A Lâm như đang hồi tưởng lại chuyện xưa, nét mặt cũng không biết diễn tả ra sao, hắn rất nghiêm túc nói với Chu Thanh: “Sau đó á, hai người cứ cù ca cù cưa, A Trầm vì trốn ư mà chạy tới thế gian, ồ, hắn tới thế gian khá là sớm á, hình như sắp được nghìn năm rồi đó, có điều chúng tôi cũng không nhớ nhắc tới chuyện này trước mặt hắn.”

Chu Thanh nói: “Vậy Phụng Duyên kia sau đó thì sao?”

A Lâm suy nghĩ rất là lung một phen: “Tôi cũng không nhớ rõ lắm, đều đã qua lâu rồi, hơn nữa tán tiên nho nhỏ như tôi nào có cơ hội tiếp xúc với tiên nhân loại này chứ, chẳng qua nghe nói là cũng không sống tốt lắm, ồ, ư không sống tốt thì càng hay, ư quả thực là một tên thích đùa bỡn cảm tình của người khác.”

Chu Thanh nghe có chút không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng: “Y thực sự giống tôi sao?” Nghe A Lâm nói mình và Phụng Duyên kia tướng mạo giống nhau, nghĩ đến việc Phụng Duyên đã làm với Trầm Trầm, cậu không khỏi bắt đầu dung nhập Phụng Duyên với bản thân, cứ nghĩ như thế, cậu cảm thấy không vui lắm.

A Lâm nhìn chăm chú cậu, nhìn đến mức khiến cậu nổi da gà một lúc lâu, sau mới gật đầu nói rằng: “Đúng vậy, quả thực giống hệt nhau, như lúc đầu cậu để tóc dài ấy, lần đầu gặp cậu tôi thực sự đã hoảng lắm đó.”

Chu Thanh không khỏi trầm nghĩ, trách không được ngày đó Trầm Trầm kiên trì muốn cắt tóc mình, thì ra ở giữa còn có tầng quan hệ ấy.

A Lâm còn nói thêm: “Chẳng qua mấy năm gần đây, A Trầm có vẻ đã thực sự quên Phụng Duyên rồi, không nhắc tới Phụng Duyên nữa.”

Thân thể Chu Thanh lung lay, cuối cùng nói rằng: “Cảm ơn anh, xin hỏi anh có thể nói cho tôi biết Trầm Trầm giờ ở chỗ nào không?”

A Lâm hồ nghi nhìn cậu: “A Trầm làm sao vậy?”

Chu Thanh cúi đầu: “Tôi vừa gây chuyện với anh ấy, anh ấy một mạch chạy mất tiêu, tôi biết anh và anh ấy rất quen thân, cho nên muốn hỏi coi lúc tâm tình không tốt thì anh ấy sẽ đi đâu.”

A Lâm yên lặng một lát, bỗng nói: “Cậu, cậu và hần giờ ở cùng nhau sao?”

Chu Thanh gật đầu như đúng rồi.

A Lâm gật gù rồi nói: “Bình thường hần hay một mình, lúc ở trên trời cũng ít nói chuyện với tôi, có điều thời gian hần sống ở đây dài quá, mọi người cứ thế quen thuộc nhau, người như hần cậu cũng rõ đấy, hần bình thường rất ‘trạch’, ngoại trừ đi làm về nhà thỉnh thoảng ra ngoài tản bộ thì hầu như đều ở trong nhà hết, cậu nói vậy tôi cũng không rõ lắm, chẳng qua, hần có khả năng đi tìm đại sư huynh của hần rồi.”

Đại sư huynh?! Về mặt Chu Thanh biến đổi, ưu thương trên mặt vụt biến sạch, trong thoáng chốc nghiêm trang hần lên: “Anh nói gì? Hần đi tìm đại sư huynh kia ư?! Không phải quan hệ của hần và người kia không tốt sao?”

A Lâm gãi gãi đầu: “À, tôi cũng không rõ lắm, thế nhưng hần ở thế gian chẳng quen ai, lần trước đại sư huynh hần đến chỗ tôi hỏi về hần, cho nên tôi nghĩ hần sẽ đi tìm đại sư huynh kia thôi.”

Chu Thanh lập tức nói: “Sẽ không đâu, hần không có khả năng đi tìm người kia.” Thế nhưng nói xong thì người tựa như làn gió, thoáng cái đã biến mất, chân dài quàng qua Con Dê Béo, cố sức đạp xe chạy vèo vèo.

A Lâm nhìn Con Dê Béo màu hồng nhạt, thì thảo lắm bầm: “Sẽ không phải là bị gấu trúc Trầm biến thành hàng thay thế chứ? Quên đi, việc nhà người không liên quan tới mình.”

Chu Thanh lái Con Dê Béo tìm đến con đường đã đi trước đó, chạy đến khu nhà xa hoa của Mộ Tử Dương, cậu dừng xe lại, đi tới cửa nhà, vươn đầu ngón tay ấn chuông cửa, không lâu sau, cậu bé ăn mặc cổ trang lần trước đã thò đầu ra mở cửa: “Anh chuyển phát nhanh à, hôm nay anh tới gửi đồ cho chúng tôi sao?”

Chu Thanh nghe tiếng hần thanh thúy, một đôi mắt đen thui trên khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn, cậu

nhìn một hồi, bỗng phát hiện ra cậu bé đáng yêu trước mắt này bộ dáng cơ hồ giống hệt Trầm Trầm.

Cùng là đôi môi ửng đỏ vênh vênh, cùng là làn mi đen nhánh nhưn nhưn, chỉ là con mắt hấn vừa tròn vừa sáng, nhìn qua rất là ngây thơ, hấn cười tủm tỉm nhìn Chu Thanh có chút sững sờ: “Sao không nói câu nào thế?”

Chu Thanh đã suy tư bay đến ngoài chín tầng mây, thiếu niên đáng yêu trước mặt cậu đây, khiến cậu nhin không được nhớ tới dáng vẻ bé con của Trầm Trầm, nguyên hình của Trầm Trầm là một con gấu trúc, nhất định rất đáng yêu, cậu lập tức nói với thiếu niên rằng: “Tôi tới tìm một người.”

Cậu mặc dù đã phủ định suy nghĩ của A Lâm, song lòng vẫn lo lắng, lẽ Trầm Trầm thực tìm đến đại sư huynh này thì cậu nên làm sao đây? Hơn nữa Phụng Duyên trong lòng Trầm Trầm dù có quan trọng ra sao, thì cũng chỉ là tình nhân cũ mà thôi, tình nhân cũ ấy còn ở trên trời, chốc lát không thể xuống ngay được, thế nhưng đại sư huynh thì không giống, nơi hấn ở cách khu Trầm Trầm rất gần, không chỉ có nhìn thấy được, còn mò tới được, lẽ đại sư huynh giờ mà thừa dịp lẩn tới, vậy tất cả nỗ lực từ lúc ban đầu của cậu chẳng phải uổng phí hết sao?

Đối phương thoáng sững sờ, lập tức cười rạng rỡ với Chu Thanh: “Anh tới tìm ai thế? Anh chờ một chút, tôi đi mời chủ nhân tới.”

Chu Thanh vẫn chìm đắm trong dáng cười tựa như Trầm Trầm, nếu như, nếu như Trầm Trầm có thể cười tươi sáng với cậu như thế, vậy dù cậu trở về cây trúc như trước để Trầm Trầm ăn cũng được.

Lúc Mộ Tử Dương đi tới cửa thì thấy nhân viên chuyển phát nhanh ở chung với Trầm Trầm đang đứng chờ ra ở cửa nhà mình, lông mi thon dài của y hơi nhăn lại, nói thật ra y không có chút thiện cảm nào với tên nhân viên này, không chỉ là do hấn sống chung với tiểu sư đệ mình thích, thứ hai, điều quan trọng nhất là cái bản mặt của hấn mới là cái y ghét nhất – giống như tặc đại tình địch Phụng Duyên.

27. Chương 27

Mộ Tử Dương mặc một chiếc trường sam⁽¹⁾ ở nhà rộng thùng thình, lộ ra hơn phân nửa bờ ngực rắn chắc, lông mày thật dài của y hơi nhưn, miễn cưỡng liếc nhìn Chu Thanh: “Nghe nói cậu muốn tìm người ở nhà ta, xin hỏi cậu tới tìm ai?”

(1) vốn lúc đầu dành cho các chúng tăng nhân mặc, sau thì trở thành một loại sườn xám kiểu nam, chỉ là các loại áo dài người xưa hay mặc thôi.

Chu Thanh mấp máy môi: “Trầm Trầm.”

Tròng mắt Mộ Tử Dương hơi chuyển: “Xin lỗi, ở chỗ ta không có người này.”

Chu Thanh hai tay nắm chặt, cậu ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào đối phương, phát hiện vẻ mặt Mộ Tử Dương thẳng thắn vô tư, hoàn toàn không có chút nói sạo nào cả, đành phải lui chân, nói: “VẬY NGẠI QUÁ, ĐÃ QUẤY RẦY ANH RỒI.” Dứt lời xoay người muốn đi tới chỗ Con Dê Béo.

Mộ Tử Dương nhìn bóng dáng thẳng tắp thon dài của cậu ta, dịu dàng nói: “Ta không hy vọng cậu quần lầy hần nữa.”

Chu Thanh hơi nghiêng đầu, con mắt đen kịt nhìn về phía Mộ Tử Dương: “Những lời này hẳn là nên nói với anh.” Nói xong, đi thẳng cũng không quay đầu lại.

Chu Thanh lái Con Dê Béo đi vòng quanh thành phố W, thành W vốn không lớn, cậu hầu như đều tìm hết mọi chỗ có thể tìm cũng không thấy được bóng dáng gấu trúc trong lòng cậu, cuối cùng chỉ đành buồn bực đi chợ mua đồ ăn về nhà làm cơm chờ Trầm Trầm.

Trầm Trầm ngồi ở khu gấu trúc trong vườn bách thú nhìn đám gấu trúc lăn lộn với nhau mà chờ cả người.

Sáng sớm hần nổi giận đùng đùng đi khỏi nhà mới phát hiện hôm nay là thứ bảy, căn bản không cần đi làm, thế nhưng hần lại không muốn về nhà nhìn mặt Chu Thanh, lúc đi ngang vườn bách thú bỗng nghĩ ra một điều, thế là thẳng thẩn mua vé vào.

Kỳ thực lúc Trầm Trầm bình thường tâm tình không tốt hoặc là áp lực quá lớn đều sẽ đến khu gấu trúc để giảm sức ép, như bây giờ nè, biến thành nguyên hình ngồi trên cái đệm ở trong rừng trúc nhân tạo, trong cánh tay đầy thịt ôm một cành trúc tươi ngon, hần nhai từng miếng từng miếng, huyền tưởng cái cây trong miệng mình là cây trúc yêu chết tiết kia, vừa nghĩ đến Chu Thanh, hần lại nghĩ tới cái mộng mơ hồ đau nhức.

“Yo, A Trầm cậu lại tới rồi.” Nhân viên quản lý gấu trúc Tiểu Triệu cười tủm tỉm sờ cái lỗ tai đen nửa vàng trắng của Trầm Trầm, nhìn bộ dáng ăn hùng hực của Trầm Trầm, nhin không được lấy cái bát nhựa đựng nước trong tay đưa cho hần: “Tôi biết cậu bình thường không có trúc tươi để ăn, nhưng ăn như thế này sẽ không tốt, tới đây nào, uống chút nước, tiêu hóa chút.”

Trầm Trầm ghét bỏ nhìn cái bát trong tay hần, nhai lá trúc nói: “Tránh xa chút.”

Tiểu Triệu cũng không tức giận, hần ha hả cười cười, sau đó ngồi xổm bên cạnh Trầm Trầm, vỗ cái lưng mập mạp: “Làm sao vậy, lại bị khinh bỉ ở công ty hả?”

Trầm gấu trúc liếc khinh thường: “Không liên quan tới cậu.”

Tiểu Triệu chẹp chẹp miệng: “Cái tính này của cậu cần phải sửa.”

Trầm Trầm xoay thân thể gấu trúc mập mạp qua: “Phiền chết được, Thạch đầu tinh chết tiết.” Tiểu Triệu vốn là một khối đá trong vườn bách thú, mỗi lần Trầm Trầm tới đều sẽ ngồi trên tảng đá, thời gian trôi

qua Tiểu Triệu vậy mà lại thành tinh, có điều, hắn rất thích cuộc sống ở vườn bách thú, thế là bèn nhận công việc chăm sóc ở đây.

Tiểu Triệu không biết nói gì đành nhún vai: “Nếu không phải tảng đá yêu quái như tôi thu lưu Trầm tiên nhân cậu, cậu sao có thể dễ dàng vào khu gấu trúc chứ? Rõ ràng đã biến thành người rồi, còn luôn luôn chạy tới giả gấu trúc...”

Trầm Trầm khó chịu nhìn hắn: “Tôi vốn chính là gấu trúc.”

Tiểu Triệu cười làm lạnh, nói: “Được rồi được rồi, tôi biết cậu là gấu trúc, cậu rốt cục làm sao vậy, lại có ai chọc giận cậu à?”

Trầm Trầm bị cái tảng đá lảm chuyện này khiến tâm phiền ý loạn, hắn dùng móng vuốt chùi sạch miệng, lại uống một ngụm nước suối Tiểu Triệu vừa đưa, lúc này mới lạnh lùng nói: “Một cây trúc.”

Tiểu Triệu hữu thần nhìn hắn: “A Trầm cậu sao thế, cây trúc mà cũng chọc được cậu sao?”

Trầm Trầm đành phải bổ sung: “Cậu ta là một cây trúc yêu.”

Tiểu Triệu sững sốt, lúc này mới nói: “Trúc yêu? Cậu ta ức hiếp cậu?”

Trầm Trầm ngừng một lát, lập tức nói kèm theo khuôn mặt gấu trúc: “Sao có thể bị một cây trúc yêu ức hiếp, cậu suy nghĩ nhiều rồi, được rồi, đừng phiền tôi, tôi muốn đi ngủ.”

Tiểu Triệu sờ sờ cằm: “Trầm gấu trúc nghe nè, trốn tránh không phải biện pháp, tôi tuy rằng không biết giữa các cậu xảy ra chuyện gì, song cậu không nên dối hờn thế chứ, đúng rồi, Đoàn Đoàn và Phì Phì đã lâu không gặp cậu rồi, có muốn đến chơi với bọn họ không?”

Đoàn Đoàn, Phì Phì? Trầm Trầm thoáng suy tư, bỗng nhớ tới hai con gấu mèo đã từng bị hắn cười nhạo, nhớ tới hai khối thân thể béo tròn quần người kia, lập tức lạnh mặt nói: “Tôi muốn đi ngủ.” Thế nhưng con mắt của hắn còn chưa nhắm lại, hai gấu béo đã ‘vèo’ một cái nhảy qua cạnh cửa, thân thể tròn tròn lăn vào lòng Trầm Trầm.

Trầm Trầm trừng Tiểu Triệu, nhìn vẻ mặt vô tội của đối phương, cuối cùng chỉ đành vươn móng vuốt bắt đắc dĩ vuốt lông cho hai gấu béo.

Đợi đến gần ba bốn giờ chiều Chu Thanh mới nghe thấy tiếng chìa khóa chuyển động trong lỗ, cậu ngẩng đầu kinh ngạc và vui mừng, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng tuần tú của Trầm Trầm, hắn lướt nhìn Chu Thanh, sau đó quay đầu nói về phía sau: “Các người đừng tránh, về đến nhà rồi.”

...?? Chu Thanh vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi nhìn Trầm Trầm, chỉ thấy phía sau Trầm Trầm bỗng lộ ra hai

cái đầu tròn tròn.

“A Trầm ca ca, chỗ này chính là nhà ca sao?”

“Nhà A Trầm ca ca thật đẹp.”

Chu Thanh nhìn hai thằng nhóc đi giày vải ‘tẹt tẹt tẹt’ chạy tới chạy lui trong phòng khách, vừa quay đầu đã thấy Trầm Trầm biến về hình gấu trúc, đang lười biếng tựa ở sofa xem TV.

Cậu bé chạy đến trước mặt Chu Thanh, ngửa cổ làm một lễ với Chu Thanh, sau đó cong con mắt tròn to nói: “Xin chào, em là Bạch Phì Phì.” Một cô bé khác thoảng cái nhào lên lưng Bạch Phì Phì, cười tủm tỉm nhìn Chu Thanh: “Xin chào, em là Bạch Đoàn Đoàn.”

Chu Thanh nghiêng đầu nhìn về phía Trầm Trầm, Trầm Trầm như là cảm ứng được cũng không quay đầu lại, nói rằng: “Bọn chúng là hai con gấu trúc nhỏ, muốn ở đây vài ngày.”

Chu Thanh ‘à’ một tiếng, sau đó lại dè dặt nói: “Trầm Trầm, anh không giận em nữa chứ?”

Trầm Trầm đang dùng móng gấu ấn nút điều khiển TV, Chu Thanh thấy thế lập tức biết điều qua giúp hấn chọn kênh, Trầm Trầm thấp giọng nói một câu cảm ơn, lại chuyển ánh mắt qua TV.

Chu Thanh vẫn là không cam lòng, hỏi: “Trầm Trầm, em đã suy nghĩ thật lâu, em biết đêm qua là lỗi của em, em sau này không bao giờ làm thế với anh nữa.”

Trầm Trầm nghiêng đầu nhìn cậu, sau đó mới nói: “Cậu hiểu là tốt rồi.”

Mây đen trên mặt Chu Thanh thoảng phai mờ, cậu cười một cái, chỉ vào hai vật nhỏ, nói: “Bọn họ thật đáng yêu, Trầm Trầm anh rất thích trẻ con sao?”

Trầm Trầm liếc nhìn Phì Phì đang nỗ lực bắt lấy cái đuôi mập mạp của hấn từ trong kẽ sofa.

Đoàn Đoàn thì vô cùng vui sướng vươn cánh tay béo và ngấn ôm lấy Chu Thanh: “Đại ca ca, mang Đoàn Đoàn đi chơi được không?”

Trầm Trầm nhìn Chu Thanh lần đầu đối mặt với trẻ con lên có chút ngỡ ngàng, chậm rãi nói: “Cậu đi mua gì đó về cho bọn trẻ ăn đi.”

Vừa nghe đến ăn, Phì Phì lập tức buông việc chà đạp đuôi Trầm Trầm ra, cũng noi theo Đoàn Đoàn đi kéo ống quần Chu Thanh: “Đại ca ca, em cũng muốn đi!”

Chu Thanh lập tức nghe lời mang hai chú gấu nhỏ ra ngoài, Trầm Trầm nhìn bóng lưng của cậu bỗng thở dài một hơi, sao hắn lúc ấy lại mang Chu Thanh về nhà chứ? Đây quả thực là một phiền toái trước nay chưa từng có.

Gấu và trúc trải qua cuộc sống vẫn cứ nhàn nhạt, Chu Thanh phát hiện gần đây Trầm Trầm không biết đã xảy ra chuyện gì, cứ một lát thì biến về hình gấu trúc, đối với Chu Thanh cũng khá xa cách.

Nét mặt Chu Thanh không biểu lộ gì, nhưng lòng rất phiền muộn.

Trầm Trầm biến thành gấu trúc, vậy làm sao cậu thân thiết với anh đây?!

Lẽ nào Trầm Trầm tránh né cậu hết sức nên mới làm thế?

28. Chương 28

Trầm Trầm đang ngồi ở sofa phòng khách xem TV, trong lòng ôm hai con gấu trúc nhỏ, đang bắt đầu dĩ vuốt lông cho bọn chúng, Chu Thanh cầm vá xào trong tay, khó chịu nhìn tình cảnh hòa thuận vui vẻ trước mắt, lại bị ánh mắt lạnh lùng của gấu trúc Trầm Trầm nhìn một cái, đành phải lui về bếp tiếp tục xào măng tươi.

Lúc ăn cơm tối, Đoàn Đoàn và Phì Phì ngồi ở trên ghế thêm chiều cao cho trẻ em, bên thì nhai măng bên thì xoi mồi.

“Đồ ăn hôm nay có vị chua.”

“Ừ ừ, còn có chút mặn.”

“Chua chua ngọt ngọt chính là ta ” Phì Phì giơ hai chiếc đũa lên múa may.

“Ngu ngốc, đó là sữa chua, chúng ta ăn cơm thôi.”

Trầm Trầm thẳng người bực mình cúi đầu bôi cơm, nghe thấy hai gấu béo đang xoi mồi cơm Chu Thanh hôm nay làm, nhin không được biện hộ vì cậu: “Ăn đi, không cần để thừa cơm nữa, tối lại phiền người ta làm bữa khuya cho mấy đứa.” Hắn nói lời nhàn nhạt bình thường, song vào trong lỗ tai Chu Thanh, lại có một phen ý vị sắc sảo.

Gần đây Trầm Trầm đối với cậu khá ôn hòa, mỗi ngày đi làm về thì xem TV, xem xong thì nhốt mình trong phòng ngủ, ném Đoàn Đoàn và Phì Phì cho Chu Thanh, tuy rằng Chu Thanh rất thích hai gấu béo này, thế nhưng thời gian dài quá, mỗi ngày mang theo hai vật nhỏ bướng bỉnh, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy

uể oải.

Chu Thanh cũng mở miệng nói leo: “Hôm nay làm cơm xác thực không ngon lắm.”

Phi Phi nghe thấy Chu Thanh nói vậy, cho rằng Chu Thanh đau lòng, lập tức nói: “Mới không phải đâu, mùi vị rất ngon!”

Đoàn Đoàn cũng gật đầu theo, còn nuốt ‘ực’ một ngụm lớn: “Siêu cấp ngon!”

Chu Thanh xấu hổ nhìn Trầm Trầm yên lặng: “Vừa rồi không cẩn thận lấy giấm thay cho xì dầu.”

Trầm Trầm đang chậm rãi nhai thịt: “Tôi thấy cũng được, mùi vị đích xác không tồi, có điều về sau nên cho ít muối một chút thì tốt hơn.”

Chu Thanh thoáng thở dài một hơi, chốc lát sau lại giương mắt nói: “Trầm Trầm anh thích ăn chua sao?”

Trầm Trầm thờ ơ ừ một tiếng: “Cũng được, gần đây cảm thấy khá tốt.”

Cơm tối vừa xong thì đến thời gian xem phim hoạt hình của Đoàn Đoàn và Phi Phi, bọn họ lau khô miệng rồi lập tức ‘vèo’ ra tắm thử trước TV, một người cầm điều khiển một người ấn nút TV, Trầm Trầm thì nhắm mắt nghỉ ngơi ở sô pha, Chu Thanh rửa dọn chén bát, đi ra cửa bếp thì thấy cảnh tượng ấy, cậu âm thầm cân nhắc, người ta một nhà ba con gấu trúc, còn cậu lại không cùng loài vắng vẻ u sầu, bây giờ xem ra, cậu lại sinh ra ảo giác cậu và Trầm Trầm là hai gấu trúc cha mẹ rồi.

Nếu như Đoàn Đoàn và Phi Phi là hai đứa con dễ thương, như vậy Trầm Trầm đại khái là ba, còn cậu, cây trúc mỗi ngày phụ trách làm việc nhà là mẹ? Không đúng! Nhất định là cậu mắc ở chỗ nào rồi, cậu sao có thể là mẹ? Nếu như dựa vào quan hệ trên giường mà nói, vậy phải là Chu Thanh làm ba.

Thế nhưng bình thường đều là nam nhân gánh vác nhiệm vụ kiếm cơm nuôi cả nhà, chẳng qua, Chu Thanh cũng là một nam nhân... Cậu tuy rằng kiếm tiền không nhiều bằng Trầm Trầm, thế nhưng cậu rất cố gắng tự cấp tự túc, hơn nữa hết việc cậu còn nhanh chạy về nhà giặt rũ, làm cơm, săn sóc gấu trúc chủ nhân yêu quý của cậu ơ, đây không phải là người chồng hoạt bát được nói trên mạng sao?

Chu Thanh còn đang chìm đắm trong tưởng tượng, Trầm Trầm đã ngủ ‘khò khò’, Chu Thanh dẫn hai gấu trúc nhỏ chỉnh nhỏ âm thanh đi, còn cậu thì nhẹ tay nhẹ chân đắp cho Trầm Trầm một chiếc áo khoác khí lạnh trong phòng vẫn có, nếu lúc ngủ không cẩn thận bị cảm lạnh thì không tốt rồi.

Quần áo vừa chạm đến mặt Trầm Trầm thì đã bị gạt ra: “Nóng.”

Chu Thanh cho rằng đã đánh thức hấn, cậu nín thở trầm ngâm đứng tại chỗ hồi lâu, nhưng Trầm Trầm chỉ trở mình rồi thôi, hai con mắt vẫn nhắm sít sao, ngoại trừ cái lỗ tai hình nửa vầng trăng thỉnh thoảng

động động thì không còn động tác khác.

Còn ngủ à?

Chu Thanh khoác áo lên trên cái bụng tròn tròn lông trắng của Trầm Trầm, cái bụng gấu trúc mềm mại khiến cậu nhộn nhạo một hồi, trong ánh mắt kỳ quái nghi hoặc của hai gấu nhỏ, Chu Thanh đành phải nhỏ giọng biện bạch: “Bụng A Trầm ca ca khó chịu, anh xoa giúp anh ấy.”

Cô bé Đoàn Đoàn mắt tròn xoe nhìn: “Vừa rồi A Trầm ca ca ăn nhiều như vậy, bụng khẳng định sẽ khó chịu.”

Phì Phì cũng nghiêm túc gật đầu: “Ăn no khó chịu lắm, Chu Thanh ca ca, anh xoa xoa giúp ca ca nhé.”

Chu Thanh không biết nên khóc hay nên cười nhìn hai gấu béo, cậu đưa ngón tay ra trước miệng làm bộ ‘suyt’: “Nhẹ giọng chút nào, A Trầm ca ca đang ngủ, chúng ta sang phòng bên xem TV đi.”

Đoàn Đoàn và Phì Phì hoan hô một tiếng, lập tức vui vẻ giẫm lên đệm lót chạy tới phòng ngủ của Chu Thanh.

Gian phòng của Chu Thanh đã bị sửa thành chỗ chơi cho trẻ con trong thời gian hai tháng hai gấu béo ở đây, cuộc sống giản đơn của Chu Thanh giờ chỉ cần một chiếc giường là có thể xong hết, Trầm Trầm vốn muốn đem một gian phòng khác sửa thành gian cho Đoàn Đoàn và Phì Phì, nhưng Chu Thanh nói phòng cậu còn khá trống, có thể để một chiếc giường tầng cho hai đứa, hơn nữa Đoàn Đoàn và Phì Phì cả ngày đều hầu như ở dạng gấu trúc, lúc là gấu trúc nhỏ hơn lúc là hình người nhiều lắm, đặt giường trẻ con loại nhỏ ở đây vừa may.

Phì Phì và Đoàn Đoàn ngồi ở sô pha đã được bơm phòng, sau khi bật TV, bọn họ vô cùng vui vẻ bắt đầu xem hoạt hình, Chu Thanh thu xếp ổn thỏa bọn chúng, sau đó mở cửa ra rồi đóng lại, ngọn đèn bàn đang phát ra ánh sáng yếu ớt, khuôn mặt gấu trúc của Trầm Trầm nửa bị phủ trong ngọn đèn, còn Chu Thanh thì cầm cuốn sách đi tới bên cạnh hắt, nương theo ánh đèn bàn yên lặng lật sách.

Thời gian an tĩnh chẳng được mấy thì tiếng di động Trầm Trầm bỗng kịch liệt rung lên. Trong thoáng chốc Trầm Trầm bị giật mình tỉnh giấc, hắt mớ màng sờ di động nhiều lần, song với móng vuốt gấu trúc, hắt không thể nào mở được khóa bàn phím, Chu Thanh thấy thế lập tức cầm lấy di động, mở khóa bàn phím ra, đưa tới trong tay Trầm Trầm.

Trầm Trầm vô thức nói tiếng cảm ơn sau đó nhìn màn hình di động.

Chỉ là đồng hồ báo thức mà thôi, Trầm Trầm có chút buồn chán mình vì sao lại đặt báo thức vào cái thời điểm bảy giờ ba mươi này chứ, mắt hắt híp híp, cuối cùng quyết định tắt máy đi ngủ, nhưng Chu Thanh lại nhin không được nói: “Trầm Trầm, gần đây anh tựa hồ rất mệt mỏi.

Trầm Trầm ngáp một cái to đùng vô thức liếc Chu Thanh, sau đó gật đầu: “Ừ, có chút.”

Chu Thanh cau mày nói: “Không nên ngủ trong phòng khách, trước tiên đi tắm rồi về phòng ngủ tiếp đi.”

Trầm Trầm còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nghe thấy Chu Thanh nói vậy, đầu óc trở nên hỗn loạn, thân thể gấu trúc tròn tròn mập mập từng bước đi tới phòng tắm, Chu Thanh nhìn bóng lưng hắn, bỗng thấy mình thật đúng là một nhân viên chăm nuôi gấu trúc đạt chuẩn.

29. Chương 29

Lúc nước từ vòi hoa sen chảy xuống làm ướt nhẹp bộ lông trên người Trầm Trầm, bấy giờ hắn mới mở mắt ra, phát hiện mình lại giữ thân thể gấu trúc để đi tắm, lông cả người bị nước làm dính bết lại, Trầm Trầm niêm chú ngữ, sau khi biến lại hình người, thoải mái tắm rửa, sau đó lại vừa lau tóc vừa đi vào phòng ngủ của hắn.

Chu Thanh nhìn hắn mở rồi ‘phịch’ một tiếng đóng cửa lại, bỗng cảm thấy mình có hơi quạnh quẽ.

Thời gian tiếp xúc mỗi ngày giữa cậu và Trầm Trầm cũng chỉ có thế, sáng sớm mọi người đều đi làm, trưa thì Trầm Trầm bình thường không về nhà ăn, lúc tối hai con gấu nhỏ lần qua lần lại chơi đùa, Trầm Trầm thì tắm rồi đi ngủ, hắn ngay cả một câu nói dư ra cũng không muốn nói với Chu Thanh, Chu Thanh yên lặng dựa vào sofa, chờ dần nhìn chăm chăm vào chữ viết dày đặc trên sách.

Cậu vẫn tin rằng mình sẽ kiên cố chống đỡ, mỗi ngày sẽ yên lặng bên Trầm Trầm, rồi sẽ có một ngày hắn sẽ bị cảm động bởi cậu, nhưng nhìn thái độ của Trầm Trầm, cậu có thể thấy rõ rằng, đôi phương không bị mình đã động gì.

Có thể là do cái đêm thượng hân đã quá nóng vội chăng? Khóe miệng Chu Thanh hơi nhếch tạo nên một nụ cười chua xót, cậu cũng không phải Liễu Hạ Huệ, người trong lòng ở chung một nhà với cậu, cậu sao có thể thờ ơ chứ.

Tâm tình Trầm Trầm cũng không tốt lắm, hắn luôn luôn chăm sóc Chu Thanh như một người con, vậy mà cây trúc tưởng chừng như vô hại ấy lại làm loại chuyện ấy với hắn, điều này thật sự đã vượt quá khả năng tự hỏi của một con gấu trúc, hắn cảm thấy giận dữ quá nhưng lại không nhịn được phải trách bản thân, ai cũng nói con hư là tại cha, cây trúc cả gan làm loạn đến mức này, khẳng định cũng có phần lỗi do hắn, thế là hắn nghe theo kiến nghị của thạch yêu, mang Phì Phì và Đoàn Đoàn về nhà, để hai gấu nhỏ gây sự làm khổ Chu Thanh, như vậy, Chu Thanh sẽ không có thời giờ nghĩ đến những việc ý *** mình nữa, đương nhiên còn một lý do nữa, đó là hắn luôn duy trì nguyên hình, duy trì hình thức gấu trúc, phòng ngừa ham muốn của Chu Thanh.

Phương pháp này tựa hồ khá hiệu quả, ...ít nhất... trong thời gian ngắn, Chu Thanh đều nho nhã lễ độ dịu dàng với mình, cũng không còn động tay chân nữa.

Trầm Trầm nhìn chăm chăm vào tài liệu trên bàn, trợ lý một bên đáng báo cáo với hần, hần thầm nghĩ tới Chu Thanh, tai như lọt vào sương mù, thẳng đến khi trợ lý bỗng nhiên nói: “Chủ nhiệm, ngài và Phương đặc trợ thực sự bắt đầu quen nhau rồi sao?”

Trầm Trầm hơi sững sốt, sau đó mới nhớ tới có chuyện như thế, hần im lặng trong chốc lát, nói: “Ừ.”

Mắt trợ lý chớp chớp: “Không thể nào, tôi còn tưởng là nói giỡn chứ, nếu thật là như vậy, vậy phải chúc mừng chủ nhiệm Trầm rồi.”

Trầm Trầm cười cười: “Cảm ơn.”

Trợ lý nhin không được nói: “Chủ nhiệm phải cười nhiều lên, luôn phụng phịu xấu lắm.”

Trợ lý đi rồi, Trầm Trầm bắt đầu nghiêm túc tự hỏi quan hệ giữa hần, Phương đặc trợ và Chu Thanh, hần chưa bao giờ nghĩ tới ở thế gian kiếm một người bạn gái cả, loại chuyện thành gia lập nghiệp này tựa hồ rất mơ hồ với hần, nhưng lúc cùng với Phương đặc trợ tựa hồ cũng không chán ghét lắm, ... ít nhất... Phương đặc trợ sẽ không có tính công kích gì, hơn nữa tay chân cũng khá sạch sẽ, làm chút điểm tâm cũng khá ngon...

Không được, Trầm Trầm đau đầu, xoa xoa mi tâm.

Hần sao có thể lấy một con người làm vợ chứ? Sau này kết hôn lỡ sinh ra một con quái vật mặt người thân gấu thì làm sao đây? Không đúng, Bạch nương tử và Hứa Tiên có sinh ra một đứa con đầu người thân rắn đâu. Trầm Trầm hần dù sao cũng là một thần tiên, chắc là sẽ không gặp phải loại tình huống này đâu.

Nhưng hần thấy hần và Phương đặc trợ ở với nhau là chuyện không thể thực hiện được.

Thứ nhất, cảm giác thích của hần với Phương đặc trợ chẳng có bao nhiêu, thứ hai, hần sao có thể bởi vì chuyện của hần và Chu Thanh mà liên lụy tới cô gái vô tội nhà người ta chứ? Trầm Trầm âm thầm quyết định, xong đâu đó nhẹ nhõm cả người.

Thế nhưng, số phận luôn thích chọc con người ta, có đôi khi ngay cả một con gấu trúc cũng không buông tha.

Lúc Trầm Trầm tan tâm, đang đi thang máy xuống, bỗng bị người tóm lấy góc áo, hần kinh dị quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt Phương đặc trợ khóc như hoa lê rơi trong mưa.

“Trầm... Chủ nhiệm... ..”

Trầm Trầm lại càng hoảng sợ, lập tức hỏi: “Làm sao vậy?”

Lúc ấy, nước mắt tựa như trân châu đứt lìa, cô liên tiếp nức nở, Trầm Trầm nghe mà sốt ruột, có điều hấn nhìn đến dấu vết rách tươm trên mặt và quần áo lộn xộn trên người Phương đặc trợ, lập tức đã hiểu rõ.

“Trầm chủ nhiệm... em... em có thể tới nhà anh không?”

Trầm Trầm không có cách nào nói không, chỉ là im lặng gật đầu.

Ở trên đường về nhà Trầm Trầm, Phương đặc trợ đứt quãng kể cho Trầm Trầm chuyện bản thân bị Phùng đầu trọc quấy rối đồng thời giảng co đã gần hai tuần.

“Ngay từ đầu lão chỉ là sờ tay thôi, em nghĩ nếu muốn làm việc, phải nhẫn nhịn chịu đựng cho qua, nhưng thời gian dài qua đi lão càng ngày càng quá đáng, em đã nói với hấn nhiều lần, em không phải người như thế, nhưng hấn cứ vẫn muốn làm thế...”

“ ... ”

“Trưa ngày hôm nay... lão để em tới khách sạn Hoa Viên(1) ký một phần hiệp ước, ép em kính rượu cho lãnh đạo công ty đối phương, em nói em không biết uống rượu, lão lại rót rượu cho em...”

(1) là 1 khách sạn rất lớn, có rất nhiều chi nhánh ở các thành phố khác nhau của Trung Quốc

“ ... ” Thái độ làm người của Phùng đầu trọc này không chỉ keo kiệt, lại còn làm ra loại chuyện quá phận như thế, lão không phải rất yêu bà xã sao? Nếu như Trầm Trầm nhớ không lầm, Phùng đầu trọc tháng trước còn đi hưởng tuần trăng mật với bà xã cơ mà, tuy rằng Trầm Trầm ghét Phùng đầu trọc, nhưng hấn vẫn nhẹ nhàng đưa ra nghi vấn với Phương đặc trợ.

Phương đặc trợ rơi lệ, nói: “Chuyện em nói đều là sự thực, lão ở nhà đúng là sợ bà xã, vào công ty lại không phải thế, lão ngày hôm nay... trong phòng làm việc thừa dịp uống rượu muốn... xâm phạm em... em dùng đèn bàn đập mạnh lên đầu lão rồi chạy, chủ nhiệm Trầm, em sợ lắm, anh cũng biết đó, bây giờ công việc không dễ tìm, nếu không phải vì phần công việc này, em đã sớm báo cảnh sát rồi.”

Trầm Trầm rất hiểu chuyện cạnh tranh giữa người với người, hấn nhẹ giọng an ủi Phương đặc trợ vài câu, thấy quần áo Phương đặc trợ bị xé rách cũng rất khó chịu, Phương đặc trợ nói một đồng như thế, Trầm Trầm cơ bản cũng đã tin, rất nhiều nam nhân đều thế, ở nhà sợ vợ, ra ngoài học đòi người ta, hơn nữa Phùng đầu trọc tốt xấu cũng là tổng tài của một công ty cao cấp, cho rằng mình có tiền trong tay, thì sẽ có một đám người sẽ tự nộp mình.

Lúc Trầm Trầm và Phương đặc trợ vào nhà, phát hiện không có ai, Chu Thanh và hai vật nhỏ cũng không có nhà, trên bàn chặn một tờ giấy nhắn, nói là mang theo hai gấu nhỏ đi công viên chơi, Trầm Trầm thâm thoải mái lần trước mang Phương đặc trợ về nhà tâm sự khiến Chu Thanh bỗng nhiên nổi điên tập kích hấn, Phương đặc trợ tựa hồ có thể kích thích đến Chu Thanh, để bọn họ ít chạm mặt thì hơn.

30. Chương 30

Lúc Phương đặc trở vào nhà thì lúng túng đứng ở một chỗ: “Chủ nhiệm Trầm, em có phải quá... quá trở trên không? Chút việc nhỏ ấy còn muốn chạy tới tìm an ủi gì đó...”

Trầm Trầm rót cho cô một cốc nước, lần đầu dùng giọng nói dịu nhẹ: “Không có gì, anh nghĩ chỉ cần là phụ nữ thì gặp phải loại chuyện này cũng không coi là chuyện nhỏ.”

Phương đặc trở cảm kích cười cười, dù cái nét cười này ở trong mắt Trầm Trầm sứt sứt mũi dãi so với khóc còn kỳ hơn: “Chủ nhiệm Trầm, kỳ thực trước đó em đã có chút chuẩn bị, dù sao xã hội này rất tàn khốc, em cũng đã là người trưởng thành rồi, nhưng thực sự gặp phải thì em vẫn cảm thấy rất chán ghét, rất buồn nôn, nhưng em rất cần phần công việc này, lúc em ba tuổi, ba em đã bị người ta đâm chết, đối phương gây chuyện chạy trốn mất, một tay mẹ nuôi em khôn lớn, em... không tiền đồ gì, làm việc vụng về, thật vất vả mới có được công việc này, tưởng rằng có thể giảm bớt gánh nặng cho mẹ, ai ngờ, ai ngờ...”

Thấy cô nói không nổi nữa, Trầm Trầm trầm lặng nói: “Được rồi, trước đừng nói những chuyện này, em đi tắm trước đã, vứt hết mọi thứ khó chịu đi.”

Sắc mặt Phương đặc trở ửng đỏ, nói: “Này, em sao có thể không biết xấu hổ chứ?”

Trầm Trầm vỗ vỗ vai cô: “Không sao không sao, giữa bạn bè phải giúp đỡ nhau, khăn mặt và quần áo mới đều ở trong ngăn kéo của tủ nhà vệ sinh, đều là đồ dùng dự bị mới mua, chỉ cần em không ghét nó kiểu nam là được rồi.”

Lúc Phương đặc trở nghe thấy hai chữ bạn bè, phát giác giữa cô và Trầm Trầm không có khả năng tiến triển nữa rồi, cô đơn giản là cười thoải mái: “Cảm ơn chủ nhiệm Trầm, em cuối cùng vẫn làm phiền anh, ngại quá.”

Trầm Trầm khoát tay: “Không sao đâu, không cần nói cảm ơn mãi thế.”

Phương đặc trở vào phòng tắm, Trầm Trầm bèn bật TV, hần vừa xem, vừa nhiều lần nhìn chăm chăm vào đồng hồ điện tử to dùng trên tường làm cái gì?! TrúC thối kia sao còn chưa về, sắp sáu giờ rồi, lẽ nào Chu Thanh dự định tạo phản để hần chết đói sao?

Trầm Trầm có hơi khó chịu, tuy rằng trước kia hần thỉnh thoảng đối một hai lần cũng không sao cả, song đã trôi qua thời gian dài như vậy, mang theo hai gấu nhỏ đi ra ngoài điên lâu như vậy, lỡ bị đạo sĩ thấy thì làm sao đây?

Đoàn Đoàn và Phì Phì chỉ là hai gấu trúc tinh mà thôi, căn bản không có năng lực phòng ngự, đáng về ngậy ngốc ngơ ngác của Chu Thanh thì miễn, không cần phải nói, thành phố W này tuy rằng không lớn, song có khá nhiều đạo sĩ ẩn thân.

Ngay lúc Trầm Trầm không yên, cửa bảo vệ truyền tới tiếng chìa khóa vặn mở, trong lòng Trầm Trầm vui vẻ, đã nghe thấy tiếng nói non nớt của Đoàn Đoàn và Phì Phì: “A Trầm ca ca, chúng em phì tới rồi nè ”

“Phì Phì ngu ngốc, là trở về rồi, không phải phì tới! A Trầm ca ca, anh coi, Chu Thanh ca ca mua quần áo mới cho bọn em.”

Mắt Trầm Trầm vừa ngước lên, đã thấy hai vật nhỏ kia bẹp bẹp chạy tới, Đoàn Đoàn mặc một chiếc váy công chúa màu hồng nhạt, tóc ngắn buông trên bờ vai, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn mang theo nét cười hưng phấn: “A Trầm ca ca, anh xem váy này nè, đẹp không?”

Phì Phì cũng không cam lòng tỏ yếu kém, nhanh chóng đi tới bên cạnh Đoàn Đoàn: “Tránh qua bên, váy mới xấu á, A Trầm ca ca, coi bộ quần áo Mario của em!”

Phì Phì mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ dưa hấu với một chiếc quần soóc có dây đeo, lộ ra hai cái chân nhỏ trắng trắng mập mập, trên đầu còn đội một chiếc mũ quả dưa viết chữ M, vừa hoạt bát vừa đáng yêu.

Trầm Trầm âm thầm tán thưởng gu thẩm mỹ của trúc yêu, Chu Thanh cũng đã đóng cửa lại, mang theo bao lớn bao nhỏ đi vào.

“Xin lỗi Trầm Trầm, em về trễ, anh đói bụng không?”

Trầm Trầm nhìn hần một thân nhẹ nhàng khoan khoái: “Đi cắt tóc à?”

Chu Thanh ừ một tiếng sau đó nhấc túi trong tay tới: “Trầm Trầm, đây là quần áo lúc dạo cửa hàng mua cho anh đấy, lát anh mặc thử coi.” Tâm tư Chu Thanh kỳ thực rất đơn giản, tự mình chọn đồ cho người mình yêu, sau đó lại tự cỏi đích thật là chuyện vui nhất đời người.

Trầm Trầm lơ đãng nhíu mày: “Quần áo của tôi nhiều lắm, không cần lãng phí tiền quá.”

Chu Thanh cười cười: “Tháng này đã phát tiền lương rồi, dù sao em bình thường cũng không dùng mấy.”

Trầm Trầm nhìn nhãn hiệu xa xỉ trên quần áo, nhin không được hỏi: “Một tháng tiền lương của cậu bao nhiêu? Tôi nhớ tiền lương của nhân viên chuyển phát nhanh đâu có nhiều như vậy đâu?”

Chu Thanh nói: “Tôi đã sớm không làm nhân viên chuyển phát nhanh nữa rồi, tháng trước đã được thăng chức.”

Trầm Trầm hơi sững sốt, hần tựa hồ càng ngày càng mơ hồ đối với cây trúc hần nuôi, ngay cả cậu lúc nào thăng chức cũng không biết, hần nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Thăng chức là chuyện tốt, lúc trước sao cậu không nói với tôi?”

Chu Thanh cười khỏ nói: “Tháng trước em đã từng nói rồi.”

Trầm Trầm thẳm ngưng trệ: “Xin lỗi.”

Chu Thanh giả vờ không để ý: “Không sao cả, nếu như là chuyện bản thân phốt lờ cũng không thể trách anh không để ý được.”

Trầm Trầm còn muốn nói gì đó, cửa phòng tắm bỗng nhiên ‘soạt’ một cái mở ra.

“Chủ nhiệm Trầm quần áo có hơi lớn, có điều mặc khá là thoải mái ”

Chu Thanh tái mặt nói: “Cô Phương?”

Sắc mặt Trầm Trầm đã sớm tối sầm, Phương đặc trợ không nên đi ra lúc này, hấn còn chưa kịp giải thích ngọn nguồn gốc rễ với Chu Thanh, còn bị dừng ở vấn đề quần áo, nói tới mờ ám như thế là sao?!

Mái tóc đen dài của Phương đặc trợ còn đang nhỏ giọt, cô dùng khăn mặt xoa đầu, nói với phòng khách: “Chủ nhiệm Trầm, tóc em còn chưa khô, làm ướt sàn nhà không sao chứ? Chờ lát nữa em lau nó cho.”

Sắc mặt Chu Thanh càng khó coi: “Trầm Trầm, thì ra em đã làm phiền anh.”

Trầm Trầm đang định giải thích, Phương đặc trợ đã giẫm chân đi ra, cô nhìn thấy Chu Thanh thì ngẩn ra, lập tức nói với Trầm Trầm: “Thì ra em họ của chủ nhiệm Trầm cũng đã tới rồi.”

Sắc mặt Chu Thanh không tốt, gật đầu: “Cô Phương, xin chào.”

Trầm Trầm nhìn về mặt Chu Thanh bình ổn, trong lòng thẳm kêu không tốt, nếu Chu Thanh phản ứng gay gắt thì toi rồi, sao lúc nào cũng là như thế, giờ phải làm sao đây?! Có đôi khi im lặng so với bạo phát hung tàn còn dọa người hơn.

Phương đặc trợ nhận thấy vẻ mặt buồn rầu của Chu Thanh, lúc này mới ý thức được, nói: “Chủ nhiệm Trầm, em về trước đây, không làm phiền các anh nữa.”

Trầm Trầm nghĩ mình tựa như con thuyền nhỏ bấp bênh giữa biển rộng, Chu Thanh ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Nói chi vậy, tôi mới là bóng đèn, anh họ, cô Phương, hai người từ từ trò chuyện, em mang bọn nhỏ đi ra ngoài chơi chút.”

Ba chữ ‘từ từ nói’ cực kỳ chậm rãi, từng chữ từng chữ đâm vào lòng Trầm Trầm, nhìn Đoàn Đoàn và Phi Phi bị sắc mặt Chu Thanh dọa, thở cũng không dám thở mạnh.

31. Chương 31

Chu Thanh nói xong nhìn chăm chú Trầm Trầm một lúc rồi mới xoay người mang theo Đoàn Đoàn và Phì Phì đi nhanh như sao rơi ra ngoài, Trầm Trầm bị kinh sợ bởi ánh mắt lạnh lùng của Chu Thanh, hoàn toàn chưa phản ứng lại được, đã nghe thấy cửa bảo vệ đóng ‘sầm’ một tiếng, Phương đặc trợ cũng sợ đến mức rụt vai lại: “Chủ nhiệm Trầm, có phải em đã chọc giận em họ của anh không?”

Trầm Trầm lắc đầu, hần đang nhớ lại ánh mắt của Chu Thanh vừa nhìn hần, ánh mắt ấy mang theo nhiều ưu tư lắm, có thất vọng, có thống khổ, có lạnh lùng, có phẫn nộ — hần lại nhớ tới hình dáng Chu Thanh lúc vừa hóa thành hình người, khí chất nhẹ nhàng, ánh mắt trong suốt, cả người tuy rằng mộc mạc thể nhưng không có chút góc nào, hần rất nhớ nhưng đáng về ấy.

Chu Thanh nhất định đã hoàn toàn thất vọng về hần.

Phương đặc biệt trợ chỉ ngồi một lát ở trong phòng khách, bỗng nhiên nói rằng: “Chủ nhiệm Trầm, em, em nên về rồi.”

Trạng thái của Phương đặc trợ đã khác hơn, cô không còn sự sợ hãi và uể oải lúc trước, giờ đây cô lộ ra nét cười xinh đẹp sạch sẽ: “Chủ nhiệm Trầm, anh có phải sống cùng với em họ anh không?”

Trầm Trầm chột dạ.

“Phương đặc trợ, lời nói cần có căn cứ.”

Phương đặc trợ nhìn Trầm Trầm, nói: “Chủ nhiệm Trầm, anh có biết văn thích anh không?”

Trầm Trầm im lặng nhìn cô.

Phương đặc trợ tiếp tục nói: “Chủ nhiệm Trầm, con người một khi đã yêu ai, thì lúc nào cũng sẽ để ý tới người ta, từ lúc em vào công ty đã thăm mền anh rồi, từng cử chỉ hành động của anh em đều ghi nhớ trong lòng.

Mỗi ngày anh đều đứng giờ tới phòng làm việc, từ trước tới giờ chưa bao giờ ăn ở ngoài cả, anh thoạt nhìn thì khó gần song rất nhẹ dạ, mỗi lần em nghĩ tới chuyện có thể được làm bạn gái của anh nhất định là chuyện vui vẻ cỡ nào, cho nên lúc đó em đã cố lấy dũng khí chủ động theo đuổi anh, lúc anh không từ chối, anh có biết lòng em vui sướng ra sao không, thể nhưng lúc ở cùng anh, thời gian càng dài càng dễ khiến em phát hiện ra anh chưa từng để ý tới em.”

Trầm Trầm thầm nghĩ đây đều là lỗi của mình khi trước, nếu như mình từ chối thẳng tâm ý của đối phương, Phương đặc trợ cũng sẽ không hiểu lầm nhiều như vậy.

“Thế nhưng mỗi lần đến nhà anh đều sẽ phát hiện em họ anh không chào đón em chút nào, tuy rằng thái độ cậu ấy đối với em không tồi, nhưng ánh mắt của cậu ấy lại rất nguy hiểm, dần dà lâu dài khiến em cảm thấy giữa các anh nhất định không đơn giản.”

Trầm Trầm chớp chớp mắt, thì ra thừa lúc hắn không để ý, cây trúc đã len lén làm nhiều chuyện như vậy, còn dùng ánh mắt sai khiến người ta.

“Có đôi khi thấy các anh cùng một chỗ, em luôn cảm thấy mình không thể xen vào được, nhưng em vẫn nghĩ đó chỉ là ảo giác, cái lời vừa nãy mới nói ấy, lúc ở trong phòng tắm em đã nghe thấy giọng em họ anh rồi, thế mà lúc ra em còn cố ý nói năng mờ ám, em biết rõ anh chỉ coi em là bạn, vậy mà vẫn không nhận được đi khiêu khích sự quan tâm giữa hai người mịch... Em... không có ý gì khác cả, em chỉ cảm thấy không cam lòng mà thôi...” Phương đặc trợ càng nói, giọng cũng càng nhỏ đi, Trầm Trầm nghe mà lông mày xoắn tít lại.

“Xin lỗi.”

Phương đặc trợ nghe thấy hai chữ này xong lập tức ngẩng đầu lên, cô nhìn hai mắt đen nhánh của Trầm Trầm, trong chốc lát cũng không nói nên lời nào.

Không có khả năng rồi.

Hai chữ xin lỗi đã hoàn toàn biểu đạt lập trường của Trầm Trầm, hắn không có ý gì với cô cả.

Phương đặc trợ cười thảm thương: “Lời xin lỗi phải là do em nói mới đúng, xin lỗi vì đã mang đến cho anh nhiều phiền phức đến thế, chủ nhiệm Trầm, em về trước đây, người cũng muốn sớm một chút nghỉ ngơi.”
Tha bả y phục bảo ở trong tay: “Chủ nhiệm Trầm, cảm ơn bộ quần áo của anh, lần sau em sẽ mua một bộ mới cho anh.”

Trầm Trầm cũng không giữ cô lại, chỉ phẩy tay nói không cần, sau đó đưa cô ra cửa, rồi lại quay về phòng khách.

Chu Thanh còn chưa trở về.

Trầm Trầm có phần buồn cười khi cây trúc hắn nuôi lớn lại bướng đến thế, cứ ngang ngạnh nói đi là đi. Trầm Trầm cũng lười ra ngoài tìm cậu, hắn ngồi ngủ gật ở sô pha, lúc tỉnh lại thì phát hiện đã là mười giờ rưỡi rồi, xoay đầu nhìn căn phòng biết Chu Thanh quả nhiên chưa về, lòng hắn không khỏi trầm xuống.

Lần này cây trúc quả là muốn làm phản rồi, Trầm Trầm một bên bới mái tóc lộn xộn vừa ngủ dậy, một bên cầm di động lên tìm số điện thoại, lúc tìm thấy số Chu Thanh thì lập tức ấn gọi, hồi chuông thật dài qua đi rất cục có thể nghe thấy tiếng Chu Thanh: “A lô, Trầm Trầm?”

Giọng nói xa lạ như vậy khiến Trầm Trầm có phần tức giận, Trầm Trầm kìm nén lửa giận, nhẹ nói bằng

giọng buồn ngủ: “Cậu sao còn chưa về? Cẩu kính cũng phải có hạn độ chứ.”

Chu Thanh đều bên kia ngừng trong chốc lát, sau đó bất đắc dĩ nói: “Trầm Trầm, em không phải cẩu kính, em sao có thể phát giận đối với anh.”

Trầm Trầm không nhịn được phản bác lại: “Vậy sao giờ này cậu còn chưa về, nửa đêm rồi còn mang theo Đoàn Đoàn và Pì Pì là muốn gì hở?”

Chu Thanh trầm giọng nói rằng: “Trầm Trầm, anh vĩnh viễn cũng sẽ không rõ vì sao em lại tức giận, vì sao lại không vui, Trầm Trầm, em vừa rồi đã nghĩ rất nhiều, lúc này em mệt mỏi lắm, anh không thích em dây dưa với anh nhất định là có nguyên nhân của anh rồi, chờ lát nữa em sẽ mang bọn nó về ngay.”

Nói xong thì vội vã cúp điện thoại, Trầm Trầm bị cúp điện trước cau mày lại, may là theo như lời Chu Thanh nói thì cũng không đợi lâu lắm, không quá mười phút Trầm Trầm đã nghe thấy tiếng mở cửa, Chu Thanh đứng ở cửa, mang Đoàn Đoàn và Pì Pì vào phòng, hai nhóc đã chơi mệt rồi, vừa xoa mắt vừa nói ngủ ngon với Trầm Trầm, quần áo chưa cởi đã nhảy lên giường.

Trầm Trầm thấy Chu Thanh, ngực thoáng thả lỏng, hân hạnh lòng mừng Chu Thanh, giọng nói cũng có hơi hướng khởi binh vấn tội: “Cả đêm chạy đi đâu thế? Cậu không biết có người chờ trong nhà à?”

Chu Thanh bình tĩnh nói: “Mang bọn nó tới siêu thị gần đây chơi.”

“Siêu thị khuya như thế còn mở cửa sao?”

“... Lúc siêu thị đóng cửa, ta bèn dẫn bọn nó đi KFC.”

Trầm Trầm cũng không hài lòng với câu trả lời nghiêm chỉnh của cậu, hân hạnh đầu nhìn đối phương: “Chuyện Phương đặc trợ vừa rồi là hiểu lầm, tôi và cô ấy không có quan hệ gì cả.” Hân hạnh không biết vì sao mình phải cường điệu chuyện hân hạnh không có quan hệ gì với Phương đặc trợ, Chu Thanh nghe thấy lời hân hạnh nói, nét cũng không có gì thay đổi, chỉ lên tiếng hỏi: “Trầm Trầm anh thích cô ấy không?”

Trầm Trầm lại cau mày: “Tôi đã nói là không có quan hệ gì mà.”

“Trầm Trầm, vậy anh thích em không?”

Trầm Trầm hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cây trúc của hân hạnh sao lại trở nên như này, đây là kiểu thức sến Quỳnh Dao sao? Trầm Trầm rung mình, nhưng Chu Thanh lại cười cười vẻ đã rõ: “Chuyện tình cảm quả là không thể cưỡng cầu, em đi ngủ trước, anh cũng nghỉ sớm đi.”

Trầm Trầm lòng dạ cồn cào bởi lời thông suốt khó hiểu của cậu, thế nhưng thấy vẻ mặt Chu Thanh uể oải cũng không muốn nói nhiều lời, chỉ gật đầu: “Cậu nghĩ thông là tốt rồi, ngủ ngon.”

Trầm Trầm lật qua lật lại trên giường cả đêm, ngày hôm sau đi làm thì thấy một nhân viên cứ lén la lén lúc thần thần bí bí, lúc hẩn đi tới coi thì lại ngậm chặt miệng lại. Do sự hiếu kỳ, Trầm Trầm nhin không được hỏi trợ lý của mình chuyện gì đã xảy ra, trợ lý nói với vẻ lấp liếm: “Chủ nhiệm Trầm anh không biết à, sáng hôm nay nghe nói Phùng tổng ở nhà bị cảnh sát mang đi rồi, nói là Phương đặc trợ báo cảnh sát, nói Phùng tổng cường gian chưa thành với cô ấy. Không ngờ Phùng đầu trọc lại làm ra loại chuyện ấy, lão có tiền như vậy, tùy tiện đi bar tìm gái là được rồi, sao cứ khăng khăng để ý tới nữ nhân viên trong công ty vậy, chuyện xảy ra thật khó coi.

“...” Trầm Trầm bỗng nhiên hiểu được vì sao các đồng nghiệp lại nhìn lại có ánh mắt đồng tình và xem kích vui — phỏng chừng đều đã coi Phương đặc trợ thành bạn gái của hẩn rồi.

Trợ lý cũng an ủi hẩn: “Kỳ thực cũng không có chuyện gì cả, bản thân Phương đặc trợ cũng không tổn thất nhiều, chỉ là các cổ đông trong công ty bắt đầu hạp, bàn luận xem nên giải quyết chuyện này ra sao, xảy ra vụ tai tiếng lớn nhường này, công ty cũng rất mất mặt.”

Trầm Trầm gật đầu: “Xảy ra loại chuyện này, công ty cũng không muốn thấy.”

Trợ lý dè dặt hỏi: “Chủ nhiệm Trầm, anh tính thế nào, Phương đặc trợ dù sao cũng là bạn gái của anh.”

Trầm Trầm xoa mi tâm: “Tôi và Phương đặc biệt trợ chỉ là quan hệ bạn bè.”

Trợ lý hơi sững sốt, lập tức nhỏ giọng nói thầm, nói rõ ràng hôm qua Trầm Trầm rõ còn thừa nhận quan hệ với Phương đặc trợ, sao hôm nay đã thay đổi rồi, Trầm Trầm cũng không để ý nhiều, chỉ dặn cô làm việc chăm chỉ, không nên quan tâm nhiều tới việc của người khác.

Lúc tan tầm, Trầm Trầm lết một thân uể oải về nhà, nhưng từ xa xa đã thấy nam nhân đứng ở cửa, lúc thấy rõ tướng mạo người nọ, vẻ mặt Trầm Trầm trở nên kém đi, Trầm Trầm lướt qua người hẩn giả vờ như không thấy, lúc đi tới cửa cầm chìa khóa vào, nam nhân lại đưa tay bắt lấy cánh tay hẩn: “Sư đệ, sao sư huynh tới cũng không mời ta vào nhà uống một chén trà?”

Trầm Trầm diện vô biểu tình cúi đầu mở khóa: “Mộ Tử Dương, phiền người buông tay ra.”

Trên mặt Mộ Tử Dương thoáng có một vẻ thương tổn không dễ phát hiện, hẩn khẽ cười nói: “Tiểu sư đệ lúc nào thì bắt đầu gọi thẳng tục danh của sư huynh rồi?”

Trầm Trầm rút cục nhin không được quay đầu nhìn nam nhân mỹ lệ này, không thể lý giải nổi, nói: “Mộ Tử Dương, người làm thế là có ý gì?”

Con mắt Mộ Tử Dương hơi sáng lên: “Sư đệ, chúng ta nhiều năm không gặp, ta chỉ là đến xem sư đệ người sống có tốt hay không mà thôi.”

Trầm Trầm giống như đã thỏa hiệp, mở cửa nhà ra: “Xem xong thì đi cho ta.”

Mộ Tử Dương vênh vác bước vào phòng, nhìn quanh bốn phía rồi nói: “Sư đệ, gian phòng này tốt hơn gian trước nhiều lắm.”

Trầm Trầm nhớ tới gian nhà trọ cỡ nhỏ hắt mưa ở khu phố trung tâm trước kia, kể ra thì Trầm Trầm thích căn nhà trước hơn, tuy rằng không lớn, nhưng sống một người thì vẫn tốt lắm, nếu như không phải không thể chịu được đại sư huynh nhiều lần quấy rầy thì hẳn đã chẳng dọn nhà.

Có điều hình như Chu Thanh cũng không có nhà, hai con gấu trúc thì đang ngủ trưa, Trầm Trầm nheo mày nhìn tin nhắn trong điện thoại —— ‘Trầm Trầm, hôm nay công ty tăng ca, em phải tám giờ tối mới về được.’

Mộ Tử Dương ngồi ở sô pha nhìn hắt, nói: “Sư đệ, sao một chén nước cũng không có vậy?”

Trầm Trầm lúc này mới lấy lại tinh thần từ tin nhắn của cây trúc, đối mặt với đại sư huynh, hắt vẫn không có tức giận gì: “Tự rót.”

Mộ Tử Dương cũng không tức giận, chỉ là nhẹ nhàng cười lấy tay xoa xoa chén trà trong tay, thoáng cái trong chén đã tràn đầy hương nước trà: “Sư đệ, sao không thấy cây trúc tinh nhà người?”

Trầm Trầm bực mình nói: “Hắt tên Chu Thanh.”

Mộ Tử Dương ‘à’ một tiếng: “Ta không biết Chu Thanh hạ phạm lúc nào đấy.”

Trầm Trầm nói: “Không phải cùng một Chu Thanh.”

Mộ Tử Dương bỗng nhiên nói: “Hắt lại khá giống Phụng Duyên.”

Trầm Trầm cảm thấy hai chữ Phụng Duyên này thật quen thuộc, nhin không được hỏi: “Phụng Duyên là ai?”

Mộ Tử Dương nhìn chăm chăm vào hắt: “Người không phải quên thật rồi chứ?”

Trầm Trầm không nhin được nói rằng: “Ta có cần lừa người sao.”

Mộ Tử Dương sững sốt một lát, cuối cùng ha ha cười: “Quên thì tốt rồi, quên thì tốt rồi, y đối với người vô ơn bạc nghĩa như vậy, người nhớ hắt thì có ích gì?”

Trầm Trầm vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Vô ơn bạc nghĩa gì cơ?”

Về mặt Mộ Tử Dương phức tạp nhìn hấn: “Ta nhớ lúc năm trăm năm trước ta hỏi người về Phụng Duyên người tràn ngập oán hận không buông, lúc ba trăm năm trước hận ý của người đã biến mất song lại yêu say đắm, lúc một trăm năm trước người nói người không còn quan tâm nữa, hôm nay người đã quên hấn, quả nhiên dù có yêu hận sâu đậm thế nào, chỉ cần thời gian cũng có thể xóa nhòa tất cả.” Câu cuối nói xong lại có vẻ buồn lo vô cớ.

Trầm Trầm nghe mà như lọt vào trong sương mù, ở trong trí nhớ của hấn, hấn chính là một con gấu trúc chăm chỉ và nỗ lực trở thành tiên nhân, sở dĩ tới nhân gian chẳng qua là do thiên đình quá chán, tưởng niệm quê hương, sao nghe lời Mộ Tử Dương nói thì cứ như thể hấn vừa rút khỏi một đồng hỗn loạn vậy, khiến hấn một chút manh mối cũng không có.

Mộ Tử Dương nhìn ánh mắt mê man của Trầm Trầm, nhin không được nhớ tới dáng vẻ lần đầu gặp hấn trên thiên đình, hấn vốn là một gốc hoa Tử Dương trong ngự hoa viên, do hấp thụ linh khí của thiên địa mới có thể biến hóa thành tiên, ở trong ấn tượng của hấn, các tiên nhân tiếp xúc đều có ấn tượng lạnh lùng cao quý, chỉ có Trầm Trầm này đại khái là do phi thăng từ nhân gian lên, tính cách tuy rằng trầm ổn, thế nhưng bên trong khá táo bạo.

Lúc Trầm Trầm vừa tới chẳng qua là dáng vẻ của một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, thấy Trầm Trầm đáng yêu thì tiện tay sờ hai cái, ai ngờ đối phương dễ xù lông thế, vậy mà lúc Trầm Trầm gặp Phụng Duyên lại dịu ngoan nhu thuận như vậy, đúng dịu ngoan nhu thuận nhé, điều này khiến hấn ghen ghét không ngớt, mượn tình sư huynh sư đệ đồng môn với Trầm Trầm, hấn càng trêu chọc Trầm Trầm ghê hơn — kỳ thực cũng không tạo thành thương tổn gì với Trầm Trầm cả, chỉ thỉnh thoảng bắt nạt hấn một chút, đùa giỡn vài cái, thế nhưng cái phương châm chiến lược này ngay từ đầu đã không dùng được, Trầm Trầm càng về sau càng ghét hấn, giờ thì ghét tới mức độ này rồi.

Mộ Tử Dương thâm cảm giận uống chén trà, dựa vào cái gì?! Hấn chỉ là thích Trầm Trầm mà thôi, vì sao Trầm Trầm lại ghét hấn như thế? Luận pháp lực luận tướng mạo hấn có chỗ nào kém tên khốn Phụng Duyên kia?

Trầm Trầm ngẩng đầu lên nhìn thời gian, nghĩ hai gấu nhỏ cũng nên tỉnh rồi, hấn xoay qua Mộ Tử Dương, nói: “Người ngồi đây một lát, ta vào phòng xem hai đứa bé.”

Hấn nói tự nhiên như thế khiến đối phương sinh ra hiểu lầm, Mộ Tử Dương ngần tò te nhìn hấn: “Sư đệ, người chừng nào thì sinh con thế?”

Về mặt Mộ Tử Dương giật mình khác xa với vẻ bề ngoài ưu nhã cao quý, Trầm Trầm nghĩ buồn cười, lòng chán ghét đối phương cũng ít đi nhiều: “Là hai con gấu con quen biết thôi mà.”

Mộ Tử Dương lại trở nên nghiêm túc: “Trầm Trầm, người có nhớ trước kia người có một đứa con đã mất không?”

Lúc này đến phiên Trầm Trầm ngần tò te, hấn sững sốt hồi lâu, mới nghiêm túc giải thích: “Sư huynh, ta là nam.”

Mộ Tử Dương vẫn gật đầu nghiêm túc như cũ: “Ta biết ngươi là nam nhân, thế nhưng chuyện đó không có nghĩa là ngươi không sinh con được, Trầm Trầm, ngươi biết không, ngươi trời sinh thể chất đặc thù, lúc đó cùng Phụng Duyên ngươi đã vì y mà đánh mất một đứa con.”

“...” Trầm Trầm nghĩ, phải có thời gian giải quyết chứng ngại ký ức này mới được, lời Mộ Tử Dương nói với hắn, hắn một câu cũng nghe không hiểu, đâu chỉ thị nghe không hiểu, đây quả thực là vô căn cứ! Hắn sinh hài tử ư? Một con gấu mèo đẻ mà biết sinh con ư?! Đến là nực cười!

Trầm Trầm không để ý đến hắn, hắn cho rằng đây có thể lại là một lần giỡn chơi của sư huynh nhà hắn mà thôi, hắn tới phòng Chu Thanh, nhìn hai con gấu còn đang ngủ say, nghĩ mình không nên quấy rối bọn nhỏ, bèn lộn trở lại, Mộ Tử Dương còn ngồi ở đó, vẻ mặt ngưng trọng, nói: “Sư đệ, đưa tay cho ta.”

“...” Trầm Trầm khó hiểu nhìn hắn một cái, Mộ Tử Dương hỏi: “Sư đệ, ngươi và cây trúc nhân viên chuyển phát nhanh... Không đúng, là Chu Thanh, có phải đã ngủ với nhau không?”

Trầm Trầm trầm nghĩ nếu như lúc Chu Thanh hóa thành người, người gặp lần đầu tiên là Mộ Tử Dương, hai người bọn họ mà đến với nhau thì đúng là không có gì cản trở.

Mộ Tử Dương thấy Trầm Trầm không trả lời, lại hỏi: “Sư đệ, các ngươi đã lên giường chưa?” Lần này hắn hỏi khá rõ ràng, sắc mặt Trầm Trầm đỏ đen xì, thế nhưng bởi hắn là một con gấu trúc trung thực, hắn cũng lười nói sáo, thẳng thắn gật đầu.

Trong lòng Mộ Tử Dương một mảnh trời băng đất tuyết, thế nhưng hắn muốn xác định một việc, cho nên không phân bua gì thêm, bắt lấy ngay cổ tay Trầm Trầm, ngón dài đặt lên mạch cổ tay Trầm Trầm, hồi lâu sau, bỗng nhiên nói rằng: “Sư đệ, ngươi... ngươi giống như lại mang thai rồi.”

Trầm Trầm cảm thấy giờ đây có khi phải cởi sạch sành sanh để đại sư huynh chứng thực xem mình có phải là một con gấu trúc đẻ chính cống ấy chứ.

Hắn đau đầu đầy gò kính lên: “Đại sư huynh, ngươi không nên nói bậy thế, ta sao có thể mang thai chứ.”

Một câu đáp lại của Mộ Tử Dương bao hàm bao nhiêu là bất đắc dĩ, hắn vẫn kiên định nói: “Sư đệ, ta sẽ không tính sai, ngươi thật sự mang thai rồi.”

Lời tác giả: gấu trúc đã có a che mặt.

32. Chương 32

Trầm Trầm im lặng nhìn hắn, dùng ánh mắt ý bảo đối phương tiếp tục nói, Mộ Tử Dương không khỏi ngồi thẳng người lên: “Ta nói là sự thực đấy, sư đệ.”

Trầm Trầm lơ đãng nói: “Sư huynh, hôm nay là ngày mười bảy tháng bảy, không phải ngày cá tháng tư.”

Mộ Tử Dương nói thẳng: “Tiểu sư đệ, ngươi cũng là một thần tiên, lẽ nào còn không rõ tình trạng thân thể mình sao?”

Trầm Trầm sững sốt một chút, trong thời gian này hắn xác thực rất mệt, mỗi ngày về nhà thì đều ngủ gật, có đôi khi ở trong phòng làm việc cũng sẽ ngủ, khiến cho hắn còn thiếu chút nữa cho rằng mình là con gấu trúc duy nhất trên thế biết ngủ đông, đương nhiên bây giờ là mùa hè, cách mùa đông còn xa lắm, chẳng qua suốt ngày buồn ngủ, điểm này không phải điều tốt đối với hắn, nghe Mộ Tử Dương nói thế, hắn hơi nghi hoặc, lập tức đưa tay tự bắt mạch cho mình, một lát sau, sắc mặt hơi thay đổi.

Gì thế này hắn thực sự mang thai sao?! Không đùa hắn đấy chứ?

Trầm Trầm khiếp sợ vạn phần, nhịn không được lặp lại động tác vừa nãy thực sự, thực sự mang thai rồi?

Mộ Tử Dương sợ hắn khó có thể tiếp thu, nhịn không được nói: “Kỳ thực sư đệ ngươi cũng không cần hoảng, lần đầu tiên ngươi mang thai, còn bình tĩnh hơn bây giờ.”

Trầm Trầm liếc hắn một cái sắc như dao: “Nói bậy.”

Mộ Tử Dương nói: “Sư đệ, lúc này ngươi ngàn vạn lần không nên cậy mạnh, dù nói thế nào, giờ đã có con, không nên làm hại thân thể của mình.”

Trầm Trầm đen mặt im lặng, chỉ là cúi đầu tự bắt mạch cho mình nhiều lần, Mộ Tử Dương thấy cái cổ Trầm Trầm cong cong, đuôi tóc đen đen trượt qua trượt lại phần cổ ái, hắn gian nan chuyển ánh mắt qua chén trà: “Sư đệ, cha đứa bé có biết chuyện này không?”

Mộ Tử Dương nói chưa dứt lời, nhắc tới Chu Thanh, Trầm Trầm càng nghĩ càng thấy đau đầu và mê man, hắn vẫn muốn làm một con gấu trúc an phận thủ thường nhàn tản, lại không nghĩ tới bị một cây trúc hắn mua bá vương ngành thượng cung(a.k.a rape), ngủ qua một lần thì thôi đi, lại còn ngủ có di chứng, cây trúc này và gấu trúc thì có thể sinh ra cái gì? Quái vật đầu gấu thân trúc ư? Hay là tiểu yêu quái đầu trúc thân gấu? Trầm Trầm càng nghĩ sắc mặt càng kém, nhìn cái gì cũng không vừa mắt, ngay cả Mộ Tử Dương cũng bị hắn giận lây, hắn vừa giận một cái, giọng nói cũng không tốt mấy: “Hắn không biết.”

Mộ Tử Dương sờ sờ mũi, xem sắc mặt sư đệ, đại khái còn chưa yêu cây trúc yêu quái chết tiệt đó, hắn bỗng nhiên nghĩ mình lại có hề để coi rồi, vậy là hắn cũng không tức giận với thái độ của Trầm Trầm, ngược lại cười cực kỳ ưu nhã: “Nói như vậy, cậu ta không chịu trách nhiệm ư.”

Không chịu trách nhiệm? Trầm Trầm nghĩ tới sự săn sóc từ trước tới nay của Chu Thanh với mình, không khỏi phản bác: “Đại sư huynh, ngươi không nên nói bậy.”

Mộ Tử Dương lại hỏi: “Vậy ngươi có định nói cho cậu ta không?”

“Vì sao phải nói?” Trầm Trầm nói như đúng rồi: “Đây là chuyện của ta, không liên quan tới hấn.”

Nói dứt lời, hấn gỡ chiếc kính không gọng xuống, một tay cởi nút áo trên cùng ra: “Được rồi, đại sư huynh, ta cũng mệt rồi, ta trở về phòng đánh một giấc, ngươi cứ ngồi đó đi, lúc nào đi thì nhớ đóng cửa.”

Không lưu tình chút nào, bỏ mặc Mộ Tử Dương ngồi đó, Trầm Trầm vừa ngáp vừa đi vào phòng ngủ, Mộ Tử Dương bất đắc dĩ thở dài một hơi, sư đệ chính là người vô tình như vậy, đối với người không có hứng thú thì không thèm để ý chút nào.

Trong lúc Mộ Tử Dương định một mình rời đi, cửa nhà bỗng mở ra, Chu Thanh vừa đi vào vừa nói: “Trầm Trầm, anh ngủ chưa? Em đã làm xong công việc rồi về sớm, anh là ”

Mộ Tử Dương đã đứng dậy, hấn một thân trường sam ưu nhã, mái tóc dài đen nhánh buông ở bên hông, hấn lạnh lùng nhìn Chu Thanh: “Sư đệ đang ngủ.”

Chu Thanh vô thức cau mày, nam nhân xinh đẹp này vô cùng nguy hiểm, nhất là đối phương còn là một trong những người ái mộ Trầm Trầm, tuy rằng cậu thoáng biết Trầm Trầm cũng không thích hấn, nhưng Chu Thanh vẫn liệt Mộ Tử Dương vào danh sách những tai họa ngầm trên con đường tình ái của cậu và Trầm Trầm.

Chu Thanh đặt công văn trên tủ đồ bên huyền quan, một bên bắt chuyện với Mộ Tử Dương: “Mộ tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Mộ Tử Dương nói: “Không phải nhân quan hệ với sư đệ, ta cũng không muốn gặp người chút nào.”

Chu Thanh nhìn về phía hấn: “Ta cũng vậy.”

Sắc mặt Mộ Tử Dương vẫn lạnh lùng, thế nhưng hai con mắt như hạt châu thì tựa như đang nổi lửa, hấn đi nhanh về phía Chu Thanh, thấp giọng nói: “Sớm biết thế này, lần đầu tiên gặp người ta đã bóp chết người rồi!”

Chu Thanh mím môi: “Bảo sao Trầm Trầm ghét anh.”

Chu Thanh đã giẫm đúng mìn nổ của Mộ Tử Dương, vì thế hấn nhin không được cao giọng: “Sư đệ có thích ta hay không thì liên quan gì tới ngươi? Ngươi có quyền gì mà nói? Sư đệ không biết ngươi là thứ gì, ngươi đừng cho là ta không biết, Phụng Duyên, lúc này ngươi khoác xác trúc chạ tới dụ dỗ sư đệ là sao? Hấn vất vả lắm mới quên cái đồ nhà ngươi, ngươi lại chạy tới làm chi? Ngươi không phải có Minh Cẩn rồi sao?”

Chu Thanh cũng đầy đầu gân xanh nhìn hấn: “Anh không biết xấu hổ sao còn nói tôi? Lần này anh tới tìm anh ấy là sao? Anh cuồng quấy rầy à! Ngày nào cũng nhắn tin cho anh ấy, làm hại tôi hôm nào cũng phải xóa, tôi sắp bị anh làm phiền chết rồi đây, anh miệng một lời Phụng Duyên hai lời Minh Cẩn tôi nghe không hiểu được, tôi không phải Phụng Duyên gì cả, tôi cũng không có Minh Cẩn nào hết.”

Mộ Tử Dương nhất thời nghẹn lời, hần nghi hoặc nhìn Chu Thanh mấy lần, cuối cùng nói: “Người đã quên rồi ư?”

Chu Thanh nói: “Quên gì cơ?”

Mộ Tử Dương vô thức ngậm miệng lại, cuối cùng nói rằng: “Đại khái là tôi nhận sai người rồi, sự đệ của ta sao lại hai lần đều thua bởi tay người?” Chẳng qua là tướng mạo tương đồng mà thôi, nếu như lúc đó hần biến thành dáng vẻ Phụng Duyên chẳng phải mọi chuyện đều dễ dàng sao. (aizza, ấu trĩ thế a ”)

Chu Thanh còn nói: “Cái gì mà thua bởi tay một người cơ? Mặt mũi tôi giống Phụng Duyên lắm sao?” Chu Thanh không thích cảm giác này tí nào, điều này khiến cậu luôn thấy mình như là đang chiếm lợi của tên Phụng Duyên kia, luôn có cảm giác cậu chỉ là một sản phẩm thay thế với Trầm Trầm.

Mộ Tử Dương có chút đồ kị nhìn cậu: “Đích xác là giống, chẳng qua nhìn kỹ thì lại khác.”

Ánh mắt Chu Thanh bỗng ngừng.

Khóe miệng Mộ Tử Dương nhếch ra một ý cười: “Trầm Trầm chỉ thích Phụng Duyên, không thích Chu Thanh, đây là sự khác biệt giữa hai người.” Nhìn dáng vẻ thoáng suy sụp của Chu Thanh, Mộ Tử Dương cảm thấy đắc ý cực kỳ, cậu hần vừa nói không có chút lừa gạt nào cả, Trầm Trầm đích xác là không thích ‘Chu Thanh’.

Chu Thanh buồn bã: “Tôi biết rõ chứ, không cần anh nhắc.”

33. Chương 33

Mộ Tử Dương thấy phản ứng của Chu Thanh, tựa như đã trút được nỗi lòng, lời hần nói rốt cục cũng thẳng được tên khốn tình địch này, tâm tình sung sướng không ngớt, thế là quay đầu đi thẳng.

Chu Thanh thấy thế cũng khá vui, vội cuống cuống đóng cửa lại, hần mới từ huyền quan đi vào, đã thấy Trầm Trầm không biết đứng đó từ lúc nào, hần đi chân trần, mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình, trên mũi còn chiếc kính đen, tóc mái lộn xộn phủ trước trán, trong mắt kính hiện lên một tia sắc bén.

Chu Thanh đầu tiên thì sửng sốt, sau thì lộ ra vui sướng: “Trầm Trầm, anh tỉnh?”

Trầm Trầm tự rót một cốc nước, nghiêng đầu nhìn cậu một cái: “Tiếng động lớn như vậy, dù ngủ có sâu thế nào cũng bị đánh thức.” Sau đó cũng không khăng định lắm, hỏi: “Hần đã đi xa chưa?”

Chu Thanh xoay người khom lưng nhìn về mắt mèo, nói với giọng chắc nịch: “Đi xa rồi.”

Trầm Trầm vẫn đứng yên đó, cả người buông lỏng đôi chút, hẳn luôn không thích người đại sư huynh này, luôn nhìn hắn như phụ nữ vậy, lúc trước ở trên trời đã suốt ngày lôi kéo hắn đi ngắm sao ngắm trăng, hẳn là một con gấu trúc không có hứng thú với phong hoa tuyết nguyệt, tháng trước lại còn để Chu Thanh chuyển tới cho hắn một chiếc vòng tay hoa Tử Dương, buồn nôn chết đi được, hẳn luôn không thích những đồ vật tinh xảo, đành phải lưu lại để về sau lên thiên đình thì đưa cho bạn tiên Chu Thanh dùng để lấy lòng lão bà của hắn, coi như trả món nợ tình nghĩa.

Hơn nữa, hôm nay, người đại sư huynh kia lại chạy tới nói mình mang thai, đây quả là điều buồn cười tột bậc, tuy hắn giờ có hơi nửa tin nửa ngờ, song con người luôn có một bệnh chung, đó chính là nhìn tận mắt mới coi là thực, Trầm Trầm nghĩ, nếu bụng mình không to lên, hẳn thực sự không thể nào tin được rằng mình đã mang thai.

Trầm Trầm đứng một hồi, lại cảm thấy hơi mệt, hắn vừa ngủ được một lúc đã bị Chu Thanh và Mộ Tử Dương đánh thức, sinh lý thì uể oải tâm lý thì phiền muộn khiến sắc mặt hắn thoáng nhìn rất kém, hắn vô cảm nhìn cốc nước trong tay, lòng thầm nghĩ chết tiệt, sao lại mang thai, sao lại mang thai chứ? Còn là một thằng nhãi trúc yêu quái nữa?

Chu Thanh không có nhiều tâm tư như vậy, cậu vẫn còn đang mờ mịt, cậu phát giác giữa Trầm Trầm và Mộ Tử Dương thật sự chẳng có gì, cậu tự cổ vũ bản thân rồi nói: “Trầm Trầm, có thấy tin nhắn em gửi anh không? Vốn em tưởng hôm nay phải tặng ca tới khuya, nhưng may là công việc nhìn thì lăm lăm nhưng mà làm rất nhanh, Trầm Trầm, anh có đói không? Em đi làm chút đồ ăn cho anh.”

Trầm Trầm đứng ở đó chẳng nói lời nào, lòng lại thầm nghĩ, nghĩ không ra cây trúc yêu này học được cách lừa người ở đâu, không đúng, là lừa gấu trúc tiên nhân, gửi một tin nhắn nói mình không trở về trước tám giờ được, kết quả sáu giờ đã về nhà, cho rằng như vậy thì hắn sẽ kinh ngạc và vui vẻ lắm sao?

Chu Thanh thấy hắn tựa hồ đang dối, cứ lặc quan nghĩ rằng Trầm Trầm còn đang ghét Mộ Tử Dương, thế là cười nói: “Trầm Trầm, giờ em đi làm cơm cho anh.”

Trầm Trầm vốn định làm cao nói một câu không cần, cơ mà vừa nghĩ tới bụng mình đúng là có hơi đói thật, hắn không muốn gây khó dễ cho cái bụng của mình, thế là rất tự nhiên giẫm theo bậc thang mà Chu Thanh đã kê sẵn (a.k.a thuận thế mà tiến): “Ừ, mau lên... Thêm chút giấm nhé.” Câu dặn cuối cùng kia, nghe như có như không, nhưng hắn cố nhấn mạnh nó, Chu Thanh lập tức đi làm luôn, vì thế lúc trên bàn cơm, Trầm Trầm rất vui sướng nếm món ăn có mùi vị mà hắn thích.

Chu Thanh ngồi ăn bên đối diện, ánh mắt đảo qua ghế trống của hai đứa bé: “Đoàn Đoàn và Phì Phì đâu? Sao không thấy bọn nó ra ăn?”

Trầm Trầm đáp: “Còn đang ngủ, xem ra chơi cả chiều đã mệt rồi.”

Chu Thanh vừa nghe tới hai chữ ngủ (nguyên là đi ngủ), bỗng nhớ tới gần đây Trầm Trầm rất hay ngủ, không khỏi cúi đầu cười: “Gấu trúc đều rất thích ngủ sao? Em nghe nói Koala mỗi ngày đều phải ngủ hai mươi mấy tiếng, lẽ nào có họ hàng với nhau?”

Tâm tình Trầm Trầm coi như khá thoải mái, Chu Thanh cũng chỉ đùa vui chút, hần cũng vui vẻ hòa theo: “Ồ, tôi rất thích cuộc sống như thế, một bên không có thiên địch, vô ưu vô lo, bên khác còn có thể làm chuyện tôi thích nhất.”

Chu Thanh có hơi giật mình khi thấy hần trả lời bằng vẻ mặt ôn hòa, bởi vì từ sau chuyện đó, cậu và Trầm Trầm liên tục gặp trắc trở, cậu vốn nghĩ lời trêu đùa lúc này cũng sẽ như đá chìm xuống biển mà thôi, ai dè đối phương lại vui vẻ hòa theo cậu, cậu ngay lập tức có phần vừa sợ vừa lo thừa dịp tiến tới: “Em cũng thấy rất có đạo lý.” Đương nhiên, nửa câu sau Chu Thanh cũng không nói ra dù Trầm Trầm anh thực sự biến thành Koala, em cũng vui vẻ nuôi anh.

Cậu đương nhiên không dám nói, Trầm Trầm bằng lòng đối mặt với cậu đã là chuyện quá chi là tốt rồi, điều này chứng tỏ thái độ của đối phương đã có chuyển biến lớn, chút cải biến này đối với Chu Thanh mà nói, không thể nghi ngờ là chuyện vô cùng tốt đẹp, trải qua chiến tranh lạnh gần hai tháng qua, Chu Thanh đã từng bước hiểu rõ đạo lý thận trọng, cậu lúc ấy đã quá gấp gáp, mới tạo thành loại cục diện như thế này đây.

Trầm Trầm ăn miếng cơm, giống như vô ý hỏi: “Chu Thanh, cậu thích trẻ con không?”

Trẻ con ư...? Từ ngữ này đối với Chu Thanh mà nói có hơi xa lạ, trong kế hoạch cuộc đời của cậu tạm thời còn chưa liên quan tới danh từ này, cậu do dự một hồi, Trầm Trầm bỗng nhiên nghĩ mình không muốn nhìn sự lè mề của cậu, nói với vẻ không vui: “Không thích thì thôi.”

Chu Thanh sững sốt, cho rằng Trầm Trầm nghĩ mình không thích Đoàn Đoàn và Phì Phì, lập tức nói rằng: “Không phải, em rất thích Đoàn Đoàn và Phì Phì, em nghĩ trẻ con đều rất dễ thương.”

Trầm Trầm đẩy kính mắt, sắc mặt thoáng nhẹ đi, có điều trong lòng hần không định nói tin tức mình mang thai cho Chu Thanh.

Nói giỡn à, lỡ không mang thai thì thành chuyện cười mất? Đàn ông biết mang thai? Dù ngay cả Trầm Trầm vẫn còn nửa tin nửa ngờ, nói chỉ đến Chu Thanh chứ.

Lúc Chu Thanh thu dọn bát đĩa xong thì thấy Trầm Trầm đang chăm chú lên mạng, cậu hơi sững người, bình thường lúc này Trầm Trầm đều đang xem TV, rất ít khi thấy hần lên mạng ở nhà, từ đáy lòng cậu sinh ra một loại cảm giác thì ra đây chính là nhà.

Trầm Trầm đang type bảy chữ ‘thời gian mang thai của gấu trúc’ trên gooje, nếu như bảo hần đi hỏi gooje là gấu mèo đực có thể mang thai hay không thì hần chắc chắn chẳng hỏi ra miệng được.

Không mất bao lâu, gooje cũng đã trả lời hần một cách ngay thẳng

Thời kỳ mang thai của gấu mèo cái là 129-159 ngày, bình thường là 145-159 ngày, bình quân là 147-148 ngày. Trong điều kiện chăn nuôi, thời kỳ mang thai của gấu mèo là 84-160 ngày.

Trên mắt kính của Trầm Trầm hiện lên một tia sắc bén, thế mà còn... phân chia gấu mèo chăn nuôi và gấu mèo hoang dã nữa.

34. Chương 34

Chu Thanh thấy vẻ mặt không rõ vui hay buồn của Trầm Trầm, lòng có đôi phần buồn bực, thế nhưng nét mặt cậu cũng không đành hỏi han gì, chỉ là bưng cốc trà ngồi trên chiếc ghế mây cách Trầm Trầm không xa, chỉ chốc lát, thấy Trầm Trầm ngáp dài uể oải, bèn sẵn sức hỏi: “Trầm Trầm, nếu như mệt rồi thì về ngủ đi.”

Trầm Trầm thở dài một hơi, khép máy vi tính lại, tháo kính mắt xuống, ngửa đầu ngơ ngác nhìn trần nhà tuyết trắng, nghĩ nếu như bây giờ mình rốt cuộc là một con gấu trúc được cây trúc yêu quái chăm nuôi, như vậy thời kỳ mang thai của hần sẽ ở trong khoảng 84-160 ngày? Không đúng, hần không phải là con gấu mèo bị Chu Thanh nuôi! Sắc mặt Trầm Trầm tối sầm lại, bỗng nghĩ nếu mình mang thai thế này, bụng cứ dần dần to lên, thế thì mất mặt gấu mèo lắm? Hần nghĩ thế, sắc mặt đối với Chu Thanh hẳn nhiên cũng không tốt chút nào, con người lúc mang thai thì tính tình đại khái cũng không tốt là mấy, tuy còn chưa tới nông nổi quắc mắt trừng trừng, thế nhưng khóe miệng vẫn mím chặt như cũ, hần liếc xéo sang Chu Thanh, nghĩ dù thế nào cũng phải dày vò tên khốn gây trúc này, thế là miễn cưỡng mở miệng: “Buổi tối tôi muốn ăn bánh trôi.”

Tựa hồ không có biện pháp nào tốt hơn là sai khiến Chu Thanh bưng trà rót nước vì mình.

Chu Thanh sững sờ một hồi, cẩn thận nhắc nhở Trầm Trầm: “Trầm Trầm, cơm tối vừa mới ăn xong được nửa tiếng mà.”

Trầm Trầm nhẹ nhàng gạt đầu, thế nhưng vẫn nói như đúng rồi: “Bữa ăn khuya.”

Chu Thanh vừa nghe vậy, lập tức đáp: “Em biết rồi, chờ một chút, em đi siêu thị mua bột gạo nếp về nhé.”

Trầm Trầm nói: “Được, có điều tôi muốn ăn bánh trôi có nhân đậu.”

Chu Thanh tự nhiên là thoải mái đáp ứng, đối với hứng thú thành linh này của Trầm Trầm, cậu rất vui vẻ, dù sao dáng dấp hình người của Trầm Trầm có hơi gầy, cậu thích ý chăm Trầm Trầm béo trắng lên chút.

Nói thật ra thì, người như Chu Thanh, Trầm Trầm rất khó có thể tìm ra khuyết điểm gì, nếu như bắt buộc phải nói ra một điểm không tốt, vậy thì thích nam nhân chính là cái tật xấu ấy, có điều, Trầm Trầm cũng không đành nói gì với cậu, dù sao hần đối với chuyện Chu Thanh tuyệt không phản cảm gì hết, thế nhưng lòng hần cũng không có dự định tìm người bầu bạn, hần đã quen một mình sống rồi, đối với Chu Thanh cứ sắp lại gần hần, lòng luôn có chút cảm giác bài xích, nhớ tới cái tên Phụng Duyên âm hồn không tan trong miệng đại sư huynh và A Lâm, Trầm Trầm không khỏi trầm tư.

Phụng Duyên đến tốt cùng là ai? Nghe giọng điệu của sư huynh, y tựa hồ khá giống Chu Thanh? Thậm chí chính là Chu Thanh này? Hơn nữa Phụng Duyên còn đã từng thương tổn sâu sắc hần?

Trầm Trầm lại có phần mất hứng, hần tựa hồ đã vô duyên vô cớ mất đi một đoạn ký ức, đoạn ký ức này đối với hần mà nói rất quan trọng, hần sao có thể cứ ngu nga ngu ngơ quên nó đi chứ?

Ngồi trước bàn công tác, Trầm Trầm cứ cau mày sửa sang tài liệu, mấy ngày nay hần vì chuyện mang thai mà tâm thần không yên, tiến độ công việc cũng chậm đi rất nhiều, hần dùng bút bi vẽ mấy vòng trên đồng tài liệu, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng giấy cao gót gấp gấp đi tới, hần nhin không được ngẩng đầu lên thì thấy vẻ mặt lo lắng của trợ lý Tiểu Ngô vọt vào, hần buông bút đang định quát lớn, Tiểu Ngô lại mở miệng trước: “Không hay rồi, chủ nhiệm Trầm.”

Trầm Trầm đẩy kính mắt, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì.”

Tiểu Ngô kể rằng: “Chủ nhiệm Trầm, công ty chúng ta đã đổi tổng tài mới rồi, đối phương là Vệ tổng của Đại Định Mông (quả chanh to) đối diện, Vệ tổng luôn khác mâm với công ty chúng ta, nghe nói lần này cần cắt giảm nhân sự toàn bộ công ty, thay đổi hết luôn á.”

Trầm Trầm còn nhớ chủ tịch vệ sinh bên ấy, vẫn là đối tượng Phùng đầu trọc tận lực đả kích, hai người vừa thấy mặt thì lúc nào cũng ở trạng thái vênh râu trừng mắt, bên ấy nhất định có oán hận thâm sâu với Đại Vô Hạn, Trầm Trầm đau đầu mà đỡ trán lẽ nào lần này hần phải đổi thành gấu mèo thất nghiệp thực rồi?

Quả nhiên, ngày hôm sau, Trầm Trầm đã giống phần lớn công nhân viên trong công ty, đều ôm hộp giấy đi ra khỏi cổng công ty, trước khi đi, người ta còn tiếc hận nhìn Trầm Trầm, nói rằng: “Chủ nhiệm Trầm, ngài thực sự là một nhân tài, song đáng tiếc vị trí này tôi đã để dành cho cháu ngoại trai của bà xã rồi, đợi đến khi công ty mở rộng quy mô thì hoan nghênh ngài trở lại nhé.”

...

Trầm Trầm lạnh lùng nhìn người ta đang hả hê, xoay người đi xuống thang máy.

Không sao cả, không phải là thất nghiệp sao? Hần là một gấu mèo tiên nhân, thì sợ chi thất nghiệp? Trầm Trầm dựa lưng vào thang máy, mặt không có cảm xúc gì nhìn nút ấn trên vách tường, trong lòng lại bỗng thấy sốt ruột không chịu được.

Thật là, nếu như bị Chu Thanh phát hiện mình thất nghiệp, cậu có thể sẽ cảm thấy bình đẳng với hần hay không? Lúc này, lòng tự trọng của một con gấu trúc khiến hần chui vào sừng trâu, đối với hần mà nói, chuyện thất nghiệp quả là một chuyện vô cùng sỉ nhục, nhất là sau khi nghe thấy chuyện thảng trước Chu Thanh vừa được thăng chức, lòng hần bắt đầu mơ hồ so sánh mình với Chu Thanh, hần vốn nghĩ mình là chủ nhân của Chu Thanh, lại còn là một tiên nhân, thứ tự giai cấp rõ ràng cao hơn Chu Thanh, hôm nay hần trở thành gấu mèo mang thai ở top dưới, thoáng cái đã chênh lệch như lòng sông với mặt biển lớn, khiến hần thấy khó chịu. Lúc về đến nhà, Chu Thanh vẫn đang đi làm, hần đã sớm vứt hộp giấy đựng đồ từ công ty về vứt vào sọt rác bên đường rồi, vừa vào cửa thì đã đổ người xuống sô pha.

Đoàn Đoàn và Phì Phì nghe thấy tiếng động Trầm Trầm về nhà, lập tức vui sướng chạy ra, đứa nào cũng nghiêng đầu hỏi hân: “A Trầm ca ca, anh hôm nay về sớm thế!”

“A Trầm ca ca, em đói bụng!”

Trầm Trầm không có sức chống cự gì với hai con gấu trúc nhỏ ấy, hân tuy rằng phụng phịu làm bộ mình đang ngủ, song đối phương chỉ coi hân là cộp giấy, hoàn toàn không thèm để ý mà chồm lên người hân nói: “A Trầm ca ca, mang bọn em ra ngoài chơi đi!”

“A Trầm ca ca, em muốn ăn thịt bò khô!”

A Trầm liếc khinh thường Phì Phì một cái, một con gấu mèo ăn thịt bò khô làm chi?!

Đoàn Đoàn và Phì Phì cũng phát hiện tâm tình Trầm Trầm không tốt, rốt cục đã hiểu chuyện lên tụt khỏi người Trầm Trầm, một trước một sau ngồi hai bên cạnh sofa.

“A Trầm ca ca, anh không vui sao?”

Trầm Trầm ôn hòa sờ đầu Đoàn Đoàn: “Không sao, chỉ là trong công ty có chút việc.”

“A Trầm ca ca, công việc quan trọng lắm sao? Tiểu Triệu ca ca cũng một mực làm nhân viên chăn nuôi trong vườn bách thú.”

Tiểu Triệu?! Tiểu Triệu! Hân sao có thể quên phéng Thạch yêu quái chứ? Tiểu Triệu làm nhân viên chăn nuôi gấu mèo đã được bốn năm, đối với tập tính mang thai của gấu mèo hân là rất rõ, tìm một hôm kiểm Tiểu Triệu hỏi coi gấu mèo trong thời kỳ mang thai có cái gì phải kiêng không.

Lúc Chu Thanh trở về có phần bất ngờ thấy Trầm Trầm ở nhà, đang lười biếng nằm ngả người ở sofa xem TV, trên người cậu có phần ẩm ướt, cả người đều như tỏa khí man mát: “Trầm Trầm, hôm nay anh về sớm thế.”

Trầm Trầm nghiêng đầu nhìn cậu một cái, nói: “Bên ngoài trời mưa rồi sao?”

Chu Thanh cởi quần áo ướt rồi treo lên: “Đúng vậy, ba bốn giờ chiều thì mưa, thế nào, anh không biết sao?”

35. Chương 35

Trầm Trầm mơ hồ nói: “Hôm nay công ty cho nghỉ nửa ngày, tầm trưa tôi đã về rồi.”

Chu Thanh không chú ý tới vẻ mặt tự nhiên của Trầm Trầm, trái lại ở trong lòng thầm ảo não lúc trưa mình thế mà không về nhà nhìn qua, tự dưng bỏ lỡ thời gian ở chung với Trầm Trầm, cậu có suy nghĩ hơi có phần ngẫm quá, nhưng mà cậu thân là một cây trúc mới biết yêu, trong khoảng thời gian ngắn thực sự khó có thể giữ chặt chút tình cảm ấy trong lòng, hễ Trầm Trầm liếc cậu thì đã khiến cậu đảo điên một hồi, thế nhưng biểu hiện bên ngoài thì không có chút dấu hiệu nào cả. Dạo Trầm Trầm chạy mất thì toi.

Chu Thanh xách một hộp bánh ga tô về, vừa mở hộp giấy ra, Phì Phì và Đoàn Đoàn đã nhanh chóng nhảy loi choi từ chiếc thảm đặt trước TV đến trước mặt Chu Thanh.

Phì Phì ngửa cái đầu tròn, nhỏ như mỏ vịt, cạc cạc nói: “Chu Thanh ca ca, em đói bụng a, em muốn ăn bánh ga tô.”

Đoàn Đoàn đã có chút đáng về con gái, cô bé miệng chum chim đứng bên cạnh Phì Phì, trong miệng không nói gì, thế nhưng trong đôi mắt thật to tràn ngập khát vọng với bánh ga tô, Chu Thanh sờ sờ đầu Phì Phì, đặt bánh ga tô trên bàn, dùng chiếc dao nhỏ cắt bánh ga tô thành ba miếng, chia cho hai gấu nhỏ mỗi người một miếng, Phì Phì vừa cầm được đã ngoạm một miếng to, sau đó ngẩng đầu, mắt sáng long lanh nhìn Chu Thanh, nói: “Là sô cô la Mousse! Em thích ăn nhất!”

Trầm Trầm đang nhìn cách đó không xa, nghĩ Tiểu Phì Phì người có cái gì không thích đâu, mắt dừng lại trên ba con người đang hòa thuận vui vẻ, trong lòng cũng trở nên mềm mại, nếu như đợi đến khi con hắc sinh ra, thế thì Chu Thanh cũng sẽ dịu dàng săn sóc như thế nhỉ.

Vừa nghĩ như thế, giống như đã kích phát nghiệp cũng trở nên dịu bớt đi nhiều, hắc bắt đầu có chút không để tâm đến việc mình trở thành một con gấu mèo sâu gạo.

Chu Thanh cầm miếng bánh ga tô còn lại đưa tới trước mặt Trầm Trầm: “Trầm Trầm, anh ném thử đi, mùi vị ngon lắm.”

Trầm Trầm chần chờ một hồi, hắc luôn không thích ăn đồ bên ngoài, mấy thứ ấy luôn khiến hắc cảm thấy bẩn thỉu, trong chốc lát hắc do dự, Chu Thanh dường như đã hiểu được, thế là nói: “Đây là đồ em làm, rất vệ sinh.”

Đoàn Đoàn và Phì Phì cũng đồng thời ngẩng đầu lên nhìn hắc, giống như Trầm Trầm không ăn bọn nó cũng sẽ không ăn.

Thế là Trầm Trầm thử cắn một miếng bánh ga tô trên tay Chu Thanh, nét mặt hơi biến đổi, đoạt bánh qua, lại cúi đầu xuống ăn.

Chu Thanh thấy kiểu ấy của Trầm Trầm, trong lòng rất vui vẻ, cậu vốn nghĩ đến chuyện đàn ông con trai

suốt ngày làm cơm là chuyện rất mất uy phong, thế nhưng một lúc sau, thấy Trầm Trầm nhờ có sự săn sóc của mình mà trở nên béo trắng, cậu lại thấy rất đáng giá.

Trầm Trầm ăn sạch bánh ga tô, liếm khóe môi như vẫn còn ăn chưa đủ, uống một ngụm sữa Trầm Trầm đưa qua, thỏa mãn nheo hàng mi thật dài lại, chỉ chốc lát sau, hẩn lại mở mắt nhìn Chu Thanh, hỏi: “Sao cậu biết làm bánh ga tô? Hơn nữa còn đóng hộp theo lô gô của tiệm Alice dưới nhà...”

Chu Thanh giải thích: “Mấy ngày nay lúc tan tầm thì em học, ông chủ của Alice đúng lúc là khách hàng trước đây của em, một hai hồi là quen biết nhau ngay, em biết anh thích sạch sẽ, không thích ăn thứ bên ngoài, nghĩ tới học xong những thứ này, sau đó trở về làm cho anh ăn, đây là bánh lần đầu tiên em làm, trong nhà không có lò nướng, làm ngay ở Alice.”

Chu Thanh từng câu từng câu nói ra, cậu muốn học hết những món ngon trên thế giới này, để gấu mèo của cậu đều ăn được ăn hết, mỗi ngày đa dạng cũng không hề lặp lại, đến lúc đó dù Trầm Trầm là tảng đá cứng cũng phải trở nên nóng bỏng.

Đương nhiên Trầm Trầm vốn chẳng phải đá tảng, mà hoàn toàn ngược lại, hẩn là một con gấu mèo mập mạp mềm mại, hơn nữa Chu Thanh làm điểm tâm gì cũng đều hợp tâm ý hẩn, hẩn bèn khẽ cười nói: “Cảm ơn cậu.”

Chu Thanh đỏ bừng mặt.

Không lâu sau đó, Trầm Trầm lại phiền não, trong lúc làm việc, Trầm Trầm luôn đi làm sớm hơn Chu Thanh, bình thường đều là Trầm Trầm đi rồi, Chu Thanh còn đang thu dọn đồ đạc, Trầm Trầm không làm việc nhà, nhất là lúc mang thai, suốt ngày đều lười biếng, hận không thể lúc nào cũng được nằm trong chăn mà ngủ vù vù, có điều bây giờ thì phiền rồi, Trầm Trầm thất nghiệp, trong khoảng thời gian ngắn cũng không muốn đi ra khỏi cửa, thế nhưng hẩn lại không muốn nói cho Chu Thanh, cứ thế mãi, suốt ngày nằm ở nhà, kiểu gì cũng bị Chu Thanh đoán ra.

Trầm Trầm cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp, mỗi ngày trước giờ Chu Thanh đi làm, hẩn cũng cứ theo lẽ thường mà ra ngoài, chẳng qua hẩn đi ra ngoài shopping, có đôi khi tới chỗ Tiểu Triệu để hẩn sắp xếp cho Trầm Trầm một căn phòng nghỉ ngơi cả buổi sáng, lúc đầu Tiểu Triệu nghe tới chuyện Trầm Trầm mang thai cũng bị dọa nhảy dựng, chẳng qua có ánh mắt lạnh lùng của đối phương thì hẩn đành ngậm miệng lại, hẩn lấy một quyển vở ra, trên đó có ghi chép về kinh nghiệm mang thai của gấu mèo cái mà hẩn đã săn sóc, đưa cho Trầm Trầm, Trầm Trầm cũng không đành phiền nhiều người ta, mỗi lần đều im lặng nằm trong phòng gấu mèo nhắm mắt nghỉ ngơi, đương nhiên Trầm Trầm thỉnh thoảng cũng sẽ bị du khách trong vườn bách thú vây xem “Thưa các anh, các chị, con gấu trúc mà mọi người đang xem là gấu trúc Trầm Trầm, nói sinh ra vào tháng năm năm 200X, là một con gấu trúc thuộc chòm Song Tử, cá tính của nó vô cùng kiêu ngạo, mỗi một lần uống nước đều phải dùng một chiếc cốc riêng...”

Trầm Trầm không nhịn được, liếc khinh thường Tiểu Triệu đang dùng kèn đồng để khuếch đại âm thanh giới thiệu cho du khách một cái, mấy hôm trước Tiểu Triệu đột nhiên xin hẩn dọn đến khu triển lãm gấu mèo, nói là con gấu mèo lúc trước đã về với quê ở Tứ Xuyên kết hôn sinh con rồi, con gấu trúc Phúc Phúc ấy luôn luôn khiến người ta thích, rất nhiều du khách đều là tới xem nó, hôm nay Phúc Phúc trở về nhà, khiến khu gấu trúc ít đi nhiều khách nhân, điều này khiến Tiểu Triệu buồn lắm, hôm nay chỉ có thể dựa vào Trầm Trầm, gấu trúc tiên nhân còn cao cấp hơn cả Phúc Phúc để đẩy mạnh hứng thú và sức hấp dẫn

cho du khách thăm quan, bổ sung thêm chút kinh phí cho vườn bách thú.

Trong đám người vậy xem không biết là ai phát ra một tiếng thét kinh hãi: “Là thật ư! Con gấu trúc này vậy mà biết mở cái nắp chai nước suối, thông minh ghê.”

Móng vuốt Trầm Trầm cầm bình nước hơi dừng lại.

“Đúng đó! Nó còn nhìn về phía chúng ta, giống như là nghe hiểu vậy!”

Trầm Trầm không thể nhin được nữa, đứng dậy lắc thân thể gấu trúc mập mạp trốn về phía núi giả.

“Còn biết xấu hổ nữa chứ!”

Tiểu Triệu thấy Trầm Trầm càng ngày càng mất hứng, lập tức thúc thời nói thêm: “Ngại quá, các vị, gấu trúc Trầm Trầm của chúng tôi bởi vì mang thai, tính tình không tốt, bây giờ nó cần nghỉ ngơi.

Tiểu Triệu vừa nói vừa đi vào khu triển lãm mang Trầm Trầm vào phòng nghỉ ngơi.

“Xin lỗi Trầm Trầm, gây phiền phức cho cậu rồi.”

Trầm Trầm lạnh lùng nhìn hắn.

“Chẳng qua tôi cũng đành chịu, bây giờ người tới vườn thú càng ngày càng ít, tôi rất muốn sang năm mở rộng khu gấu mèo thêm ra, lúc Phì Phì và Đoàn Đoàn trở về thì cho bọn nó một phòng bé...”

Trầm Trầm gơ cái móng vuốt gấu trúc mập mạp ra: “Cho ta gậy trúc tươi ấy.”

Tiểu Triệu tìm đúng điểm rồi, Trầm Trầm là một con gấu trúc tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng cũng dễ thỏa hiệp, đã thành công giữ Trầm Trầm lại, lúc tâm tình Trầm Trầm tốt cũng sẽ làm các loại động tác theo ý của Tiểu Triệu để các du khách có thể xem.

Ngày tháng lặng lẽ trôi đi, Trầm Trầm có đôi khi đi ra khỏi cổng vườn bách thú tập dưỡng sinh, Chu Thanh vẫn đi làm như thường lệ, có điều gần đây thời gian Chu Thanh tăng ca càng ngày càng tăng, có đôi khi còn làm qua đêm, điều này khiến Trầm Trầm khó chịu.

Trầm Trầm lòng bực bội, cũng thực sự nói không nên lời, bụng hắn cũng lớn hơn trước, có điều lúc ở hình người thì nhìn không ra, chỉ là thoáng cao lên thôi, Trầm Trầm bớt thời giờ đi mua chút quần áo size lớn, mặc ở trên người, trong khoảng thời gian ngắn cũng không ai nhìn ra được.

Có một hôm, Trầm Trầm đang nhai chút măng tươi mới Tiểu Triệu vừa đưa tới, gấu trúc vừa ăn vừa dò người nhìn trời xanh mây trắng, xung quanh cứ có tốp năm tốp ba du khách vây xem, Trầm Trầm tuy đã tập thành thói quen với sự hiếu kỳ của những người này, nhưng loại cảm giác bị coi là thú làm xiếc khiến tâm tình hẳn chẳng tốt lành chút nào, Trầm Trầm nghe chung quanh rầm rà rầm rì, bỗng cảm thấy tâm phiền ý loạn, hẳn xoay cổ nhìn về phía đoàn người, bỗng mắt mở to, giống như là không thể nào rời đi nổi.

Chu Thanh đang đứng một chỗ cách không xa Trầm Trầm, cậu mặc một chiếc áo phông màu tím đậm, quần kaki màu đen, chân Chu Thanh dài rất đẹp, chỉ đứng ở đó thôi cũng như người mẫu rồi, trên mặt cậu còn mang theo nét cười như có như không đang cúi đầu nói với cô gái bên cạnh điều gì đó.

Mắt Trầm Trầm nheo lại.

Cô gái ấy thấp hơn Chu Thanh chừng 15 cm, đứng một chỗ với cậu có cảm giác như chim nhỏ nép vào người, cô mặc một bộ đồ màu hồng nhạt, mặt mũi trang điểm khéo léo mang theo ý cười, trong đôi mắt tràn ngập mê thích với Chu Thanh.

Hô hấp Trầm Trầm hơi loạn, cảm giác tim đập cũng ngừng lại, được, được, cây trúc yêu nhà người

Thảo nào mấy hôm nay luôn đi sớm về muộn thậm chí còn đi hết đêm không về, thì ra công ty tăng ca là giả, vội vàng kết giao bạn gái mới là thật.

Tựa hồ cảm giác được có tia oán niệm từ một con gấu mèo, Chu Thanh đang nói chuyện cùng con gái cưng của sếp ngẩng phát đầu lên, đối diện với ánh mắt lạnh lẽo đầy áp lửa giận của Trầm Trầm.

... Cả người Chu Thanh thoáng cứng đờ.

Trầm Trầm? Không đúng, lúc này Trầm Trầm chắc là đang trong phòng làm việc, anh sao có khả năng xuất hiện trong khu gấu trúc của vườn bách thú được? Hơn nữa bằng tính cách của Trầm Trầm sao anh có thể chịu cho người ta đem mình thành xiếc khỉ mà vây xem chứ? Huống hồ lúc này nhân viên chăn nuôi có giới thiệu đây là một con gấu mèo đang mang thai một tháng rưỡi, Trầm Trầm là nam nhân sao có khả năng mang thai chứ?

Trong đầu các suy nghĩ luân phiên chuyển động, Chu Thanh đã phủ định suy nghĩ con gấu trúc đang nổi giận đùng đùng trước mắt là Trầm Trầm.

Vương Thu bên cạnh thấy Chu Thanh không yên lòng, nhin không được nhỏ giọng nói: “Chu tiên sinh?”

Chu Thanh tỉnh lại khỏi ánh mắt nặng nề kinh khủng của gấu trúc, cười một cái như bạn thân với Vương Thu: “Cô Vương, xin lỗi, tôi nhìn gấu mèo thì nhin không được nhớ tới bà xã.”

Vương Thu che vẻ buồn bã rất khéo, miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Chu tiên sinh quả là người chồng tốt, đáng tiếc tôi lại lợi dụng danh nghĩa công ty để anh đi dạo vườn bách thú với tôi, có lỗi với bà xã nhà anh

rồi.”

Chu Thanh nghe câu ấy, vô thức nhìn lướt qua con gấu trúc béo đang thở phì phì, nét mặt vẫn nghiêm nghị: “Kể thì cũng không phải như thế, giữa chúng tôi vốn chưa xảy ra chuyện gì, cũng không có khả năng xảy ra chuyện gì, sao có khả năng nói xin lỗi bà xã tôi.”

Lòng Vương Thu lại mát mẻ hơn nữa, dáng cười trên mặt cũng khó duy trì, cô vốn nghĩ mình đã ám chỉ rõ ràng như thế, Chu Thanh cũng không giống một kẻ ngốc, hẳn là đã phát hiện tâm ý của mình mới phải, ai ngờ Chu Thanh lại nói vậy, cô lần đầu nhìn thấy Chu Thanh thì đã cảm thấy vẻ ngoài và cách nói năng của đối phương vô cùng phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn đời, tuy Chu Thanh vẫn nói mình đã kết hôn còn vô cùng yêu bà xã nữa, nhưng cô không tin có đàn ông nào không bị dung mạo tiền tài của cô mê hoặc cả, thế nhưng Chu Thanh này lại hoàn toàn ngược lại với sự chắc chắn của cô, khiến cô không cách nào ra tay, thật vất vả mới lợi dụng quyền lợi của bố điều Chu Thanh ra ngoài với danh nghĩa khảo sát, kỳ thực chẳng qua là cô muốn hẹn hò mà thôi, trong thời gian dài như thế, Chu Thanh vẫn cứ tao nhã có lễ nói năng, khiến cô thất vọng biết bao nhiêu.

Chu Thanh không để ý đến sắc mặt Chu Thanh, cậu giờ chỉ một lòng một dạ nhìn con gấu trúc Trầm Trầm, càng nhìn càng quen, nhất là gấu trúc Trầm Trầm đang cầm cốc nước riêng để uống nước thấy thế nào cũng rất quen mắt, di động cameras xung quanh ‘tách tách’ chụp mãi, có máy cô bé ăn mặc như học sinh cấp 2 đang nhỏ giọng nói ‘yêu ghê’ ‘dễ thương ghê’, gấu trúc Trầm Trầm nghe như hiểu, mắt hững xoay người qua.

Chu Thanh yêng lạng ra một kết luận: đại khái gấu trúc trên thế giới đều thế này, con trong nhà cậu cũng không khác loại.

Tiểu Triệu thấy Trầm Trầm không nể mặt chút nào xoay người qua, lập tức cười tủm tỉm giải thích với mấy cô bé là gấu trúc Trầm Trầm đang mang thai cho nên tính tình rất kém, mọi người phải thông cảm cho Trầm Trầm nhé. Chu Thanh lại trầm nghĩ thì ra trong người có thai mới là dạng này, lẽ nào Trầm Trầm cũng mang thai, đương nhiên, điều này chỉ là giả thiết, Chu Thanh thoáng phác họa ra Trầm Trầm đang mặc quần áo bà bầu vẻ mặt không vui, nhất thời thấy kinh khủng quá, cậu thở dài ra, may là Trầm Trầm không mang thai, nếu không thì tính tình đặc biệt kém.

Trầm Trầm thấy Chu Thanh và Vương Thu thì thoáng lại nói với nhau vài câu, móng vuốt cầm cây trúc cũng cố sức hơn, hẳn về nhà nhất định sẽ cho cây trúc biết tay!

Trầm Trầm sau khi đã có quyết định, bỗng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, hẳn nghĩ tới rất nhiều biện pháp nghiêm phạt cây trúc yêu quái chết tiệt kia đồng thời sau khi đã phó mặc thực tế, lại trở lại bình thường nằm ở trên sofa gấu trúc của mình, yên tâm nhắm mắt lại.

Cho nên lúc Chu Thanh về nhà bắt đầu thấy Trầm Trầm có hơi là lạ, Đoàn Đoàn và Phì Phì bị gọi về, thiếu hai vật nhỏ lú lú, bầu không khí nặng nề hơn nhiều, hơn nữa vẻ mặt âm trầm của Trầm Trầm, nhất là lúc thấy Chu Thanh, trong con mắt đen kịt lập tức trở nên sắc bén, Chu Thanh ngăn người ra, vẻ mặt không rõ nhìn hẳn.

Cũng không biết có phải do mang thai nên người Trầm Trầm phúng phính hơn nhiều, chiếc cằm không còn

nhọn nữa, da cũng trở nên trắng nõn sang sáng, còn mang theo chút trơn bóng hồng nhạt, vì thế cái biểu tình của hắn dù có hung ác thế nào đi nữa cũng không có tính uy hiếp gì, chẳng qua Chu Thanh đang bắt đầu tự kiểm điểm bản thân, vì sao Trầm Trầm lại đối với cậu như thế? Lẽ nào cậu lại làm sai chuyện gì sao?

Trầm Trầm thấy Chu Thanh mờ mịt không hiểu, trong lòng càng thêm khó chịu, hắn vẫn còn đang để ý chuyện hẹn hò giữa Chu Thanh và cô gái trong vườn bách thú, thấy Chu Thanh thần sắc như thường trở về cảm thấy không bình đẳng, trông mắt hắn gắt gao trừng Chu Thanh, cuối cùng chỉ nói: “Cậu đã trở về.”

Chu Thanh đợi đến lúc Trầm Trầm mở miệng, thì thoáng cái thở dài một hơi, cậu cười cười: “Hôm nay công ty không tăng ca, em đi làm cơm đây.”

Cậu không nói tới chữ tăng ca còn đỡ, cậu vừa nói ra, Trầm Trầm đã nhớ tới một màn trong vườn bách thú hồi sáng, Chu Thanh vừa cô gái ấy đứng với nhau thật có cảm giác trai tài gái sắc, cảm giác ấy bùng lên đâm thủng mắt gấu trúc của Trầm Trầm, Trầm Trầm rất khó thừa nhận cảm giác ghen tị trong lòng mình, hắn luôn luôn nghĩ mình đối với Chu Thanh là tình cảm thuần túy hơn Chu Thanh đối hắn, hắn có thiện cảm với Chu Thanh, thế nhưng loại thiện cảm này là căn cứ trên cơ sở Chu Thanh là một cây trúc tươi mới ngon lành, thế nhưng việc cho tới giờ phần cảm giác này tựa hồ đã thay đổi, lẽ nào Trầm Trầm cũng bị Chu Thanh lây rồi, biến thành một con gấu trúc đồng tính luyến ái ư?

Lòng Trầm Trầm cuộn trào một trận, thấy vẻ mặt Chu Thanh hiền lành, bỗng nhiên nói: “Ngày mai đừng đi làm nữa.”

Chu Thanh vô cùng kinh ngạc nhìn hắn.

Trầm Trầm đang cố gắng chọn từ, hắn nghĩ nửa ngày cuối cùng cũng tìm được lý do có sức thuyết phục: “Phúc lợi công ty cậu không tốt, còn chèn ép công nhân như thế, đi thì có ý nghĩa gì.”

Chu Thanh thấy Trầm Trầm hiếm hoi mới quan tâm mình, lòng ‘phịch’ một tiếng tựa như bắt đầu nhen rế nẩy mầm, cậu nhìn nét cười nơi khóe môi, vui sướng trả lời Trầm Trầm: “Tiếp qua đoạn thời gian nữa em sẽ rời khỏi công ty ấy.”

Trầm Trầm rất muốn nói vì sao không phải bây giờ từ chức luôn đi, thế nhưng lại nghĩ đi làm là một chuyện chữa phần ngọn chẳng chữa được tận gốc, nếu Chu Thanh quen với con gái bên ngoài, dù Chu Thanh thay đổi công việc thì hai người vẫn có thể liên hệ được.

Chu Thanh thấy Trầm Trầm đang suy nghĩ sâu xa, cảm thấy đáng yêu cực kỳ, nhin không được tiến lên hôn một cái lên cái mặt trắng hồng của Trầm Trầm, vào lúc Trầm Trầm chưa kịp giận thì đã bứt ra, thay quần áo ở nhà đi vào bếp. (XD)

Trầm Trầm còn đang sững người ở đó, hồi lâu sau, mặt hắn bỗng đỏ bừng, hắn chậm rãi vươn tay sờ chỗ bị Chu Thanh hôn qua, cảm giác đầu ngón tay cũng trở nên nóng hơn.

Kỳ ghê, hần không có chút ghét nộ hôn chuồn chuồn lướt nước của Chu Thanh, mà hoàn toàn ngược lại, hần còn thấy rất vui, giống như là một viên đá nhỏ ở trong cái hồ tâm lý bị gợn sóng vậy, con mắt hần chớp mạnh vài cái không được, hần nhất định là đầu óc có vấn đề, hần sao có thể bởi vì động tác của trúc yêu mà vui vẻ thành như vậy chứ?

Đây tất cả nhất định là bởi chuyện mang thai, đúng, nhất định là vậy.

Sau năm lần bảy lượt răn đe mình, Trầm Trầm lại trở lại khuôn mặt hậm hực, Chu Thanh đối với vẻ tình cảm khó lường của hần đã quen rồi, cậu còn đang tận hưởng dư vị cảm xúc ban nãy hôn lên da thịt trắng nõn trơn bóng của Trầm Trầm, tâm tình vô cùng tốt gấp rau cho Trầm Trầm.

Trầm Trầm trơ mặt dùng chiếc đũa chặn Chu Thanh: “Không cần, tôi tự gấp.”

Chu Thanh chạm vào một bát canh, nhin không được nói: “Trầm Trầm, làm sao thế, tâm tình không tốt sao?”

Trầm Trầm cúi đầu bới cơm: “Không có gì.”

Chu Thanh biết, nếu như giờ cậu không hỏi Trầm Trầm nguyên do do đâu, con gấu trúc này sẽ hậm hực khó chịu, cậu trịnh trọng buông bát cơm xuống: “Trầm Trầm, có chuyện không nên để trong lòng, anh nói ra, luôn luôn có thể tìm được biện pháp giải quyết.”

Lúc này Trầm Trầm rất muốn túm cổ áo cậu lắc bờ vai cậu chất vấn cậu vì sao ở ngoài đi chơi với gái còn không quên làm phiền hần, thế nhưng tự tôn của một con gấu trúc tiên nhân không cho phép hần làm thế, hần nghiêng đầu, né đường nhìn của Chu Thanh, thấp giọng nói: “Nữ nhân viên trong công ty có nhiều không?”

Hần bỗng hỏi như vậy, Chu Thanh cũng nhất thời sửng sốt, chẳng qua cậu rất nhanh đã phản ứng lại, lập tức trả lời: “Cũng tạm, tỷ lệ nam nữ đại khái là 7:3.”

Trầm Trầm oán thầm sao cậu trả lời nhanh thế, nét mặt vẫn ngần ngại hỏi: “À, vậy cậu có đối tượng yêu thích nào trong đó không?”

Chu Thanh thầm buồn bực, đề tài Trầm Trầm nói sao lại chuyển từ chuyện từ chức sang chuyện giới nữ trong công ty, thế nhưng cậu chưa bao giờ từ chối thói quen của Trầm Trầm, nghiêm túc trả lời: “Em không thích các cô ấy.”

“À, vậy còn bên ngoài công ty? Có nữ giới nào cậu trò chuyện được không?” Giả vờ thờ ơ nói ra những lời này, trong đầu Trầm Trầm mau chóng hiện lên tình cảnh Chu Thanh và cô gái không biết tên kia cùng nhau trò chuyện vui vẻ, vẻ mặt cũng trở nên tăm tối theo.

Chu Thanh suy nghĩ một chút, nhìn vẻ mặt Trầm Trầm không được tự nhiên, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó,

lập tức hiểu rõ, cậu nói: “Em không thích cô gái nào hết.”

Trầm Trầm cuối cùng cũng chuyển ánh mắt khỏi người cậu, Chu Thanh nghiêm túc nói rằng: “Trầm Trầm, người em thích mãi là anh, em chưa từng thích ai khác.”

Trầm Trầm bị cảm hóa bởi vẻ mặt của cậu, trong lòng hơi dao động, hần hế môi, do dự không biết có nên nói chuyện mình đã mang thai ra hay không, thế nhưng vừa nghĩ tới việc Chu Thanh biết rồi sẽ đối xử với hần như quái vật, hần lập tức mím chặt miệng lại.

Không đúng, bản thân Chu Thanh chính là một cây trúc yêu quái, cậu có tư cách gì ghét bỏ một con gấu trúc đực biết mang thai? Trầm Trầm nghĩ thế, giống như đã cho rằng chuyện mình mang thai đã trở thành đạo lý hiển nhiên, hần thanh giọng nói, trịnh trọng nói: “Chu Thanh, kỳ thực tôi có việc gạt cậu.”

36. Chương 36

Thấy vẻ mặt trịnh trọng của Trầm Tâm, Chu Thanh cũng hơi khựng lại, chăm chú nhìn về phía hần, Trầm Trầm do dự chốc lát, rồi lập tức đẩy kính theo thói quen, ngón tay đụng vào kính mới phát hiện trên mũi rồng tuếch, để che giấu chút xấu hổ, hần giơ cái cốc lên uống miếng nước: “Chu Thanh, em có tin chuyện đàn ông có thể mang thai hay không?”

Chu Thanh sợ run người, đáp lại ngay: “Chắc là... Không có đâu.”

Sắc mặt Trầm Trầm có hơi buồn bã, hần lại hỏi: “Chu Thanh, nếu tôi nói tôi mang thai rồi cậu có tin không?”

Chu Thanh nhìn hần một cách kinh ngạc, bỗng đỏ bừng mặt gật đầu: “Nếu như anh có gấu con, em và anh cùng nuôi nó.”

... Đối với đáp án thế này, Trầm Trầm coi như đã thỏa mãn, tuy rằng châm chọc kỹ càng thì lập tức cảm thấy không thích hợp, cái gì gọi là em và anh cùng nuôi nó? Nói giống như đang ban ân ấy, Trầm Trầm thoáng nhướn mày, tựa hồ Chu Thanh nghĩ dù Trầm Trầm đã mang thai, đứa bé cũng không phải của Chu Thanh? Nghĩ thế, Trầm Trầm nói: “Vốn phải do cậu nuôi.”

Dù Chu Thanh có chậm hiểu ra sao, cũng nghe ra lời Trầm Trầm kỳ kỳ, cậu ngược con mắt đen bóng sáng trong nhìn Trầm Trầm, ngữ khí mang theo chút kích động khó có thể che giấu: “Trầm Trầm, ý anh là anh có con của chúng ta?”

Trầm Trầm hừ một tiếng, rốt cục chịu nhìn qua Chu Thanh, người sau lập tức kích động đứng lên, ba hai bước tiến đến trước mặt Trầm Trầm: “Thực sự sao? Trầm Trầm, anh có thể sinh con? Vì sao?” Hai chữ vì sao hỏi ra miệng, Chu Thanh nghĩ mình lỡ lời, Trầm Trầm nói hần có thể mang thai, thì nhất định có lý do của hần, cậu còn đi hỏi vì sao, lỡ nhọc Trầm Trầm không vui thì toi, có điều Trầm Trầm cũng không

giận cậu, ngược lại cúi đầu rầu rĩ, nói: “Tôi cũng thấy kỳ lắm, sư huynh nói tôi đã mang thai rồi, lúc đầu tôi còn không tin, sau đó, tôi tự bắt mạch cho mình, phát hiện đích xác có loại dấu hiệu này.”

Chu Thanh nói rất chi sần sóc: “Nếu Trầm Trầm cũng không biết rõ vì sao, vậy chúng ta tạm thời không cần xen vào những việc ấy, cái khác không nói, tên con anh đã nghĩ tới chưa?”

Đối với tư duy như vậy, Trầm Trầm trong khoảng thời gian ngắn lại không phản ứng lại được, Chu Thanh lại xoay người tới phòng sách, cầm Tân Hoa từ điển ngồi xuống cạnh Trầm Trầm, vẽ mặt nghiêm túc lật trang giấy: “Trầm Nhất Nặc thế nào? Nhất Nặc Thiên Kim (một lời nói một gói vàng)... Còn Trầm Bồng Sơn (là tên 1 ngọn núi thật) thì sao? Trầm Tiêu (nước sâu trong vắt) nữa? Tiêu, như kiểu của nước trong ấy...”

Trầm Trầm thấy cậu hưng phấn như vậy, nghĩ mình lại không có chút hứng thú nào với việc đặt tên con thật là xấu hổ, cậu lười biếng nhìn lướt qua những cái tên Chu Thanh viết trên giấy, tùy ý nói: “Loại chuyện này lấy tên trước không phải chỉ đối phó à.”

Chu Thanh đang bồi hồi trong Trầm Sơn Kiều và Trầm Lam, bỗng nghe thấy lời vừa nãy của Trầm Trầm, khó chịu đặt từ điển sang một bên, có hơi hạ cằm nhìn gương mặt trắng nõn của Trầm Trầm: “Trầm Trầm, anh sao có thể tùy ý như thế? Lúc anh lấy tên cho em cũng là dùng người trước kia anh biết rồi bịp em sao, em có thể không để ý, nhưng bây giờ là lấy tên cho con chúng ta, anh sao có thể tìm trên mấy trang web vớ vẩn chứ?”

Chu Thanh luôn nho nhã lễ độ, bình thường đều ôn hòa, không mấy khi cáu kỉnh, thế nhưng lúc này cậu đánh mặt lại, cơ hồ như muốn nghiêng răng nghiêng lợi khiến Trầm Trầm hơi đứng tim, Trầm Trầm thầm kêu tên chết tiệt này chẳng lẽ định chơi tạo phản, lại dám lớn tiếng nói với hắn, vẽ mặt cũng chẳng dễ coi: “Tên gọi chẳng qua chỉ là một loại xưng hô thôi, có gì phải để ý? Cậu tên Chu Thanh không phải tốt lắm sao?”

Chu Thanh thấy hắn đang tức, chút khổ sở oán niệm trong lòng cũng tan biến hơn phân nửa, con gấu mèo bướng bỉnh này chịu sinh con cho cậu đã phải cảm ơn trời đất rồi, cậu sao có thể yêu cầu nhiều gì chứ? Cậu rất tự nhiên thuận theo ý Trầm Trầm: “Anh nói đúng, em không nên để ý như vậy, chẳng qua đây là con của chúng ta, em hi vọng nó có thể có tiền đồ rạng rỡ, tên cũng vậy.”

Trong lòng Trầm Trầm có phần thỏa mãn, ở trước mặt Chu Thanh hắn luôn dễ tức giận cũng dễ nguôi giận, Chu Thanh thì dè dặt ngồi xổm người bên cạnh, có chút tội nghiệp ngửa mặt nhìn Trầm Trầm: “Trầm Trầm, em có thể nghe tiếng của con không?”

Da mặt Trầm Trầm dù có dày ra sao cũng chỉ là một gấu mèo vừa mới biết yêu, đối với ký ức về Phụng Duyên gì đó kia lại không có chút nào cả, cho nên kinh nghiệm tình cảm trong lòng hắn có thể nói là số 0 tròn trĩnh, đối mặt với yêu cầu ấy của Chu Thanh, hắn khó tránh khỏi xấu hổ, Chu Thanh cũng nhẹ nhàng dán lỗ tai lên bụng hắn, xúc cảm rất nhỏ cũng khiến người ta ghét bỏ, nhẹ nhàng cách lớp quần áo mỏng manh mang thông điệp nhấn nhủ lên bụng Trầm Trầm. Trầm Trầm cảm thấy tim đập mãnh liệt, lúc trước cái loại cảm giác này cũng có, hắn hơi mờ mịt nhìn mái tóc mượt mà của Chu Thanh, nghĩ tình cảnh nơi có phần quen thuộc, lòng cũng có chua xót và ngọt ngào khó tả, hai ngón tay hắn duỗi thẳng rồi lại gấp lại, hắn muốn đẩy cái đầu cây trúc trên bụng hắn ra, rồi lại thấy tiếc nuối, trong lúc hắn cảm thấy tim sắp muốn nhảy ra khỏi ngực, Chu Thanh bỗng ngẩng đầu lên, nhướn lông mày, cười xán lạn với Trầm Trầm: “Em nghe thấy được!”

Trong nháy mắt Trầm Trầm trở lại như thường: “Cậu nghe thấy cái gì rồi.”

Chu Thanh cực kỳ ngượng ngùng cong khoe môi: “Đương nhiên là tiếng của con.”

Trầm Trầm cảm thấy mắt hoa lên, Chu Thanh trước mắt lại thay đổi kiểu tóc, mái tóc dài đen nhánh của cậu dựng thẳng cao lên, đỉnh đầu có Cửu long ngọc quan(1), cả người đều là dáng vẻ quý khí phi phàm, cậu nâng hàm dưới cong cong duyên dáng lên, khẽ cười với Trầm Trầm: “Bích Thành, con của chúng ta, sẽ là thế nào nhỉ?”

Bản thân bị gọi là Bích Thành cũng dịu dàng lại thẹn thùng cong khoe mắt: “Giống như đang ngủ là được.”

Trầm Trầm thoáng cả kinh, trái tim như bị bóp vậy, hình ảnh bỗng chuyển, Chu Thanh mặc một thân áo đỏ lộ ra dáng cười áy náy với mình: “Xin lỗi, Bích Thành...” Dứt lời, đi thẳng không quay đầu lại.

Trầm Trầm vốn cảm thấy trái tim như bị bóp nát, khổ sở không biết phải làm sao mới tốt, hắn vẫn ngồi yên ở đó, thẳng đến khi Chu Thanh vẽ mặt khăn trương vuốt mặt hắn, giọng nói tràn ngập lo âu: “Trầm Trầm, anh làm sao thế? Sao lại khóc?”

36:.

(1) Cửu long ngũ quan: mũ đội đầu ngày xưa.

37. Chương 37

Trên ngón tay Chu Thanh có kèm theo một giọt lệ châu trong suốt, xẹt nhẹ nhàng từ khoe mắt Trầm Trầm qua: “Trầm Trầm?”

Viền mắt Trầm Trầm đỏ đỏ, thanh âm cũng có phần nghẹn ngào: “Không có gì.” Hắn nói như vậy xong thì thấy xấu hổ, thô lỗ vội vàng gạt tay Chu Thanh ra, lại lau mặt mình lung tung một hồi, trầm giọng nói: “Tôi đã nói là không sao rồi, cậu không cần nhìn tôi như thế.”

Chu Thanh lại nghiêm túc nói: “Sao lại không có việc gì mà anh cũng khóc.”

Trầm Trầm không nhịn được nói: “Tôi chỉ là đau mắt thôi, chẳng có chút liên hệ nào với việc khóc cả.” Nói xong đứng lên cái ‘soạt’: “Tôi đi ngủ đây, không ăn cơm tối nữa.”

Chu Thanh im lặng nhìn bóng lưng bướng bỉnh của hắn, chỉ chốc lát đã đi theo tới, cậu ôm lưng Trầm Trầm từ phía sau, chôn đầu vào hõm cổ Trầm Trầm, nhẹ giọng nói rằng: “Trầm Trầm, em nói rồi, nếu anh cảm thấy khổ sở thì cứ nói thẳng ra, một mình buồn phiền trong lòng, em thấy cũng khó chịu.”

Trầm Trầm toàn thân cứng đờ, ba hai cái giấy khỏi cái ôm của Chu Thanh, xoay người cười nhàn nhạt: “Cậu không cần suy nghĩ nhiều, tôi chỉ đau mắt thôi, tôi đi ngủ trước.”

Chu Thanh còn đắm chìm trong nét cười không rõ ràng lắm ấy, cậu bỗng cảm thấy như mình sắp bị chủ nhân gấu trúc vút bỏ.

Sau khi đóng cửa lại, Trầm Trầm vùi kín mình trong chăn, hẩn cắn chặt răng, không cho mình phát ra chút âm thanh nào, nghĩ tới mọi việc, toàn bộ đều đang thức tỉnh, cái gì Chu Thanh, cái gì Phụng Duyên, cái gì Bích Thành, hẩn đều nghĩ tới cả, vì sao, vì sao vào lúc hẩn đã hoàn toàn quên thì lại một lần nữa xuất hiện người như vậy? Vì sao mình lại mang con của đối phương?! Nước mắt bắt đầu chảy ra, từng chút từng chút làm ướt gương mặt rồi chảy xuống gối đầu mềm mại, Trầm Trầm cũng không cho rằng mình là một con gấu mèo nhu nhược, thế nhưng giờ đây hẩn lại rối bời và bàng hoàng, tay hẩn thò xuống dưới, sờ đến cái bụng đã có hơi nổi lên, thở hổn hển vài cái, vỗ vỗ mặt mình.

Đừng sợ, Trầm Trầm, mà bây giờ đã không phải tiểu thần tiên Bích Thành kia nữa, mà là Trầm Trầm, là chủ nhân của y, dù là Phụng Duyên thì có sao, y sẽ không sẽ không giết chết con của mà nữa Trầm Trầm nhồm người dậy, nghiêng đầu nhìn cảnh sắc thành phố ngoài cửa sổ, thở dài một hơi.

Thực con mẹ nó máu chó(khuôn sáo, lối mòn, lặp đi lặp lại đến phát chán), Trầm Trầm cười tự giễu, hẩn chậm rãi xoa bụng mình, con mắt đen thui từ từ sáng lên, không sao cả, hẩn còn có con, dù cho Chu Thanh thật sự là Phụng Duyên, dù cho y khôi phục ký ức của Phụng Duyên, hẩn cũng sẽ không đưa con cho tên khốn nào cả!

Lúc ấy hẩn không để ý việc mình là nam nhân, cam nguyện sửa thân thể của mình sinh con cho Phụng Duyên, ai ngờ đối phương chẳng qua là muốn nội đan của hẩn để đi cứu một nữ nhân khác, quả là, quả là nực cười mà.

Trầm Trầm rất rõ mình là nam nhân, thế nhưng hẩn yêu Phụng Duyên đến mức khắc cốt ghi tâm như vậy, Phụng Duyên chỉ nói một câu muốn có đứa con của hai người bọn họ, hẩn đã vô cùng vui vẻ đi tìm phương pháp khiến nam nhân sinh con, hẩn không có tử cung, không có bộ phận mang thai tự nhiên, một ngày mang thai chỉ có thể dùng nội đan trong thân thể để bảo vệ tính mệnh thai nhi, lúc đứa con trong bụng thành hình sẽ ngậm lấy nội đan của hẩn, trong khoảng thời gian này thân thể sẽ rất suy yếu, thẳng đến khi con sinh ra, sẽ không đem nội đan trả lại cho cơ thể người mẹ ngay, trái lại phải đợi mấy tháng để nội đan của đứa bé thành hình, nội đan mới có thể quay lại cơ thể Trầm Trầm, khi đó, Phụng Duyên bỗng nhiên gần gũi mình, chẳng qua là nội đan của mẫu đơn tiên tử Minh Cẩn yêu dấu bị tổn hại, sắp sửa tan thành tro bụi, Phụng Duyên hết cách đành đi tìm mình, mục đích lại là lấy nội đan của hẩn đi cứu lấy nội đan của Minh Cẩn.

Trầm Trầm nhắm mắt lại, nhớ tới lúc mình biết được toàn bộ mọi việc, thoáng chốc cảm giác trời như muốn sụp xuống, lúc Phụng Duyên phát hiện thì vội vàng xoay người bỏ chạy, nhưng bởi vì chạy quá nhanh, cả người quăng ngã từ trên thềm đá xuống... Lúc tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong phòng đại sư huynh Tử Dương, về mặt đối phương lại ngưng trọng nhìn mình, các loại thương tâm nói không nên lời khiến mình khó có thể hiểu được, thẳng đến khi hẩn vô thức sờ bụng mới phát hiện đứa bé đã không còn.

Tử Dương càng không ngừng khuyên giải an ủi hẩn không nên khổ sở, còn nói sẽ báo thù cho mình, lại bị hẩn ngăn cản, lúc ấy hẩn ít nhiều cũng vì Phụng Duyên mới có thể phi tiên, hẩn vì Phụng Duyên mất đi

nhieu như vậy coi như để trả nợ mà thôi, từ đó không còn dây dưa thiếu nợ Phụng Duyên nữa.

Từ đó về sau hắn tới trần gian, không còn gặp mặt Phụng Duyên nữa, cũng chưa từng nghe qua tin tức của y, càng không ngừng bảo mình quên hết việc đó, người đó đi, dần dà lâu dài, hắn lại thực sự không có chút ấn tượng nào, thậm chí hoàn toàn quên đi toàn bộ tất cả sự vật liên quan tới đoạn ký ức đó, bao gồm cả đại sư huynh Tử Dương đối tốt với hắn, hắn cũng làm mặt lạnh.

Thế nhưng, trong tiềm thức, hắn vẫn tin câu nói cuối cùng Phụng Duyên nói với hắn: “Bích Thành, ta xin lỗi ngươi, thế nhưng ta thực sự thích ngươi, ta biết ngươi giờ không tin ta... Xin hãy... chờ ta, chờ ta, sẽ có một ngày ta xuất hiện, ta nhất định sẽ đi tìm ngươi...”

À, đúng rồi, Phụng Duyên còn luôn mồm nói vào cái lúc mình ở bên bờ vực của sự thương tâm, vẫn cứ nói mãi là y nhớ kỹ hắn, yêu hắn, vì tỏ rõ ý hổ thẹn, y còn rút đi thân tiên cốt của mình, tự nhốt vào trong đầm tối lạnh lẽo, chờ Trầm Trầm tha thứ cho y.

Vậy thì để làm chi? Trầm Trầm rút khăn tay xoa nước mắt, lại nghĩ mình vì sao bị coi thường như thế, liên tiếp thua bởi cùng một con người cùng một gương mặt.

Trầm Trầm sực sật, nhấn một cái tin cho Mộ Tử Dương, nói rằng mình đã nhớ tất cả, không đến ba giây sau, di động bắt đầu rung, ấn xuống nút trò chuyện, giọng của Mộ Tử Dương truyền tới có vẻ nôn nóng: “Sư đệ, ngươi có ý gì? Ngươi đã nhớ toàn bộ?”

Trầm Trầm cúi đầu ừ một tiếng: “Sư huynh, ta nhớ ra rồi, còn nữa, xin lỗi.”

Đầu kia điện thoại có hơi xấu hổ mà ngừng lại, lập tức Mộ Tử Dương cười gượng, nói: “Nói cái gì xin lỗi chứ, chút tính tình này của ngươi ta còn không biết sao, ta sợ nhìn thấy vẻ khổ sở của ngươi nhất.”

Trầm Trầm nổi da gà, điểm phiền muộn trong lòng cũng tan hơn phân nửa: “Đừng nói như vậy, nghe kỳ lắm.”

Mộ Tử Dương sờ sờ mũi mình, nghĩ hắn sao lại không cẩn thận giẫm phải mìn của tiểu sư đệ chứ, thế nhưng Trầm Trầm nếu như nhớ toàn bộ, sao lại nửa vui nửa sầu thế kia, vui là Chu Thanh mang khuôn mặt của đại tình địch Phụng Duyên khẳng định sẽ rất chiếm ưu thế, sầu chính là một khi Trầm Trầm nhớ tới đứa con chết non trong bụng mẹ kia, khổ sở trong lòng phải làm sao đây, hắn nghĩ như thế, ngôn từ cũng trở nên cực kỳ thận trọng: “Sư đệ, ngươi nói xem... Chu Thanh có phải Phụng Duyên hay không?”

Hắn vừa hỏi như thế, Trầm Trầm cũng ngây ngẩn cả người, rồi tự hỏi mình, nói: “Trên người y không có tiên khí.”

Mộ Tử Dương hỏi ngược lại: “Đúng là không tiên khí, thế nhưng hắn cũng không có yêu khí? Bản thể của y thà nói là một cây trúc, chứ hồn phách thì phải nói là sống nhờ thân cây trúc...”

Trầm Trầm vừa nghe, lông mày cũng nhăn thành chữ xuyên (), bởi Chu Thanh là từ một cây trúc mà ra, hần vốn đã mặc định Chu Thanh là một cây trúc yêu quái, chẳng bao giờ nghi ngờ đến phương diện này, nếu thật là như vậy... Ánh mắt Trầm Trầm chợt lóe, nói với Mộ Tử Dương: “Cảm ơn sư huynh nhắc nhở, vậy ta tới đêm tối nơi nhốt Phụng Duyên xem qua đã.”

Không lâu sau khi treo điện thoại, Chu Thanh ở ngoài cửa, nhẹ nhàng gõ cửa: “Trầm Trầm, anh đã tỉnh chưa?”

“Ừ.”

Cách cửa, Chu Thanh tiếp tục nói: “Trầm Trầm, anh có đói bụng không? Em làm bánh ga tô mật ong, còn có bánh pút-đinh sô cô la.”

Trong lòng Trầm Trầm vốn có vướng mắc với Phụng Duyên, nhưng đối mặt với Chu Thanh thân thiết hần lại hận không nổi, cả người hần đều có chút nôn nóng bất an, muốn xả giận mà tìm không được người để xả, cuối cùng nói với Chu Thanh ngoài cửa: “Có hơi đói, cậu vào đi.”

Chu Thanh một tay đẩy cửa vào, một tay bưng khay, nhìn Trầm Trầm với con mắt đo đỏ, lòng đau xót, lúc đặt khay ở tủ đầu giường, thì ngồi bên cạnh Trầm Trầm, ngữ điệu lo lắng, nói: “Trầm Trầm, anh sao lại khóc thế? Rốt cục là ai chọc giận anh rồi?”

Trầm Trầm liếc cậu, duỗi tay lấy một miếng bánh cắn một miếng, Chu Thanh giật mình nhìn hần ăn, lòng nghĩ cách làm sao mới có thể khiến Trầm Trầm vui vẻ đây, thế là có hơi đùa giỡn: “Có phải đói bụng nên khó chịu không?”

Trầm Trầm vừa nghe thế, ngược lại là ghen hống, hần uống một ngụm sữa Chu Thanh nịnh bợ đưa qua, liếc khinh thường, nói: “Cậu đã gặp qua thần tiên nào đói mà khóc sao?”

Chu Thanh ôn hòa cười: “Nếu không phải vì đói bụng, như vậy Trầm Trầm của em vì sao lại khóc thế?”

Trầm Trầm cảm thấy khó chịu đối với việc y tùy ý quy kết hần thuộc vào sở hữu, nhịn không được lấy Chu Thanh ra so sánh với Phụng Duyên, Chu Thanh không thông minh bằng Phụng Duyên, không tiêu sái bằng Phụng Duyên, thế nhưng ôn nhu hơn, y thực sự đối tốt với mình, một cây trúc mà trong đầu phần lớn đều là Trầm Trầm hần.

Trầm Trầm nghĩ thế, ánh mắt cũng trở nên ôn hòa hơn: “Cái gì là tôi của cậu? Nghe buồn nôn, mùi vị bánh ga tô cũng được.”

Chu Thanh cười cười: “Em nghĩ anh rất thích ăn đồ ngọt.”

Trầm Trầm ừ một tiếng, Chu Thanh lại ngốc ngốc nhìn nữa, thẳng đến khi Trầm Trầm ăn sạch mọi thứ, Chu Thanh như là nhớ tới cái gì đó, mới nói: “Đúng rồi, Trầm Trầm, anh ngày mai, không đúng, tối ngày

hôm nay phải đi xin nghỉ sanh đi, anh mang thai rồi, em lo lắm.”

Trầm Trầm lau miệng, lại liếc cậu: “Tôi là nam nhân, không có nghỉ sanh.”

Chu Thanh vẫn tốt tính cười: “Đúng vậy đúng vậy, Trầm Trầm của em không có nghỉ sanh, thế nhưng có thể xin nghỉ dài hạn, em vừa đi thăm dò chu kỳ mang thai của gấu mèo rồi, bình thường khoảng ba bốn tháng, bây giờ trời nóng, anh cũng đang ra ngoài.”

Còn xin nghỉ cái gì, Trầm Trầm oán thăm, hắn đã sớm thất nghiệp rồi, có điều ngày mai phải tới đầm tối xem Phụng Duyên đã, xác nhận đến tột cùng xem Chu Thanh có phải Phụng Duyên hay không.

37:.

Phiên ngoại • Chuyện xưa đã qua

Phụng Duyên nghĩ, trong khoảng thời gian này, y cảm thấy mọi việc đều bất lợi.

Nói thế nào nhỉ, trước đó mấy ngày y và bạn tiên Chu Thanh đấu rượu, uống đến nửa mơ nửa tỉnh, Chu Thanh luôn luôn không tập trung bỗng nhiên nghiêm túc nói với y: “Nghe nè Phụng Duyên, gần đây người có thấy khác lạ không?”

Phụng Duyên chớp chớp mắt, y có phần bị vẻ mặt của Chu Thanh dọa, trong đầu một mảnh hỗn độn, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là không phát giác có gì khác lạ, nhưng Chu Thanh giống như đã biết được phản ứng của y, có chút đắc ý nhếch khóe miệng: “Hi hi, Phụng Duyên người, đào hoa tới cũng không biết?”

“Đào hoa gì cơ?” Giọng nói hơi mang theo men say miễn cưỡng duy trì chút thanh tỉnh, Phụng Duyên nghĩ đến đầu cũng chỉ nghĩ tới mình gần đây cùng tiên nữ mất đi mây lại thôi, nào có chọc đến vị Chu Thanh này.

“Cũng phải... Phụng Duyên người đâu có thiếu đào hoa? Có điều... ợ...” Chu Thanh ‘ợ’ một cái, lộ ra nụ cười thần bí, khuôn mặt cũng dần dần lại chớp mũi Phụng Duyên: “Người có nhớ tới con gấu mèo nhỏ trước khi người phi thăng? Chính là người đệ tử của Thanh Hoa ấy.”

“Bích Thành kia á?”

Đối với Bích Thành này, Phụng Duyên vẫn có chút ấn tượng, tựa hồ là một tiểu tiên, bản thể là một con gấu mèo đen trắng lẫn lộn, nói là gấu mèo, lớn lên chẳng khác gấu là mấy, thế nhưng hình người lại không vụng về như vậy, dáng người rất thanh nhã tuấn tú, đứng ở một chỗ tựa như từ trong tranh bước ra, có điều Bích Thành này có vẻ không thích mình, vừa thấy y thì trừng mắt dẩu mồm, chưa bao giờ tươi cười dịu dàng cả, như thế khiến Phụng Duyên y có phần buồn bực, hôm nay Chu Thanh bỗng nhiên nhắc tới, Phụng Duyên liền cảm thấy kỳ quái, con gấu mèo với Bích Thành tiên nhân thì có liên hệ gì?

Chu Thanh cười hì hì, nói: “Ha ha, Bích Thành kia ấy, người không nhìn ra là hắc thích ngại sao?”

Phụng Duyên hơi sững sốt nhưng rồi lập tức cười ha hả: “Hắc? Hắc thích ta á? Buồn cười ghê, hắc ghét ta còn không kịp nữa là, Chu Thanh, có đùa cũng không đùa thế đâu nhá, huống hồ ta vừa hắc đều là nam nhân... Ha ha ha...”

Phụng Duyên vốn nghĩ thế là chuyện đã kết thúc, tất cả mọi chuyện chẳng qua là phỏng đoán của Chu Thanh mà thôi, nhưng mà

“Bích Thành tiên quân, người muốn cùng ta tu tập bằng thuật?”

Phụng Duyên đang ở trong sân nhà trồng mẫu đơn của mình, có phần giật mình nhìn Bích Thành đang đỏ mặt, động tác trong tay cũng ngừng lại: “Nếu là bằng thuật, sư phụ Thanh Hoa của người chẳng phải sở trường lắm sao? Ta tu chủ yếu là Phong hỏa thuật...”

“Phụng Duyên thượng tiên, ta... ta không muốn phiền tới sư phụ...” Bích Thành là tiên vừa mới phi thăng, bình thường tuy rằng dày dặn kinh nghiệm, thế nhưng kỳ thực rất là non nớt, khuôn mặt trắng nõn của hắc có điểm đỏ ửng khả nghi, cái cảm nhón nhón như muốn cúi gằm chọc vào ngực, Phụng Duyên thấy thì hiểu, thâm nghĩ cái miệng quạ đen của Chu Thanh không phải linh nghiệm rồi chứ, không thì vì sao Bích Thành lần đầu tiên nói chuyện với y đã có dáng vẻ ngượng ngùng như thế?

Phụng Duyên vốn là một người rất tươi vui, nghe người ta nói lúc trước y vì tranh giành một mẫu đơn hoa tinh mà bị Thượng Đế phạt hạ phạm, suy nghĩ lỗi lầm, y một hồi gây rối Thiên đình, đi tắm Luyện trì một vòng, lập tức quên lãng tất cả, trở lại trời liền làm Phụng Duyên thượng tiên trái ôm phải ấp tiêu sái phong lưu, có điều thường ngày ôm phần lớn là tiên tử xinh đẹp, đối mặt với Bích Thành này đúng là lần đầu tiên, y thấy thú vị, liền nổi lên tâm tư đùa bỡn, y dựa vào việc cao hơn Bích Thành nửa cái đầu, nhìn từ trên cao xuống nói: “Vậy đi, bản quân không phải người keo kiệt, chính là bằng thuật của ta không tốt, người cần phải thông cảm đấy.”

Bích Thành ‘ừ’ một tiếng, trên gương mặt luôn lạnh nhạt lộ ra nụ cười, mặt mày tràn đầy vui mừng, Phụng Duyên cảm thấy lòng dạ ngứa ngáy, luôn cảm thấy khóe môi cười như không cười ấy mang theo ý quyến rũ người ta, y tiện tay đặt lên bờ vai Bích Thành, khẽ cười nói: “Người xấu hổ như vậy, ta lại xấu hổ vì hại đệ tử rồi đấy.”

Lời tuy là thế, nhưng mỗi ngày trước khi Bích Thành tới, y đã chỉnh đốn bản thân sao cho xinh đẹp hoàn hảo chờ Bích Thành qua học tiên thuật, bản thân Bích Thành lại là một người vô cùng nghiêm túc, mỗi ngày đều chăm học khổ luyện, Phụng Duyên dần dần thừa nhận đối với hắc.

Có điều Bích Thành vừa tới, Phụng Duyên sẽ không được vui vẻ như xưa, mỗi lần chi cần y cùng với tiên nữ khác nói thêm một câu, Chu Thanh đang ở một bên khổ sở luyện tập bèn ngẩng mặt lên, ánh mắt đen thui nhìn chăm chăm vào y, nói: “Thượng tiên, chỗ này ta không hiểu lắm...”

Dần dà lâu dài, Phụng Duyên đã phát hiện ra một điểm nào đó không đúng, Phật tổ vô lượng (a.k.a oh, my god!), lẽ nào Bích Thành này thật sự coi trọng y rồi?

Phụng Duyên là một thần tiên, hơn nữa còn là một nam nhân, đối với chuyện đoạn tụ long dương ở thế gian y không phải chưa nghe qua, lia mắt khắp thiên giới cũng có mấy thần tiên đoạn tụ, chẳng qua y luôn nghĩ đây là sở thích của người khác, không ảnh hưởng gì tới toàn cục, thích nam nhân cũng được, thích nữ nhân cũng tốt, đều là chuyện của bản thân họ, cần gì xem sắc mặt của người khác.

Thế nhưng, việc này một khi phát sinh trên người y, y lại cười không nổi, nhất là đối phương còn là một tiểu thần tiên tương đối xinh xắn dễ thương, y sao có thể nhẫn tâm đi từ chối tình cảm của hắn chứ?

Huống hồ, trong lòng y sớm đã có người thương.

Nhìn mẫu đơn tràn đầy trong viện, ánh mắt Phụng Duyên dần trở nên dịu dàng.

Chỉ có mẫu đơn mới thật là quốc sắc.

Y dù có lãng quên thế nào cũng không thể quên được mẫu đơn tiên tử mỹ lệ xinh đẹp y tự tay nuôi lớn, tuy rằng y một lần nữa quay lại Thiên đình, nhìn qua có vẻ như đã mất đi ký ức trước kia, chỉ có chính y mới rõ ràng, mỗi một đêm, sẽ có một bóng lưng yếu điệu thoảng mùi hương, in bóng trăng liêu nhân, khắc sâu vào trong lòng y.

Tan thành tro bụi thì làm sao, bằng vào năng lực của y tự nhiên có năng lực để Minh Cẩn sống lại lần nữa y còn ngại mình thật là ngốc, Minh Cẩn chết thì mất hết can đảm mà tự đi xuống trần, y sao không nghĩ tới việc để mình khôi phục tiên lực cường thịnh, lúc ấy y và Minh Cẩn mới có cơ hội gặp lại lần nữa, tuy rằng, khuôn mặt của Minh Cẩn y đã không còn nhớ rõ lắm, thế nhưng Minh Cẩn giống như là một tưởng niệm, không có tưởng niệm này duy trì, y cũng không biết mình sẽ sống vì cái gì, đương nhiên, y bây giờ không ngờ được rằng, Bích Thành bị y lơ kia lại trở thành điều bất ngờ lớn nhất trong cuộc đời y

“Phụng Duyên thượng tiên, xin lỗi, đều là lỗi của ta, hại ngươi...”

Tiểu thần tiên cắn bờ môi dưới mềm mại hồng nhuận, đôi mắt trong trẻo có phần lúng túng nhìn y: “Nếu không phải vì ta cứ khăng khăng đòi tư luyện trên vách đá này, cũng sẽ không hại ngươi bị người Ma giới gây thương tích...”

“Khụ khụ khụ...” Phụng Duyên bưng vết thương trên ngực, miễn cưỡng sờ sợi tóc mềm mại trên đầu Bích Thành: “Không phải chuyện của ngươi, đoạn sườn đá đó cũng rất thích hợp để tu tập băng thuật, là ta đã lỡ để người Ma giới lui tới chỗ này, ta không trách ngươi đâu, thật đấy.”

Bích Thành như là sắp muốn khóc, trông mắt hắn long lanh, miệng liên tục đọc tiên thuật trị liệu, thế nhưng binh khí của ma tộc tựa hồ vô cùng lợi hại, vết thương ở ngực không thấy chút khởi sắc nào, vẫn có máu chảy không ngừng ra ngoài.

Phụng Duyên cười nói: “Ngươi đây là khóc cho ai coi? Thần tiên thì phải lạnh lùng vô tình, ngươi như thế này, đâu có đáng về thần tiên?”

Bích Thành xoa xoa mũi, lớn tiếng nói: “Nếu không phải vì... Ta mới không muốn làm thần tiên gì đâu, người ngồi đây, ta đi tìm thảo dược thử xem.”

Phụng Duyên cười khỏ, nhìn gấu mèo bướng bỉnh, y là một thần tiên chẳng qua là chịu chút thương thôi, cũng không chết được, hấn khẩn trương như vậy làm gì, y cũng không phải thân thể phàm nhân, thảo dược này đối với y chẳng qua là có còn hơn không mà thôi.

Nhìn bóng dáng vội vàng chạy ra của Bích Thành, Phụng Duyên bỗng cảm thấy trái tim lạnh lẽo thiếu thốn bỗng trở nên ấm áp.

Đoạn vách đá đó gần sát với Ma giới, lúc trước y và Bích Thành cùng tu luyện vô ý bị người Ma tộc lập kế, ma vật ấy rất lợi hại, giữa mây tựa hồ còn có chút ẩn kỵ bằng lam, sợ là hoàng tộc, y nhất thời lo cho Bích Thành mới tới, nên không đánh trả lại đúng lúc, trái lại chịu bị thương tích, cùng Bích Thành ngã xuống đoạn vách đá đó, nói đến cũng khéo, lúc hai người rớt xuống chân núi, Bích Thành vừa vịn rơi trên người y, không có chút thương tổn nào. Chỉ có y trên người có thương tích lại lặn hết như một hòn đá xuống, toàn thân trên dưới đau vô cùng, tuy nói y là một thần tiên, cơ mà thần tiên cũng sợ đau chứ.

“Phụng Duyên thượng tiên, đây là thảo dược ta hái được, ta giúp người đắp nhé.” Bích Thành đặt thảo dược trong miệng rồi nhai nhai, sau đó không kiêng kỵ chút nào gạt y phục của y xuống, đắp thảo dược lên miệng vết thương của y, cả người y trở nên cứng ngắc tùy ý để Bích Thành đụng vào, loại cảm giác uất ức trong lòng lại tới nữa rồi

Chuyện gì xảy ra? Con gấu mèo nhỏ này còn sẵn sốc dịu dàng hơn cả Minh Cẩn...

Minh Cẩn tuy là nữ tử, thể nhưng bản thể của nàng chính là một gốc mẫu đơn sinh trưởng trên trời, tự nhiên là noi theo cá tính lạnh lùng của người trên trời, dù ôn nhu có thừa nhưng luôn thiếu chút vị nhân tình, không giống với tiểu thần tiên đang cúi đầu bằng bó cho mình này, nếu như đổi lại là Minh Cẩn, nàng tất nhiên sẽ không khẩn trương như vậy, thần tiên mà, vốn không phải con người yếu đuối, năng lực tự chữa lành vết thương rất mạnh.

Không đúng, y sao có thể nghĩ như vậy, y phải luôn tâm tâm niệm niệm Minh Cẩn mới phải, sao lại vô thức so sánh Minh Cẩn với Bích Thành chứ?

Phụng Duyên chỉnh lại sắc mặt, đang định nói với Bích Thành là đi về đi, Bích Thành lại nghiêm túc nói rằng: “Đằng trước có một sơn động, ta vừa nhìn qua, đại khái là tiên nhân ngày trước để lại, ta đỡ người qua.”

Phụng Duyên khựng lại, lại bị Bích Thành nâng từng bước vào trong động, vẻ mặt y thay đổi liên xoành xoạch, rất muốn nói với Bích Thành không cần phiền phức như vậy, chúng ta cứ thế trở lại là được, thế nhưng không biết vì sao mà nói không nên lời.

Bích Thành một mình dọn dẹp tất cả, lại để y lên chiếc giường duy nhất, đôi mắt sáng loáng nhìn y: “Người nghỉ ngơi trước, ta đi kiếm cái ăn.”

... Phụng Duyên lại muốn nói y là thần tiên không cần ăn uống, thế nhưng thấy biểu cảm trên mặt Bích Thành thì bỗng mím chặt môi, tình cảnh này khiến y cảm thấy thân quen, tựa hồ trước kia rất lâu, đã có một con gấu mèo nhỏ cũng dùng ánh mắt chờ mong này lấy lòng với y.

Phụng Duyên chưa kịp suy nghĩ nhiều, Bích Thành lại hái mấy thứ trái cây tươi ngon mọng nước đưa tới bên miệng y, nói: “Phụng Duyên thượng tiên, người nằm ăn có thấy khó chịu không?”

“...?”

“Ta đút cho người nhé.”

“... ”

Phụng Duyên mặt đỏ bừng hiếm thấy.

Từ đó về sau, quan hệ của Phụng Duyên và Bích Thành đã trở nên tốt hơn, Bích Thành vừa mới từ trần gian lên, rất hiếu kỳ với mọi thứ trên trời, chỉ là tự hấn chưa bao giờ nói ra miệng, mỗi khi Phụng Duyên dùng tiên thuật biến ra một thứ gì đó, Bích Thành sẽ luôn mở to mắt sáng trong nhìn y, điều này khiến lòng thích hư vinh của y càng được thỏa mãn hơn.

Thời gian hai người bọn họ ở cùng nhau càng ngày càng nhiều, khó tránh khỏi một số lời thị phi, thí dụ như Chu Thanh, lần trước còn chớp chớp mắt nói với Phụng Duyên rằng: “Người thật sự đến với Bích Thành?”

Lúc ấy Phụng Duyên sẽ nói pha trò: “Người nói gì cơ?”

Chu Thanh cười cười: “Đã lâu chưa thấy người vui vẻ như thế, chuyện về Minh Cẩn, người khác đều nói người vô tâm vô phế, chỉ có ta biết trong lòng người khổ sở ra sao, hôm nay ở cùng với Bích Thành, người lại vui vẻ không ít.”

Phụng Duyên chỉ sửng sốt một chút, lập tức hoàn hồn lại thì thào nói: “Thật... Thật không...”

Chu Thanh lại rên sát nhân lúc còn nóng: “Đúng thế đấy, người nên biết là đất trời nơi nào không có cây, hà tất phải trói buộc vào một gốc cây, Tiểu Bích Thành mọi thứ đều tốt, người lại rất thích hấn, thẳng thắn cho xong, người đừng có mà nói các người đều là nam nhân, nam nhân thì làm sao? Ngày nay tiên nhân song tu rất nhiều, thiếu người cũng chẳng sao, chỉ cần người thấy vui là tốt rồi, không thì đến lúc đó lại hối...”

Lời Chu Thanh nói khiến y hoàn toàn khai thông đầu óc, y vốn là một người tùy tính tiêu sái, Minh Cẩn ở trong lòng y tiêu biểu cho việc cầu mà không được, cho nên mới khiến y rối rắm như vậy, cứ mãi khó buông bỏ, y cứ nghĩ như thế, liền cảm thấy thoải mái hơn, nhìn Bích Thành rũ mi ngồi đối diện y chơi cờ rất đáng yêu, cho nên đã vươn đầu ngón tay ra sờ lên mí mắt đơn bạc ấy, thế là Bích Thành bỗng lộ ra vẻ mặt cực hoảng hốt.

Gần như trong nháy mắt, Phụng Duyên đã cúi đầu hôn xuống đôi môi hắn.

Quân cờ trên bàn cờ đã rơi hết xuống đất, đen đen trắng trắng lẫn lộn xen vào nhau, hoa xuân trong sân nở thành từng tầng từng lớp, nghênh đón tiếng chim hót nhỏ nhỏ tản mát ra hương thơm nhàn nhạt.

Kỳ thực, Phụng Duyên có lẽ đã phát hiện ra, Bích Thành là một chú gấu mèo dễ xấu hổ và không được tự nhiên, chỉ cần thoáng khiêu khích thôi thì mặt sẽ đỏ không ngớt, đối với điểm này, Phụng Duyên khá là hưởng thụ.

Dường như Minh Cẩn và mẫu đơn trong viện đã hoàn toàn bị Phụng Duyên quên đi, thẳng đến khi

Bích Thành không ở đó, Phụng Duyên rảnh rang đâm buồn chán, liền ở phía sau núi mình quản lý tùy tiện đi dạo, đi được vài bước dọc theo con đường nhỏ, bỗng nhiên thấy một bóng dáng thướt tha, trong lòng y bỗng trầm ngâm, chỉ thấy người nọ quay đầu lại giữa một mảnh vườn mẫu đơn nở rộ, làn mi cong cong, đôi môi đỏ đỏ, không chút nào thua kém đám mẫu đơn đó, Phụng Duyên hơi cả kinh, chợt nghe thấy người nọ hé đôi môi đỏ, mềm mại lên tiếng: “Phụng Duyên... Phu quân.”

Cả người Phụng Duyên dờ ra, mặc cho ‘Minh Cẩn’ trước mắt bước từng bước tới, gió mát phất qua, mang đến mùi hương son phấn trên người ‘Minh Cẩn’... Ma khí nhàn nhạt, Chu Thanh nhường mảy mìn hơi ngưng thần, trong chớp mắt thiên nhân mở ra.

Là ma, ma vật này sao lại hóa thành dáng dấp ‘Minh Cẩn’?

“Phu quân, đã nhiều năm qua, chàng vẫn đáng vẻ như vậy, khiến thiếp thân lòng đầy vui sướng.”

“...” Mắt Phụng Duyên híp lại: “Nàng không phải đã chết rồi sao?”

‘Minh Cẩn’ thê lương nhìn y: “Phu quân, ta sống lại rồi, chàng không vui sao?”

Phụng Duyên ngừng một lát, khẽ cười theo: “Ta dĩ nhiên là vui rồi, chỉ là quá mức vui nên mới không thốt được nên lời.”

‘Minh Cẩn’ chậm rãi đi về phía y, nhưng không cẩn thận bị vấp phải cành cây trên mặt đất, nàng nhẹ nhàng kêu lên, rồi thuận thế ngã vào lòng Phụng Duyên.

Phụng Duyên im lặng ôm thân thể mềm mại nhu nhược không xương trong tay, lòng lại nghĩ tới thân thể thon dài ngây ngô của Bích Thành, y giật mình trong chốc lát, lập tức cúi đầu cười.

Thì ra trong lúc vô tình, y đã chậm rãi yêu chú gấu mèo dễ thương lại dễ xấu hổ ấy.

‘Minh Cẩn’ lau nước mắt nói: “Phu quân, là Ma quân giúp ta có thân thể, tự ta... Sau đó, trong lòng vẫn không buồn bỏ được chàng, hồn phách của ta bị đánh tan, âm soa dương thác xuống Ma giới, Ma quân thấy ta đáng thương, đã giúp ta tập hợp lại hồn phách, cũng may phu quân chàng vẫn tiếp tục trông mẫu đơn, không thì ta cũng không thể nương nhờ mẫu đơn mới nở mà biến hóa để thấy chàng...”

Trong lòng Phụng Duyên khê động, y cũng không hoàn toàn tin tưởng ‘Minh Cẩn’ trước mắt này, nhưng cũng không hoàn toàn vô tình với nàng được, y để Minh Cẩn lại trong căn nhà gỗ sau núi, thỉnh thoảng cũng đi gặp nàng, đương nhiên, phần lớn thời gian y đều không rảnh

Bởi vì gấu mèo của y đã mang thai.

Bích Thành là một nam nhân, vì câu nói nhẹ nhàng của y mà cam nguyện mạo hiểm sinh con cho y, ngày ấy trước khóm hoa dưới ánh trăng, y nhìn mặt mày Bích Thành nhin không được than thở: “Nếu chúng ta có một đứa con, thật là tốt biết mấy.”

Bích Thành bởi một câu nói của y, không biết đã tìm đâu ra được biện pháp sinh con, dùng chính nội đan bảo vệ thai nhi, một lòng vì y sinh con dưỡng cái, y yêu thương đồng thời cũng thấy xấu hổ lắm.

Bích Thanh là toàn tâm toàn ý yêu y, vậy còn Phụng Duyên y thì sao? Thay đổi thất thường không nói, bây giờ còn ở sau núi giấu ‘tình nhân’ cũ, thật sự là áy náy quá đi.

Nhưng mà Minh Cẩn này cũng khá cổ quái, trên người luôn mang theo chút Ma khí tựa có tựa không, tuy rằng đáng vẻ mặt mày và trí nhớ là của mẫu đơn tiên tử, chỉ là... trong lòng y hiện giờ có Bích Thành, giống như trái tim đã biến nhỏ đi, khó dung được người khác.

“Minh Cẩn, việc cho tới giờ ta phải nói với nàng... Kỳ thực ta đã có người bầu bạn mới.”

Nữ tử đang nghiêng đầu mang hoa mẫu đơn cho mình cười cong hàng mi: “À, phu quân chàng nói giống hả?”

Vẻ mặt của nàng như thế khiến y càng không nỡ tổn thương, nhưng vì Bích Thành và đứa con của y, Phụng Duyên vẫn nhin không được, nói: “Minh Cẩn, ta cũng không nói giống với nàng, trong mấy ngày nàng rời khỏi đây, ta đã có thê tử mới, bây giờ hần đã mang thai con ta, ta hi vọng... Chúng ta không nên gặp nhau nữa, để tránh hần thấy rồi ngỡ vực vô cớ.”

Nào ngờ Minh Cẩn cũng không giận, nét mặt chỉ thay đổi chốc lát, rồi nói: “Phu quân... Không đúng, Phụng Duyên thượng tiên đã nói như vậy, ta sao lại không biết xấu hổ cứ tiếp tục như thế nữa chứ? Chẳng qua ta chỉ muốn biết người đó là ai.”

Phụng Duyên do dự một lát, vẫn nói: “Hần tên Bích Thành.”

Minh Cẩn nói: “Bích Thành? Bích Thành tiên quân không phải là nam nhân sao?”

“Tình yêu không liên quan tới nam nữ... Nàng gặp hấn rồi ư?”

“Hấn hầu như mỗi ngày đều tới quý phủ của chàng, ta sao lại không biết.”

Minh Cẩn nói: “Hấn rõ ràng là một nam nhân sao lại mang thai...”

Phụng Duyên im lặng gật đầu, nhưng không phát hiện tia sắc bén chợt lóe lên trong mắt Minh Cẩn.

Minh Cẩn xuất hiện mà Bích Thành chưa kịp phòng bị gì, trước đó rất lâu, lúc Bích Thành vẫn là gấu mèo ở ngọn núi của hấn đã biết có một tiên nữ khiến Phụng Duyên không thể nào quên được, hấn giật mình nhìn nữ tử trước mặt, nghe thấy nàng nói: “Bích Thành tiên quân, trăm nghe không bằng một thấy.”

Bích Thành im lặng nhìn nàng, nàng lại nói: “Bích Thành tiên quân quả nhiên tướng mạo hảo, thảo nào phu quân ta lại một lòng hướng về người.”

... Bích Thành xoay đầu qua, cuối cùng vẫn nói: “Minh Cẩn tiên tử, ta không rõ người nói cái gì.”

Minh Cẩn khẽ cười nói: “Bích Thành, người thân là nam nhân sinh hài tử không cảm thấy thẹn sao?”

Bích Thành thoáng cả kinh, Phụng Duyên nói chuyện sinh hài tử cho nàng sao?

Làn môi diễm lệ của Minh Cẩn thoáng mỉm cười: “Làm sao thế? Giật mình à? Nếu như hồn phách của ta không được đầy đủ, cũng sẽ không cần người phải tiêu hao nội đan.”

“...?”

“Nam tử thụ thai, vốn là chuyện đi ngược lại với lẽ thường, người muốn sinh hài tử ra, nhất định cần có nội đan bảo vệ nó, người biết vì sao phu quân lại bảo người sinh hài tử cho chàng không? Bởi ta cần một viên nội đan! Người nghĩ chàng sẽ thích hài tử của một nam nhân sao?”

Miệng Bích Thành giằng giật, cuối cùng nói rằng: “Ta tin y.”

Về mặt Minh Cẩn thay đổi: “Người thật đúng là chưa thấy Hoàng Hà chưa bỏ ý định, nếu như lời này do chính mồm Phụng Duyên nói ra, người có tin hay không?”

Bích Thành ngược mắt nhìn nàng.

Cách ngày, quả nhiên Minh Cẩn hẹn Phụng Duyên tới vườn mẫu đơn sau núi.

“Phu quân, người có còn nhớ mảnh vườn mẫu đơn năm xưa người trồng hay không?”

Mùi hương mẫu đơn bỗng nhiên trở nên dày đặc, Phụng Duyên vốn không định gặp lại Minh Cẩn, thế nhưng thấy vẻ mặt cầu xin ấy, lòng có chút không đành, nghĩ chẳng qua là ôn chuyện mà thôi, bèn đến nơi hẹn, thế nhưng không biết vì sao, y luôn cảm thấy đầu óc hỗn loạn, Minh Cẩn nói những gì, y cũng không có lòng dạ nào nghe.

“Phu quân, ta có viên nội đan của Bích Thành thì có thể thoát khỏi một thân ma khí, không cần kiêng kị gì để ở bên người.”

“Đúng vậy.”

“Phu quân, ta rất muốn một hài tử của chúng ta, nếu là nam hài sẽ tiêu sái như phu quân, nếu là nữ hài...”

“Nữ hài tự nhiên là giống nàng.”

Phụng Duyên hoàn toàn không biết mình lại nói gì nữa, bỗng nghe thấy tiếng bước chân nho nhỏ đằng sau, y thấy quen tai, vô thức xoay đầu lại

Bích Thành đang đứng ở đó, mặt tái nhợt, mắt đo hoe như muốn rơi máu, đầu óc y cũng thanh tỉnh: “Bích Thành ”

Bích Thành cười nhạt với y, sau đó xoay người chạy thẳng, y lập tức rảo bước chạy theo, lại bị ‘Minh Cẩn’ ôm lấy thắt lưng: “Phu quân, người muốn làm gì?”

“Buông tay! Người đừng cho là ta không biết người làm cái gì!”

“Ha hã, ta thừa nhận là lỗi của ta, thế nhưng nếu không phải người vô ơn bạc nghĩa trước, ta sao lại làm thế? Ta sợ người ghét bỏ ta là thân thể của một bán tiên, cố ý đi kiếm một viên nội đan về...”

“... Buông tay, Minh Cẩn, niệm tình chúng ta đã từng là phu thê...”

“Ta không buông, người vẫn còn có tình cảm với ta đúng hay không? Nếu không thì người làm sao lại bị ảo thuật của ta mê hoặc? Nếu người không còn yêu ta, người nhất định sẽ không chịu nói ra những lời này, phu quân, chúng ta vất vả lắm mới có thể ở bên nhau...”

Phụng Duyên im lặng đứng đó, bỗng nghe tiếng hét thảm thương, y lập tức đẩy Minh Cẩn ra, phi thân tới trước mặt Bích Thành đang ngã sấp ở dưới cầu thang: “Bích Thành, người làm sao vậy?”

“Ta không còn nợ người rồi, Phụng Duyên... Phụng Duyên, người có nhớ hay chẳng... trước kia... trong núi

có một con... gấu mèo... nhỏ?”

“Bích Thành, người đang nói bậy bạ gì đó, người nhìn ta... trước đó đều là hiểu lầm...”

“Ta không muốn gặp lại người nữa, hài tử, hài tử... là của ta... không thể cho nàng...”

Hài tử! Lúc này Phụng Duyên mới cúi đầu nhìn thân thể Bích Thành, phát giác hần cả người lạnh lẽo, vết máu lại tuôn ra không ngừng, trong nháy mắt ấy y bỗng nhiên không thể thốt lên âm thanh nào, chỉ ngơ ngác nhìn.

Y sắp mất đi Bích Thành vĩnh viễn.

Khi đại sư huynh của Bích Thành vội vã chạy tới, Phụng Duyên vẫn không nhúc nhích nhận cái tát của Tử Dương: “Tên khốn nhà người, ta giao tiểu sư đệ cho người, người lại đối xử với hắn như thế, ta cũng luyện tiếu vì đã để hắn sinh hài tử cho người!”

Phụng Duyên nghe đến đó, nhin không được phản bác: “Hắn và người có quan hệ gì.”

“Hắn không liên quan tới ta, nhưng hắn cũng không liên quan tới người, đừng giải thích với ta cái gì mà người chúng phải mê huyền thuật cả Minh Cẩn, nếu người chưa từng có tình, sao lại dễ dàng trúng phải sắp xếp của nàng ta? Sau này người đừng tới tìm sư đệ ta nữa, cái sư đệ cần không phải nam nhân luôn để ý đến người khác, hắn chỉ cần một người toàn tâm toàn ý đối tốt với hắn...”

Toàn tâm toàn ý...

Phụng Duyên im lặng chốc lát, lập tức lớn tiếng nói với Bích Thành vẫn đang hôn mê: “Bích Thành, người nghe cho ta, ta biết ta có lỗi với người, thế nhưng ta thực sự... yêu người, người bây giờ tin cũng được không tin cũng được, người phải chờ, chờ ta...”

Phụng Duyên còn chưa nói xong, đã thấy lông mi Bích Thành giật giật, trong lòng y vui sướng, bỗng nhiên sắc trời tối sầm lại, từng đợt thiên lôi hiện lên trên đỉnh đầu y, Phụng Duyên sửng sốt, thấy Thượng Đế xụ mặt xuất hiện trước mặt y: “Phụng Duyên, người vì sao cứ ba phen bốn lượt thách thức với giới hạn của trẫm?”

“Trẫm niệm người là cháu trai của trẫm, luôn sủng ái có thừa với người, lúc trước người tranh giành với người ta đã bị hạ phạm, hôm nay lại chứa chấp người Ma tộc!”

Lòng Phụng Duyên vốn mất hết can đảm, chỉ cúi đầu nói: “... Đúng vậy...”

Thượng Đế thở dài nói: “Thật không biết mẫu đơn tinh có gì tốt, người đầu tiên vì nàng bị phạt xuống trần hiện giờ nàng thành ma người cũng... Quên đi, ta không nói người nữa, tự đi nhận phạt đi.”

Phụng Duyên trầm giọng nói: “Ta nguyện ý loại bỏ tiên cốt, bỏ tiên tịch, giam trong hồ băng.”

“... Tùy người!”

Bích Thành, Bích Thành, người phải chờ ta, cuối cùng có một ngày ta sẽ không còn ai trong lòng nữa, cuối cùng có một ngày ta sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với người...

Dựa vào vách núi băng lạnh, Phụng Duyên run rẩy tự khắc lên cánh tay hai chữ ‘Bích Thành’, y là một người dễ quên, nếu không có lần này, y sợ là sẽ quên đi dáng dấp của Bích Thành, y hại chết con mình, đã không còn mặt mũi xuất hiện trước mặt Bích Thành, hôm nay y chỉ có thể hi vọng rằng có một ngày nào đó, có một ngày nào đó Bích Thành sẽ quên đi sai lầm y phạm phải, lại cười với y một nụ cười nhẹ nhàng nhưng tràn đầy hạnh phúc.

Hết phiên ngoại • Chuyện xưa đã qua.

38. Chương 38

Lúc Trầm Trầm ăn xong cảm thấy đầu óc có phần choáng váng, nhìn thời gian rồi đứng dậy đi vào phòng tắm, tắm xong sẽ đi ngủ, hần mở cửa phòng tắm ra, thì thấy một bóng người mơ hồ lại quen thuộc ngoài tắm cửa thủy tinh mờ, tay phải Trầm Trầm vịn mở vòi hoa sen, giọt nước chảy men theo đường cong duyên dáng trên lưng, hần lại nhìn cửa, phát hiện Chu Thanh vẫn đứng đó, nhin không được nói rằng: “Cậu sao không về phòng đi? Đứng đó làm gì?”

Giọng Chu Thanh truyền qua hơi nước tối: “Anh mang thai rồi, em không yên tâm để anh một mình tắm.”

Trầm Trầm rùng mình nổi da gà, hần buồn bực nói: “Tôi là một người đàn ông, không yếu đuối như cậu nghĩ đâu.”

“Sự thực đúng là thế, nhưng trong lòng em luôn thấy không yên, Trầm Trầm anh có biết không? Khi em biết anh có con của em, lòng em vui cỡ nào không? Em luôn cảm thấy anh không thích em, bé con xuất hiện giống như là một cái khóa buộc anh và em lại với nhau, một tầng quan hệ này thậm chí còn kiên cố hơn cả hôn nhân, thế nhưng... Em luôn cảm thấy tâm tư anh không có ở chỗ em, em luôn nghĩ một giây sau sẽ không nắm giữ được anh... Trầm Trầm, anh có biết không?”

Lần đầu tiên Chu Thanh nói những lời như thế, hần bỗng nhiên muốn thổ lộ những phiền muộn trong lòng ra, cả người sẽ thoải mái hơn.

Trầm Trầm một tay cầm vòi sen, vẻ mặt cứ thay đổi liên tục, cảm tình hần đối với Chu Thanh phức tạp hơn nhiều so với Chu Thanh đối với hần, Chu Thanh có tướng mạo y như Phụng Duyên, lúc hần nhìn Chu Thanh, lòng khó tránh khỏi sẽ thấy hình bóng nam nhân bội tình bạc nghĩa kia, lòng hần đối với Phụng Duyên vẫn có oán hận, chỉ là nghĩ tới đôi mắt trong suốt như nước suối ấy của Chu Thanh, hần lại nghĩ

Chu Thanh và Phụng Duyên cũng chẳng giống nhau.

Chu Thanh là cây trúc hần toàn tâm toàn ý dự định trồng để ăn, tuy rằng sau đó phương thức trồng có lệch lạc, nhưng trong lòng hần, hần vẫn coi Chu Thanh như thú cưng hay con cái để đối đãi.

Lúc ban đầu phát sinh quan hệ với Chu Thanh khiến hần rất giận, một hồi sau hần lại có chút nghĩ thông suốt, không phải là bị nam nhân thương một lần sao? Hần cũng không phải trình tiết liệt nữ cần để ý thể làm chi? Nhưng bây giờ hần có con của Chu Thanh, vừa nghĩ đến con, hần khó tránh khỏi sẽ nghĩ đến đứa con chết yếu kia, nếu đứa đầu của hần còn sống, không biết sẽ có dáng vẻ ra sao.

Chu Thanh nhìn Trầm Trầm thật lâu không thấy hần trả lời, lòng trầm xuống, không khỏi lại hỏi: “Trầm Trầm? Trầm Trầm anh làm sao vậy? Có phải thân thể khó chịu hay không? Trầm Trầm sao anh không nói lời nào?”

Chu Thanh hỏi một loạt các câu không những không làm Trầm Trầm ghét, trái lại khiến lòng hần cảm thấy ấm áp, thế là hần không nhịn được đáp ứng: “Tôi không sao, cậu nói nhiều quá, tôi ngại Ồn.”

Chu Thanh ngoan ngoãn im miệng, đợi một lát, nhịn không được lại nói: “Trầm Trầm, anh lát nữa muốn ăn cái gì? Muốn ăn gì thì nói với em.”

Trầm Trầm đang chải răng, nhịn không được liếc khinh thường một cái, hần cắn bàn chải, nói: “Tôi không phải vừa ăn xong sao, tôi lát nữa sẽ ngủ, cậu nếu không còn việc gì thì cũng đi ngủ đi, ngủ ngon.”

Ngày hôm sau, trước khi đi, Chu Thanh ngàn dặn vạn dò Trầm Trầm ở nhà phải săn sóc cơ thể cho tốt, thế là bị Trầm Trầm tức đá ra khỏi cửa. Chu Thanh chân trước vừa đi, Trầm Trầm lập tức thay sắc mặt hung ác, đổi thành cau mày, hần ngồi ở sô pha một hồi, sờ sờ cái bụng đã hơi nổi, bỗng nhiên đứng dậy đẩy cửa ra.

Phụng Duyên chính là một vết thương sâu nhất trong lòng Trầm Trầm, thời gian trăm nghìn năm trôi qua khiến Trầm Trầm đã quên, thế nhưng quên lãng chẳng qua là lừa mình dối người, khi tầng vết thương ấy đóng vảy mỏng manh lại lần lần nữa bị thời gian xé mở, sờ tới mới phát hiện vết thương chưa khỏi hần, vẫn chảy máu đầm đìa như cũ.

Trầm Trầm vốn định cả đời cũng không tha thứ cho người kia, không bao giờ để mắt tới y nữa, có thể ở trong mộng, giống như lời Chu Thanh nói, hần còn có thể vô thức quyến luyến Phụng Duyên thậm chí sẽ gọi tên Phụng Duyên lên, thế nhưng lý trí bảo hần rằng hần và Phụng Duyên sẽ không có khả năng nữa.

Trầm Trầm đi trên con đường núi đầy sương mù, lần này hần từ nhà tới chỗ núi cấm nhốt Phụng Duyên tiêu hao không ít giá trị tiên thuật, lòng hần có phần oán giận đồng thời cũng cảm thấy nhẹ nhõm, hần vốn trốn tránh vấn đề này, thế nhưng trốn tránh chung quy không phải biện pháp, một ngày nào đó vẫn phải đối mặt thôi. Nếu như Chu Thanh thực sự là Phụng Duyên, vậy hần chỉ đành một lần nữa rời khỏi thành phố này vài chục năm, một lần nữa đi tìm chỗ để hần và đứa con trong bụng có thể sinh sống yên lành. Nếu như Chu Thanh không phải Phụng Duyên...

Nếu không phải Phụng Duyên, hẳn có nên thử tiếp thu cảm tình của Chu Thanh không nhỉ?

Trong đầu Trầm Trầm cứ mơ màng, chẳng đến khi hắn bắt tri bắt giác đi vào sơn động bốn phía hàn khí, nhìn đầm nước vừa sâu lại vừa trong bên trong động mới đột nhiên tỉnh lại.

Không có ai.

Trên hang động có một hốc vừa dài vừa rộng dẫn tia sáng chiếu sáng cả động, trên vách núi đá rêu xanh mọc vừa dài vừa dày tạo thành lớp thảm mềm mại, trên nhام thạch nhô ra hai dây xích dài bồng lên hàn quang chìm ngập trong làn nước đầm, Trầm Trầm dịch mấy bước, đi tới chỗ dây xích biến mất, hắn khom người cúi đầu nhìn, bỗng mở to hai mắt.

Trong đầm nước trong suốt vừa nhìn cái đã thấy đáy, một bộ xương người bị xiềng xích xuyên qua ngực đang nằm ở đó, lẳng lặng dựa vào vách đá trơn nhẵn, trên mặt Trầm Trầm một mảnh tuyết trắng, hắn ngơ ngác nhìn bộ xương cốt không biết đã lặn ngất bao nhiêu năm, bỗng nhiên không thể kìm nổi, bùm mặt bật cười, nước mắt vô thức chảy qua kẽ tay, dọc theo móng tay tuột xuống cổ tay rơi xuống đất.

Đã chết rồi... Lại đã chết rồi...

Cũng đúng thôi, nghe nói Phụng Duyên xung phong nhận phạt ở đây, cạo bỏ tiên cốt, một thân tiêu sái chạy đến nơi này, bây giờ thì hay rồi, lại còn chết ở đây với diện mạo xấu xí thế này, thực sự là còn mỏng manh hơn cả người thường.

Trầm Trầm có chút thất thần ngồi bệt xuống đất, ánh mắt hắn đã sớm tan rã trong sơn động đã từng giam cầm Phụng Duyên, lúc này hắn ngồi ở nơi Phụng Duyên đã từng ở qua, nhìn phong cảnh y đã từng nhìn qua.

Trên vách núi đá lạnh lẽo có vài vết tích hoặc đậm hoặc nhạt, tựa hồ là viết gì đó, vẻ mặt Trầm Trầm khê đổi, lập tức niệm chú ngữ, trong nháy mắt toàn bộ sơn động trở nên sáng sủa hẳn.

Khi tia sáng chiếu rọi đầy đủ mọi nơi, chiếu hết mọi chỗ trong sơn động đen kịt này, Trầm Trầm rốt cục đã thấy hết mấy chữ ấy.

‘Bích Thành, nếu như... có một ngày ngươi tìm đến nơi đây, có phải là đã tha thứ cho ta hay không? Ta biết ta có lỗi với ngươi, thế nhưng dù xin lỗi thế nào ta vẫn muốn nói một câu với ngươi, đó là ta thực sự yêu ngươi, có thể là vào tai ngươi sẽ thành già mồm, có thể ngươi đã không còn tin tưởng ta nữa, ta thừa nhận lúc ấy ta đích xác còn phần tình cảm quyến luyến với Minh Cẩn... Nhưng... lúc bị giam tại đây, ta thực sự không có lúc nào nhớ đến nàng cả, mỗi ngày ta dù mở mắt hay nhắm mắt đều thấy ngươi... chỉ có ngươi thôi, ta tự biết mình không xứng đi tìm ngươi nữa, chỉ chờ một ngày nào đó ngươi có thể tha thứ cho ta, có thể tới gặp ta, thế nhưng ta nghĩ đã lâu, mới phát hiện ra mình sai rồi, ta làm như vậy thật là yếu đuối lắm, ta phải đi tìm ngươi mới đúng, dù ngươi đánh ta mắng ta, ta cũng muốn gặt gao quần lấy ngươi, mà không phải trốn ở chỗ này yên tâm thoải mái sám hối... Đáng tiếc... Tiên lực của ta đã không đủ nữa rồi, ta cũng sắp hồn phi phách tán rồi... Đây có phải chứng tỏ rằng tội ta chịu cũng đã rửa sạch được một chút rồi không? Thế nhưng cuối cùng ta không cam lòng...không cam lòng cứ thế, sẽ không còn được gặp lại ngươi...

dù bị người ghét... ta cũng...’

Chữ viết ngày càng nhạt đi, khi đến đây thì bị cắt hẳn.

39. Chương 39

Trầm Trầm dừng ở vết tích ấy thật lâu rồi mới đứng lên, cất bước về phía vách tường ấy, nhìn kỹ một hồi, mơ hồ nhận rõ ra câu nói ‘nếu có kiếp sau...’, Trầm Trầm thở dài một hơi, hôm nay người cũng không còn, hẳn lại có gì không thể buông bỏ chứ?

Trầm Trầm nhìn cái đầm một lần cuối, rồi không còn lưu luyến gì, xoay người bước ra khỏi sơn động.

Thời tiết tháng bảy tháng tám không nóng bức lắm, từ núi cấm đi tới nhân gian Trầm Trầm đã cảm thấy khí nóng phả vào mặt. Trong không khí oi bức còn mang theo chút ẩm ướt, bầu trời như một mảng tro mờ nhạt, như là tùy thời tùy chỗ đều có thể đổ mưa xuống, Trầm Trầm luôn ghét thời tiết như thế, vào lúc này Trầm Trầm thích nằm trên giường dưới điều hòa, thoải mái đánh một giấc, thế mới là chuyện thỏa đáng, Trầm Trầm nghĩ như vậy mà tiểu bảo bảo trong bụng tựa hồ cũng khó chịu cục cựa, đây là lần đầu tiên Trầm Trầm mang thai mà cảm thấy máy thai rõ ràng như thế, hẳn sờ bụng, nhớ tới đứa đầu mình mất đi, hẳn chưa kịp nói cho Phụng Duyên rằng lúc đó mình đặt tên cho bé là Thanh Lam, bởi vì hẳn đã gặp Phụng Duyên trong mộng sương mù ở sơn cốc.

Về phần đứa thứ hai này... Tự nhiên cũng là tên Thanh Lam.

Khóe miệng Trầm Trầm hơi nhếch lên.

Dù Chu Thanh có thật là Phụng Duyên thì sao? Hẳn còn vương bận gì nữa? Ngày nay, Chu Thanh chẳng qua là một cây trúc yêu quái, hẳn sợ thối gì?

Trầm Trầm về nhà rồi cởi quần áo ra, biến trở về con gấu trúc tròn vo, hẳn tùy tiện nằm trên giường, trong đầu nghĩ đến lúc sinh con sẽ sinh ra một đứa như thế nào đây, rốt cục là gấu nhỏ hay trúc nhỏ, nghĩ đến mình sẽ sinh ra một cây trúc, hẳn không khỏi run cả người – một con gấu mèo được biết sinh đã kỳ cục rồi, nếu như đến lúc đó mà sinh ra một cây trúc thì có mà... Trầm Trầm ủ dột buồn bực đảo hai tròng mắt gấu, chắc là không tà môn thế đâu ha?

Trầm Trầm duỗi móng vuốt xoa cái bụng, nghĩ đến nếu lúc đó thực sự sinh ra một cây trúc thì để Chu Thanh nuôi, cơ mà nếu sinh ra là gấu mèo thì cũng là do Chu Thanh nuôi thôi, lúc hẳn ở cùng Phụng Duyên luôn luôn dè dặt, thế nhưng cuối cùng thì là kết quả gì? Chuyện Phụng Duyên thu lưu Minh Cẩn hẳn không phải không biết, hẳn biết rõ Phụng Duyên đã từng thích Minh Cẩn thế nào, hẳn luôn nghĩ mình là một tên trộm, tình cảm của hẳn và Phụng Duyên cũng không rạn vỡ lấp lánh như thế, cho nên hẳn vẫn đều đều nhường nhịn, hẳn nghĩ cuối cùng sẽ có một ngày tự ra quyết định, thế nhưng hẳn vạn lần không ngờ bởi thế mà mất đi đứa con đầu tiên.

Mà khi đối mặt với Chu Thanh, lòng hần cũng rõ, nếu như nói mình không thích cậu chút nào, đó là không có khả năng, thế nhưng để hần tiếp nhận cảm tình của Chu Thanh cũng là vô cùng trắc trở, nhưng việc cho tới giờ hần tựa hồ đã hoàn toàn quen thuộc với Chu Thanh rồi, quen thói cậu dịu dàng thậm chí đã bắt đầu từ từ muốn cùng cậu trúc yêu quái ấy vĩnh viễn sánh cùng thiên địa... Trầm Trầm ôm cái đầu gấu mèo của mình, lẽ nào hần đã nguyện là phải yêu cùng một khuôn mặt ấy?!

Yêu Chu Thanh?!

Trầm Trầm khê động, lẽ nào hần... Đã không chỉ là thích mà là yêu đối phương rồi?

Trầm Trầm vốn nghĩ mình sẽ cảm thấy phiền toái, thế nhưng bất ngờ là lúc này hần cảm thấy rất bình tĩnh, có thể là do đây chính là cuộc sống hần muốn, người một nhà yên bình sống với nhau tựa hồ rất tốt đẹp, có điều

Trầm Trầm đảo hai tròng mắt gấu, hần không thể nào đơn giản như thế đã tha thứ cho Chu Thanh, dù cậu không phải Phụng Duyên đi chăng nữa, hần không thể nào tiêu tan oán hận với khuôn mặt ấy, ai bảo hần là một con gấu mèo lòng dạ hẹp hòi chứ?

Huống chi Phụng Duyên còn nói câu cuối: Nếu có kiếp sau...

Nếu thực sự có kiếp sau, Trầm Trầm hơi tự giễu nhớ tới khuôn mặt thâm tình của Phụng Duyên, nếu như Chu Thanh chính là do Phụng Duyên chuyển thế, như vậy lúc Minh Cẩn xuất hiện lần nữa có thể vẫn đối xử với hần như vậy hay không?

Tuyệt đối không thể cho Chu Thanh chiếm lợi!

Trong đôi mắt gấu mèo của Trầm Trầm hiện lên một tia sáng.

Lúc Chu Thanh về nhà, Trầm Trầm với lột gấu mèo đang ngồi trên thảm xem TV, Chu Thanh có chút không vui nhướn mày, hai cánh tay vươn ra ôm hần, nói: “Sao lại ngồi dưới đất, không sợ cảm lạnh sao? Còn có phóng xạ của TV nữa, anh mang thai rồi, không nên xem TV lâu, đối thân thể không có lợi.”

Trầm Trầm mặc kệ Chu Thanh tắt TV đi, sau đó cậu lại không mất chút sức nào ôm lấy thân thể gấu mèo, bỏ hần vào sô pha, còn không quên lấy một quả táo từ trong túi ra, quả táo đã được rửa sạch sẽ, nhét vào móng vuốt Trầm Trầm, Trầm Trầm liếc nhìn cậu, rồi ngoan ngoãn gặm táo, trên khuôn mặt yên lặng của Chu Thanh cuối cùng cũng hiện ý cười: “Ở nhà có thấy buồn không?”

Trầm Trầm chùi miệng, hần nhìn vẻ mừng rỡ của Chu Thanh, nhịn không được nhớ tới mình là một con gấu mèo thất nghiệp, lòng có hơi phiền muộn, đồng thời, cảm giác trước kia bị Phụng Duyên phụ lòng cũng bắt đầu dâng lên, hần hừ một tiếng lại miễn cưỡng nheo con mắt lại, gặm hết táo ném hột cho Chu Thanh, chìa hai cái móng vuốt ra, nâng mắt nhìn Chu Thanh, ý rằng bảo cậu lau tay giúp hần.

Chu Thanh khom người rút khăn tay ra, lau sạch sẽ móng vuốt đen sì của hắn, sau đó giống như vô ý nói: “Biến sang lột gấu mèo có phải thoải mái hơn không?”

Trầm Trầm cuối cùng cũng ừ một tiếng, Chu Thanh lại cười cười: “Lột gấu mèo cũng rất tốt, ôm thoải mái lắm.

Chu Thanh cười rất chân thành, Trầm Trầm nhất thời không nói nên lời, hắn bỗng nghĩ kể cả mình ở lột gấu mèo thì Chu Thanh vẫn được lợi à, để không lộ ý nghĩ trong lòng ra, hắn miễn cưỡng đáp: “Công việc thế nào?”

Chu Thanh nắn vai giúp hắn: “Cũng tạm, gần đây em mới mở công ty, có khả năng sẽ bận hơn chút.”

“...” Cậu không phải mấy hôm trước vừa thăng chức sao?”

“Cái đó, em từ chức rồi, em muốn gây dựng sự nghiệp thú vị hơn chút.”

Trầm Trầm nghĩ mình là con gấu mèo ngu xuẩn nhất trần đời mới đi thảo luận vấn đề này với cây trúc yêu quái.

Chu Thanh lại không chú ý tới sắc mặt gấu mèo, cậu tự biên tự diễn nói: “Em muốn cho anh một cuộc sống tốt...”

Trầm Trầm hừ một tiếng: “Tôi vẫn có việc làm.”

Chu Thanh chớp mắt nhìn hắn: “Em biết.”

“Hơn nữa cậu là một cây trúc yêu, vì sao còn muốn đi làm việc riêng?”

Chu Thanh xấu hổ buông làn mi thật dài: “Xin lỗi, em.. là một yêu quái kém cỏi, em không biết biến đồ thành hay, không nhà không xe, em không biết... làm thế nào mới có khả năng sống cùng với anh, em chỉ có thể cố gắng làm việc, thỏa mãn tất cả yêu cầu của anh....”

Nghe Chu Thanh càng nói càng thái quá, Trầm Trầm rốt cục nhịn không được liếc cậu: “Cậu nói bấy bọ gì đó, dù cậu hai bàn tay trắng thì không phải còn có tôi sao? Tôi quan tâm tới những thứ ấy sao?”

Tuy rằng hắn bắt cần để mất việc nhưng bằng vào năng lực gấu mèo của hắn, hắn lại không lo chút nào cả, tốt xấu gì cũng đã ở nhân gian mấy trăm năm, trong tay cũng có gom góp được tí chút, bây giờ thiên giới ra lệnh cấm thần tiên ở nhân gian dùng tiên lực sinh hoạt, trở về thiên đình thì tay làm hàm nhai nếu như chút năng lực này cũng không có thì làm thần tiên làm cái gì?

Trầm Trầm còn đang tự hỏi lúc sinh con xong thì có nên đi tìm việc hoặc buôn bán cái gì đó hay không, Chu Thanh lại vui vẻ ôm lấy hắn: “Trầm Trầm, A Trầm, anh... nói tất cả đều là thật sao?”

40. Chương 40

Lúc này, Trầm Trầm mới phát hiện ra mình vừa lỡ lời, lập tức đảo mắt, nói: “Ừ, tôi cũng có gạt ai đâu.”

Chu Thanh đang nựng mặt hắn, đôi môi hơi run: “Trầm Trầm... em cứ nghĩ anh ghét em cơ.”

Trầm Trầm nhin không được trợn trắng mắt: “Đàn ông con trai không được khóc lóc.”

Chu Thanh cười rạng rỡ: “Đúng vậy, rất khó coi.”

Trầm Trầm vốn dĩ mặt trở cơ mà giờ cũng hơi thay đổi, hắn muốn dùng móng vuốt gạt tay Chu Thanh ra, nhưng lực tay cây trúc yêu quái lại càng chặt hơn

“Trầm Trầm, sau khi sinh con... chúng ta đi du lịch đi? Anh có muốn đi Tứ Xuyên không? Chỗ ấy có nhiều gấu trúc lắm, hay là đi mấy tiểu quốc ở châu Âu cũng được đó...”

“Tùy cậu.”

“...”

“Trầm Trầm.”

“Hửm?”

“Trầm Trầm.”

“Ừm...”

“Trầm Trầm... đang ngủ sao.”

Trúc yêu thì thảo tự nói cẩn thận từng li từng tí ôm lấy con gấu mèo đã sớm ngủ khò lên giường, điều chỉnh không khí trong phòng rồi dè dặt vén chăn đắp cho gấu trúc, cuối cùng lại im lặng nhìn khuôn mặt say ngủ diễm tĩnh của đối phương.

Aizz, nào có ai biết phiền não khi làm một cây trúc yêu quái đâu, nhất là khi cậu thích phải thiên địch của mình, có loại cảm giác thật khó hiểu... Nhất là đối phương còn có tính cách kỳ cục như thế.

...

A Lâm của cửa hiệu cắt tóc có phần do dự nhìn Trầm Trầm an nhàn thảnh thơi ngồi trên ghế chờ hấn tới cắt tóc: “A Trầm, sao một tháng không gặp cậu... đã thành bụng bia thế kia?” (hu hu, mỹ nam bụng bia =)))

Trầm Trầm hừ một tiếng: “Gần đây ăn khá nhiều.”

A Lâm bên thì tẩm ướt đầu hấn bên thì gọt chuyện: “Cậu ăn uống vốn ít lắm mà? Sao thoáng cái đã ăn nhiều thế. Tuy rằng cậu là một thần tiên không để ý tới bề ngoài, cơ mà bây giờ phổ biến là người gầy, béo rồi thì ghê lắm, cậu còn chỉ có béo một chỗ nữa chứ, kỳ lắm...”

Trầm Trầm sờ sờ bụng: “Có lẽ bởi vì nhàn quá, cho nên ăn đến béo luôn. Hơn nữa tôi cũng thấy chẳng có gì không tốt cả.”

Gấu mèo mà, béo một chút không sao cả.

Ồ, mặc dù có phần khó coi.

Bản thân vốn luôn chú trọng dáng vẻ lại có ý nghĩ như vậy, thế là cúi đầu cười nhỏ.

Có thể quá khứ đã rất đau khổ, thế nhưng đường đời luôn dài dằng dặc như vậy, tất cả đều phải hướng về tương lai, đúng không nào? Bây giờ hấn đã sớm không còn là tên ngốc Bích Thành năm đó, hấn là Trầm Trầm, nam gấu mèo tinh anh, hấn còn có một đứa con, chỉ cần có con rồi, hấn chẳng còn sợ gì nữa.

A Lâm đang cắt cái đuôi tóc cho Trầm Trầm, nhìn nét cười của Trầm Trầm trong gương, động tác trong tay khựng lại: “Trầm Trầm...”

“Sao?”

“Tôi luôn thấy cậu cười rất kỳ.”

“Chỗ nào kỳ?”

“Nói thế nào nhỉ? Chính là về phương diện cảm giác có chút đúng rồi, chính là mẫu tính (bản năng của người mẹ) tỏa sáng! Vừa rồi thiếu chút thì tôi thấy vòng sáng của Thánh Mẫu đó nhé...”

“Im miệng.” Gấu mèo Trầm nhìn A Lâm với ánh mắt khinh bỉ.

“Ồ .” Dao tiên nhân ‘bà tám’ vừa mới nhận lời người ta xong bỗng đột nhiên hô lên như phát hiện ra chân trời mới: “Đúng rồi, Trầm Trầm, công ty Đại Nịnh Mông kia hình như đã mua công ty của cậu rồi, cậu còn ở đó sao?”

“Công ty trước kia tôi làm tên là Đại Vô Hạn, là bị Đại Nịnh Mông mua, tôi đã sớm nghỉ việc rồi.”

“À à, trí nhớ của tôi kém lắm á, vậy, Trầm Trầm, bây giờ cậu làm ở chỗ nào?”

“... Chưa nói cho cậu sao, gần đây tôi nhàn lắm.”

“Ôi chao, vậy cũng không giống cậu, tôi nhớ là cậu thích cảm giác được đi làm lắm mà.”

“Ừ, dù sao một ngày không làm gì cũng sẽ chán phèo.”

“Vậy cậu định tìm loại công việc thế nào? Hay là quảng cáo thiết kế nữa?”

“Cậu phiền thế, cắt nhanh đi.”

“Ồ...”

Nghe giọng Trầm Trầm không còn kiên nhẫn nữa, A Lâm nhỏ giọng lầm bầm: “Hừ hừ, nam nhân không làm việc sao mà kiếm được bà xã chứ.”

...!! Trầm Trầm giả bộ không nghe thấy, lòng tự trọng chết tiệt đang bị thương tổn đây.

Tuy rằng lòng hần có chút vướng mắc nhưng quan hệ với cây trúc yêu cũng càng ngày càng cởi mở, để hần ở nhà không đi làm thì đúng là không thể nào nói nổi, hơn nữa nếu không có gì xảy ra thì con cũng sắp sinh ra rồi, hần cũng không muốn sinh con xong còn ở nhà chăm con nghĩ tới là thấy ngu không chịu được rồi.

Tạm biệt A Lâm, Trầm Trầm thông dong đi về nhà trọ.

Mùa hè đã dần trôi qua, thế nhưng bầu trời vẫn còn nắng gắt, mấy trận mưa phùn lất phất hôm trước vẫn man mát hơi nước trong không khí, Trầm Trầm mở hé cửa sổ ra, đám mây ngoài cửa màu sẫm sẫm, tụ lại thành từng cụm mây trôi nổi trên trời, gió nổi lên, cảm giác rất mát mẻ, thế nhưng oi bức còn nhiều hơn nữa.

Xem chừng là trời sắp mưa to.

Trầm Trầm cúi đầu nhìn những tốp ba tốp năm người đi đường, bắt đầu lo lắng về việc Chu Thanh gần đây vẫn tăng ca đến khuya.

Trúc yêu... sẽ không sao chứ?

Hơn nữa Chu Thanh vóc người cao, thân thể cũng rắn chắc, còn có thể dễ dàng tùy tiện tiện bẻ người hẳn lên... lực đề kháng chắc là mạnh lắm.

Sắc trời càng ngày càng tối, mưa cũng thoáng cái đã trút xuống ào ào, từng trận gió mạnh đồm theo đúng là rất dọa người.

... Quên đi, nên gọi điện hỏi thử xem.

Ấn vào nút gọi, sau hai tiếng ‘tút tut’, Trầm Trầm nghe thấy tiếng nói trong trẻo của đối phương: “Alô, Trầm Trầm, chuyện gì thế?”

“Chu Thanh, bên ngoài trời mưa rồi.

Từ trong ống nghe truyền đến tiếng cửa sổ đập ùm ùm và tiếng mưa rơi lộp bộp.

“Đúng vậy.”

“Cậu... sắp hết giờ làm chưa.”

“Nửa tiếng nữa là có thể về.”

“À, mang ô chưa?”

“Trong công ty bình thường sẽ có ô dự bị.” Bên kia điện thoại, Chu Thanh trả lời khá là vui sướng, tâm tình khá tốt: “Lát nữa em đi siêu thị, anh muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

“Ừa, em biết rồi.”

Chu Thanh nói xong câu này, Trầm Trầm không biết nên nói gì nữa, lại không muốn cúp điện như thế. Cứ như vậy lẳng lặng nghe tiếng hít thở của hai người, một lúc lâu sau Trầm Trầm mới mở miệng.

“VẬY TÔI CÚP MÁY.”

“ĐƯỢC.”

Cúp điện thoại xong, Trầm Trầm ngồi dựa vào chiếc gối ôm đầu tây không biết Chu Thanh mua từ hồi nào, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, trong đầu bỗng nhiên hiện lên vài chữ tế thủy trường lưu.

nghĩa đen là nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, theo mình thì bạn Trầm đang nghĩ là mình bắt đầu đi quan tâm mấy việc nhỏ bé này thì dần dần vẫn cứ quan tâm mãi > thói quen.

Aizz, Trầm gấu mèo có phần mệt mỏi chợp mắt lại, thói quen thật đúng là chuyện đáng sợ, hần đã sớm phát hiện mình quen với dịu dàng của Chu Thanh, sự im lặng của Chu Thanh, tất cả của Chu Thanh, dù Chu Thanh có khả năng là tên khốn kia thì hần cũng không quan tâm.

Lúc Chu Thanh về nhà mưa đã nhỏ đi nhiều, cậu mang cả một thân ướt át đẩy cửa vào đã thấy dáng Trầm Trầm dựa vào đệm ngủ, cậu có phần kinh ngạc nghĩ Trầm Trầm gần đây sao lại hay ngủ như thế, nhưng mà nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của đối phương, cậu lại cảm thấy lòng tràn đầy vui sướng.

41. Chương 41

Tối tầm tháng mười, thời tiết bắt đầu từ từ chuyển lạnh.

Trầm Trầm sinh tiểu Thanh Lam vào ngày nghỉ cuối cùng của lễ Quốc Khánh(được nghỉ khoảng 1 tuần, mỗi năm 1 khác), vốn hần cho rằng mình sẽ sinh gấu mèo nhỏ hoặc trúc nhỏ thế nhưng không ngờ rằng hần lại sinh ra một đứa bé hình người nho nhỏ dễ thương, trong quá trình sinh sản hần vẫn rất hỗn loạn, có thể là do bản thân hần là một thần tiên, hần không thấy đau đớn, vừa tỉnh lại thì phát hiện bên cạnh mình đã có một vật nhỏ được tắm rửa sạch sẽ rồi.

Qủa là một vật nhỏ.

Trầm Trầm nhin không được, vươn đầu ngón tay chọc cái mặt nhỏ nhắn non mềm của nó, lại không biết chỉ là đụng chạm nhẹ nhàng như thế mà vật nhỏ đang ngủ say cũng tỉnh lại được.

Đứa nhỏ xoay đầu qua nhìn Trầm Trầm đang nằm trên giường cùng nó, bỗng đôi mắt đen to sáng bóng cong lên, giống như trăng lưỡi liềm, dụ dỗ người ta. Trầm Trầm nhin không được nhướn cổ lên hôn tới cái mỏ nho nhỏ của nó, vật nhỏ lập tức bật cười khanh khách.

... Bé con mới sinh ra biết cười có phải kỳ quái lắm không? Trầm Trầm hơi lo lắng dõi theo nó, nghĩ chẳng lẽ mình đã sinh ra một tiểu quái vật, cạnh đó, Chu Thanh vừa cầm bình sữa đi vào cửa thấy sắc mặt hần, ánh mắt chuyển qua trên mặt con mình, lập tức biết ý nói: “Bé con mới sinh biết cười là chuyện tốt.”

Trầm Trầm hoài nghi nhướn mắt lên, người sau bình tĩnh nói: “Em lên goojje tìm những thường thức về trẻ con rồi.”

“Ừa.”

Thật đúng là suy nghĩ chu toàn.

Chu Thanh lắc bình sữa trong tay, sau đó thử độ ấm, rồi ôm bé lên, nhét cái núm vú cao su vào cái miệng nho nhỏ của đối phương.

Động tác khá thông thạo.

Trầm Trầm bỗng nhiên nghĩ mình tựa như là một người rảnh rỗi nằm tựa trên giường nên có hơi bần khoản, bèn tìm đề tài để nói: “Nó sinh ra lúc mấy giờ?”

“Sáng sớm, chín giờ bốn mươi lăm phút.”

“... Anh không có chút cảm giác nào cả.”

Chu Thanh bỗng ngừng lại, rồi nhìn sang khuôn mặt tái tái của Trầm Trầm: “A Trầm, anh khổ cực rồi.”

“A Trầm, cảm ơn anh.”

Trái tim Trầm Trầm bỗng đập mạnh liên hồi.

Cậu ấy vừa gọi mình là... A Trầm?

Đây tuy không phải lần đầu Chu Thanh dùng xưng hô thân thiết để gọi mình, thế nhưng không biết vì sao mà khi nghe được thì hẳn có một cảm giác âm ập kỳ diệu.

Trầm Trầm ghét mình vì sao lại nhanh chóng khuất phục trong ôn nhu của đối phương như thế, bèn thì nghĩ mình kỳ thực đã sớm buông tha quá khứ mơ hồ rồi, mình, Chu Thanh, còn có bé cưng mới sinh ra cứ như vậy hợp thành một nhà ba người, đây tựa hồ là một chuyện khá tốt đẹp.

“Thanh Lam.”

“Hử?”

“Thanh Lam là tên của bé.” Trầm Trầm chỉ vào vật nhỏ trong lòng Chu Thanh.

Chu Thanh chớp chớp mắt, mặt có hơi khựng lại rồi lập tức mỉm cười: “Anh thấy hay là được.”

Trầm Trầm đang cân nhắc về mặt Chu Thanh vừa mới lộ ra, lòng mơ hồ thấy không thích hợp, Chu Thanh liền hỏi: “Là tên Trầm Thanh Lam sao?”

Trầm Trầm trầm tư một lát: “Ừ.” Hắn thấy Chu Thanh có hơi mất mát, thuận miệng nói: “Chẳng lẽ tên là Chu Thanh Lam(mây mù xanh đỏ)? Khó nghe chết được.”

Chu Thanh như là miễn cưỡng, nói: “Ừm, hướng hồ em vốn cũng không phải họ Chu.”

“Hừm ?” Trầm Trầm thoáng cái nheo mắt lại: “Lời này của cậu là có ý gì, lẽ nào trước kia cậu còn có tên sao?”

Chu Thanh thầm kêu ‘chết rồi’, phát hiện mình nói lỡ lời, đành phải làm như không có gì, nói: “Em luôn cảm thấy chắc là có.”

Trầm Trầm hoài nghi nhìn cậu một lát, Chu Thanh thì cúi đầu chuyên tâm lắc đồ chơi đồ bé Thanh Lam ngủ.

“Cậu còn rất biết cách chiều cổ trẻ nhỏ.”

Chu Thanh cười nhe hàm răng: “Cũng tạm, trước đã có chuẩn bị qua, đúng rồi, Trầm Trầm, bây giờ anh có đói không? Có cảm thấy khó chịu hay không?”

Trầm Trầm lắc đầu, nhưng trong lúc vô ý phát hiện sắc mặt Chu Thanh cũng không tốt lắm, trông tai tái, vô thức hỏi: “Thân thể cậu khó chịu sao?”

“Không có, anh có mới phải, anh vừa sinh xong nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Trầm Trầm im lặng một lát, nghĩ mình có nên tiếp tục đoạn đối thoại buồn chán này hay không, hắn vẫn cứ cho rằng Chu Thanh trở ngại giao lưu, lúc đầu do ngoại hình như người từ cổ đại xuyên tới, đến bây giờ mỗi lần đều nói chuyện chán ngắt, điều này khiến Trầm Trầm nhất thời sinh ra một loại cảm giác vô lực.

Nhìn sắc mặt Trầm Trầm, Chu Thanh sẵn sàng nói: “A Trầm, em biết có rất nhiều điều rắc rối u buồn sau khi sinh, lần trước xem tin tức thấy một người phụ nữ ném đứa con vừa mới sinh được một tháng từ tầng sáu xuống, anh... nếu trong lòng có gì khó chịu thì có thể trút giận vào em, chờ thêm vài ngày nữa em được nghỉ tết, chúng ta cùng nhau đi du lịch nhé.”

“...” Nhìn ánh mắt có phần chờ mong của Chu Thanh, Trầm Trầm bỗng nhiên mỉm cười có phần ác ý: “Thôi, cậu cứ yên tâm ở nhà chăm con đi.”

“...”

Mấy ngày nay, Trầm Trầm phát hiện ra rằng, Thanh Lam cũng được xem như là thằng nhãi gấu mèo khá khó hầu hạ, đương nhiên phần lớn thời gian nhóc ấy đều do Chu Thanh trông, từ lúc vừa tỉnh dậy tới lúc đi tiểu, dứt sữa, dỗ đi ngủ, nửa tháng nghỉ tết hầu như đều dùng ở nhà để chăm nhóc.

Những việc ấy cũng chẳng cần Trầm Trầm quan tâm, mỗi khi Trầm Trầm nổi hứng định ôm một cái thì Chu Thanh đều sẽ kêu: “Anh vừa mới sinh xong, cứ để em ôm đi.”

... Nè.

Trầm Trầm bất mãn nhìn Chu Thanh đang cưng chiều vật nhỏ trong lòng, thầm nghĩ tên trúc yêu chết tiệt này, có cần cứ cường điệu việc hấn sinh con đến thế không?!

Chu Thanh không nhận thấy oán niệm của Trầm Trầm, mà cậu cứ nhìn chăm chăm vào Thanh Lam, nói: “Mặt mũi nó thực giống anh, có điều cái miệng với cái cằm thì giống em.”

“...”

“Trầm Trầm, anh lúc bé là như thế này sao?”

“Lúc anh mới sinh ra là lột gấu mèo.”

“Ha hả.”

“... Cười cái gì?”

“Không phải, em chỉ là nghĩ tới dáng vẻ bé con của anh đã cảm thấy dễ thương rồi.”

“Cậu biết tôi khi còn bé thế nào?”

“Không phải, không phải.” Chu Thanh vội vã thề thốt phủ nhận: “Em chỉ là xem chương trình thể giới động vật, nhìn thấy gấu mèo nhỏ cảm thấy rất dễ thương, em làm sao mà thấy anh lúc còn bé chứ... hì hì.”

Trầm Trầm bực, nhìn Chu Thanh lại thốt ra hai từ ‘hì hì’: “Cậu hì hì cái gì, không phải là gấu mèo nhỏ sao.”

Chu Thanh luôn trầm ỉn thế mà giờ này cũng có chút xấu hổ, nào ngờ Thanh Lam cực kỳ thức thời khóc ‘oa oa’, Trầm Trầm lập tức sáp lại: “Sao vật nhỏ bỗng khóc thế?”

“Nó đói bụng.”

“À à.” Trầm Trầm thấy Chu Thanh cầm bình sữa đâu vào đấy, bỗng nói: “Để anh thử xem nào.”

Chu Thanh im lặng một lát.

“Goojje nói sữa mẹ tốt lắm...”

“...!”

Ở nhà nghỉ ngơi chừng nửa tháng, Trầm Trầm cảm thấy mình sắp nhàn đến mức người rồi, thế nhưng bé con còn quá nhỏ, lúc Chu Thanh đi làm, chỉ có thể do hần phụ trách trông giữ, hần và Chu Thanh ai cũng không có ý mời bảo mẫu, nhất là Chu Thanh, cậu coi Trầm Trầm và Thanh Lam như một đôi đồ dễ vỡ, nếu không phải bận việc trong công ty, cậu ước gì có thể săn sóc cả hai người.

42. Chương 42

Lúc gấu con đầy tháng, Trầm Trầm và Chu Thanh mời A Lâm ở cửa hiệu cắt tóc, nhân viên quản lý gấu mèo Tiểu Triệu, gấu mèo Đoàn Đoàn và Phì Phì, đại sư huynh và tiểu đồ đệ của hần, Đại Mao và chủ nhân của hần ở nhà bên cạnh cùng tới ăn một bữa.

Đoàn Đoàn vừa vào cửa thì bắt lấy gấu con đang nằm trong xe đẩy hô to gọi nhỏ: “Phì Phì người xem nó nè! Nó cũng có tiểu kê kê!”

Phì Phì gần đây ăn hơi nhiều, nó chậm rãi đi tới, nhìn vật nhỏ cơ hồ sắp khóc, bĩu môi nói: “Này thì có gì ghê gớm? Đoàn Đoàn người mau buông người ta ra, y như là nữ lưu manh ấy!”

“Hừ phừ, ta là trẻ con, ta biết cái gì ya.”

“Còn trẻ con chứ.” Phì Phì chỉ thẳng vào chóp mũi vĩnh viễn của Đoàn Đoàn: “Nói thế mà cũng không xấu hổ!”

“Được rồi được rồi, hai người các người đừng ồn nữa, sắp đánh thức tiểu Thanh Lam rồi.” Tiểu Triệu sờ sờ đầu hai con gấu con, miệng thì thầm thì: “Nhưng mà kỳ thật, vì sao sinh ra đã có hình người, tôi còn tưởng là gấu con chứ...”

Một hân còn chờ mong.

A Lâm ở đây chỉ quen có Trầm Trầm, Chu Thanh, cộng thêm đại sư huynh, bình thường cũng không quen lắm, đứng ở đây có hơi xấu hổ, nhìn thấy Tiểu Triệu đang đùa với gấu con thì đi tới gần: “HI.”

Tiểu Triệu nhìn A Lâm mấy lần: “Anh có phải...ông chủ của Shengbalasuo kia không?”

“Đúng vậy.”

“...! Tôi với bạn gái vẫn hay tới đó cắt tóc.”

“... Thạch đầu tinh cũng có bạn gái.”

“Không thể sao.”

“...Đương nhiên có thể.”

Phì Phì với Đoàn Đoàn đã sớm chạy tới chỗ nhiều người chơi.

Gấu mèo thiên sứ Đại Mao đang ngồi trên thảm chơi PSP, thấy hai con gấu con, vui vẻ nói: “Có muốn cùng chơi game không?”

Trầm Trầm ngồi trên sofa, nhìn lướt qua Tề Cảnh đang dùng vẽ mặt cười chiều nhìn Đại Mao, người sau sờ sờ mũi, khẽ cười nói: “Kỳ thực tôi thấy vậy rất tốt, tôi thích thấy vẽ trẻ con của hân.”

..... Trầm Trầm âm thầm rùng mình nổi da gà: “Hân thì đâu có vẽ người lớn.”

“Kể ra, lúc biết các cậu không phải con người, tôi còn bị dọa một trận đó.”

“À, cái đó thì, ngại quá.”

“Ha hã, không có gì, tôi cảm thấy Tiểu Mao ở lột gấu mèo rất dễ thương, bản thân tôi cũng rất thích xem chương trình thế giới động vật, gấu mèo vẫn là quốc bảo của Trung Quốc chúng ta mà.”

Trầm Trầm không thể nào lý giải nổi mình vì sao muốn nói chuyện nhàm chán này với bạn trai của Đại Mao, hân vốn muốn lựa chọn im lặng để đáp lại, nhưng đối phương rõ ràng vẫn còn đang chìm đắm trong đó: “Tôi thấy nơi này quả là thế giới của gấu mèo rồi, con to con nhỏ con nào cũng có.”

“... Ừa.”

Mà hầu hết đều bị nuôi chứ.

“Có điều nói thì kỳ thật, ông tổng của công ty Đại Vô Hạn các anh sao bỗng nhiên bị cảnh sát bắt đi... Thôi, chuyện ấy cũng không có gì hay để nói cả, có điều Trầm tiên sinh, anh bây giờ đi làm ở đâu?”

Trầm Trầm lắc đầu: “Tạm thời ở nhà nghỉ ngơi.”

“Tiếc thật, tôi đã xem qua mấy phương án của Trầm tiên sinh trong công ty, có mấy ý kiến khá hay, tôi cảm thấy anh rất hợp với công việc ấy.”

“Không có gì để tiếc cả, hơn nữa bây giờ tôi cũng không có hứng thú với nó nữa.”

“VẬY à...” Tề Cảnh còn đang cảm thán, chỗ huyền quan truyền đến tiếng chuông gió: “Sư đệ, ta tới rồi.”

Mộ Tử Dương đi tới với dáng vẻ vô cùng ưu nhã, đằng sau có một bé trai mặt mày khá giống Trầm Trầm, Trầm Trầm nhìn thấy đại sư huynh, lòng có phần vui vẻ, thế nhưng ngại việc đại sư huynh quanh năm quấy rầy hấn, hấn vẫn đơ mặt ra: “Sư huynh.”

Mộ Tử Dương thấy sắc mặt hấn nhưng cũng không mất vui, hấn lấy ra một xấp vé xem phim, mỉm cười, nói: “Sư đệ, bộ phim mới của ta sắp chiếu rồi, đến lúc đó dẫn người cùng đi xem nhé.”

“... Sư huynh người còn biết đóng phim?”

“Cứ quên nói mãi, ta còn có một nghệ danh, đó là Mộ Dương.” Nói xong hai chữ cuối, Mộ Tử Dương còn thoáng bí mặt mang theo chút đắc ý, Chu Thanh đi ra từ phòng bếp thấy thế thì biến sắc.

Mộ Dương? Không đúng, là Mộ Dương... Mộ Dương không phải là đạo diễn của quân vấn quy kỳ gì đó kia sao. (đây là bộ phim 2 người đã đi xem)

Đầu mày Trầm Trầm cũng giàn giụa, hấn cực ít xem phim, nên chỉ có chút ấn tượng với bộ phim quái gở lần trước đi xem cùng Chu Thanh, hấn thử ghép đại sư huynh ít nói với điện ảnh xem sao, cảm thấy hai thứ cực kỳ xứng đôi, lòng lại có phần thần nhiên.

“Chúc mừng người a, sư huynh. Quân vấn quy kỳ ta xem qua rồi, rất hay.” Tuy rằng hấn không rõ vì sao nữ diễn viên kia lại khổ sở bức bách như thế.

“Không có gì, lúc ấy vốn định quay một bộ phim văn nghệ xem sao, không nghĩ tới thành tích coi như khá tốt.” Nói như vậy, Mộ Tử Dương nhìn không được lé mắt nhìn thoáng qua Chu Thanh đang ôm con, khoe

miệng hơi nhếch, Chu Thanh dừng một lát, nói: “Ừa, tôi cũng thấy quay hay lắm, A Trầm, con đói bụng nè.”

“À, đợi anh chút, anh đi hâm nóng sữa.” Bỗng bị gạt qua một bên, Mộ Tử Dương bản lĩnh mất hứng, thế nhưng mắt hắn thoáng cái đã bị hấp dẫn bởi cái miệng nhỏ nhắn mỉm cười của bé con, trong lòng hắn có phần đố kị với Chu Thanh, nhưng nhìn không được lạng lẽ so sánh bé con với Trầm Trầm, lòng mày con mắt của bé con và Trầm Trầm quả là giống nhau, lòng thấy sao sao ấy, Chu Thanh nói: “Dễ thương lắm ha.”

“... Ừ.”

“Con mắt nó thì giống A Trầm, cái miệng thì giống tôi, hi hi.”

! Mắt Mộ Tử Dương thoáng híp lại, hi hi, cái cây trúc yêu quái bất lương này còn hi hi nữa!

“Bé là do A Trầm khổ cực sinh ra, anh biết đấy, nếu hắn không thích tôi chút nào, chắc sẽ không sinh con cho tôi đâu, đúng không? Tử Dương tiên nhân.”

Mộ Tử Dương nói: “Cậu vừa nói gì.”

“Không có gì.” Chu Thanh mỉm cười, mắt nhìn về phía Trầm Trầm đang tới: “A Trầm, thử độ ấm chưa?”

“Đương nhiên là rồi, cũng không phải lần đầu làm.” Miệng thì lầm bầm như thế, Trầm Trầm vẫn nhẹ nhàng ôm bé qua, nhét núm vú cao su với cái miệng của bé.

Trên mặt Mộ Tử Dương âm tình bất định, thừa dịp Trầm Trầm không để ý, lôi Chu Thanh tới gian bên cạnh: “Cậu có ý gì? Cậu làm sao biết? Phụng Duyên?”

Đôi môi mỏng của Chu Thanh hơi mím lại, ngữ điệu có chút khinh thường: “Phụng Duyên? Tôi sao có thể là y.” Sau đó cậu miễn cưỡng bổ sung thêm: “Kỳ thực... Anh nghĩ tôi và y là cùng một người cũng được, dù sao tôi và y cũng xài chung một thân thể lâu như vậy.”

Mộ Tử Dương thấy khó tin: “Cậu lại muốn làm gì để hại sư đệ tôi? Cậu không phải Phụng Duyên thì là ai?”

Chu Thanh nói: “Anh có thể gọi Thanh.”

“Vì sao tôi lại gọi tên cậu thân mật như thế? Với tôi mà nói thì có phần buồn nôn đấy.”

Gương mặt Chu Thanh thoáng giãn giãn: “Tôi vốn tên là Thanh, Phụng Duyên vốn là song tinh(sao đôi),

trong thân thể có hai hồn phách, tôi tên Thanh, y tên Phụng Duyên, Trầm Trầm lấy tên tôi là Thanh chẳng qua là vừa khớp mà thôi.”

Mộ Tử Dương vẻ mặt không tin nhìn cậu: “Mấy trăm năm không gặp, Phụng Duyên thượng tiên lại có thể luyện ra bản lĩnh nói nhảm.”

Chu Thanh cười khỏ, nói: “Đây không phải nói nhảm, lúc Phụng Duyên cam chịu bị phạt tôi mới có thể thoát khỏi thân thể ấy, bám vào trên thân cây trúc, trải qua bao trắc trở mới tới bên cạnh hần.”

“Cậu đừng nói mò với tôi, cậu cho là giả vờ làm người không liên quan thì có thể khiến sư đệ quên đi sai lầm cậu phạm phải ư? Lại còn dùng luận điệu hoang đường như song tinh nữa chứ, tôi thực sự không hiểu cậu có gì tốt, mà khiến sư đệ tôi liên tục hai lần đều yêu phải cậu.”

Nét mặt Chu Thanh không có biểu cảm gì, chỉ là ánh mắt có phần hoảng hốt: “Anh nói không sai... có đôi khi ngay cả tôi cũng không phân được rõ.”

“Tôi và Phụng Duyên xài cùng một thân thể, cứ nghìn năm lại đổi một lần, hần yêu phải mẫu đơn, suýt nữa phạm phải tội bội tình bạc nghĩa, tôi đều biết hết.”

“ ... ”

“Trong nghìn năm ấy tôi cũng không phải hoàn toàn say ngủ, tỉnh thoảng cũng sẽ tỉnh lại, chỉ là thời gian quá ngắn, ngắn đến mức không kịp cùng hần trải qua một ngày.” Ngắn tới mức chỉ kịp thời ghi nhớ hần.

“Thật không, thế nhưng... chứng minh thế nào?”

“Tôi cũng không phải vì trốn tránh sai lầm từng phạm phải, ký ức của Phụng Duyên tôi hầu như cũng có, thế nhưng bản thân tôi và y không giống nhau... Nói thì buồn cười, kiểu ngôn luận này ngay cả tôi cũng thấy khó thể thuyết phục được.”

43. Chương 43

Tên Hán Việt là đại áp giải – 1 loại của đồng, tên khoa học tiếng Trung là Trung Hoa Nhung Ngao Giải

Chu Thanh vốn còn muốn nói gì đó nữa, lại thấy tiếng sột ruột từ xa truyền tới của Trầm Trầm: “Chu Thanh, cậu đi đâu rồi? Thanh Lam chờ rồi nè, thế là sao hả?”

Chu Thanh lập tức xoay người: “Đợi lát, em lập tức tới, có phải anh cho bé uống nhiều không?”

“Xin lỗi, hần đang gọi.”

Mộ Tử Dương trầm giọng nói: “Không có gì, cậu đi trước đi, tôi mặc cậu đến tột cùng có phải Phụng Duyên hay không, tôi chỉ là muốn cảnh cáo cậu một câu, nếu như cậu dám lừa hần lần nữa...thì đừng trách tôi không khách khí.”

Chu Thanh rũ làn mi xuống: “Tôi sao nỡ lòng nào lừa hần, lừa mình cũng không lừa hần.

Nét mặt dịu dàng vô cùng.

Ánh mắt sắc bén của Mộ Tử Dương quét vài vòng trên mặt cậu, sau đó hừ một tiếng: “Vậy cậu còn không đi mau?”

Một bữa cơm khá là hòa hợp vui vẻ.

Đại Mao, tiểu đồ đệ của Mộ Tử Dương, Vô Song, hai con gấu con vui vẻ đứng trong phòng trẻ em, A Lâm và Tiểu Triệu không biết đã trở thành bạn tốt từ lúc nào, hai người đều là đáng về hận là gặp nhau muộn, Mộ Tử Dương và Trầm Trầm ngồi ở sofa, trong TV vừa vận phát bộ phim mới của Mộ Tử Dương, Trầm Trầm bèn trò chuyện với Mộ Tử Dương câu được câu không.

“Kể ra, ta đã lâu không trở lại thăm sư phụ rồi.”

“Sư phụ vẫn thế thôi, thiên giới vẫn vậy, mấy vạn năm đều chẳng thay đổi gì.”

“Nói cũng phải, sư đệ nếu như giá trị tiên thuật của ngươi không đủ dùng có thể lấy của ta, nhà ta ngụ ở số OO đường XX, cả năm cơ bản đều ở đó, cách gần lắm.”

“Kỳ thực ta cũng không quan tâm mấy vấn đề ấy...”

“Không nói cái này, ngươi thực sự không quan tâm sai lầm Phụng Duyên đã từng gây ra sao?”

Nét mặt Trầm Trầm không đổi: “Thời gian đã qua lâu rồi... Ta cơ hồ sắp quên hết rồi.”

Mộ Tử Dương dịch gần vào hần, trong giọng nói có phần không hiểu và lo lắng: “Ngươi nói bấy bọ gì đó? Y đã từng như thế đối với ngươi!”

“Ừ” Mất Trầm Trầm tựa hồ mang theo ý cười: “Ta biết, ta biết. Thế nhưng cậu ta dù sao cũng không phải Phụng Duyên, đúng không?”

Mộ Tử Dương ngậy ngẩn, bỗng cảm thấy nét mặt Trầm Trầm với nét mặt ban nãy Chu Thanh nói không lừa hấn có phần tương tự, đều là dịu dàng ngọt ngào, đều là cố chấp, hấn không khỏi thở dài: “Các người thật đúng là trời sinh một đôi, Trầm Trầm, có đôi khi ta cũng không biết người nghĩ thế nào, người rõ ràng phải hận y mới đúng, y dù sao cũng đã hại người mất đi đứa con, coi như là hành động vô tâm đi, cũng không thể dễ dàng tha thứ y như vậy, nói cách khác... nói cách khác, người cho người là nữ diễn viên trong vở kịch tình cảm cay đắng sao?”

Trầm Trầm nháy mắt mấy cái: “Cái ví dụ này thật đúng là quái lạ, y tốt hay xấu, ta là người rõ ràng nhất. Người biết không, y là con người đầu tiên ta gặp phải... Khi đó ta còn là một con gấu mèo chưa khai thông linh trí, cái gì cũng không biết, chỉ là lòng tràn đầy yêu thích với y.”

Mộ Tử Dương biết rõ vị tiểu sư đệ này si mê hoa hoa công tử Phụng Duyên thế nào, hấn bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi Chu Thanh cũng nói mình không phải Phụng Duyên, thế là hỏi: “Phụng Duyên đã sớm hồn phi phách tán rồi, Chu Thanh trước mắt người này cũng không phải y, người hà cớ gì cứ cố chấp với cái người có bề ngoài này.”

Nếu sớm biết sư đệ thích khuôn mặt ấy của Phụng Duyên, hấn đã sớm biến mình giống hệt Phụng Duyên từ lâu rồi.

“Có thể người nói đúng, ta rất dễ sinh thiện cảm với khuôn mặt như vậy, y có thể không phải Phụng Duyên, y nếu không phải là Phụng Duyên, ta vì sao lại ghi hận y?”

Mộ Tử Dương nghe xong thở dài một hơi.

“Tâm ma của người quá sâu rồi, lúc ấy biết rõ y lòng còn có một người khác mà cứ đắm đầu vào thích y, bị y phụ lòng vẫn cứ... vẫn cứ...”

“Vẫn cứ không hối hận?”

“...! Sư đệ... Người nói là thật sao?”

Trầm Trầm hơi bĩu môi: “Ta không chế chẳng nổi, dù biết sự thực có thể như người nói, ta cũng... không thể thuyết phục mình hận y hoàn toàn.”

“Sư đệ, người lẽ nào đã quên đứa bé kia sao?”

Mặt Trầm Trầm lộ vẻ méo mó, đau khổ, hối hận đan xen nhau, cuối cùng thì trở về bình tĩnh: “Đúng vậy, y đối xử với ta ra sao ta đều có thể quên, nhưng điểm này ta đúng là không thể nào quên được, cho nên... cho nên ta đã sớm quyết định, nếu như để ta gặp lại y nữa, ta nhất định phải khống chế y, hung hăng dẫn vật y, để y cả đời chỉ nghe theo lời ta nói.”

Hấn vừa nói thế, trong tròng mắt đen thui ánh lên ánh sáng hưng phấn dứt khoát.

Mộ Tử Dương nhìn về phía Chu Thanh cách đó không xa đang nịnh bợ giúp đỡ Trầm Trầm làm cơm và trà bánh, thầm nghĩ sự đệ không cần phí đầu óc suy nghĩ, người ta đã sớm trở thành kiêu mà người muốn rồi.

Vào lúc Thanh Lam được năm tháng tuổi, nó vốn đang ở hình dáng con người bỗng nhiên biến trở về lột gấu con, Chu Thanh rất là vui, cậu vẫn rất muốn nhìn dáng dấp khi còn bé của Trầm Trầm, gấu con lông xù nhỏ nhỏ, dễ thương khiến người ta hận không thể nuốt ‘ực’ một cái, Chu Thanh rất nhanh đã đổi hết đồ dùng trong nhà, màn giường, ra giường gì gì đó đều đổi thành phong cách gấu trúc và cây trúc, Trầm Trầm thì ra vẻ khinh thường, lòng lại có hơi thịnh thích.

Trầm Trầm ở nhà nhàn rỗi quá lâu, hẳn luôn cảm thấy mình sắp mọc meo rồi, tuy rằng cùng chơi với gấu con rất vui, cơ mà mỗi lần thấy Chu Thanh đi làm, lòng hẳn luôn thấy là lạ.

Thôi, gấu mèo gì gì đó... Không phải là mỗi ngày ngồi ở một chỗ đợi người ta chăm sóc sao.

Không được, mày sao có thể không có triển vọng gì thế được? Trầm Trầm thầm phỉ nhổ bản thân, hẳn quyết định ban ngày giao bé con cho Đại Mao chăm sóc, còn hẳn thì ra ngoài tìm việc, hẳn thì chẳng cố chấp về vấn đề tiền lương với sinh hoạt vật chất gì, chỉ là cảm thấy ở nhà nhàn rỗi chán lắm cứ thể mãi thì khác gì ở trên trời đầu.

Hắn cảm rất nhiều tờ thông báo tuyển dụng, bị Chu Thanh nhìn thấy, cậu do dự nói: “A Trầm, kỳ thực anh không cần vội vã đi tìm công việc đâu, tiền em kiếm đủ để chúng ta sống mà.”

Tuy rằng có lẽ không thể so với Mộ Tử Dương, nghĩ đến đại sư huynh của Trầm Trầm có nhà có xe sự nghiệp thành công, Chu Thanh có phần ảm ức.

“... Cậu cho là cậu thật sự nuôi gấu mèo ở nhà sao? Anh chẳng muốn ở nhà mãi đâu.”

“Anh không phải rất ‘trạch’ sao...” Chu Thanh nhỏ giọng thì thầm.

“Anh không muốn ở nhà sống cuộc sống nghỉ hưu.”

“Em biết, nhưng thân thể anh vẫn chưa tốt lắm, tốt nhất tìm một nơi gần nhà gần vào, mỗi ngày em sẽ đưa anh đi.” Nghĩ tới mỗi ngày được cùng Trầm Trầm đi làm và về nhà, Chu Thanh như muốn ngất ngây.

Trầm Trầm ho nhẹ một tiếng: “Anh vẫn là người biết đường về nhà, hơn nữa cơ thể của anh cũng hồi phục khá khá rồi.”

Lời hẳn nói đúng là không có chút cảm giác nào, hẳn không thể hiểu nổi vì sao Chu Thanh lại khẩn trương như thế.

Nhưng mà Chu Thanh ấy, từ lúc bé con xuất hiện, sắc mặt vẫn thế, chẳng tốt chút nào, cứ như là cậu ấy

sinh con vậy, Trầm Trầm cũng không phải chưa hỏi qua, nhưng mà đều bị Chu Thanh pha trò chuyển đề tài.

Trầm Trầm nhất định sẽ không thừa nhận mình cố ý tìm việc ở công ty chuyển phát nhanh. (trùi, thì ra anh sợ em nó ngoại tình)

Hắn không phải là muốn hiểu rõ cuộc sống của Chu Thanh nên mới đi làm ở công ty chuyển phát nhanh đâu nhé.

Hắn chỉ là bị hấp dẫn bởi LOGO của công ty chuyển phát nhanh Bàn Đạp – một con gấu con rất dễ thương nằm úp sấp trên một cây trúc xanh biếc.

Thực sự là ‘bắn’ chết mắt thôi.

Chủ quản của bộ phận nhân sự nhìn sơ qua lý lịch của hắn, nói với vẻ kinh ngạc: “Trầm tiên sinh, ngài trông còn trẻ như vậy, ấy vậy mà lại có kinh nghiệm làm việc phong phú thế, nghĩ không ra nha, nhưng mà Trầm tiên sinh nghĩ thế nào mà lại nhận lời mời phỏng vấn xin việc của công ty nhỏ bé này...”

Trầm Trầm nói: “Tôi cảm thấy công ty các ông rất có tiềm lực, thiết kế LOGO rất dễ thương...”

Trầm Trầm thành công gia nhập công ty chuyển phát nhanh Bàn Đạp, mỗi ngày làm công việc rất đơn giản, chính là đạp chiếc xe Con Dê Béo công ty phát cho đi tới khu vực đã được chỉ định để gửi chuyển phát nhanh, nhưng mà chưa làm hết một ngày, chủ quản lại tìm tới hawnsn: “Trầm tiên sinh điều kiện tốt như vậy không nên làm nhân viên chuyển phát nhanh, mưa bay gió thổi khổ lắm, tới đây nào, trong phòng làm việc vừa vặn khuyết một vị trí, Trầm tiên sinh ngài ngồi đây.”

Trầm Trầm giần giật khóe miệng.

“Tôi muốn gặp ông chủ.”

Chủ quản hơi sửng sốt: “Không được đâu, ông chủ bây giờ đang bận, Trầm tiên sinh, anh đi đâu vậy...”

Trầm Trầm bước nhanh đến cửa phòng làm việc của tổng tài, vừa mới chuẩn bị gõ cửa, chợt nghe thấy từ cửa truyền ra giọng phụ nữ kiêu ngạo: “Phụng Duyên, nực cười thật, người lại còn nói người không nhận ra ta. Là ai năm đó thề nguyện muốn vĩnh viễn sống với ta? Người chẳng lẽ còn dây dưa với con gấu mèo kia?”

“Xin cô nói chuyện chú ý chút, tôi họ Chu tên Thanh, không phải Phụng Duyên gì cả.”

“Tướng mạo y như nhau, khí tức trên người cũng như nhau, người còn gạt được ta sao?”

“Tôi không cần thiết phải lừa cô, Phụng Duyên đã sớm mất.”

Bước chân Trầm Trầm dừng lại.

Là mẫu đơn!

Lúc đó hần rời khỏi thiên giới thì nghe thấy tin tức nói mẫu đơn tiên tử không rõ tăm tích, hần đã sắp quên mất nữ nhân này rồi, không nghĩ tới là về sau, mẫu đơn lại xuất hiện.

Lần nào cũng là thế này, cứ vào lúc cuộc sống của hần cơ hồ đã hoàn hảo thì nàng sẽ xuất hiện, không, dù nàng không xuất hiện, nàng cũng là một cây gai trong lòng hần, tuy rằng vị trí đâm vào rất nông, nhưng chỉ cần chạm nhẹ thôi, sẽ đau hết con tim.

Trầm Trầm ngừng thở, cố gắng khống chế ưu tư của mình.

Nói giỡn à, hần lẽ nào thực sự không biết giữa Chu Thanh và Phụng Duyên có mối liên hệ thế nào? Có đôi khi hần giả vờ không để ý, chỉ là để che giấu những thương tổn đã từng có, ở đáy lòng hần, hần vẫn canh cánh nỗi đau ấy.

Giọng nói Chu Thanh lạnh nhạt vô cùng: “Tôi đã nói rồi, tôi và Phụng Duyên mà cô nói không có chút quan hệ nào cả, vị Phụng Duyên kia không nói với cô, ‘Phụng Duyên’ là song tinh sao? Tôi đúng là không phải y.”

“...! Người nói vậy!! Người rõ ràng là y!! Ánh mắt của người, dáng vẻ của người, điểm nào không phải y chứ.”

“Ha ha.” Chu Thanh cúi đầu cười: “Tôi đã từng cùng y xài chung một thân thể, sao có khả năng không phải y... nhưng tôi lại đích xác không phải y, người kia trong lòng có cô, Phụng Duyên do dự ấy đã sớm mất, tôi là Thanh.”

“Không thể nào, người là cái gì Thanh? Người đừng tự lừa mình dối người, người thực sự thích con gấu mèo kia? Ta biết ta đúng là rất vô tình, đó là bởi vì bản thể của ta là mẫu đơn, ai cũng nói cây cỏ vô tình, tình yêu của người ta tự nhiên không hiểu, thế nhưng mấy năm ta thành ma, ta dần dần hiểu rõ, cũng hiểu được tâm tình của mình, nếu như được quay lại lần nữa, ta nhất định sẽ không bắt người đi lấy nội đan của Bích Thành, ta tình nguyện dùng thân phận ma ấy cũng muốn sống với người...”

“Được rồi, dù cô có tin hay không, tôi cũng không phải người cô muốn tìm, cô nếu cứ gò ép, thì đừng trách tôi không khách khí.”

“Người không khách khí? Người còn có thể làm gì? Người đã sớm lột bỏ tiên cốt, người còn tưởng người là Phụng Duyên thượng tiên cao cao tại thượng không gì không làm được kia sao? Dù bây giờ ta bắt người về Ma giới, người cũng có thể làm gì được ta?”

“Thực là... nực cười.”

Giọng nói bình thường ở trước mặt Trầm Trầm thì mang chút rầu rĩ giờ lại như đã thay đổi hoàn toàn, giống như là một người khác vậy, giọng nói âm u ấy thậm chí khiến Trầm Trầm đang đứng ngoài cửa sổ nghĩ mình cũng không hiểu người này lắm.

“Người thực sự nghĩ Phụng Duyên và Ngọc Đế có quan hệ họ hàng lại dễ dàng tan thành tro bụi như thế? Không, không, Phụng Duyên đúng là đã mất đi, ta có thể nói mình xem như là Phụng Duyên, nhưng ta còn là... Thanh, ta có ký ức của Phụng Duyên, lại chưa hề tham dự vào khoảng thời gian ấy, lúc y cùng với cô và Bích Thành dây dưa, tôi biết hết, nhưng mà.... Tôi vẫn yêu hấn.”

“Lúc hôn phách tôi theo hôn phách của Phụng Duyên cùng nhau thoát ra, tôi bám vào thân một gốc trúc, tiêu tốn rất nhiều thời gian mới có được linh thức của mình, mà người đầu tiên tôi thấy chính là hấn.”

“Tôi thích hấn cũng không phải bởi vì những ký ức tôi đã có, mà là từ lúc tôi biến thành người lần nữa, toàn bộ thế giới của tôi là hấn.”

“Chỉ có hấn.”

Không còn ai khác.

Sắc mặt mẫu đơn hơi tái, nàng lão đạo dựa vào tường, khuôn mặt tinh tế lúc này như có phần dữ tợn: “Người đừng có bào chữa cho bản thân, người có phải hay không, người rõ ràng chính là...”

Chu Thanh lạnh lùng nhìn nàng: “Cô có cần tôi tìm Phụng Duyên để chứng minh cho cô xem không?”

Trầm Trầm và mẫu đơn đều sững sốt.

Chu Thanh nói: “Phụng Duyên với tôi là song tinh, lúc thân thể của y tan biến, chúng tôi cùng đi ra, y hôm nay... chính là thể này.”

“Không ”

Trầm Trầm sững sốt, nghe mẫu đơn phát ra một tiếng gào thét cực thê lương, hấn chưa kịp nghĩ gì đã đẩy cửa vào.

Chu Thanh đang ngồi sau chiếc bàn làm việc to đùng, lặng lẽ nhìn cô gái xinh đẹp ăn mặc khá mới trước mặt: “Giật mình như thế?” Lúc cậu nói xong thì thấy vẻ lo sợ tái tái của Trầm Trầm, thế là sắc mặt thay đổi, nhỏ giọng nói: “A Trầm, sao anh lại tới đây?”

Trầm Trầm nhìn chăm chăm vào cậu: “Phụng Duyên, Phụng Duyên trở thành thế nào?”

Chu Thanh nói: “Anh chỉ để ý đến y sao?”

Trầm Trầm nói: “Cậu còn ghen với bản thân sao? Phụng Duyên?! Cậu nghĩ rằng tôi không biết cậu thi triển huyền thuật với nàng sao?”

Chu Thanh dịu dàng nhìn hắn: “Quả nhiên... không lừa được anh.”

“Cậu còn muốn lừa tôi.”

“Không, em lừa anh, lừa ai cũng lừa anh, em thực sự... là Thanh, thế nhưng cũng là Phụng Duyên, em đúng là đã thực hiện huyền thuật với nàng, A Trầm, em biết lòng anh không vui, mỗi lần nghĩ đến chuyện anh từng trải qua, em chỉ hận không thể tự... thịt nát xương tan.”

Trầm Trầm lại vươn đầu ngón tay để trên môi cậu: “Không nên nói thế.”

Hắn đã từng tận mắt nhìn bộ khung xương trắng mà Phụng Duyên hóa thành, nghe thấy Chu Thanh nguyên rửa bản thân như vậy, lòng hắn không khỏi nhói đau.

Chu Thanh chăm chú cầm lấy bàn tay trắng nõn thon dài ấy: “Xin lỗi, em thực sự xin lỗi, em đảm bảo tên khốn đối xử với anh không tốt kia không còn nữa, chỉ còn lại có em, trong thế giới của anh chỉ còn có Chu Thanh thôi.”

Sắc mặt Trầm Trầm thay đổi liên tục, thẳng đến cuối cùng mới nói một câu: “Dễ ngon dễ ngọt, miệng lưỡi trơn tru.”

Chu Thanh cười khá thật thà, mượn cơ hội ôm lấy hắn.

Trầm Trầm lại đáp: “Cũng không biết là ai dạy cậu.”

Chu Thanh chỉ ngửi sợi tóc hắn: “Em chỉ vì anh mới thế.”

Trầm Trầm im lặng một lát: “Đừng quên bữa tối hôm nay, anh không muốn giống bữa tối hôm qua, của đồng anh ăn chán ngấy rồi.”

“Vâng, vâng, em biết mà.” Chu Thanh ôm chặt lấy hắn, quay đầu nhìn một điểm ánh sáng nhàn nhạt vẫn đi theo phía sau Trầm Trầm.

Phụng Duyên, ta sẽ chăm sóc hấn.

Có thể Trầm Trầm đúng là vẫn còn không biết, ta và người đúng là vẫn không giống nhau.

Kỳ thực, ngay cả ta cũng có đôi khi không phân biệt được người và ta, nhưng điều này có quan hệ gì chứ?

Chỉ cần ta yêu hấn, toàn tâm toàn ý yêu hấn là được.

Có điều ta phải cảm ơn người, cảm ơn người đã làm bạn với hấn lâu như vậy.

Điểm sáng ấy bỗng nhiên sáng hơn, ánh mắt Chu Thanh hơi híp lại, có phần đặc ý nhìn nó.

Lòng hấn đích xác vẫn có người, nhưng ta sẽ dần dần, để hấn quan tâm đến ta, quan tâm người tên Chu Thanh này, để hấn từ từ hiểu rõ, ta tên Thanh, mà không phải Phụng Duyên, chúng ta đã từng cùng một trái tim cùng một thân thể, nhưng bản chất vẫn khác nhau, hấn yêu kẻ nào thì có quan hệ gì đây?

Dù sao đi nữa, chỉ cần hấn yêu chính con người ta là được.

Ánh sáng dần dần ảm đạm đi, cuối cùng biến thành một ánh sáng đáng thương nho nhỏ.

Chu Thanh thì nhẹ giọng nói bên tai Trầm Trầm: “Em lại thêm cho mình một kỳ nghỉ đông, bây giờ bé con có Đại Mao chăm sóc rồi, chúng ta đi bù một tuần trăng mật nha, thế nào?”

Trầm Trầm vẫn bình tĩnh, bên tai lại ửng đỏ: “Tùy cậu.”

Chu Thanh khẽ cười, nói: “Vây cứ thế nhé, kỳ thực, chỉ cần có anh, em cảm thấy ngày nào cũng là... Ngày đẹp như mơ.”

Vẻ mặt Trầm Trầm vẫn thế: “Ít buồn nôn đi.”

Chu Thanh không nói lời nào, chỉ là nhìn hấn, ánh mắt trong suốt như một hồ nước suối, trong đấy mắt toàn là tình cảm dịu dàng.

Kỳ nghỉ đẹp như mơ.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-hau-hien-dai-cua-gau-truc>